

EX. A. S. O. U.
STATENS OFFENTLIGA UTREDNINGAR 1936:11
ECKLESIASTIKDEPARTEMENTET

FÖRSLAG
TILL
PSALMBOK
FÖR
SVENSKA KYRKAN

AVGIVET AV
INOM ECKLESIASTIKDEPARTEMENTET
TILLKALLADE SAKKUNNIGA

STOCKHOLM
1936

Statens offentliga utredningar 1936

Kronologisk förteckning

1. Betänkanden 1 rörande serafimerlasarettets ekonomi samt 2 rörande lasarettets ställning och verksamhet. Hæggeström. 187 s. **E.**
2. Förslag till konvention mellan Sverige och Schweiz om erkännande och verkställighet av domar och skiljedomar m. m. Norstedt. 55 s. **U.**
3. Betänkande med förslag om vissa föreskrifter beträffande konsumtionsmjölk. Marcus. 63 s. **Jo.**
4. Betänkande med förslag till lag om behandling av förbrytare, hemfallna åt alkoholmissbruk, m. m. Marcus. 56 s. **Ju.**
5. Betänkande med förslag angående revision av lagstiftningen rörande tillverkning, beskattning och försäljning av maltdrycker. Marcus. 397 s. **Fi.**
6. Utredning med förslag rörande bidrag åt barn till ånkor och vissa invalider samt åt föräldralösa barn. Beckman. 93 s. **S.**
7. Socialiseringsproblemet. Allmänna synpunkter. Tiden. viij, 99 s. **Fi.**
8. Ur socialiseringsens »europiska» idékrets. Tiden. viij, 210 s. **Fi.**
9. Socialiseringsidéer och socialiseringspraxis i Sovjetunionen. I. Tiden. iv, 208 s. **Fi.**
10. Statligt kaffemonopol. Marcus. 192 s. **Fi.**
11. Förslag till psalmbok för svenska kyrkan. Uppsala. Almqvist & Wiksell. 58*, 319 s. **E.**

Anm. Om särskild tryckort ej anges, är tryckorten Stockholm. Bokstäverna med fetstil utgöra begynnelsbokstäverna till det departement, under vilket utredningen avgivits, t. ex. **E.** = ecklesiastikdepartementet, **Jo.** = jordbruksdepartementet. Enligt kungörelsen den 3 febr. 1922 ang. statens offentliga utredningars yttre anordning (nr 98) utgivas utredningarna i omslag med enhetlig färg för varje departement.

STATENS OFFENTLIGA UTREDNINGAR 1936:11
ECKLESIASTIKDEPARTEMENTET

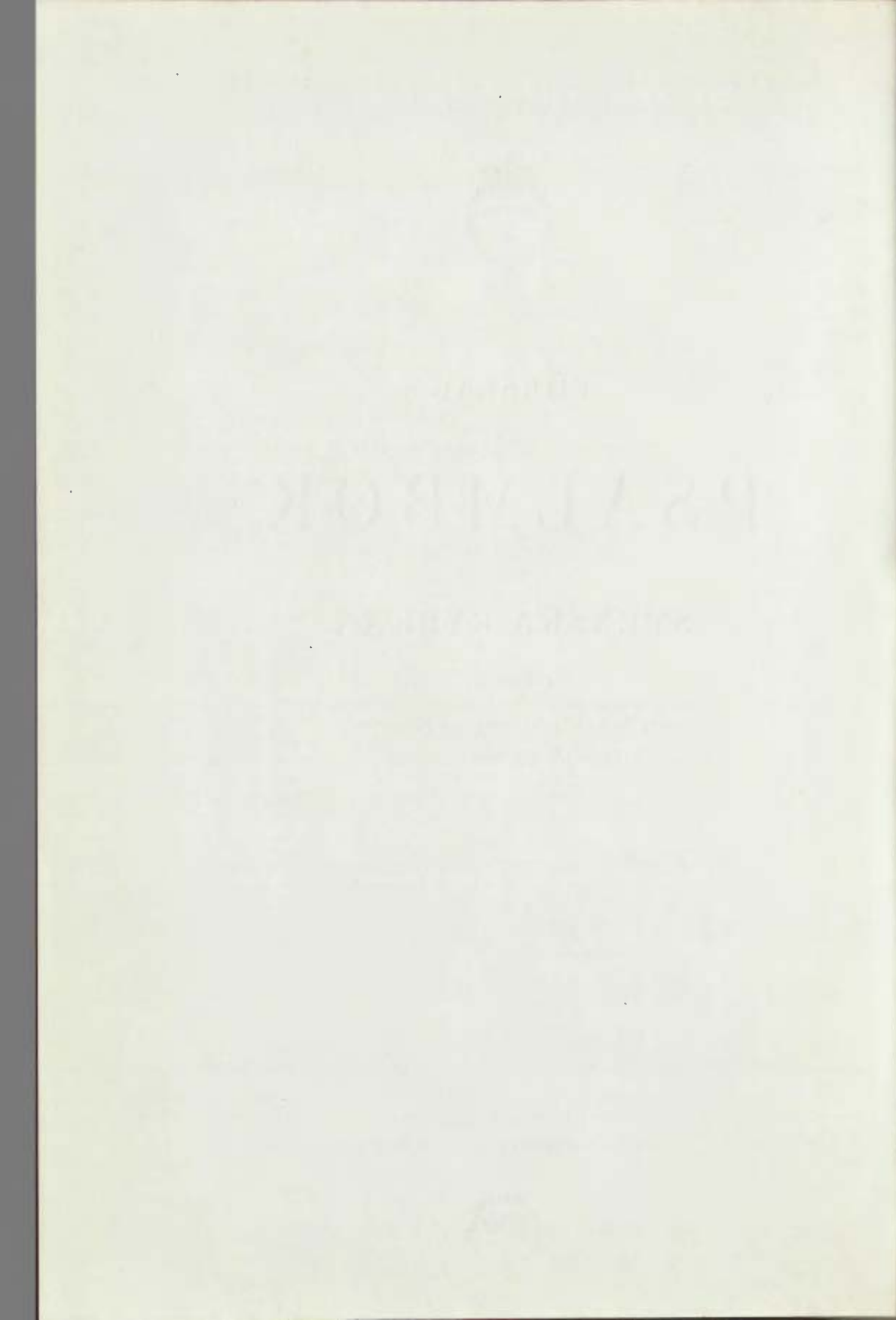

FÖRSLAG
TILL
PSALMBOK
FÖR
SVENSKA KYRKAN

AVGIVET AV
INOM ECKLESIASTIKDEPARTEMENTET
TILLKALLADE SAKKUNNIGA

UPPSALA 1936
ALMQVIST & WIKSELLS BOKTRYCKERI-A.-B.

INNEHÅLL.

	Sid.
Skrivelse till statsrådet och chefen för Kungl. Ecklesiastikdepartementet	5*
1. Kort inledande motivering	7*
I. Psalmurvalet	10*
II. Textbehandlingen	18*
III. Uppställningen m. m.	22*
2. Tabeller:	
Tab. 1: Psalmer i 1819 års psalmbok, vilka föreslås utgå	25*
Tab. 2: Psalmverser i 1819 års psalmbok, vilka föreslås utgå	26*
Tab. 3: Psalmer i Nya psalmer, vilka föreslås utgå	26*
Tab. 4: Psalmverser i Nya psalmer, vilka föreslås utgå	27*
Tab. 5: Från J. A. Eklunds förslag 1934 här upptagna psalmer	27*
Tab. 6: Från sakkunnigas promemoria 1934 här upptagna psalmer	28*
Tab. 7: Från beredningsutskottet 1934 här upptagna psalmer	30*
Tab. 8: Av 1935 års sakkunniga här upptagna psalmer	30*
Tab. 9: Förteckning över verser i 1819 års psalmbok, där text- ändring föreslås	32*
Tab. 10: Förteckning över verser i Nya psalmer, där textändring föreslås	32*
3. Förteckning över författare samt översättare och bearbetare av i förslaget upptagna psalmer vilka icke ingå i 1819 års psalmbok eller i Nya psalmer	33*
4. Förteckning över koralboksmelodier som kunna användas till i förslaget upptagna psalmer vilka icke ingå i 1819 års psalmbok eller i Nya psalmer	36*
5. Prov på uppslagsord i sakregister	37*
6. Prov på förteckning över bibelanspelningar i psalmboken	41*
7. Innehållsregister, utvisande uppställningen av i förslaget ingående psalmer	46*
8. Psalmtexter (n:r 1—650)	1
9. Liturgiskt bihang (n:r 651—659)	283
10. Psalmtexter som föreslås överförda till <i>En liten bönbok</i>	288
11. Kronologiskt register över i förslaget ingående psalmer	296
12. Nummerregister:	
I. Jämförelse mellan numreringen i 1819 års psalmbok och i förslaget	298
II. Jämförelse mellan numreringen i Nya psalmer och i förslaget	301
13. Alfabetiskt register över i förslaget ingående psalmer	303
Psalmer med ändrad begynnelse-rad	319

CONTENTS

1. Introduction 1

2. Theoretical background 2

3. Methodology 3

4. Results 4

5. Discussion 5

6. Conclusion 6

7. References 7

8. Appendix 8

9. Glossary 9

10. Bibliography 10

11. Index 11

12. Author's address 12

13. Acknowledgements 13

14. Contact information 14

15. Copyright notice 15

Till

*Herr Statsrådet och Chefen för Kungl.
Ecklesiastikdepartementet.*

På grund av nådigt brev den 8 februari 1935 tillkallades följande dag undertecknade för att inom departementet såsom sakkunniga biträda med fullföljandet och slutförandet av arbetet för åstadkommande av ny psalmbok för Svenska kyrkan. Efter fullgjort uppdrag få vi härmed värdsamt överlämna av oss utarbetat förslag till ny kyrkopsalmbok tillika med kortfattad inledande motivering samt i denna åberopade bilagor.

Stockholm den 29 februari 1936.

Erling Eidem

Nils Ahnlund

Gustaf Aulén

Natanael Beskow

Emil Liedgren

Verzeichnis der Pflanzenarten
in der Gegend von ...

Die Pflanzenarten sind nach ihrer Verbreitung in der Gegend von ...
geordnet. Die Arten sind in alphabetischer Reihenfolge angeordnet.
Die Verbreitung der Arten ist in der folgenden Tabelle angegeben.
Die Tabelle zeigt die Verbreitung der Arten in der Gegend von ...
Die Tabelle zeigt die Verbreitung der Arten in der Gegend von ...

Verzeichnis der Pflanzenarten

Verzeichnis der Pflanzenarten

Verzeichnis der Pflanzenarten

Verzeichnis der Pflanzenarten

Verzeichnis der Pflanzenarten

Genom nådigt beslut den 12 maj 1933 uppdrogs åt biskopen i Karlstad Johan Alfred Eklund att utarbeta förslag till ny psalmbok för Svenska kyrkan. Eklund inkom den 31 maj 1934 med av honom utarbetat förslag till ny psalmbok, i tryck utgivet såsom Statens offentliga utredningar 1934: 24. Över förslaget inhämtades yttranden av de ecklesiastika konsistorierna och Svenska akademien, varjämte Allmänna svenska prästföreningens centralstyrelse yttrade sig över detsamma.

Genom nådigt brev den 14 september 1934 bemyndigade Kungl. Maj:t därefter chefen för Ecklesiastikdepartementet att tillkalla högst sex sakkunniga för att inom departementet biträda med den överarbetning av det av Eklund ingivna psalmboksförslaget, vartill över detsamma avgivna yttranden kunde giva anledning, och som i övrigt kunde befinnas påkallad. Med anledning härav beslöt departementschefen samma dag att såsom sakkunniga för nämnda ändamål tillkalla professorn vid Stockholms högskola Nils Gabriel Ahnlund, biskopen i Strängnäs Gustaf Emanuel Hildebrand Aulén, teologie doktorn Natanael Beskow, ärkebiskopen Erling Eidem, biskopen Eklund och lektorn vid högre allmänna läroverket i Västerås Karl Gustaf Emil Liedgren, ävensom uppdraga åt Eidem att såsom ordförande leda de sakkunnigas förhandlingar. Den 5 oktober 1934 erhöll sedermera Liedgren uppdrag att samtidigt tjänstgöra som de sakkunnigas sekreterare.

Den 31 oktober 1934 avgåvo nämnda sakkunniga till departementschefen en promemoria, vilken, jämte särskilt yttrande av Eklund och fyra bilagor, såsom utdrag av protokollet i ecklesiastikärenden den 2 november 1934 finnes bilagd Kungl. Maj:ts samma dag avlåtna skrivelse, n:r 9, till årets kyrkomöte. Med åberopande av sagda utdrag av statsrådsprotokollet förklarade sig Kungl. Maj:t vilja inhämta kyrkomötets yttrande över det 1934 i tryck utgivna förslaget till psalmbok för Svenska kyrkan. Sedan denna kungliga skrivelse inom kyrkomötet hänvisats till dess beredningsutskott för beredande handläggning och beredningsutskottet den 26 november däröver avgivit betänkande, n:r 1, jämte åtta bilagor och reservation av herr Gunnar Ekström, beslöt kyrkomötet efter överläggning den 3 december 1934, enligt utskottets förslag, hos Kungl. Maj:t anhålla att Kungl. Maj:t ville vidtaga nödiga åtgärder för ett omedelbart fullföljande och slutförande av arbetet för åstadkommande av ny psalmbok för Svenska kyrkan.

Med anledning av vad sålunda förekommit bemyndigade Kungl. Maj:t den 8 februari 1935 chefen för Ecklesiastikdepartementet att tillkalla högst sex sakkunniga för att inom departementet biträda med fullföljandet och slutförandet av arbetet för åstadkommande av ny psalmbok för Svenska kyrkan. Departementschefen beslöt därpå, den 9 februari s. å., att såsom sakkunniga för nämnda ändamål ånyo tillkalla Ahnlund, Aulén, Beskow, Eidem, Eklund och Liedgren, ävensom uppdraga åt Eidem att såsom ordförande leda förhandlingarna. Av de tillkallade sakkunniga avsåde sig Eklund omedelbart uppdraget. 1935 års psalmbokssakkunniga ha således utgjorts av Eidem, Ahnlund, Aulén, Beskow och Liedgren. Med anledning av en därom av de sakkunniga gjord framställning uppdrog sedermera departementschefen den 19 november 1935 åt Ahnlund att tillika tjänstgöra som sakkunnigas sekreterare.

Genom nådigt beslut den 29 november 1935 medgav Kungl. Maj:t att de sakkunniga finge, utan hinder av Kungl. Maj:ts beslut den 24 november 1922 angående åtgärder för minskning av korrigeringskostnaderna för statens kommittétryck, till Ecklesiastikdepartementet i tryck avlämna sitt betänkande och förslag.

På därom av psalmbokssakkunniga gjord framställning medgav Kungl. Maj:t slutligen, den 30 december 1935, rätt för sakkunniga att tillkalla professorn vid Stockholms högskola Elias Gustaf Adolf Wessén för att biträda med visst språkligt granskningsarbete. Wessén har sedermera tagit kännedom om den av sakkunniga förordade textformen i de psalmer som i nu avgivna förslag upptagas från 1819 års psalmbok och underkastat densamma en granskning ur språkvetenskaplig synpunkt (jfr nedan II: A, s. 20*).

I denna översikt må ock erinras om att för de sakkunniga har förelegat en statistik över psalmer använda vid de allmänna gudstjänsterna i ett större antal församlingar under kyrkoåret 1933—1934.

Med tanke på att vid framtida revision av Svenska kyrkans psalmbok det kunde befinnas önskvärt att utreda i vilken omfattning de olika psalmerna i 1819 års psalmbok och Nya psalmer användas i det gudstjänstliga livet, förordnade Kungl. Maj:t den 8 december 1933 att material för en dylik utredning skulle åvägabringas på det sätt att tills vidare för varje församling i riket genom vederbörande prästerskaps försorg fördes årliga fortlöpande förteckningar över de psalmer, resp. psalmverser, som komme till användning vid de offentliga gudstjänsterna och andaktsstunderna inom församlingen. Chefen för Ecklesiastikdepartementet, som funnit det önskvärt att sakkunniga finge tillfälle att för statistisk bearbetning taga del av ett enligt vissa grunder gjort urval av de på grund av förutnämnda kungliga beslut till konsistorierna inkomna förteckningarna, avseende kyrkoåret 1933—1934, förordnade den 14 fe-

bruari 1935 att från de olika konsistorierna skulle till departementet insändas dylika förteckningar från sammanlagt 311 församlingar. Detta urval skulle verkställas enligt vissa angivna grunder, avseende att göra detsamma så allsidigt och representativt som möjligt.

Sakkunniga ha statistiskt bearbetat det sålunda insända materialet, varvid det emellertid för ernående av enhetlighet ansetts lämpligt att endast medtaga vid högmässogudstjänster brukade psalmer. Den statistiska översikten har inom denna ram lämnat uppgift om psalmfrekvensen dels inom de olika stiftet, dels inom Svenska kyrkan i hennes helhet.

Sakkunniga vilja omnämna att samstämmighet icke av dem uppnåtts i fråga om alla olika spørsmål som under arbetet förevarit till avgörande, men att detta ej ansetts böra utgöra tillräcklig grund för anmälan av särskilda meningar till sakkunnigas yttrande och förslag.

När 1935 års psalmbokssakkunniga alltså efter avslutat arbete här framlägga det förslag till ny psalmbok för Svenska kyrkan, som det från de givna förutsättningarna har ålegat dem att söka utforma, anse de sig böra inledningsvis sammanfatta de principer på vilka samma förslag bygger ifråga om psalmurval, textbehandling och uppställning.

I. PSALMURVALET.

A. 1819 års psalmbok.

I sakkunnigas promemoria 1934 (i det följande betecknad *PM*) föreslogos till uteslutning 92 psalmer i 1819 års psalmbok (i fortsättningen betecknad *W*). Kyrkomötet fann sig efter beredningsutskottets förslag i allt väsentligt kunna giva sin anslutning åt *PM*:s grundsatser i detta stycke. Vid den ingående granskning 1935 års sakkunniga varit i tillfälle att verkställa ha de ansett starka skäl föreligga att något öka antalet uteslutna nummer tillhörande psalmbeståndet i *W*.

Helt eller med uteslutning av enskilda verser ingå därifrån 391 psalmer i föreliggande förslag (häri inbegripna de som föreslås intagna i Liturgiskt bihang och bönboksavdelningen; jfr nedan). De ur *W* icke medtagna psalmerna, 109 till antalet, äro förtecknade i *tabell 1*, i vilken tabell särskilt framhäves vilka bland dessa psalmer, som gemensamt uteslötos i 1920 års kyrkomötes psalmbok och 1934 års psalmboksförslag (det senare i fortsättningen betecknat *E*).

Utöver *PM* ha här uteslutits 25 nummer inom denna huvudgrupp. Bibehållna äro 8 psalmer, som påtänktes till uteslutning i *PM* (*W* 78, 91, 173, 174, 253, 279, 349 och 366).

Av de i förslaget uteslutna psalmerna utgöra *W* 181 och *W* 235 parallelltexter till n:r 579, resp. 599 i Nya psalmer (i fortsättningen betecknade *NPs*).

I överensstämmelse med *PM* föreslås alltjämt att fyra psalmer i *W* överföras till ett *Liturgiskt bihang*, med fortsatt nummerföljd anknyttande till den egentliga psalmboken, nämligen *W* 9 (Esaias såg den Allraheligste), *W* 116 (Allt fullkomnat är), *W* 263 (*Te Deum*) och *W* 303 (*Pro pace et principe*).

Beträffande ett antal psalmer, vilka i särskild grad torde kunna betraktas som andaktsläsning för särskilda tillfällen och lägen i livet, ha sakkunniga kommit till den uppfattningen att de lämpligen såsom läsepsalmer böra infogas i den i evangelieboken ingående avdelningen *En liten bönbok*. Till denna avdelning föreslås följande psalmer överförda: *W* 162 (nattvardpsalm för en sjuk), *W* 343 (för en husfader eller husmoder vid ett årsskifte), *W* 344 (vid en makes död), *W* 346 (vid en faders död), *W* 347

(vid en moders död), W 357 (en äldre kristens tackoffer på sin födelsedag), W 365 (för en blind) och W 368 (för en hustru som skall kyrkotagas).

Antalet till uteslutning föreslagna äldre psalmer är alltså större än enligt föregående psalmboksförslag.

Till någon del sammanhänger förhållandet därmed, att man tidigare genom omgestaltning av texterna sökt rädda somliga av de psalmer mot vilka man funnit sig kunna rikta kritik, medan åter sakkunniga, som velat följa regeln att endast undantagsvis, när särskilda omständigheter så påkalla, företaga ändringar i äldre psalmtexter, i dylika fall ej sällan ha föredragit att avskilja hela psalmen från förslaget.

Gallringen har emellertid också träffat psalmer av växlande ålder, som hittills icke under psalmboksfrågans behandling varit föremål för vare sig bearbetning eller uteslutning.

Vad angår de psalmer som först 1819 intogos i psalmboken ha sålunda åtskilliga nu ansetts kunna utgå inom den mångtaliga grupp som avser »särskilda personer, tider och omständigheter». De härvidlag förslagsvis uteslutna psalmtexterna torde genomgående sakna anknytning till gudstjänstlivet som sådant; till viss del behandla de därjämte ämnen som numera knappast motsvara något märkbart behov. Ett antal hithörande psalmer av värde för den enskilda uppbyggelsen föreslås bevarade inom psalmboken genom att, enligt vad ovan anförts, överflyttas till den evangelieboken vidfogade bönboken.

Vid granskningen i övrigt av såväl den yngre som äldre psalmskatten i W ha sakkunniga sökt följa regeln att endast utelämna sådant som för församlingssången och den enskilda andakten ter sig lätt umbärligt — även vid en jämförelse med det på olika vägar tillkomna, ingalunda ringa nyare materialet — och som framför allt i vår psalmbok icke kan anses representera ett trots varje tidsprägel levande inslag. Prövningsättet har sålunda även tillämpats i fråga om vissa psalmer av ålderdomligare typ, i och för sig värdepfulla, som upprepa tankar och motiv vilka på uttrycksfullare eller för den religiösa känslan tillgängligare sätt behandlas i enligt föreliggande förslag bevarade psalmer. Sakkunniga äro dock medvetna om att gränsfall förekomma, som kunna bedömas olika.

Främst i fråga om 1819 års psalmbok finner den nu verkställda utgallringen stöd i den omnämnda psalmstatistiken, nämligen i så måtto, att ur W endast sådana psalmer här blivit föreslagna till uteslutning, som enligt samma statistik antingen ha fallit ur bruk eller blott utvisa en ringa frekvens. När å andra sidan psalmer av lägre frekvens i en del fall föreslås till bibehållande, har utslaget för sakkunniga fällts av det värde man med fog synes kunna tillmäta ifrågavarande psalmer vid sidan av andra, måhända blott tillfälligt mera anlitade. Vederbörlig hänsyn har samtidigt

tagits till statistikens relativa begränsning som mätare på psalmernas användbarhet överhuvud.

Uteslutningarna ur W gälla som nämnt icke endast hela psalmer. Sakkunniga ha därjämte ansett sig i fråga om 32 psalmer böra tillstyrka en utgallring av enskilda psalmverser till det antal och med den fördelning som framgår av *tabell 2*. Uteslutning av vers markeras ej i texten.

Skälen till dessa partiella uteslutningar, som i princip icke innebära något nytt, ha varit flera, stundom samverkande.

Än har den uteslutna strofen genom sitt innehåll syntts mindre överensstämmande med psalmen som sådan, brutit dess tankegång och mer eller mindre stört det önskvärda sammanhanget.

Än har uppmärksamheten fästs vid uttryck som verka främmande för ett evangeliskt fostrat sinne och helt visst äro hinderliga för psalmens användning. Sakkunniga ha i sådana fall, i överensstämmelse med en av sina huvudprinciper och med beaktande av sammanhangets krav, funnit tillräddigare att utmönstra vederbörande strof eller strofer än att söka omarbeta texten i dessa delar.

Än har åter uteslutning ansetts motiverad beträffande strofer som ur innehållets eller formens synpunkt tett sig anmärkningsvärt svagare än psalmen i dess helhet.

Syftet har icke minst varit att de sålunda gjorda uteslutningarna skulle kunna bidra till att göra psalmtexterna i fråga mera brukade och i vissa fall skänka nytt liv åt psalmer som på grund av dylika omständigheter kommit att stå i skymundan.

Någon sällsynt gång kvarstår endast en eller annan vers av längre psalmer som levat uteslutande genom dessa verser (t. ex. W 130: 8).

I enstaka fall har det rent språkliga uttrycket, obegripligt för det stora flertalet nutidsmänniskor och till synes omöjligt att fullt ersätta utan vittgående ingrepp i originaltexten, för sakkunniga utgjort skäl till uteslutning av strof (W 199: 7, W 391: 5). Även verser som 1819 blivit tillagda äldre psalmer ha stundom utgått (W 460; jfr nedan II: A, s. 20*).

Utöver W ha i därifrån bibehållna psalmer tillkommit tre verser, vilka upptagits från originaltexterna: W 46, efter v. 5 (i ny översättning), W 243: 4 (i stället för utesluten vers) samt W 467, efter v. 13 (jfr nedan II: A, s. 20*).

B. Nya psalmer (n:r 501—673).

Av de i NPs ingående 173 psalmnumren föreslå sakkunniga 130 till upptagande i ny psalmbok (jämte Liturgiskt bihang och bönbokspsalmer).

Då en genom tilldiktning sammanfogad text, NPs 619, föreslås delad i tvenne psalmer, stiger antalet härifrån medtagna nummer till 131.

I jämförelse med PM utesluter föreliggande förslag ytterligare 9 nummer, men bibehåller 5 (NPs 507, 530, 558, 580 och 582).

Sakkunniga föreslå liksom tidigare att NPs 505 (*Te Deum*, med svensk och latinsk text) och NPs 664 (*Dies iræ*, med svensk och latinsk text) överföras till det *Liturgiska bihanget*.

Sakkunniga föreslå vidare att av de medtagna psalmerna följande 3 finna plats som andaktspsalmer i förutnämnda avdelning *En liten bönbok*: NPs 558 (nattvardpsalm för sjuka), NPs 620 (Sov gott, mitt barn) och NPs 627 (på födelsedagen).

När det gäller att träffa ett urval inom det psalmbokstillägg som 1921 av Kungl. Maj:t medgavs till användning, »tillsvidare... försöksvis», vid gudstjänsten och de kyrkliga förrättningarna (n:r 501—673), ha sakkunniga i princip ansett sig kunna förfara friare än i fråga om W vid en bedömning som icke minst kommit att innefatta värderande jämförelser med annat psalmmaterial, till stor del av senare datum.

Sakkunniga ha härvidlag även beaktat förut berörda psalmstatistik. De ha företrädesvis uteslutit sådana psalmer som på samma gång utvisa en ringare användning och synas förete brister i olika hänseenden. I några fall framstå de uteslutna texterna som mindre behövlige variationer av redan väl företrädda psalmmotiv. Den genom statistiken ådagalagda frekvensen, som för NPs genomsnittligt anger en jämnare kurva än för W, mindre markerad genom starka höjningar och döda punkter, låter understundom framskynta en tendens att sätta W tillbaka för NPs, även när detta knappast hade kunnat väntas med hänsyn till psalmernas inre värde och yttre form.

För så vitt den »förnyade undersökning och prövning» som för Kungl. Maj:t utgjorde en förutsättning för sammanställandet av NPs till gudstjänstbruk även bör inbegripa rätten till realprövning, lär dock den omständigheten att en psalm, kanske egentligen tack vare att den sjunges till en omtyckt och högstämmd melodi, vunnit insteg på flera håll, icke innebära ett avgörande hinder mot att utesluta densamma, så framt vägande skäl kunna anföras för en sådan åtgärd. Å andra sidan vilja sakkunniga icke bestrida att församlingens vunna förtrogenhet med här närmast åsyftade psalmer kan vara ägnad att försvaga eljest motiverade invändningar. Sakkunniga ha också, vad beträffar NPs, till viss grad ansett sig böra taga dylika hänsyn i betraktande och så till vida avstått från en gallring som från andra förutsättningar kunde tänkas strängare genomförd inom särskilt denna psalmgrupp. Anmärkas bör måhända att tvenne nummer av relativt hög frekvens, NPs 540 och 549, nydiktade efter samma ryt-

miska schema som påskpsalmen W 102, enligt förslaget må utgå, då denna stora högtidsmelodi, tidigare knuten till en enda psalm i W, efter sakkunnigas tanke bör förbehållas åt denna, vartill i fråga om förevarande psalmtexter även kommit andra skäl.

Vid prövningen av NPs ha sakkunniga iakttagit grundsatsen att sådana psalmer böra utgå, vilka i poetiskt hänseende måste betraktas som svaga eller efterklangsmässiga, utan att i själva sitt religiösa innehåll erbjuda så stort värde att detta kan uppväga de formella bristerna. Samtidigt har det stått klart för sakkunniga att flertalet av de i NPs intagna, tidigare mer än nu omstridda sångerna från 1800-talets väckelserörelser, som sedan länge äro högt skattade och gärna sjungna på många håll i vårt land, av denna anledning och på grund av en viss egenartad religiös kraft och ursprunglighet bör bevaras åt kyrkans psalmbok, även om de delvis röja estetiska ofullkomligheter. Att betrakta psalmboken ur synpunkten av ett slags antologi har legat sakkunniga fjärran; men det synes dem vara uppenbart att en svensk kyrkopsalmbok måste taga nödig hänsyn till de olika fromhetsriktningar på evangelisk grund, som framträtt inom folket, och syfta till största möjliga allsidighet.

Uteslutna verser i bibehållna psalmer uppgå för NPs:s vidkommande till ett mindre antal: se *tabell 4*. Motiveringen är väsentligen densamma som i fråga om liknande uteslutningar i W. Beträffande den uteslutna versen NPs 622:4 märkes att den mot förf:s önskan insatts i psalmen.

Nya i detta förslag äro inom denna grupp fyra enskilda psalmverser, återupptagna från originalen: NPs 539, efter v. 1, NPs 578, före v. 1 (bearbetad), NPs 606, efter v. 1, och NPs 643, efter v. 2 (i översättning).

C. 1934 års psalmboksförslag.

Av de 134 nya psalmerna i E återfinnas i föreliggande förslag 48, varav 10 i ny bearbetning eller översättning (se II: C, s. 21*). Urvalet ansluter sig med vissa modifikationer till PM 1934, som av det för E speciella psalmbeståndet upptog 63 nummer. En översikt med angivande av begynnelseord och författarenamn lämnar *tabell 5*.

Den förnyade omprövningen har skett i naturligt samband med den inventering av tillgängligt psalmmaterial sakkunniga sökt verkställa, enligt de allmänna grunder för vilka ovan under A och B redogjorts, men med den större handlingsfrihet som frånvaron av varje den kyrkliga sedens auktorisation härvidlag inneburit. Inom denna grupp faller emellertid ett stort antal av de viktigaste nyförvärven.

Sakkunniga föreslå att av de föreslagna psalmerna psalmen E 719 överföres till *En liten bönbok* under rubriken: »Vid ett barns grav.»

D. Psalmmaterial i övrigt.

1. Sakkunnigas promemoria 1934.

Sakkunniga hade, utöver E, till intagande i psalmboken föreslagit 44 nummer, för vilka texten meddelades i bilaga B till PM (Kungl. Maj:ts skrivelse till kyrkomötet den 2 november 1934, n:r 9, s. 58—74). Stoffet hade hämtats dels från den andliga diktning som tidigare på olika håll framträtt i tryck — värdefulla uppslag gav härvid bl. a. Elof Åkessons 1934 utkomna arbete »Det nya psalmboksförslaget» — dels från det icke ringa material som insändes till de sakkunniga för granskning. Av ifrågasvarande 44 nummer ingå i föreliggande psalmboksförslag efter ånyo skedd omprövning 36, upptagna i *tabell 6*. Ett nummer framträder i ny tolkning, förutsatt i PM (se II: C, s. 21*).

Sakkunniga föreslå dessutom att till bönboken överföras de i PM avtryckta texterna 03 (vid årsskifte), vars karaktär av psalm kan ifrågasättas, och som i vart fall genom sin växlande strofbyggnad ej lämpar sig som församlingssång, 027 (för blinda) och 042 (vid fromma föräldrars grav).

2. Beredningsutskottets betänkande 1934.

Vid 1934 års kyrkomöte föreslog beredningsutskottet till eventuellt intagande i en ny psalmbok 15 nya nummer, meddelade i Bilaga G till utskottets betänkande (n:r 1, s. 11—17). Av dessa psalmer återfinnas 10 i föreliggande förslag, därav 1 i annan, i förhållande till originalet trognare tolkning: se *tabell 7*.

Därjämte ha sakkunniga medtagit 2 av de i G. Ekströms reservation till samma betänkande föreslagna psalmtexterna; se ävenledes *tabell 7*.

3. Av 1935 års psalmbokssakkunniga upptaget nytt psalmmaterial.

I sin ovan flerstädes åberopade PM uttalade 1934 års sakkunniga som sin övertygelse att ett icke alldeles oväsentligt tillskott till den svenska församlingens andaktssång redan nu borde kunna vinnas, utöver vad de sakkunniga kunnat framlägga, om mera tid stått dem till förfogande. I enlighet härmed har det för 1935 års sakkunniga synts angeläget att om möjligt vinna en något säkrare överblick över äldre psalm och sång på svenskt

språk, som i detta grannlaga hänseende fyller måttet. Att söka inventera det spridda förrådet och på grundvalen därav föreslå ett urval framstod också under arbetets gång för sakkunniga som en ingalunda ofruktbar uppgift.

Men framför allt har till deras bedömande under hand ingått ett material av andlig nydiktning, som till omfång och även till innehåll visat sig rikare än väntat. Enligt sakkunnigas mening har detta av dem genomgångna och sovrade material inneburit tillfälle att — utöver vad som skett redan i E — förstärka, om icke alla, så dock flera i vår nuvarande psalmbok mindre väl tillgodosedda avdelningar och skänka andra avdelningar en rikare utgestaltning, som i enkel form ger uttryck åt väsentliga kristna tankegångar. Då sakkunniga fattat som en skyldighet att, så långt begränsade möjligheter det medgivit, tillgodose detta behov, vilket särskilt underströks i PM 1934, ha de räknat som en vinning att i det nu framlagda förslaget kunna bereda ett icke alltför snävt utrymme åt bl. a. den nydiktning det här gäller, särskilt representerad av en bidragsgivare.

Sakkunniga ha icke kunnat blunda för det faktum att för en icke ringa del av våra församlingars gudstjänstbesökande medlemmar numera det klassiskt lutherska andaktsspråket erbjuder påtagliga svårigheter, ja ofta torde verka mera främmande och säreget än omedelbart uppbyggligt. Det har därför synts sakkunniga vara en angelägen uppgift att vid sidan av och till omväxling med det traditionella, i och för sig oöverträffliga äldre psalmstoffet bereda rum för nydiktade psalmer, som i enklare och med nutida språkbruk mera överensstämmande form bjuda ett evangeliskt innehåll. Hur än tidslägen och bildningsvillkor växla, förblir dock psalmens uppgift att till församlingen och den enskilde söka förmedla ett sådant innehåll, tillgängligt för alla.

I övrigt har det vid dessa nyförvärv liksom eljest varit sakkunnigas strävan att bereda plats åt skilda riktningar, åt gammalt och nytt, klassiskt och folkligt.

För det nya materialet under denna rubrik, som uppgår till 49 nummer, redogör *tabell 8*.

Sakkunniga föreslå därjämte att i *En liten bönbok* intages G. Thorsells psalm: Jag vill icke grubbla och sörja, under rubriken: »Vid långvarig ohälsa».

Antalet av, i förhållande till W och NPs, nytillkomna psalmer av olika kategorier uppgår i föreliggande förslag till sammanlagt 144 (vartill komma 5 n:r, som föreslås placerade i bönboken). Av dessa äro omkring två tredjedelar originaldiktning av nutida svenska författare, äldre och yngre. Sparsammare företrädd är av naturliga skäl den tidigare andliga diktningen i vårt land; inom denna grupp träffas några väckelsesånger från

förra århundradet. Återstående nya psalmer i förslaget stamma från de nordiska systerkyrkorna (16), från den tyska psalmskatten (14) samt från den anglosaxiska (10). Bland översättningarna märkes en rad psalmer som i urtexten kunna räknas till den evangeliska kristenhetens yppersta, och av vilka åtskilliga stamma från författare, förut ej representerade i vår psalmbok. Till väsentlig del härrör denna rikhaltighet i urvalet, varom nedanstående, i tidsföljd anordnade översikt vill giva en allmän föreställning, från det Eklundska förslaget av 1934.

Tidigare andlig diktning i Sverige.

Spegel, Min själ, du måste nu glömma.
 J. Possieth, Ett, Jesu, än påminner jag.
 O. Green, Var finnes Jesu like.
 Lars Linderot, Säg mig den vägen som drager till livet.
 Vitalis, Vi skulle jag ej möta glad min plåga.
 Syréeens sångbok (1826), Nämn mig Jesum, han är livet.
 Betty Ehrenborg-Posse, Jag var den trampade vägen.
 Lina Sandell-Berg, Blott en dag, ett ögonblick i sänder.
 Lilly Lundequist, O Helige Ande, kom neder.

Från de nordiska systerkyrkorna.

Finland.

Runeberg, Jag lyfter ögat till himmelen.
 —, Till natt det åter lider.
 W. Malmivaara, Oi, Herra, jos ma matkamies maan (fri bearbetning från finskan av A. Takolander, När får jag se dig, Frälsare kär).
 A. Takolander, Välsignade varen, I kära.
 J. Tegengren, Somnar jag in med blicken fäst.

Danmark.

Kingo, Hører til, I høje Himle.
 —, Sorrig og Glæde, de vandre tilhobe.
 Grundtvig, Dejlig er den Himmel blaa.
 —, Kimer, I Klokker.
 —, O Kristelighed.
 —, At sige Verden ret Farvel.
 Ingemann, Den store Mester kommer.
 —, O Herre, kommer Sorgens Stund hernede.
 —, I Østen stiger Solen op.

Norge.

G. Jensen, Langt lyser arven som slægterne samlet.
 B. Støylen, Med Englar song Guds lov og pris.

Från den tyska psalmskatten.

- Luther, Christ lag in Todesbanden.
 Ph. Nicolai, Wachet auf, ruft uns die Stimme.
 Paul Gerhardt, Wie soll ich dich empfangen.
 J. Heermann, Herzliebster Jesu, was hast du verbrochen.
 —, Herr, unser Gott, lass nicht zu Schande werden.
 Chr. Fr. Richter, Hüter, wird die Nacht der Sünden.
 G. Arnold, O Durchbrecher aller Bande.
 —, So führst du doch recht seelig, Herr, die deinen.
 J. E. Schmidt, Verborgner Gott, du wohnst in einem Lichte.
 Tersteegen, Gott ist gegenwärtig.
 —, Kommt, Kinder, lasst uns gehen.
 Zinzendorf, Herz und Herz vereint zusammen.
 Ph. Fr. Hiller, Vid morgonbetraktelse för 9 juli i M. Fr. Roos' Christliches Hausbuch.
 A. Knapp, Schöpfer meines Lebens.

Från den anglosaxiska hymnskatten.

- I. Watts, O God, our help in ages past.
 —, There is a land of pure delight.
 W. Cowper, God moves in a mysterious way.
 R. Heber, Holy, Holy, Holy! Lord God Almighty.
 J. H. Newman, Lead, kindly Light.
 J. Ellerton, The day Thou gavest, Lord, is ended.
 S. J. Stone, The Church's one foundation.
 G. Robson, O Christ, Thy love to all the world.
 L. F. Benson, O Christ, who didst our tasks fulfil.
 A. C. Ainger, God is working his purpose out.

I övrigt hänvisas till bifogade *författareregister*, upptagande författare till psalmer i detta förslag utöver W och NPs (s. 33* ff.).

Samtliga i förslaget representerade levande svenska författare ha givit sitt samtycke till av dem författad psalms intagande i detta förslag till ny psalmbok för Svenska kyrkan.

II. TEXTBEHANDLINGEN.

A. 1819 års psalmbok.

Vid behandlingen av de från W behållna psalmtexterna, sådana dessa föreligga i den av A. Gadelius utgivna första upplagan (Stockholm 1819), ha sakkunniga sökt förfara så varsamt som möjligt. I enlighet

med en i PM uppställd princip ha i versbyggnaden ingående ålderdomliga former och konstruktioner fått kvarstå orubbade, där de icke behöva framkalla verkliga missförstånd eller misstydingar hos en normalt utbildad språkkänsla. Ett stort antal sådana former tryggas genom rytm och rimställning mot en textrevision som vill undvika hårdare grepp och ha mestadels förblivit oberörda av psalmbokstryckets växande böjelse att normalisera i enlighet med nutida språkbruk. *Ändringar i texten*, så nära den ursprungliga lydelsen som möjligt, ha av sakkunniga föreslagits, när ett i psalmen förekommande ord eller uttryck upphört att brukas och åtminstone icke allmännare begripes till sin rätta innebörd eller ock antagit en annan betydelse än på psalmförfattarens tid, så att uppfattningen av innehållet lätt ledes vilse. Till samma grupp av språkliga retuscheringar berörande textställen i W, som redovisas i *tabell 9: A*, har där räknats ett fåtal omformuleringar, vilka dels gälla för språkkänslan störande och lätt avhjälpta konstruktioner, dels notoriskt ventydda uttryck. Föråldrade böjningsformer, som fordras av rytmen, kvarstå som nämnt i hela den utsträckning kravet på begriplighet medger; på ett par ställen (W 77: 6, W 270: 1) ha dock språkvidriga böjningar rättats.

Att bevara språkliga arkaismer i det omfång en fullständig anslutning till W:s grundtext skulle innebära ha sakkunniga däremot icke funnit tillräddligt med hänsyn till den karaktär av folkbok, som ju allfort bör tillkomma psalmboken. Icke heller kan förväntas att psalmbokstrycket i framtiden blir korrekt, om språkformerna, oberoende av versschemat, direkt inbjuda till ändringar (av typen *alle, Herran, dödsens, böd; föräldrom* i en för barn avsedd psalm, o. s. v.). Ett flertal psalmer, som härvid komma i fråga, har så till vida normaliserats, såsom i allmänhet redan skett i nutida psalmbokstryck.

I fråga om ett begränsat antal psalmtexter av utpräglat ålderdomligt skaplyne ha sakkunniga ansett sig böra praktiskt taget fullständigt bibehålla ett fornartat språkskick. Exempel på dylika vad man kan kalla *reservatpsalmer* utgöra W 60 och W 424. I andra fall kvarstå äldre former naturligt på grund av *attraktion* från närstående former i rimställning m. m.

Överhuvud ha sakkunniga trott sig finna att en i viss mån individuell behandling av texterna i W är på sin plats. I fråga om yngre psalmer med ställvis inströdda arkaismer, särskilt i anslutning till den bibelöversättning med vilken den dåtida församlingen var förtrogen, torde sålunda en lindrig normalisering till likhet med nuvarande språkbruk vara mera berättigad än beträffande psalmtexter som enhetligt omrama de ålderdomliga ordformerna och med sin språkton förstärka intrycket av dessa. Av denna anledning ha t. ex. former sådana som *ho, gack, statt* i vissa sammanhang fått kvarstå, medan de i andra ersatts med nutida motsvarigheter.

Att gammalt och nytt ej sällan bryter sig mot vartannat inom psalmer vilka före intagandet i W undergått bearbetning eller omdiktning, utgör även ett skäl till den textbehandling från fall till fall, sakkunniga efter vunnit erfarenhet sökt i viss utsträckning tillämpa. En detaljerad redogörelse torde här vara mindre nödvändig, då de avtryckta texterna ge nödiga upplysningar. För kännedom om hithörande spörsmål, till vilka sakkunniga i olika sammanhang ha tagit ställning, hänvisas till Bilaga C till omförmälda PM av 1934.

Sakkunniga ha i ett fåtal fall låtit mera svårtillgängliga ordasätt kvarstå oförändrade, när å ena sidan ifrågavarande uttryck genom sammanhanget få sin förklaring och å andra sidan en ändring skulle ha inneburit ett alltför omfattande ingrepp i texten.

Sakkunniga ha funnit skäl föreligga att för ett antal äldre psalmer, angivna i *tabell 9: B*, förorda en textrevision, mer eller mindre omfattande i skilda fall, till närmare överensstämmelse med *1695 års psalmbok*, som vid behov någon gång jämförts med ursprungliga texter. Det gäller härvidlag läsarter som enligt sakkunnigas övertygelse ur innehållets eller formens synpunkt erbjuda påtagliga företräden framför den ej sällan nog omilt överarbetade texten enligt W. I huvudsak nya texter, som vilja vara så vitt möjligt trogna återgivning av 1600-talsoriginalen, framläggas sålunda för psalmerna W 460, W 467 och W 470. Enskilda psalmverser, som på liknande grunder erhållit ny eller i det närmaste ny form i anslutning till originalens tankar och uttryck, äro W 49: 3, W 298: 5, W 469: 8 och W 471: 7, vartill komma smärre ändringar på spridda ställen med avsedd karaktär av stilrestauration.

Några omformuleringar ansluta sig till av Runeberg 1858 gjorda ändringar (W 137: 8, W 208: 3, 5). I ett särskilt fall (W 340: 6) föreslås för ett uttryck, av rytmiska grunder, återgång till text av 1814.

Blott i rena undantagsfall ha sakkunniga vågat taga på sitt ansvar ändringar i W:s texter av *inhållsliga* skäl. När så skett, har avsikten varit att genom en omformulering av enstaka versrader avlägsna stöttestenar som kunna tänkas minska användbarheten av en värdefull psalm. De fall som närmast komma i fråga äro W 86: 2, där slutraderna nu ansluta sig till tanken i den av Wallin tolkade tyska originalpsalmen, samt W 428: 5, där en i E gjord ändring upptagits.

Slutligen ha sakkunniga undantagsvis företagit smärre formella justeringar i psalmverser som efter uteslutning av föregående vers påkallat dylika (W 158: 10 och W 163: 4).

Den fackman på det språkvetenskapliga området, med vilken de sakkunniga haft förmånen att få konferera, har ansett sig kunna skänka sin anslutning åt de allmänna regler de sakkunniga velat tillämpa vid behandlingen av från W hämtade psalmtexter.

B. Nya psalmer.

Sakkunniga, som ägnat texterna i NPs en ingående granskning (se även Bilaga D till 1934 års PM), ha i åtskilliga fall föreslagit ändringar i texter som nu av dem ifrågasätts till införlivande med en ny psalmbok.

Väl ha sakkunniga, av hänsyn till den praktiska kännedom den gudstjänstfirande församlingen numera kan antagas äga om ifrågavarande texter, i stor utsträckning lämnat dem orörda, även där ändringar med karaktären av tydliga förbättringar torde ha stått att uppnå. Sakkunniga anse emellertid nyssnämnda omständighet icke böra utgöra hinder mot en överarbetning av dessa försöksvis brukade texter på punkter där de förefallit sakkunniga direkt behäftas med formella svagheter eller, i fråga om tolkningar från andra språk, bringa originalens tankar till alltför matta och allmänna uttryck. Även några välkända psalmöversättningar, såsom NPs 520 och NPs 528, ha sakkunniga i enlighet med denna ståndpunkt efter noggrant övervägande upptagit till revision i tillämpliga delar. Den jämförelsevis föga fasta textform som utmärker en del i NPs intagna psalmer, icke minst tillskottet från väckelserörelsens sångskatt, har härvidlag på samma gång påkallat uppmärksamhet och enligt sakkunnigas mening berättigat till en viss frihet att välja. För så vitt en ursprungligare text stått till buds och erbjudit företräden, har i regel denna föredragits, där eljest ändring synts motiverad under hänsynstagande till de omständigheter det enskilda fallet framställt till övervägande. Psalmer av Runeberg ha sålunda på vissa punkter blivit återförda till bättre överensstämmelse med skaldens egen textform. Reviderade av vederbörande författare äro NPs 501: 5 och NPs 584: 3.

Vidtagna ändringar i psalmer upptagna från NPs registreras i *tabell 10*.

C. Övriga psalmtexter.

Vad angår textbehandlingen i fråga om psalmer vilka ej härröra från W och NPs kunna sakkunniga fatta sig kort.

I ny eller väsentligen avvikande dräkt (bearbetning resp. översättning) framträda här följande tidigare föreslagna psalmtexter: E 86, 170, 304, 388, 408, 430, 437, 630, 654 och 688, n:r 043 i 1934 års PM och n:r 13 i beredningsutskottets betänkande samma år, Bilaga G (äldre parallell översättning, bearbetad). I övrigt ha sakkunniga, i överensstämmelse jämväl med av beredningsutskottet 1934 uttalade önskemål, ägnat uppmärksamhet åt en formell granskning av de från E samt nämnda textbilagor upptagna psalmerna. Resultat av denna granskning utgöra ett större antal vidtagna retuscheringar, stundom relativt omfattande och närmande sig nytolkning, vilka dock här ej torde behöva specificeras, då de framgå av en jämförelse

mellan vederbörande i tryck tillgängliga redaktioner av dessa texter. Begynnelseorden i E 89 överensstämman nu med en svensk 1600-talsöversättning av denna psalm. Enskilda verser ha i vissa fall tillagts eller uteslutits.

Ändringar i originaldikt av nu levande författare ha underställts denne, i den mån de icke varit av honom själv föreslagna. Beträffande äldre psalmtexter och särskilt översättningar ha sakkunniga ansett sitt uppdrag innebära frihet att söka vinna de formella förbättringar som i olika hänseenden framstått som önskvärda och tillika möjliga att förena med en i princip pietetsfull textbehandling.

III. UPPSTÄLLNINGEN M. M.

Sakkunniga ha sökt giva psalmboken en så klar och överskådlig uppställning som möjligt, i huvudsaklig överensstämmelse med den i PM 1934 intagna innehållsförteckningen. I några hänseenden ha sakkunniga funnit lämpligt att företaga modifikationer i denna vad angår anordningen av huvud- och underavdelningar samt stoffets placering under dessa. En strängt systematisk ordning inom grupperna har fått träda något tillbaka för önskvärdheten av att i allmänhet kunna återfinna psalmer från W i den inbördes följd man är van vid.

I den utsträckning som varit möjlig och framstått som naturlig ha sakkunniga samtidigt sökt bevara *nummerordningen* i W. Av psalmerna 1—138 i föreliggande förslag anträffas omkring hälften på tidigare nummer, däribland ett större antal välkända högtidspsalmer: för jul, passion, påsk, pingst. En partiell anslutning till W:s numrering har här och var kunnat genomföras, såsom t. ex. beträffande avdelningarna Nattvarden (200 ff., W 150 ff.), Morgon och Afton (518 ff., W 418 ff.).

Asterisk, utmärkande att versen av församlingen avsjunges stående, har i förslaget tillfogats vid ytterligare ett antal psalmverser, i överensstämmelse med kyrklig praxis (lovsångs-, trinitets- och bekännelseverser).

Antalet *bibelhänvisningar* över psalmtexterna har ökats. Enligt sakkunnigas mening bör en utförligare förteckning över bibelställen, till vilka uttryck i psalmerna hänsyfta, sammanställas och ingå i ny psalmbok inom registeravdelningen. Prov på en dylik förteckning, vars fullständiga utarbetande tiden ej medgivit, meddelas som bilaga (s. 41* ff.).

I föreliggande förslag utsättes, i olikhet med vad fallet varit i tidigare svenska psalmboksupplagor, vid psalmförfattarens namn uppgift om psalmens *tillkomstår*, varmed i regel förstås årtalet för dess framträdande för offentligheten i ursprunglig avfattning, eventuellt därjämte i översättning eller i bearbetning. Anordningen synes erbjuda större intresse än ett an-

givande och i viss utsträckning ett upprepande av uppgift om psalmförfattares födelse- och dödsår. Att det i vissa fall erbjudit svårigheter att få tillförlitliga uppgifter torde vara lätt att förstå. En förteckning över psalmerna, ordnade efter tillkomsttid, bifogas detta förslag (s. 296 f.).

I fråga om *författarenamn* märkes att för inhemska författare från tiden före 1819, vilka gjort sig bemärkta som psalmdiktare, endast familjenamn, icke förnamn eller initialer utsätts; ett naturligt undantag bildar den äldre namntypen Olaus Petri. För senare författare har samma regel iakttagits beträffande de mest kända eller starkast representerade, medan eljest tillika initialer angivits, där icke förnamn och familjenamn för det allmänna medvetandet ingått en nära förening (Viktor Rydberg, m. fl.).

Med avseende på *interpunktionen*, som i det vanliga psalmtrycket förefaller ganska oordnad och i olika avseenden mindre tillfredsställande, ha sakkunniga i sitt förslag följt de principer som ligga till grund för interpunktionen i 1917 års kyrkobibel. Interpunktionen i fråga, som innebär en modifiering av den traditionella, avser att i möjligaste mån tillmötesgå den naturliga och vårdade uppläsningens intresse.

Den viktigaste skillnaden mellan den sedvanliga interpunktionen och den som följes i vår nya kyrkobibel kan uttryckas i några enkla punkter.

Skiljetecknet *komma* utsättes *icke* framför vanliga objektssatser, framför indirekta frågesatser, framför och efter nödvändiga relativsatser, under förutsättning av att relativsatsen *omedelbart* följer sitt huvudord.

Skiljetecknet *komma* utsättes i vissa fall mot regeln, för att hindra fel-läsning.

Bruket av *semikolon* är i förhållande till det vanliga psalmtrycket avsevärt inskränkt, om det också alltjämt är jämförelsevis ofta nyttjat, till befrämjande av klarhet i satsbyggnad och innehåll.

Skiljetecknet *kolon* användes i betydligt större och mångsidigare utsträckning än i prosatexter, med deras mera logiska tankeförbindelser.

Utropstecknet, som med utomordentlig ymighet nyttjades i W, begränsas till verkliga utrop eller synnerligen korta uppfordringar. I denna minskning torde man kunna se en karakteristisk åtskillnad i den allmänna tidsstämningen.

I sin PM 1934 hade sakkunniga betonat önskvärdheten av att psalmboken måtte förses med ett ändamålsenligt uppställt, någorlunda utförligt *sakregister* över samtliga psalmer, utarbetat av sakkunnig person. 1934 års beredningsutskott och kyrkomöte gävo sin anslutning till detta uttalande. På grund av tidens knapphet har förslag till sådant sakregister ej hunnit utarbetas av sakkunniga. Dock framlägges här som bilaga prov på huvudord i ett dylikt register (s. 37* ff.).

Vidare lämnas (s. 36*) anvisningar om *koralboksmelodier* som kunna användas för i förslaget utöver W och NPs ingående psalmer.

Till förut omtalade bilagor komma ett uppställningen åskådliggörande *innehållsregister* (s. 46* ff.), angivande begynnelseorden i första versen av varje psalm, tvenne *nummerregister*, utvisande de nummer i förslaget, under vilka de från W och NPs upptagna psalmerna återfinnas (s. 298 ff., 301 f.) samt slutligen ett *alfabetiskt register* över förslagets psalmbestand (s. 303 ff.), jämte upplysningar om ändring i begynnelseorden av psalm (s. 319).

Liturgiskt bihang (n:r 651—659).

I sin PM 1934 förordade sakkunniga att i det ifrågasatta Liturgiska bihanget utöver de ovannämnda, från W och NPs upptagna numren skulle givas plats jämväl åt de s. k. *Cantica* (Sakarias', Marias och Simeons lovsånger), *Laudamus* samt den Apostoliska välönskan.

Efter förnyad omprövning finna de sakkunniga sig nu böra föreslå att av de nyssnämnda texterna allenast *Laudamus* föres till det Liturgiska bihanget. Enligt av beredningsutskottet 1934 uttalad önskan meddelas *Laudamus* ej blott i den i kyrkohandboken ingående formen, utan ock i äldre gestaltning. Inom det Liturgiska bihanget har nu beretts plats jämväl åt den gamla kända psalmen *In dulci jubilo*.

De s. k. *Cantica* synas däremot få sin bästa och naturligaste placering genom att infogas såsom en särskild avdelning i *En liten bönbok*. Sagda avdelning kan lämpligen erhålla rubriken »Sånger ur Skriften» och införas såsom kapitel 6, parallellt med det föregående kapitel 5, vilket bär överskriften »Böner ur Skriften» (de 7 botpsalmerna och Herrens översteprästerliga förbön).

Vad slutligen angår den Apostoliska välönskan, så torde denna text ej behöva införas vare sig i det Liturgiska bihanget eller i bönboksavdelningen.

Psalmer utanför nummerföljden.

Beträffande vissa kasualpsalmer (för blinda, på födelsedagen m. m.), vilka förordas flyttade ur själva psalmboken, föreslå sakkunniga att åt dessa gives plats i *En liten bönbok* såsom ett sjunde kapitel, närmast efter det till införande nyss förordade sjätte kapitlet. Det ifrågavarande sjunde kapitlet kunde lämpligen förses med rubriken: »Psalmer för enskild andakt, i särskilda lägen.»

Vid införandet av nämnda båda avdelningar i Bönboken behöver uppenbarligen den efterföljande numreringen av styckena ändras. Likaså behöver nödigt tillägg i registret göras.

TABELL 1.

Psalmer i 1819 års psalmbok, vilka föreslås utgå.

Halvfet sifra angiver att ifrågavarande psalm jämväl uteslutits i kyrkomötespsalmboken 1920, liksom i förslaget 1934 (E).

2	83	280	334	390
4	87	282	336	395
10	95	283	338	398
13	117	284	339	403
15	126	286	348	405
18	166	287	350	409
19	169	288	351	445
20	179	290	353	446
27	181	291	354	447
30	185	293	355	453
37	218	296	356	456
38	222	300	358	457
39	232	301	361	462
40	233	304	364	463
41	235	308	371	464
42	236	310	372	465
43	246	311	374	466
70	249	312	375	468
71	255	314	379	472
79	259	317	380	475
81	266	322	381	482
82	278	333	382	

Härjämte ha följande psalmer överförts till *En liten bönbok*:

162	344	347	365
343	346	357	368

TABELL 2.

Psalmsverser vilka föreslås utgå i från 1819 års psalmbok bevarade psalmer.

6: 4—7	165: 2, 3	349: 2—4, 6, 8
8: 4	168: 3	359: 2, 4, 6
47: 2—6	189: 2—4	363: 2
74: 6—9	199: 7	366: 2
78: 1, 2, 4, 6	202: 5	391: 5
91: 2—6	219: 5	458: 2—6
130: 1—7	220: 6	460: 4, 7
148: 4, 5, 7	243: 4	461: 4—6
152: 6	245: 3	470: 3
158: 3—6, 9, 14, 15	289: 4	
163: 1—3, 6	327: 2	

W 373: 5 och 6 byta plats.

TABELL 3.

Psalmer i Nya psalmer, vilka föreslås utgå.

508	546	571	611	655
524	548	573	613	659
526	549	585	621	663
527	550	586	625	666
529	551	590	629	669
535	554	600	632	670
538	555	601	635	672
540	561	603	640	
545	565	608	650	

N:r 586 uteslöts jämväl ur förslaget 1934 (E).

Härjämte ha följande psalmer överförts till *En liten bönbok*:

558

620

627

TABELL 4.

Psalmverser vilka föreslås utgå i från Nya psalmer bevarade psalmer.

517: 5	599: 1	639: 5
537: 3	622: 4	668: 3
543: 2	624: 4	
556: 2, 3, 7	636: 5	

TABELL 5.

Från J. A. Eklunds förslag (1934) här upptagna psalmer.

(Avvikande texter, resp. författareuppgifter: se Inledning II: C, s. 21*, samt författareregistret, s. 33*.)

Nummer		
1934	1936	
21	4	Helig, helig, helig (Heber—Eklund).
54	40	Hur skall jag kunna hälsa (Gerhardt—Wirsén—Eklund).
86	74	Min själ, du måste nu glömma (Spegel—Eklund).
89	81	O Jesu käre, vad har du förbrutit (Heermann—Eklund).
128	113	I dödens band låg Herren Krist (Luther—Evers).
141	139	Nu stunden är kommen (Bergqvist).
143	140	Livets Ande, kom från ovan (Eklund).
159	153	Välsignade varen, I kära (Takolander).
160	151	O Gud, för de trogna martyrer (Gabrielsson).
170	169	Guds kyrkas grund på jorden (—, Eklund).
176	173	Herre Kriste, du din kyrka (Eklund).
227	212	Gud, vår lösta tunga (Gabrielsson).
265	246	Se, detta är dagen, som Herren oss gör (Runstedt).
267	255	Förrän Guds Son sitt verk fullbordar (Eklund).
280	254	All äkta kärleks hemlighet (Eklund).
285	165	Stoftets barn, i stoftet fångna (Thorsell).
293	294	En dunkel örtagård jag vet (Liedgren).
301	295	Mästare, alla söka dig (Liedgren).
304	381	Led, milda ljus (Newman—Nyström m. fl.).
333	384	O giv oss, Herre, av den tro (Ida Granqvist).
353	82	Den kärlek du till världen bar (Robson—Siri Dahlquist).
370	385	Fördolde Gud (Schmidt—Hasselberg—Eklund).
388	379	Kom, barn! Vi vilja vandra (Tersteegen—Eklund).
408	283	Väktare, vad lider tiden (Richter—Hasselberg).

Nummer		
1934	1936	
412	410	Stilla, mitt hjärta, var stilla (Hultgren).
419	388	Guds väg i dunkel ofta går (Cowper—Eklund).
420	421	O Herre, när mig lyckan övergiver (Ingemann—Thorsell).
421	411	Nu gläd dig, min ande, i Herran (Billing).
430	378	Du som genombrutit banden (Arnold—Eklund).
432	215	Du sanna vinträd, Jesu kär (Eklund).
437	222	Herren Gud är nära (Tersteegen—Takolander).
460	152	O Herre Gud, vi bedja dig (Johansson).
489	445	Ditt verk är stort, men jag är svag (Beskow).
503	567	Jag lyfter ögat mot himmelen (Runeberg).
513	578	Du som har kommit till vår jord (Benson—Eklund).
514	581	Du unga vakt (Paul Nilsson).
533	423	Frälsare, bliv mig (Zetterquist).
540	590	Som guldets halt i elden prövas (Paul Nilsson—Eklund).
542	591	Solen sig till nedgång sänker (Runstedt).
546	463	Krist signe oss och alla (Eklund).
629	573	I öster träder solen fram (Ingemann—Eklund).
630	507	O Gud, vår hjälp i gångna år (Watts—Eklund).
654	549	Den dag du gav, o Gud, är gången (Ellerton—Eklund).
655	550	I dopets bad du tvädde mig ren (Wallerius).
656	561	I Jesu namn jag börjat dagen (Ester Andersson—Eklund).
657	553	Sist, Herre Jesu, beder jag.
688	630	Det finns ett land, där helgons här (Watts—Eklund).
719	B	Nu är du förd, du lilla (Pétursson—Brandt—Eklund).

B avser överförande till En liten bönbok.

TABELL 6.

Från Bilaga B till sakkunnigas promemoria 1934 här upptagna psalmer.

(Avvikande texter: se Inledning II: C, s. 21*.)

Nummer		
1934	1936	
01	26	Vår Fader är allsmäktig Gud (Beskow).
02	506	Nu kommer kväll med vilans bud (Beskow).
03	B	Snabbt jagar stormen våra år (Karlfeldt).
04	71	Se kärlet brast (Söderblom; v. 3, 4).
05	72	Lyssnen till, I höga himlar (Kingo—Eklund).
06	70	Se vi gå upp till Jerusalem (Paul Nilsson).
07	114	Döden haver hårt betagit (Beskow).
08	142	Som sol om våren stiger (Beskow).

Nummer		
1934	1936	
09	273	Gud Allsmäktig går mot sitt mål (Ainger—Siri Dahlquist).
010	272	Låt nya tankar tolka Kristi bud (Siri Dahlquist).
011	187	Jag var den trampade vägen (Betty Ehrenborg-Posse).
012	195	Fader, du som livet tänder (Beskow).
013	197	Till dig, o Fader, vi komma (Anshelm).
014	196	Gud, hos dig är livets källa (Liedgren).
016	250	Giv mig den tro som skådar dag (Frälsningsarméns sångbok).
017	446	Det gick en gång i Juda land (Liedgren).
018	277	Säg mig den vägen som drager till livet (Linderot).
019	330	Var finnes Jesu like (Green).
020	366	Att bedja är ej endast att begära (Stina Anderson).
021	382	Blott en dag, ett ögonblick i sänder (Lina Sandell-Berg).
022	396	Sorgen och glädjen (Kingo—Wägman—Thorsell).
023	117	Var jag går (Linderholm).
024	454	Långt lyser arvet (Jensen—Mannström).
025	448	Ett vänligt ord kan göra under (Paul Nilsson).
026	422	Vi skulle jag ej möta glad min plåga (Vitalis).
027	B	Tung är den lott (Holgerson).
028	570	När Jesusbarnet låg en gång (Jeanna Oterdahl).
030	579	Ring in gudstjänsttid (Söderblom).
032	248	Likt en dröm försvinna (Zetterquist).
033	584	Låt mig leva, låt mig verka (Jeanna Oterdahl).
034	580	Fram, fram, kristmän, korsmän (Arbman).
035	493	Led, o Fader, led den vilda tiden (Tegnér).
036	494	Ut i det okända härjaren sopar (Thorsell).
038	482	Du gav mig, o Herre (Sundell).
040	548	Till natt det åter lider (Runeberg).
041	551	Somnar jag in med blicken fäst (Tegengren).
042	B	Dessa kära, vilka vila ut (Paulson).
043	631	Att säga världen rätt farväl (Grundtvig—Friedlander).
044	632	När får jag se dig, Frälsare kär (Malmivaara—Takolander).

B avser överförande till *En liten bönbok*.

TABELL 7.

Från Bilaga G till beredningsutskottets betänkande 1934 här upptagna psalmer.

(Avvikande texter: se Inledning II: C, s. 21*.)

Nummer		
1934	1936	
2	188	Från tidevarv till tidevarv (Gabrielsson).
4	412	O kom med hjälpen, Herre Krist (Paul Nilsson).
6	176	Hjärtan, enigt sammanslutna (Zinzendorf—Mannström).
7	552	En dag förgått (Arbman).
8	141	Helige Ande, låt undret ske (Paul Nilsson).
9	73	Herre, jag har hört din stämma (Jändel).
12	449	Ord av evighet (Liedgren).
13	263	Kom, Helge Ande, du som tände (Bogatzky—Nyström).
14	455	Kristus, hjälten, han allena (Thorsell; v. 3—7).
15	563	Han väcker var morgon mitt öra (Gleerup).

Från G. Ekströms reservation:

- 116 Om Kristus döljes nu för dig (Arbman).
413 Herren gav, och Herren tog (Bolander).

TABELL 8.

Psalmer upptagna av 1935 års sakkunniga.

Nummer	
1936	
37	Kristus vandrar bland oss än (Frostenson).
49	Jesus från Nasaret går här fram (Frostenson).
54	Ringen, I klockor (Grundtvig—Beskow).
95	När vid korsets fot jag står (Frostenson).
130	I pingsten blev Guds Ande sänd (Frostenson).
143	Den store Mästarn kommer (Ingemann—Siri Dahlquist)
154	Blott vanliga kristna (Frostenson).
189	Himmelen stum ej är (Frostenson).
190	Herre, hur kan väl jag (Gertrud Björck).
191	Guds ord bär inga bojor (Amalia Björck).
213	Svåra stund, då samvetsnöden (Bolander).
214	Som spridda sädeskornen (Frostenson).
216	Brödet som blev brutet (Frostenson).
217	Från klarhet till klarhet (Frostenson).

Nummer

1936

- 243 Jesu, låt ej livet (Knapp—Johansson).
 247 Jesu, låt din kärleks låga (Bohman).
 249 Ett under, likt stjärnornas stiglösa färd (Frostenson).
 261 Tung och kvalfull vilar (Frostenson).
 280 Vem lever det hela, det heliga livet (Gertrud Björck).
 296 I mörker sjönko drömmens gyllne länder (Frostenson).
 314 Nämn mig Jesus (Syréens sångbok—Norborg).
 315 Soldaterna spelade tärning (Frostenson).
 329 Vad du de dina gör (Arnold—Hasselberg).
 331 Gud, den nåd som du bevisar (Hiller—Cavallin).
 356 O liv som blev tänt (Grundtvig—Liedgren).
 367 Vi rådslå fåfångt (Siri Dahlquist).
 368 Låtom oss bedja i all vår nöd (Gertrud Björck).
 383 O Helige Ande, kom neder (Lilly Lundequist).
 414 Herre, jag vill bida (Öberg).
 415 Modfälld och trött jag är (Frostenson).
 480 En dag har börjat (Beskow).
 481 Du skall äta ditt bröd (Beskow).
 483 Mästare, som själv har provat (Ahlén).
 484 Tack, Gud, att också jag får gå (Bolander).
 489 O Gud, vår Gud, hör bön (Heermann—Eklund).
 519 Ej blir en dag den andra lik (Frostenson).
 554 Mitt liv rinner bort (Nyström).
 555 I ändlöshetens ocean (Thorsell).
 562 Som sådden förnimmer (Nyström).
 569 Herre, du har skapat allt (Frostenson).
 572 Härlig är den himmel blå (Grundtvig—Cavallin).
 574 När änglar sjöngo lov och pris (Støylen—Beskow).
 582 Steniga ödeländer (Bolander).
 583 Jag blickar mot kommande dagar (Hallberg).
 585 Öden mörkna, öden glimma (Björkquist).
 586 Du, o Gud, är livets källa (Frostenson).
 633 Skiljas vi må från vänner och fränder (Frostenson).
 637 Snart bröt du upp (Frostenson).
 641 Väktarn stöter gällt i luren (Ph. Nicolai—Liedgren).
 B Jag vill icke grubbla och sörja (Thorsell).

B avser överförande till *En liten bönbok*.

TABELL 9.

Verser i 1819 års psalmbok, inom vilka textändring föreslås.

A. Textändringar av språkliga skäl.

61: 1, 4	180: 4	230: 3	410: 3
65: 5	188: 1, 9	270: 1	413: 5
77: 6	189: 1	281: 3	422: 6
80: 9	204: 5	325: 4	425: 2
84: 1—3	206: 5, 6	332: 1	428: 1
137: 8	208: 5	342: 1, 4	429: 4
171: 9	214: 1	360: 2	444: 2
176: 9	223: 2	385: 4	
177: 3	227: 6	399: 3	

B. Textändringar i anslutning till 1695 års psalmbok eller äldre psalmoriginal, samt textändringar i övrigt.

17: 3	163: 4	298: 5	467
46: 7	167: 9	340: 6	469: 4, 8
49: 3	194: 3	394: 4	470
64: 4	207: 7	410: 1	471: 2, 5, 7, 8
86: 2	208: 3	412: 2, 4	
99: 7	223: 10	428: 5	
158: 10	230: 1	460	

TABELL 10.

Verser i Nya psalmer, inom vilka textändring föreslås.

501: 5	522: 1—3	581: 1—4	620: 4
503: 1, 2, 4	523: 2	583: 1—3	624: 6
504: 1	528: 2—5	584: 2, 3	626: 2
506: 2	533: 9	587: 2	628: 2
507: 1, 4	536: 1, 4	592: 1	636: 6
509: 2, 6, 8	537: 4	593: 3	642: 2
510: 1, 2, 6	544: 2	595: 4	651: 3
511: 5	552: 1, 3	599: 2	661: 1—6
513: 1	556: 1, 4—6	602: 1	665: 1
514: 2	557: 1—3	604: 2	667: 3, 4
517: 4, 6	563: 2	605: 3—5	671: 2
518: 1, 6, 7	569: 2—5	607: 1	673: 5
519: 2	572: 2—5	615: 1	
520: 2—6	577: 1	616: 4	
521: 1	579: 1, 5	619: 1	

FÖRTECKNING ÖVER FÖRFATTARE SAMT ÖVERSÄTTARE OCH
BEARBETARE AV I FÖRSLAGET UPPTAGNA PSALMER VILKA
ICKE INGÅ I 1819 ÅRS PSALMBOK ELLER I NYA PSALMER.

- Ahlén*, Oscar Emrik Natanael (f. 1906), kyrkoadjunkt i Norrköping, förf. 483.
- Ahnlund*, Nils Gabriel (f. 1889), professor vid Stockholms Högskola, övers. 283, 378.
- Ainger*, Arthur Campbell (1841—1919), lärare vid Eton college, England, förf. 273.
- Anderson*, Stina (f. 1876), författarinna, Skövde, förf. 366.
- Andersson*, Ester (f. 1887), sömmerska, Varend, förf. 561.
- Anshelm*, Carl (f. 1882), teol. d:r, kyrkoherde i Förslöv, Lunds stift, förf. 197.
- Arbman*, Olof Johannes (f. 1887), kyrkoherde i Ragunda, Härnösands stift, förf. 116, 552, 580.
- Arnold*, Gottfried (1666—1714), professor i Giessen, superintendent i Perleberg, Preussen, kyrkohistorisk författare, förf. 329, 378.
- Arosenius*, Maria Fredrika (f. 1869), konstslöjdidkare, översättarinna, Stockholm, övers. 222.
- Assarson*, Berndt David (f. 1892), romersk-katolsk kyrkoherde i Stockholm, övers. 381.
- Benson*, Louis FitzGerald (f. 1855), presbyteriansk präst i Germanstown, Philadelphia, U. S. A., förf. 578.
- Berg*, Lina, f. Sandell (1832—1903), författarinna, särskilt för söndagskolan, (L. S.), gift med redaktören C. O. Berg, Stockholm, förf. 382.
- Bergqvist*, Olof (f. 1862), biskop över Luleå stift, förf. 139.
- Beskow*, Fredrik Natanael (f. 1865), teol. d:r, rektor vid Djarsholms skola, ledare av Birkagården, Stockholm, författare, konstnär, förf. 26, 114, 142, 195, 445, 480, 481, 506; övers. eller bearb. 40, 54, 169, 222, 507, 549, 574, 630, 631.
- Billing*, Einar Magnus (f. 1871), biskop över Västerås stift, förf. 411.
- Björck*, Amalia (f. 1880), lärarinna, författarinna, Göteborg, förf. 191.
- Björck*, Gertrud (f. 1890), teol. kand., husföreståndarinna, Smögen, förf. 190, 280, 368.
- Björkquist*, Manfred (f. 1884), teol. d:r, skapare av Sigtunastiftelsen och föreståndare för Sigtuna folkhögskola, förf. 585.
- von Bogatzky*, Carl Heinrich (1690—1774), tysk uppbyggelseförfattare, förf. 263.
- Bohman*, August (1871—1928), redaktör för »Sanningsvittnet», evangelisk veckotidning i Stockholm, förf. 247.
- Bolander*, Nils Fredrik (f. 1902), teol. lic., komminister i Hedemora, författare, förf. 213, 413, 484, 582.
- Cavallin*, Severin (1820—1886), teol. d:r, kontraktsprost i Vellinge, Lunds stift, översättare av klassisk uppbyggelselitteratur, övers. 331, 572.
- Cowper*, William (1731—1800), engelsk skald, tidvis sinnessjuk, förf. 388.
- Dahlquist*, Siri, f. Jonsson (f. 1889), teol. kand., gift med missionsdirektor G. Dahlquist, Uppsala, förf. 272, 367; övers. 82, 143, 273.
- Eklund*, Johan Alfred (f. 1863), biskop över Karlstads stift, författare, förf. 140, 166, 173, 215, 254, 255, 463; övers. 4, 40, 72, 81, 113, 169, 388, 489, 507, 549, 573, 578, 630; bearb. 385, 590.

- Ellerton*, John (1826—1893), engelsk kyrkoherde, förf. 549.
- Evers*, Edvard (1853—1919), kyrkoherde i Norrköpings norra förs., författare, övers. 113.
- Friedlander*, Axel Emanuel (1849—1928), teol. lektor vid Göteborgs latinläroverk, hymnolog, övers. 263, 631.
- Frostenson*, Anders (f. 1906), pastorsadjunkt i Gustav Vasa förs., Stockholm, förf. 37, 49, 95, 130, 154, 189, 214, 216, 217, 249, 261, 296, 315, 415, 519, 569, 586, 633, 637.
- Gabrielsson*, Samuel (f. 1881), kyrkoherde i Rättvik, Västerås stift, förf. 151, 188, 212.
- Gerhardt*, Paul (1607—1679), ärkediakon i Lübben, Lausitz, psalmdiktare, förf. 40.
- Gleerup*, Christian Viktor Kämpe (1871—1923), kyrkoherde i Fridlevstad och Sillhövda, Lunds stift, förf. 563.
- Granquist*, Ida (f. 1872), författarinna, missionär i svenska kyrkans tjänst i Sydafrika, förf. 384.
- Green*, Olof (o. 1720—1783), pastor vid Stockholms änkehus, förf. 330.
- Grundtvig*, Nikolai Frederik Severin (1783—1872), dansk präst, titulärbiskop, den nordiska folkhögskolans grundläggare, psalmdiktare, förf. 54, 356, 572, 631.
- Hallberg*, Oscar Reinhold (f. 1882), kyrkoherde i Hammar, Strängnäs stift, förf. 583.
- Hasselberg*, Carl Jonas Erik (f. 1856), kontraktsprost i Grundsunda, Härnösands stift, övers. 329, 385.
- Heber*, Reginald (1783—1826), engelsk präst, missionsbiskop i Calcutta, Indien, förf. 4.
- Heermann*, Johann (1585—1647), evangelisk-luthersk präst i Köben, Schlesien, förf. 81, 489.
- Hiller*, Philipp Friedrich (1699—1769), kyrkoherde i Steinheim, Württemberg, psalmdiktare, förf. 331.
- Hultgren*, Gustaf Mikael (1859—1933), kontraktsprost i Norra Ny och Ny-skoga, Karlstads stift, förf. 410.
- Ingemann*, Bernhard Severin (1789—1862), dansk folkhögskoleföreståndare, skald och författare, förf. 143, 421, 573.
- Jensen*, Gustav (1845—1922), stiftsprost i Kristiania (Oslo), huvudlärare vid universitetets praktisk-teologiska undervisning, förf. 454.
- Johansson*, Johannes (f. 1867), teol. lektor, föreståndare för Göteborgs enskilda gymnasium för blivande präster, förf. 152; övers. 243.
- Jändel*, Ragnar (f. 1895), författare, förf. 73.
- Kingo*, Thomas (1634—1703), biskop i Odense, psalmboksutgivare, förf. 72, 396.
- Knapp*, Albert (1798—1864), kyrkoherde i Stuttgart, förf. 243.
- Liedgren*, Karl Gustaf Emil (f. 1879), teol. lektor i Västerås, hymnolog, förf. 196, 294, 295, 446, 449; bearb. 74; övers. 356, 641.
- Linderholm*, Johannes Emanuel (f. 1872), teol. professor i Uppsala, förf. 117.
- Linderot*, Lars (1761—1811), komminister i Tölö, Göteborgs stift, förf. 277.
- Lundequist*, Lilly (1847—1925), författarinna, särskilt för söndagsskolan, förf. 383.
- Luther*, Martin (1483—1546), förf. 113.
- Malmivaara*, Wilhelm (1854—1922), prost i Lappo, Finland, ledare för den österbottniska väckelserörelsen, förf. (på finska) 632.
- Mannström*, Carl Oscar (f. 1875), kyrkoadjunkt i Adolf Fredriks förs., Stockholm, skriftställare, övers. 176, 454.
- Newman*, John Henry (1801—1890), universitetslärare i Oxford, författare, övergick senare till den romersk-katolska kyrkan, kardinal, förf. 381.
- Nicolai*, Philipp (1556—1608), kyrkoherde i Hamburg, förf. 641.
- Nilsson*, Lars Johan Paulinus (Paul) (f. 1866), kyrkoherde i Sjogerstad, Rådene och Häggum, Skara stift, förf. 70, 141, 412, 448, 581, 590.
- Norborg*, Carl (f. 1887), kyrkoherde i Foss, Göteborgs stift, bearb. 314.

- Nyström*, Bengt Engelbrekt (f. 1886), läroverksadjunkt i Stockholm, författare, förf. 554, 562.
- Oterdahl*, Jeanna (f. 1879), lärarinna i Göteborg, författarinna, förf. 570, 584.
- Posse*, Catharina Elisabeth (Betty) f. Ehrenborg (1818—1880), friherrinna, författarinna, förf. 187.
- Possieth*, Johan (1667—1728), kyrkoherde i Riddarholmen och Bromma, förf. 553.
- Richter*, Christian Friedrich (1676—1711), läkare och inspektor vid Franckeska stiftelserna i Halle, förf. 283.
- Robson*, George (1848—1911), moderator för skotska frikyrkan, förf. 82.
- Runeberg*, Johan Ludvig (1804—1877), lektor i Borgå, titulärprofessor, skald, förf. 548, 567.
- Runstedt*, Axel Fredrik (1861—1933), teol. d:r, prost och kyrkoherde i Gökhem, Marka och Sörby, Skara stift, förf. 246, 591.
- Schmidt*, Johann Eusebius (1669—1745), kyrkoherde i Gotha, Thüringen, förf. 385.
- Sjöberg*, Erik (1794—1828), fl. d:r, skald (*Vitalis*), förf. 422.
- Spegel*, Haquin (1645—1714), ärkebiskop, förf. 74.
- Stone*, Samuel John (1839—1900), engelsk kyrkoherde, förf. 169.
- Støyten*, Berndt Andreas (f. 1858), norsk biskop, förf. 574.
- Sundell*, Carl Reinhold (f. 1857), kontraktsprost i Ö. Eneby, Linköpings stift, förf. 482.
- Söderblom*, Lars Olof Jonathan (Nathan) (1866—1931), ärkebiskop, förf. 71, 579.
- Takolander*, Alfons (1875—1935), fl. d:r, psalmdiktare, chef för skolöverstyrelsens svenska avdelning i Finland, förf. 153; övers. 632.
- Tegengren*, Jakob August (f. 1875), psalmdiktare, bankdirektör i Vörå, Österbotten, förf. 551.
- Tegnér*, Esaias (1782—1846), biskop över Växjö stift, skald, förf. 493.
- Tersteegen*, Gerhard (1697—1769), bandvävare i Mühlheim a. d. Ruhr, tidvis eremit, uppbyggelseförfattare, förf. 222, 379.
- Thorsell*, Johan Gustav (1887—1935), besiktningsveterinär i Stockholm, författare, förf. 165, 455, 494, 555; övers. 396, 421.
- Torén*, Carl Axel (1813—1904), professor och domprost i Uppsala, övers. 263, 641.
- Wallerius*, Theodor (1831—1896), fängelsepredikant i Göteborg, förf. 550.
- Watts*, Isaac (1674—1748), teol. d:r, engelsk nonkonformistisk präst och teologisk författare, förf. 507, 630.
- af Wirsén*, Carl David (1842—1912), fl. d:r, vitter författare, Svenska Akademiens sekreterare, övers. 40.
- Wägman*, Oskar (1849—1913), kyrkoherde i Asby, Linköpings stift, övers. 396.
- Zetterquist*, Rudolf Fredrik Emanuel (f. 1905), komminister i Stenkvista, Strängnäs stift, förf. 248, 423.
- von Zinzendorf*, Nicolaus Ludwig (1700—1760), greve, regeringsråd i Dresden, sedan Brödraförsamlingens biskop i Herrnhut, förf. 176.
- Åkesson*, Karl Elof (f. 1892), docent vid Lunds universitet, bearb. 578.
- Öberg*, Hans Emanuel (f. 1893), kyrkoherde i Sidensjö, Härnösands stift, förf. 414.

FÖRTECKNING ÖVER KORALBOKSMELODIER SOM KUNNA ANVÄNDAS TILL I FÖRSLAGET UPPTAGNA PSALMER VILKA ICKE INGÅ I 1819 ÅRS PSALMBOK ELLER I NYA PSALMER.

Psalm-n:r 1936	Koral-n:r 1921	Psalm-n:r 1936	Koral-n:r 1921	Psalm-n:r 1936	Koral-n:r 1921	Psalm-n:r 1936	Koral-n:r 1921
26 ¹	523	176	213	331	213	549	418
37	271	188	486	378	213, 384	550	577
40	33	191	183	379	206	553	430
54	383	195	262	384	199, 251	555	52
72	257	196	73	388	420	561	28
73	83	197	260 ²	411	298	563	298
81	481	212	270	412	145	567	416
82	434	213	204	413	58	570	250
95	58 _a	214	223	415	598	573	420
113	103	215	221	421	481	574	67
114	200	243	216	423	569	578	420
130	67	246	170 ²	445	416	581	523
139	577	247	200	446	199, 497 ²	583	492
140	213	249	652	448	241	585	205
141	528	250	191, 258	449	210	586	112
142	33	255	285	455	45	590	239
143	249	283	277	483	204	591	45
151	492	294	113	484	140, 186	630	420
152	96	295	528	489	481	631	138
153	596	296	178	506	434	633	562 (NPs 1. Altern. kor.)
165	45	314	628	507	420	637	
169	183	315	298	519	252	641	3
173	45	330	223	548	429		

Ett flertal av övriga nyupptagna texter äga kända melodier. Då dessa emellertid icke återfinnas i Koralboken, hava inga ytterligare anvisningar ansetts här vara på sin plats.

¹ Repris även av koralens senare del.

² Annan melodi bör helst anskaffas.

PROV PÅ UPPSLAGSORD I SAKREGISTER.

Advent	Dagligt bröd, se Bröd
Afton	Diakoni
Alla helgons dag	Djävulen
Allmakt	Dom
Altare	Domare: Gud såsom övriga fall
Ande: den Helige människans	Dop
Anfäktning	Död
Ansvar	Dödsrike
Apostel	Efterföljelse, av Kristus
Arbete	Enhet, endräkt, de kristtrognas
Arv	Ensamhet
Avfall	Evangelium
Avgörelse	Evangelisk väckelse
Barmhärtighet: Guds vår	Evighet: Guds i övrigt
Barn, barndom	Evigt liv, se Liv
Barnskap	Fader, Gud såsom
Bedrövelse	Fara
Begravning, Jesu i övrigt, se Jordfästning	Fastan, se Passionstiden
Bekännelse	Fattig, i anden
Beskärm, Guds	Fred
Blod, Jesu	Frestelse: Jesu vår
Bok, livets	Frid
Bot	Frihet
Broder, Kristus såsom vår Broder, se Kristus	Frimodighet
vår nästa, se Nästa	Fruktan
Broderskap	Fruktbarhet, jordens
Brud, Kristi	Frälsning, förlossning
Bröd, Kristus såsom livets bröd dagligt	Fullkomlighet
Bud, se Lag	Fäderneslandet
Bättring	Förbund
Bön: Herrens bön	Förbön, se Bön
kämpande bön	Fördold: om Gud om livet med Gud
förbön	Fördömelse, förtappelse
tacksägelse, lovsång; se dessa ord	Föredöme, se Efterföljelse
tillbedjan	Förekommande kärlek, Guds
Bönhörelse	Förföljelse

Förhårdelse
 Förhärligande
 Förklaring, Kristi
 Förlåtelse: Guds
     vår
 Förnedring, Kristi
 Förnekelse
 Förnyelse
 Försakelse
 Församling
 Försoning
 Försumlighet
 Försyn
 Förtjänst: Kristi
     vår
 Förtröstan, se Tro
 Förtvivlan
 Förvaltare
 Föräldrar

 Gemenskap: med Gud och Kristus
     de kristnas inbördes

 Glädje
 Gudsfruktan
 Guds rike
 Gudstjänst

 Hedningar, se Mission
 Helg
 Helgelse
 Helgon, se Alla helgons dag
 Helig
 Helvete
 Hem
 Hemlängtan
 Herde, om Kristus, se Kristus
 Himmel
 Himmelsfärd, Kristi
 Hopp
 Hunger, själens
 Hälsa
 Härlighet: Guds
     Kristi
     det eviga livets

 Härliggörelse
 Högmod
 Höst

 Idrott

Jordfästning
 Jungfrun Maria
 Jul

 Kalk: lidandets
     välsignelsens
 Kall
 Kallelse
 Kamp
 Konfirmation
 Konung: om Kristus, se Kristus
     i övrigt
 Kors: Kristi
     såsom prövning
 Kraft
 Krig
 Kristus: Guds Son
     vår Broder
     Mästaren
     Frälsaren
     Försonaren
     Segerherren och konungen
     Fridsfursten
     Läkaren
     Herden
     Vännen
 Krona, livets
 Kyndelmässodagen
 Kyrka
 Kyrkogårdsinviqning
 Kyrkoinviqning
 Kärlek: Guds
     kärleken till nästan
 Kött

 Lag: Guds
     samhällets
 Lamm, Guds
 Ledning, Guds, Andens
 Lidande: Jesu Kristi
     vårt
 Liv: Kristus såsom livet
     livet på jorden
     det eviga livet
 Livets skiften
 Ljus: om Kristus
     ljusets kamp
     övriga fall
 Lov, lovsång
 Lydnad
 Lära, Kristi, evangeli

Lärare: om Kristus
 övriga fall
 Lärjunge, lärjungaskap
 Löfte
 Lön
 Majestät: Guds
 Kristi
 Makt, Guds, se Allmakt
 Martyr
 Medborgarskap: himmelskt
 jordiskt
 Mikael's dag
 Mission
 Missmod, misströstan
 Mod
 Motgång
 Morgon
 Måltidspsalm
 Mörker: andligt
 i egentlig bemärkelse, se Afton
 Namn: Guds
 Jesu
 Nattvard
 Nitälskan
 Nyfödelse, nyskapelse
 Nyår
 Nåd: Guds
 Jesu Kristi
 finna nåd
 övriga fall
 Nådegåva
 Nådeval
 Närvaro: Guds
 Jesu Kristi
 Nästa
 Nöd
 Odödlighet
 Offer: Guds
 Kristi
 vårt
 Ofärdstider
 Olydnad
 Omsorg, Guds, se Beskärm
 Omvändelse
 Ord: Guds
 våra
 Orenhet
 Oro

Oskuld: Jesu
 övriga fall
 Otro
 Överdighet, vår, inför Gud
 Paradis
 Passionstiden
 Pilgrim
 Pingst
 Profet: om Kristus
 övriga fall
 Prästämbetet
 Prövning
 Pånyttfödelse, se Nyfödelse
 Påsk
 Reformation
 Renhet
 Resa
 Rike, se Guds rike
 Ro, se Tro: såsom vila i Gud
 Rätt
 Rättfärdighet: Guds
 vår
 Rättfärdiggörelse
 Sakrament, se Dop och Nattvard
 Saktmod
 Salighet
 Samfund, de heligas, se Kyrka
 Samvete
 Sanning
 Satan, se djävulen
 Seger: Kristi
 tron såsom
 Sjukdom
 Själviskhet
 Självprövning
 Sjöfolk
 Skapare, Gud såsom
 Skapelse
 Skatt, himmelsk
 Skola
 Skriftermål
 Skuld
 Skörd
 Sommar
 Sorg
 Stillhet
 Straff
 Ståndaktighet

Svaghet, trons, se Tro
 Synd: mot Gud
     mot nästan
 Syndafall
 Syndare
 Syndernas förlåtelse, se Förlåtelse

 Tacksamhet, tacksägelse
 Tempel
 Tillbedjan, se Bön
 Tillkommelse, Kristi
 Tillväxt, andlig
 Tjänare, tjänst
 Trefaldighet
 Trettondedag jul
 Trofasthet, trohet
 Tro: såsom Guds verk
     såsom kamp
     såsom vila i Gud
     såsom försanthållande
     såsom förtröstan
     trons svaghet
     trons visshet
     trons glädje
 Trons rättfärdighet, se Rättfärdiggörelse
 Träl, träldom
 Tröst
 Trötthet
 Tungan
 Tvivel
 Tålmod
 Törst, själens

 Umgängelse, se Gemenskap
 Undergivenhet
 Ungdom
 Uppbyggelse
 Uppenbarelse
 Upphöjelse: Kristi
     de kristtrognas

 Upplysning
 Uppståndelse: Kristi
     vår

Uthållighet
 Utkorelse

 Yttersta domen
 Yttersta tiden

 Vaksamhet
 Val, se Avgörelse
 Vandring, livet såsom
 Vatten, livets
 Vedergällning
 Vederkvickelse
 Vigsel
 Villfarelse
 Villighet
 Vinter
 Visdom, vishet
 Visshet, se Tro
 Vittne
 Vittnesbörd
 Vrede
 Vår
 Väckelse
 Välsignelse
 Vänlighet
 Väntan
 Världen: denna världen
     hela världen
     den himmelska världen

 Ålderdom
 Åkallan
 Ånger
 Ångest
 Årets tider

 Äkta makar
 Änglar
 Ära, Guds
 Ärlighet

 Ödmjukhet
 Övergivenhet
 Överhet

PROV PÅ FÖRTECKNING ÖVER BIBELANSPELNINGAR I PSALMBOKEN.

Då anspelningen avser egenartad formulering i äldre översättning av bibeln (1703 års svenska kyrkobibel), betecknas detta med *ä. ö.*

- 1** (*W 1*), *v. 1*: Psalt. 108: 3, Efes. 6: 17, Hebr. 4: 12.
v. 2: Luk. 13: 8, Joh. 15: 6, 1 Mos. 18: 32, Matt. 18: 20.
v. 3: Höga V. 6: 12, Efes. 5: 26, 4: 3.
v. 4: Psalt. 120: 5, Hebr. 11: 13, 1 Sam. 16: 23.
v. 5: 5 Mos. 34: 1 ff., Psalt. 34: 9.
v. 6: 2 Mos. 20: 24 b, 1 Mos. 28: 17, Amos 5: 23.
v. 7: Psalt. 147: 12, Kol. 3: 16, 1 Mos. 22: 17.
- 21** (*W 21*), *v. 1*: 1 Petr. 1: 2, Hebr. 9: 13 f.
v. 2: Matt. 13: 24 ff.
v. 3: 1 Petr. 2: 24, Hebr. 4: 15, Joh. 14: 16 f., 16: 13.
v. 4: 2 Tim. 1: 14.
- 31** (*NPs 509*), *v. 1*: Upp. 22: 16, Joh. 1: 14, 4 Mos. 24: 17, Upp. 21: 2.
v. 2: Matt. 13: 46, Psalt. 119: 103, Joh. 6: 31—35.
v. 3: Upp. 4: 3, 1 Kor. 12: 27.
v. 4: Höga V. 1: 4 (Joh. 12: 32).
v. 5: Efes. 1: 3—5.
v. 6: Efes. 5: 31, 32.
v. 7: Upp. 21: 3, 4, 22: 3, 4.
v. 8: Upp. 3: 14, 3: 11, 1: 17.
- 32** (*W 72*), *v. 1*: Luk. 2: 7, Joh. 1: 10 f., Matt. 2: 1 f., Mark. 6: 4, 9: 12, Joh. 1: 46, 2 Kor. 8: 9, Fil. 2: 7.
v. 2: Joh. 5: 30, 6: 38 f., Fil. 2: 8, Hebr. 10: 7, Matt. 9: 10 ff., 11: 19, Luk. 15: 1 ff., 19: 7, Matt. 18: 12 f.
- v. 3*: Matt. 11: 28 f., Efes. 4: 4 ff., Kol. 1: 14, Efes. 1: 7.
v. 4: Jes. 53: 7, Apg. 8: 32, Joh. 18: 4—8, Matt. 26: 56, Fil. 2: 10.
v. 5: Joh. 16: 33, Matt. 28: 2 f., Apg. 2: 24, 1 Kor. 15: 54 ff.
v. 6: Kol. 2: 6 f., Joh. 14: 17, Rom. 8: 9, 11, 1 Kor. 3: 16, Rom. 8: 15, Matt. 6: 11.
- 35** (*W 73*), *v. 1*: Joh. 8: 12.
v. 2: 1 Kor. 1: 20 f., 26, Rom. 13: 12, Joh. 1: 14, 17.
v. 3: Efes. 5: 8 f., Rom. 13: 10.
v. 4: Matt. 13: 16, Luk. 11: 28, Joh. 13: 17.
v. 5: 1 Kor. 13: 13, 1 Joh. 5: 4, Fil. 2: 15.
v. 6: Hebr. 1: 3, 2 Kor. 4: 6.
- 36** (*W 46*), *v. 2*: Rom. 7: 14—24.
v. 3: Rom. 5: 8.
v. 4: Joh. 3: 16.
v. 5—7: Hebr. 2: 11, 14 ff., 7: 22.
v. 8: Joh. 16: 13.
- 37**, *v. 1*: Matt. 11: 19.
v. 2: Mark. 10: 47 f.
v. 3: Mark. 1: 27.
v. 4, 5: 1 Joh. 5: 4 f., Joh. 1: 51.
v. 6: Upp. 1: 18, Apg. 4: 30.
- 38** (*W 48*), *v. 1—2*: Joh. 1: 14—18.
v. 3: Matt. 6: 26, 28.
v. 4: Psalt. 104: 2, 1 Tim. 6: 16, Fil. 2: 7 f.
v. 6: Luk. 15: 4, 1 Mos. 1: 26.
v. 7: Rom. 8: 17, Joh. 10: 30, 14: 9 ff., 17: 10 (*ä. ö.*), 1 Kor. 6: 20.

- 41** (*W 51*), v. 1: Sak. 9: 9, Jes. 12: 6, 62: 11, Sef. 3: 14.
 v. 2: Luk. 7: 12—15, 8: 54 f.
 v. 3: Matt. 11: 29, 21: 5.
 v. 4: Joh. 2: 2, Luk. 19: 5 f., Joh. 12: 2.
 v. 7: Matt. 21: 16, Psalt. 8: 3, Rom. 15: 10 f.
- 42** (*W 52*), v. 1: Psalt. 24: 7 f., Upp. 3: 20.
 v. 2: Kol. 2: 9 f.
 v. 3: Psalt. 89: 16 f.
 v. 4: Joh. 14: 23, Matt. 25: 7, 24: 42, 44.
 v. 5: Upp. 22: 17, 20.
- 43** (*W 53*), v. 1: Jes. 40: 3, Matt. 3: 3, Joh. 8: 56, Hebr. 11: 13, 1 Petr. 1: 10 f., Psalt. 118: 26, Matt. 21: 9.
 v. 2: Jes. 40: 9 f., Matt. 21: 8, 2 Kor. 1: 20.
 v. 3: Psalt. 24: 7, Jes. 42: 4, 10 f., 54: 2.
 v. 4: Psalt. 33: 16, Efes. 6: 17.
 v. 5: Joh. 18: 36, 1 Kor. 1: 20 f.
 v. 6: Upp. 3: 21, Matt. 21: 16.
 v. 7: Matt. 23: 38, 24: 2, Luk. 1: 33.
- 44** (*W 54*), v. 1: Jes. 40: 9, Sak. 9: 9.
 v. 2: Joh. 1: 14, 17, 20: 19.
 v. 4: Psalt. 66: 1, 98: 4, 100: 1.
- 45** (*W 45*), v. 1—3: Vish. 9: 14—19.
 v. 5: Jes. 60: 2, 3.
 v. 6: Joh. 1: 14, 17, 1 Kor. 3: 16, Gal. 4: 4, 5.
 v. 7: Hebr. 9: 11, 12, Rom. 7: 14, 8: 2, 3, 1 Petr. 2: 21, Rom. 6: 11.
 v. 8: Joh. 17: 3, 14: 6, Apg. 4: 12.
- 55** (*W 55*), v. 1: Jes. 9: 1, 2, 60: 1 f., Luk. 2: 14.
 v. 2: Hebr. 1: 3, Dan. 7: 13, Matt. 10: 6, Luk. 15: 4, 19: 10, Jer. 2: 13, Joh. 4: 13 f.
 v. 3: Luk. 19: 41, Joh. 11: 34, Hebr. 5: 7, 4: 15, Luk. 22: 44, Jes. 53: 5, Joh. 1: 51, Apg. 7: 56.
- v. 4: Mal. 4: 2, Joh. 10: 11, 1 Petr. 2: 21—25, 2 Kor. 4: 17 f., Rom. 8: 29, 1 Kor. 15: 49, 1 Joh. 3: 2.
- 56** (*W 56*), v. 1: Luk. 2: 8—11, Rom. 13: 11 f., Joh. 10: 11.
 v. 2: Mik. 5: 4, Jes. 40: 11, Luk. 12: 32.
 v. 3: Matt. 11: 29, 1 Petr. 1: 18 f., Hebr. 5: 7—9.
 v. 4: Matt. 13: 31 f.
 v. 5: Jes. 55: 10, 11.
 v. 6: Matt. 24: 35, Fil. 2: 11.
 v. 7: Jes. 60: 1 ff.
- 57** (*W 57*), v. 1: 1 Mos. 49: 10 (*d. d.*), Jes. 9: 6.
 v. 2: Jes. 52: 7, 1 Mos. 3: 15, Joh. 6: 39.
 v. 3: Jes. 61: 10, Luk. 1: 46 f., Psalt. 48: 11.
- 58** (*W 58*), v. 1: Matt. 1: 23.
 v. 2: Joh. 1: 1, 14, 1 Tim. 3: 16.
 v. 3: Matt. 1: 20 f., 2 Kor. 5: 21, Joh. 8: 46, Hebr. 4: 15, 1 Petr. 2: 22 ff., 3: 18.
 v. 4: Joh. 3: 31, 6: 38, Rom. 9: 5.
 v. 5: Joh. 16: 28, Mark. 16: 19, Apg. 1: 11, 7: 55 f., Matt. 28: 18.
 v. 6: Luk. 22: 69, Psalt. 110: 1, 1 Kor. 15: 22—26.
 v. 7: Luk. 2: 14, Psalt. 72: 3, Efes. 2: 14, 17.
- 62** (*W 62*), v. 1: Matt. 1: 23, Luk. 2: 13 f.
 v. 2: Luk. 2: 7, 2 Kor. 8: 9.
 v. 3: 1 Kon. 8: 27, Jer. 23: 24, Joh. 1: 5, Hebr. 1: 3.
 v. 4: Matt. 4: 16, Luk. 2: 32, Joh. 1: 5, 8: 12, 12: 46, 2 Kor. 4: 6.
 v. 5: Luk. 19: 5, Joh. 1: 11 f.
 v. 6: Jes. 53: 3, Psalt. 22: 7 f., Mark. 9: 12, Matt. 8: 20.
 v. 7: Rom. 5: 8, Joh. 3: 16, 1 Joh. 3: 16.
- 64** (*W 64*), v. 1: Apg. 4: 12, Joh. 1: 12, Gal. 3: 26, Joh. 15: 26.

- v. 2: Fil. 2:10, Mark. 16:17, Luk. 10:17 f., Apg. 16:18.
v. 3: Joh. 5:23, Upp. 5:12 f., Apg. 3:6.
v. 4: Joh. 20:31, Apg. 10:43, 1 Joh. 5:13.
v. 5: Matt. 1:21, 2 Tim. 2:19.
- 65** (*W 65*), v. 1: Kol. 3:17.
v. 2: Kol. 3:15, 2 Tess. 2:17, 3:6.
v. 3: Matt. 7:14, 2 Kor. 1:5.
v. 4: Joh. 15:16, 16:23 f., Gal. 4:6.
v. 5: Luk. 2:29, Kol. 2:14.
- 69** (*W 69*), v. 1: Jes. 9:2, 60:1 ff., Matt. 2:1 f., Luk. 2:13.
v. 2: Jes. 45:15 (*a. ö.*), Joh. 1:14, 17.
v. 3: Luk. 2:14, 22:20, 23:43.
- 88** (*W 88*), v. 1: Luk. 7:30, Apg. 13:40 f., Luk. 19:44, Joh. 19:37.
v. 2: Matt. 16:22 f., Rom. 15:3, 1 Kor. 13:5, Rom. 3:25, 5:9, 1 Petr. 1:19, 1 Joh. 1:7, Upp. 1:5, 12:11.
- 104** (*W 104*), v. 1—3: 3 Mos. 25:10, 5 Mos. 15:1 f., Tit. 3:3, Hebr. 2:15.
v. 4: 1 Kor. 5:7, Hebr. 9:14, 1 Petr. 1:19.
v. 5: Fil. 4:13, Hebr. 2:14, 1 Joh. 3:8, Efes. 4:8 f., Luk. 23:43.
v. 6: Rom. 6:4 f., 8—11.
v. 7: Rom. 7:14, 1 Kor. 6:20, 1 Petr. 1:18 f.
- 110** (*W 110*), v. 2: Upp. 5:5, 1 Petr. 1:19, Hebr. 10:10, Upp. 20:10.
v. 3: Dom. 16:28.
v. 4: Jon. 2:1 f., Matt. 12:40.
v. 5: 1 Mos. 3:15, Psalt. 110:7.
v. 6: Matt. 12:29.
v. 7: Psalt. 118:24.
v. 8: 1 Kor. 15:55—57 (*a. ö.*).
v. 9: Psalt. 116:8 f.
v. 10: Hebr. 10:22.
- 115** (*W 128*), v. 1: (Rut 1:16) Matt. 8:19, Joh. 13:36.
v. 2: Luk. 22:61 f.
v. 3: Rom. 5:6, 8:26, Joh. 3:6.
v. 4: Gal. 5:24.
v. 5: 2 Kor. 5:15, Rom. 6:2, 1 Petr. 1:3, 4.
v. 6: 2 Tim. 1:10, Kol. 3:1—4.
v. 8: Psalt. 68:20 (*a. ö.*).
- 118** (*W 118*), v. 1: Psalt. 110:2, 145:13, Luk. 1:33, Psalt. 72:11, Upp. 1:5, 19:16.
- 119** (*W 119*), v. 1: Psalt. 23:1—4, Joh. 10:11, Matt. 28:20.
v. 2: Joh. 10:4, 14, Jes. 40:11, Hes. 34:16.
v. 3: Joh. 6:35.
v. 4: Joh. 10:28.
v. 5: 1 Joh. 2:17, Joh. 14:3.
- 123** (*W 216*), v. 1: 1 Petr. 1:18 f.
v. 2: Rom. 3:23.
v. 3: 1 Kor. 3:10—15.
v. 4: Efes. 6:10—17, 1 Petr. 1:5.
v. 5: 1 Joh. 2:15, 17.
v. 6: Rom. 8:16, 35—39.
v. 7: Psalt. 119:31, Rom. 8:28, Psalt. 119:112.
v. 8: 1 Petr. 5:7, 1 Joh. 1:7.
- 124** (*W 124*), v. 1: Psalt. 46:2, 8, Upp. 12:12.
v. 2: 2 Mos. 14:14.
v. 3: Psalt. 46:6, Joh. 16:11, Luk. 21:18.
v. 4: Jes. 40:8, Matt. 24:35, 5 Mos. 30:14, Luk. 12:32.
- 136** (*W 136*), v. 1: 1 Kor. 3:16 (Mal. 1:11?).
v. 2: Apg. 2:38, Joh. 15:26, 2 Kor. 5:5, Luk. 11:20, Hebr. 6:19.
v. 3: Efes. 4:3, Rom. 8:15 f.
v. 4: Hebr. 6:4, 7, Gal. 5:22.
v. 5: 1 Kor. 2:10.
v. 7: Matt. 3:16.

- 145** (*W 34*), *v. 1*: Job 38: 4—7, Jes. 6: 2 f.
v. 2: Upp. 4: 11.
v. 3: Psalt. 104: 4, 34: 8, 91: 11 f., Luk. 15: 10.
v. 4: Matt. 5: 8, Hebr. 12: 22 f.
v. 5: Matt. 25: 31, 2 Tess. 1: 7.
- 146** (*W 35*), *v. 1*: Matt. 18: 10, Hebr. 1: 14.
v. 2: 2 Kon. 6: 17, Psalt. 34: 8.
v. 3: 1 Mos. 32: 1 f., Psalt. 91: 11, 12.
v. 4: 1 Kon. 19: 6 f., Luk. 16: 22, 22: 43 f.
- 147** (*W 36*), *v. 1*: Psalt. 104: 4.
v. 2: Psalt. 103: 20, Hebr. 1: 14, 2 Kon. 6: 17, Psalt. 34: 8.
v. 3: 1 Mos. 32: 1 f., Dan. 6: 22, 1 Mos. 19: 15 f., Apg. 12: 6—11, 27: 23 f.
v. 4: Luk. 15: 10.
v. 5: Psalt. 91: 11 f.
v. 6: Luk. 16: 22, 20: 36.
- 157** (*W 44*), *v. 1*: 2 Kor. 11: 3, 1 Mos. 3: 6.
v. 2: 1 Mos. 3: 8, 4: 16, Psalt. 139: 7.
v. 3: Psalt. 80: 6, Hes. 12: 18 f.
v. 4: 1 Mos. 3: 19, Upp. 20: 14, 21: 8.
v. 5: Jes. 40: 26, Syr. 43: 10, 1 Mos. 1: 31, 1 Tim. 4: 4, Mark. 7: 21, Jak. 1: 13—17.
v. 6: 1 Mos. 3: 18, Luk. 4: 25.
v. 7: 1 Mos. 3: 15, Apg. 3: 26, Joh. 1: 51, Fil. 1: 21.
v. 8: Luk. 23: 43.
- 181** (*W 141*), *v. 1*: Jak. 1: 17, Psalt. 19: 8, Ordspr. 1: 5 (*a. ö.*).
v. 3, 4: Vish. 13: 5, Rom. 1: 20.
v. 6: 2 Mos. 19: 16, Matt. 17: 1—5.
v. 7: 3 Mos. 19: 2.
v. 8: Luk. 9: 28 f.
v. 9, 10: Mik. 6: 8.
v. 11: Fil. 4: 13 (*a. ö.*).
v. 12, 13: Efes. 4: 1—5, Matt. 19: 16.
- v. 14*: Matt. 3: 17, Apg. 4: 12 (*a. ö.*), Hebr. 13: 8.
- 184** (*W 145*), *v. 1*: Jak. 1: 6.
v. 2: 2 Petr. 1: 19 (*a. ö.*).
v. 3: Matt. 19: 14.
- 194** (*NPs 556*), *v. 1*: Fil. 4: 3, Upp. 21: 27, Fil. 3: 20, 1 Joh. 3: 1.
v. 2: Upp. 19: 8 (*a. ö.*), Joh. 13: 15, 1 Petr. 2: 21, Matt. 10: 32.
v. 3: 1 Mos. 1: 2, 1 Kor. 6: 11, Efes. 3: 16—18.
v. 4: 1 Petr. 3: 21, 2 Kor. 6: 4—10.
- 196**, *v. 1*: Psalt. 36: 10, 145: 9, Matt. 18: 10.
v. 2: Psalt. 130: 7, 63: 4, Jer. 10: 23, Matt. 19: 14.
v. 3: Mark. 10: 13—16, Psalt. 108: 5 (*a. ö.*).
v. 4: Psalt. 46: 5, Rom. 6: 3, 4, Tit. 3: 5, Kol. 2: 12, 3: 10, 12.
- 200** (*W 150*), *v. 1*: Joh. 13: 1, Luk. 22: 30, Joh. 17: 24.
v. 2: Joh. 17: 19, Efes. 5: 2, Matt. 26: 26 f.
v. 3: Matt. 26: 28.
v. 4, 5: Luk. 23: 34, 1 Petr. 2: 24, Matt. 21: 9.
v. 6: 1 Kor. 3: 23, Matt. 28: 20.
- 263**, *v. 1*: Apg. 1: 8, Jer. 6: 17, Hes. 33: 7, Rom. 10: 18.
v. 2: Luk. 12: 49, Matt. 9: 37 f.
v. 3: Psalt. 68: 12 (*a. ö.*), 7: 10, 86: 9.
v. 4: Psalt. 147: 15, Jes. 49: 6, 53: 12 (*a. ö.*), Rom. 11: 11, 25 (*a. ö.*), 2 Kor. 2: 14.
v. 6: Fil. 1: 6, Rom. 8: 20 f., Joh. 16: 20, Efes. 3: 20.
- 289** (*W 172*), *v. 1*: Syr. 5: 5 ff.
v. 2: Luk. 19: 42, 5 Mos. 30: 15, 19 f.
v. 3: Hebr. 12: 15, Pred. 12: 1, Syr. 5: 7 (*a. ö.* 5: 8).
v. 4: Syr. 18: 22 (*a. ö.*), 18: 30 (*a. ö.*).

v. 5: Rom. 12:11, Matt. 26:41,
1 Kor. 16:13.

v. 6: Fil. 2:12, 13.

372 (*W 210*), v. 1: Matt. 26:41, Syr.
2:1, 1 Tim. 6:9.

v. 2: Efes. 4:22, Hebr. 3:13, Höga
V. 5:2, 2 Kor. 11:14.

v. 3: 2 Kor. 11:3.

v. 4: 1 Kor. 7:23.

v. 5: 1 Joh. 2:17, 1 Petr. 1:24,
Pred. 2:2.

v. 6: 2 Sam. 11:14, 15; 20:9, 10.

v. 8: 2 Mos. 14:27 f. (*a. ö.*),
Rom. 5:5.

v. 9: 5 Mos. 3:25, Jos. 11:23.

v. 10: 1 Petr. 1:4, Hebr. 6:11,
12, Matt. 16:24.

v. 11: 1 Petr. 1:6 f., Jak. 1:12,
Upp. 7:9.

519: Joh. 16:13, Klagov. 3:22, 23,
Efes. 2:10.

634 (*W 493*), v. 1, 2: Vish. 4:10—14
(*a. ö.*).

v. 5: Matt. 18:3, 4.

INNEHÅLLSREGISTER
UTVISANDE UPPTÄLLNINGEN AV I FÖRSLAGET INGÅENDE
PSALMER.

Ingångspsalm.

1. Upp, psaltare och harpa (W 1).

A. Guds majestät och härlighet.

1. Guds lov.

2. Du som härlig ställde (W 406).
3. Höga Majestät, vi alla (W 3).
4. Helig, helig, helig, Herre Gud allsmäktig (E 21).
5. Dig allena vare ära (W 8).
6. Gud, du av inga skiften vet (W 6).
7. Du, Herre, ser och känner mig (W 11).
8. I det djupa, i det höga (W 12).
9. Lovä vill jag Herran, Herran (W 264).
10. Lovsjungen Herren, som i det höga (W 267).
11. Hela världen fröjdes Herran (W 268).
12. Ditt namn, o Gud, jag lova vill (W 269).
13. Lovad vare Herren, våra fäders Gud (W 270).
14. Lovä Gud i himmelshöjd (W 271).
15. Nu tackar Gud, allt folk (W 272).
16. Min själ skall lova Herran (W 16).
17. Herren vår Gud är en konung i makt och i ära (NPs 503).
18. Dig skall min själ sitt offer bära (W 28).
19. Lovä Herren Gud, min själ (W 29).
20. Härlig är jorden (NPs 504).

2. Trefaldighetspsalmer.

21. O Fader vår, barmhärtig, god (W 21).
22. Gud trefaldig, stätt oss bi (W 22).
23. O Herre Gud, oändelig (W 23).
24. Allena Gud i himmelrik (W 24).
25. Vi tro på en allsmäktig Gud (W 17).
26. Vår Fader är allsmäktig Gud.

27. Vi tro på Gud, som himmel, jord (NPs 522).
28. Helige Fader, kom och var oss nära (NPs 562).
29. Tränger i dolda djupen ner (NPs 501).

3. Guds härlighet i Kristus.

30. Så högt har Gud, oss till stor fröjd (W 147).
31. Hell morgonstjärna, mild och ren (NPs 509).
32. På krubbans strå man lade dig (W 72).
33. När världens hopp förtvinat stod (W 146).
34. Kriste, som ditt ursprung leder (W 74).
35. Vänligt över jorden glänser (W 73).
36. Var man må nu väl glädja sig (W 46).
37. Kristus vandrar bland oss än.
38. Jesu, lär mig rätt betrakta (W 48).
39. O Jesu Krist, som mandom tog (W 49).

B. Kyrkans högtider.

1. Adventstiden.

40. Hur skall jag rätt dig hälsa (E 54).
41. Gläd dig, du Kristi brud (W 51).
42. Gör porten hög, gör dörren bred (W 52).
43. Bereden väg för Herran (W 53).
44. Jerusalem, häv upp din röst (W 54).
45. Huru länge skall mitt hjärta (W 45).
46. När vintermörkret kring oss står (NPs 511).
47. Han kommer i sin kyrka (NPs 512).
48. Jag höja vill till Gud min sång (NPs 513).
49. Jesus från Nasaret går här fram.

2. Jultiden.

50. Förlossningen är vunnen (W 50).
51. Det är en ros utsprungen (NPs 514).
52. Stilla natt, heliga natt (NPs 515).
53. O du saliga (NPs 516).
54. Ringen, I klockor, ja ringen i midnattens timma.
55. Var hälsad, sköna morgonstund (W 55).
56. Si, natten flyr för dagens fröjd (W 56).
57. Lovsjungen Herrens nåd och makt (W 57).
58. Världens Frälsare kom här (W 58).
59. Gläd dig, du helga kristenhet (W 59).
60. En jungfru födde ett barn i dag (W 60).
61. Var kristtrogen fröjde sig (W 61).
62. Lov vare dig, o Jesu Krist (W 62).
63. Av himmels höjd oss kommet är (W 63).

3. Jesu namn (Nyårsdagen).

64. Välsignat vare Jesu namn (W 64).
65. Jesu namn begynna skall (W 65).
66. Si, Jesus är ett tröstrikt namn (W 66).

4. Trettondedagstiden.

67. En stjärna gick på himlen fram (W 67).
68. Statt upp, o Sion, och lovsjung (W 68).
69. Nu segrar alla trognas hopp (W 69).

5. Passionstiden.

70. Se vi gå upp till Jerusalem.
71. Se kärlet brast, och oljan är utgjuten.
72. Lyssnen, hören, höga himlar.
73. Herre, jag har hört din stämma.
74. Min själ, du måste nu glömma (E 86).
75. Jesu, lär mig rätt betänka (W 75).
76. Jesu, du mitt liv, min hälsa (W 76).
77. Jesu, djupa såren dina (W 77).
78. Syndaskulden att försona (W 78).

79. Det går ett tyst och tåligt lamm (NPs 518).
80. Vilken kärlek oss bevisad (W 80).
81. Ack hjärtans Jesu, vad har du förbrutit (E 89).
82. Den kärlek du till världen bar (E 353).
83. Han på korset, han allena (NPs 519).
84. Min Frälsare, vad själave (W 84).
85. Jesu, dig i djupa nöden (W 85).
86. Du går, Guds Lamm, du milda (W 86).
87. O huvud, blodigt, sårat (NPs 520).
88. Jerusalem, i överdåd (W 88).
89. Du bar ditt kors, o Jesu mild (W 89).
90. Din synd, o värld, besinna (W 90).
91. Ditt huvud, Jesu, böjes (W 91).
92. Skåder, skåder nu här alle (W 92).
93. O du vår Herre Jesu Krist (W 93).
94. Guds rena Lamm, oskyldig (W 94).
95. När vid korsets fot jag står.
96. Vi tacke dig, o Jesu god (W 96).
97. Med rört och tröstat hjärta (W 97).

Jesu begravning.

98. Ack hjärtans ve (W 98).
99. Så är fullkomnat, Jesu kär (W 99).
100. Ditt lidande har nått sitt slut (W 100).
101. Den mun är tyst, som bad så ömt (W 101).

6. Påsk.

102. Vad ljus över griften (W 102).
103. Sitt öga Jesus öppnat har (W 103).
104. Nu kommen är vår påskafröjd (W 104).
105. Du segern oss förkunnar (W 105).
106. Upp, min tunga (W 106).
107. Sig fröjde nu var kristen man (W 107).
108. Han lever! O min ande känn (W 108).
109. Låt oss fröjdas, gladligt sjunga (W 109).
110. Låt oss nu Jesus prisa (W 110).
111. Jesu, du dig själv uppväckte (W 111).

112. Denna är den stora dagen (W 112).
 113. I dödens band låg Herren Krist (E 128).
 114. Döden haver hårt betagit.

7. Tiden efter Påsk.

115. O min Jesu, dit du gått (W 128).
 116. Om Kristus döljes nu för dig.
 117. Var jag går, i skogar, berg och dalar.
 118. Din spira, Jesu, sträckes ut (W 118).
 119. Den korta stund jag vandrar här (W 119).
 120. Jesus är min vän den bäste (W 213).
 121. Jesus är mitt liv och hälsa (W 214).
 122. Jesus allt mitt goda är (W 215).
 123. Jesus är min hägnad (W 216).
 124. Vår Gud är oss en väldig borg (W 124).
 125. Hav i ditt minne Jesus Krist (W 125).

8. Kristi himmelfärds dag.

126. Till härlighetens land igen (W 113).
 127. Du som oss frälst ur syndens band (W 114).
 128. Uppfaren är vår Herre Krist (W 115).
 129. Så gick din gång till härlighetens värld (NPs 521).

9. Pingst.

130. I pingsten blev Guds Ande sänd.
 131. Helige Ande, sanningens Ande (W 131).
 132. O du Helge Ande, kom till oss in (W 132). Veni, Sancte Spiritus.
 133. Kom, Helge Ande, Herre god (W 133).
 134. Kom, Helge Ande, Herre Gud (W 134).
 135. Dig, Helge Ande, bedja vi (W 135).
 136. Helge Ande, hjärtats nöje (W 136).
 137. Ande, full av nåde (W 137).
 138. Kom, Helge Ande, till mig in (W 138).
 139. Nu stunden är kommen, o saliga fröjd (E 141).

140. Livets Ande, kom från ovan (E 143).
 141. Helige Ande, låt nu ske.
 142. Som sol om våren stiger.

10. Jungfrun Marias kyrkogångs-dag.

143. Den store Mästarn kommer.

11. Kristi förklarings dag.

144. Vår blick mot helga berget går (NPs 523).

12. Den helige Mikael's dag.

145. Förr än mänskostämmor hördes (W 34).
 146. Gud låter sina trogna här (W 35).
 147. Gud vare tack och ära (W 36).

13. Alla helgons dag.

148. I himmelen, i himmelen (W 486).
 149. O se den stora, vita här (NPs 671).
 150. För alla helgon, som i kamp för tron (NPs 525).
 151. O Gud, för de trogna martyrer (E 160).
 152. O Herre Gud, vi bedja dig (E 460).
 153. Välsignade varen, I kära (E 159).
 154. Blott vanliga kristna Guds helgon här voro.

14. Botdagen.

155. O Skapare, o gode Gud (W 25).
 156. Vi på jorden leva här (W 26).
 157. Ack, vi äro alla (W 44).
 158. Herre, dig i nåd förbarma (W 384).
 159. O du som alla hjärtan ser (W 385).
 160. Hör ditt Sions bittra klagan (W 386).
 161. Vänd av din vrede (W 387).
 162. Store Gud, med skäl du klagar (W 388).
 163. Vänder om, I sorgse sinnen (W 389).
 164. När vi i högsta nöden stå (NPs 636).
 165. Stoffets barn, i stoftet fångna (E 285).
 166. Kom, Ande, från höjden, kom ned (E 577).

C. Kyrkan och nådemedlen.

1. *Kyrkan.*

167. Vi lova dig, o store Gud (W 139).
 168. Gammal är kyrkan, Herrens hus (NPs 528).
 169. Guds kyrkas grund på jorden (E 170).
 170. Kom, Helge Ande, med ditt ljus (NPs 530).
 171. En Fader oss förenar (NPs 531).
 172. Sion klagar med stor smärta (W 123).
 173. Herre Kriste, du din kyrka (E 176).
 174. Fädernas kyrka i Sveriges land (NPs 533).
 175. Med Gud och hans vänskap (NPs 594).
 176. Hjärtan, enigt sammanslutna.
 177. Tack, o Gud, att i din kyrka (NPs 532).

2. *Ordet.*

178. O Gud, behåll oss vid ditt ord (NPs 552).
 179. En dyr klenod, en klar och ren (NPs 553).
 180. Äv himlens här den Högstes makt (W 140).
 181. Dig, ljusens Fader, vare pris (W 141).
 182. Betraktom väl de tio bud (W 142).
 183. På Sinai stod Herren Gud (W 143).
 184. Om, Jesu, på min vandringsstig (W 145).
 185. Ack bliv hos oss, o Jesu Krist (W 120).
 186. Hjälp, Gud, de trogne äro få (W 121).
 187. Jag var den trampade vägen.
 188. Från tidevarv till tidevarv.
 189. Himmelen stum ej är.
 190. Herre, hur kan väl jag.
 191. Guds ord bär inga bojor.

3. *Dopet.*

192. Helge Ande, du som samlar (W 148).
 193. Låt barnen komma hit till mig (W 149).

194. I livets bok, o Fader, skriv (NPs 556).
 195. Fader, du som livet tänder.
 196. Gud, hos dig är livets källa.
 197. Till dig, o Fader, vi komma.
 198. Du som var den minstes vän (W 341).
 199. Glad bekänner jag för världen (NPs 557).

4. *Nattvarden.*

200. O Jesu, än de dina (W 150).
 201. Jag kommer, Gud, och söker dig (W 151).
 202. Jesus Kristus är vår hälsa (W 152).
 203. Vad röst, vad ljuvlig röst jag hör (W 153).
 204. Vår Herres Jesu Kristi död (W 154).
 205. Du livets bröd, o Jesu Krist (W 155).
 206. Jag vill i denna stund (W 156).
 207. Säll den som haver Jesus kär (W 157).
 208. Av helig längtan hjärtat slår (W 158).
 209. Gud vare lovad och av hjärtat prisad (W 159).
 210. Hur kan och skall jag dig, o Jesu, nogsammt prisa (W 160).
 211. Dig, Jesu, vare evigt pris (W 161).
 212. Gud, vår lösta tunga (E 227).
 213. Svåra stund, då samvetsnöden.
 214. Som spridda sädeskornen.
 215. Du sanna vinträd, Jesu kär (E 432).
 216. Brödet som blev brutet.
 217. Från klarhet till klarhet du låter oss stiga, o Gud.
 218. Dig vare lov och pris, o Krist (W 265).

5. *Helg och gudstjänst.*

219. Så skön en väg ej finns på jord (NPs 560).
 220. Herre, saml oss nu alla (NPs 563).
 221. Hur härlig, Gud, din sol uppgår (W 321).
 222. Gud är här tillstädes (E 437).

223. Hör, Gud ännu sin nåd dig bjuder (W 323).
 224. O Gud, det är en hjärtans tröst (W 324).
 225. O huru ljuvlig är (W 325).
 226. Hur fröjdar sig i templets famn (W 326).
 227. Kom, frälsta hjord (W 327).
 228. Hit, o Jesu, samloms vi (W 328).
 229. O Gud, som hörer allas röst (W 329).
 230. O Jesu Krist, dig till oss vänd (W 330).
 231. Salig är den stilla stunden (NPs 559).
 232. O gode Ande, led du mig (W 130).
 233. Tack, o Jesu, för det ord (W 331).
 234. Således är vår kyrkogång (W 332).

6. *Invigning av kyrka och kyrkogård.*

235. Se, milde Gud, i nåd ett samfund dig till ära (W 320).
 236. En handsbredd är vår levnads mått (NPs 574).

7. *Prästämбетet.*

237. O gode Herde, du (W 313).
 238. O Herre, ho skall bo (W 315).
 239. Av dig förordnad, store Gud (W 316).
 240. Du som din församling vårdar (W 318).
 241. Väktare på Sions murar (W 319).

8. *Konfirmation.*

242. Kom, o Jesu, väck mitt sinne (W 352).
 243. Jesu, låt ej livet.
 244. Räds ej bekänna Kristi namn (NPs 604).
 245. O Jesu, du som själv har tagit (NPs 564).
 246. Se detta är dagen som Herren oss gör (E 265).
 247. Jesu, låt din kärleks låga.
 248. Likt en dröm försvinna.
 249. Ett under, likt stjärnornas stiglösa färd.
 250. Giv mig den tro som skådar dag.

9. *Vigsel.*

251. Gud, välsigna dessa hjärtan (W 335).
 252. Nu blott för världen två (W 337).
 253. Gud, se i nåd till dessa två (NPs 572).
 254. All äkta kärleks hemlighet (E 280).

10. *Diakoni.*

255. Förrän Guds Son sitt verk fullbordar (E 267).
 256. Herrens röst i Sion ljuder (NPs 566).
 257. Din kärlek, Jesu, gräns ej vet (NPs 567).
 258. Kärlek av höjden (NPs 568).
 259. Konung och Präst, träd in i denna skara (NPs 569).
 260. Får ej i vårt hjärta bo (NPs 570).
 261. Tung och kvalfull vilar hela.

11. *Mission.*

262. Gud, vår Gud, för världen all (NPs 510).
 263. Väck upp de första vittnens anda.
 264. Herrens stad har fasta grunder (NPs 536).
 265. Så långt som havets bölja går (NPs 537).
 266. Upp, var ljus, ty ljuset lyser (NPs 539).
 267. Lyssna, Sion! Klagan ljuder (NPs 541).
 268. Tillkomme ditt rike, o Herre vår Gud (NPs 542).
 269. Våldigt går ett rop över land, över hav (NPs 543).
 270. Fader, förbarma dig (NPs 544).
 271. Du för vars allmaktsord (NPs 547).
 272. Låt nya tankar tolka Kristi bud.
 273. Gud Allsmäktig går mot sitt mål.
 274. Ack saliga dag, som i hoppet vi bida (NPs 534).

12. *Evangelisk väckelse.*

275. Så älskade Gud världen all (NPs 506).
 276. Ingen hinner fram till den eviga ron (NPs 576).

277. Säg mig den vägen som drager till livet.
 278. Det finns en port som öppen står (NPs 581).
 279. Här en källa rinner (NPs 507).
 280. Vem lever det hela, det heliga livet.

D. Det kristna livet.

1. Kallelse och upplysning.

281. En syndig man, som låg i syndens dvala (W 167).
 282. Ack hur kan så blind du vara (NPs 578).
 283. Vaktare, är timmen slagen (E 408).
 284. Till den himmel som blir allas (W 163).
 285. Allt är redo, fallna släkte (W 164).
 286. Vak upp! Hör väkten ljuder (W 165).
 287. Store Gud, som handen räckte (W 168).
 288. Vart flyr jag för Gud och hans eviga lag (W 170).
 289. Tiden flyr: när vill du börja (W 172).
 290. I dag om Herrens röst du hör (W 173).
 291. Jag arma mänska, vem skall skilja (W 174).
 292. Tanke som fåfängt spanar (NPs 575).
 293. Två väldiga strida om människans själ (NPs 577).
 294. En dunkel örtagård jag vet (E 293).
 295. Mästare, alla söka dig (E 301).
 296. I mörker sjönko drömmens gyllne länder.

2. Bättring och omvändelse.

297. O Jesu Krist, du nådens brunn (W 47).
 298. Bönhör mig, Gud, bönhör den svaga anden (W 175).
 299. Varthän skall jag dock fly (W 176).
 300. Ack var skall jag tillflykt finna (W 177).
 301. Är jag allen en främling här på jorden (W 178).
 302. Beklaga av allt sinne (W 180).

303. O Herre Gud, gör nåd med mig (NPs 579, W 181).
 304. Av djupets nöd, o Gud, till dig (W 182).
 305. Till dig av hjärtans grunde (W 183).
 306. Hjälp mig, min Gud, ack fräls min själ (W 184).
 307. Min högsta skatt, o Jesu kär (W 186).
 308. Min synd, o Gud (W 187).
 309. O Jesu Krist, min högsta tröst (W 188).
 310. Mitt skuldregister, ack, när jag det vill beskåda (W 189).
 311. Till dig allena, Jesu Krist (W 194).
 312. O Gud, vem skall jag klaga (W 373).
 313. O Gud, giv oss din Andes nåd (NPs 580).
 314. Nämn mig Jesus, han är livet.
 315. Soldaterna spelade tärning.

3. Tro, förlåtelse, barnskap.

316. Gud har av sin barmhärtighet (W 144).
 317. O Jesu Krist, till dig (W 195).
 318. Säll den vars överträdelse (W 196).
 319. Väl mig i evighet! Nu känner själ och sinne (W 197).
 320. Jag tackar dig, min högste Gud (W 198).
 321. O Gud, ditt rike ingen ser (W 199).
 322. Tvivlan ur min själ försvinne (W 200).
 323. Nu skall ej synden mera (W 209).
 324. Befall i Herrens händer (W 224).
 325. Gud, fullkomlighetens källa (W 219).
 326. Jag vill dig prisa, Gud, min styrka (W 220).
 327. Av hjärtat haver jag dig kär (W 221).
 328. Den säkra grund har nu jag vunnit (NPs 583).
 329. Vad du de dina gör, till gagn dem tjänar.
 330. Var finnes Jesu like.
 331. Gud, den nåd som du bevisar.
 332. Fader, du vars hjärta gömmer (NPs 584).

4. *Trons glädje och förtröstan.*

333. Jag lyfter mina händer (W 33).
 334. Herren är min Herde god (NPs 587).
 335. O Gud, det är min glädje (W 223).
 336. Säll du som dig åt Gud betrör (W 225).
 337. Gud är vår starkhet och vårt stöd (W 227).
 338. Mitt fasta hopp till Herren står (W 228).
 339. Min Gud, på dig förtröstar jag (W 229).
 340. Var glad, min själ, och fatta mod (W 230).
 341. Ack min själ, hav gladligt mod (W 231).
 342. Från Gud vill jag ej vika (NPs 588).
 343. Har jag nåd hos Gud i höjden (W 212).
 344. Du, Herre, i din hägnad tar (W 31).
 345. Oss kristna bör tro och besinna (W 298).
 346. Sörj för mig, o Fader kär (NPs 592).
 347. Glädje utan Gud ej finnes (W 247).
 348. Gud, min Gud, till dig jag ser (W 248).
 349. Är Gud i himlen för mig (NPs 595).
 350. Uti din nåd, o Fader blid (W 250).
 351. Vad min Gud vill, det alltid sker (W 251).
 352. På Gud, och ej på eget råd (W 252).
 353. Som dig, Gud, tackes, gör med mig (W 253).
 354. Vad Gudi tackes är mig täckt (W 254).
 355. Den rätt på dig, o Jesu, tror (NPs 582).
 356. O liv som blev tänt.
 357. Pris vare Gud; allena han (NPs 591).

5. *Bönen.*

358. Att bedja Gud han själv oss bjöd (W 258).

359. Fader, under detta namn (W 14).
 360. O Gud, all sannings källa (W 260).
 361. Mitt hjärta, fröjda dig, må själ och sinnen röras (W 261).
 362. Herre, du som från det höga (W 262).
 363. Så tag nu mina händer (NPs 593).
 364. Lyft, min själ, ur jordegruset (NPs 607).
 365. Det spirar i Guds örtagård (NPs 606).
 366. Att bedja är ej endast att begära.
 367. Vi rådslå fåfängt; men en vilja leder.
 368. Låtom oss bedja i all vår nöd.

6. *Trons vaksamhet och kamp.*

369. På dig jag hoppas, Herre kär (W 226).
 370. Jesu, du som själen spisar (W 205).
 371. Till dig jag ropar, Herre Krist (W 208).
 372. Vaka, själ och bed (W 210).
 373. Upp, kristen, upp till kamp och strid (W 211).
 374. Gå varsamt, min kristen, giv akt på din gång (NPs 605).
 375. Gud säger att den salig är (W 292).
 376. Ho är den för Herren träder (W 294).
 377. O Gud, om allt mig säger (W 295).
 378. O Förlossare, som bryter (E 430).
 379. Kom, vänner, låt oss hasta (E 388).
 380. Ve den som säger: Gud ej är (W 5).
 381. Led, milda Ljus, när natten faller på (E 304).
 382. Blott en dag, ett ögonblick i sänder.
 383. O Helige Ande, kom neder.
 384. O giv oss, Herre, av den tro (E 333).
 385. Fördolde Gud, som tronar i det höga (E 370).

7. *Trons prövning under frestelser och lidanden.*

386. Såsom hjorten träget längtar (W 460).
 387. Jag ville lova och prisa (NPs 596).

388. Guds väg i dunkel ofta går (E419).
 389. Närmare, Gud, till dig (NPs 598).
 390. O Gud, jag nödgas klaga (W 190).
 391. Misströsta ej att Gud är god (W 191).
 392. Bort, mitt hjärta, med de tankar (W 192).
 393. Jag vet på vem jag tror, när mina synders minne (W 193).
 394. Gud, du är kärleksrik och god (W 234).
 395. Att bära korset hövs en kristen (NPs 599, W 235).
 396. Sorgen och glädjen tillhopa här vandra.
 397. I världen är så mörkt och tungt (W 237).
 398. Den vedervärdighet som mig elända trycker (W 238).
 399. Min själ och sinne, låt Gud råda (W 239).
 400. Gud, låt min bön dig täckas (W 240).
 401. Mitt öga, spar nu dina tårar (W 241).
 402. När värld och vänner lämna dig (W 242).
 403. O säg, min själ, vi du förfäras (W 243).
 404. Vad sörjer du så svåra (W 244).
 405. Varför sörja, varför klaga (W 245).
 406. O Herre, för allt gott du mig (W 256).
 407. När ingen dager ögat skådar (NPs 597).
 408. Ängsliga hjärta, upp ur din dvala (NPs 589).
 409. Vänta efter Herren (NPs 602).
 410. Stilla, mitt hjärta, var stilla (E412).
 411. Nu gläd dig, min ande, i Herran (E 421).
 412. O kom med hjälpen, Herre Krist.
 413. Herren gav, och Herren tog.
 414. Herre, jag vill bida.
 415. Modfälld och trött jag är.

Sjukdom.

416. O Jesu Krist, du är min vän den bästa (W 362).
 417. Gud, som mig i kärlek kände (W 363).

418. Du all hälsas källa (W 366).
 419. O Gud, som skiftar allt, död, sjukdom, liv och hälsa (W 367).
 420. Tänk, o Gud, på sjuka alla (NPs 628).
 421. O Herre, när mig lyckan överger (E 420).
 422. Vi skulle jag ej möta glad min plåga.
 423. Frälsare, bli mig (E 533).
 424. Hälsans gåva, dyra gåva (W 369).

8. *Trons bevisning i levnaden.*

425. Jesus hav i ständigt minne (W 127).
 426. Jesu, gör mig så till sinnes (W 129).
 427. Bepröva mig, min Gud, förnim hur jag det menar (W 171).
 428. Skapa i mig, Gud, ett hjärta (W 201).
 429. O Gud, som även räckt din hand (W 202).
 430. Hjälp mig, Jesu, troget vandra (W 203).
 431. Jesu, du min fröjd och fromma (W 204).
 432. Vad gott kan jag dock göra (W 206).
 433. O Gud, o Gud så from (W 207).
 434. Kom, min kristen, Gud till ära (W 217).
 435. Vad kan dock min själ förnöja (W 257).
 436. Anamma from de dyra nådeorden (W 273).
 437. Allt mänskosläktet av ett blod (W 274).
 438. Stilla jag på dig vill akta (W 275).
 439. Vem är bland Jesu rätta vänner (W 276).
 440. Vem är den, som trött av striden (W 277).
 441. Ej guld och rikedom jag har (W 281).
 442. I mänskors barn, som alla ägen (W 285).
 443. Mitt vittne vare Gud: jag vill (W 289).
 444. Si, huru gott och ljuvligt är (W 307).

445. Ditt verk är stort, men jag är svag (E 489).
 446. Det gick en gång i Juda land.
 447. Du som åt människan (W 297).
 448. Ett vänligt ord kan göra under.
 449. Ord av evighet.
 450. Är än min röst som änglars tunga (NPs 609).
 451. Vår Skapare, all världens Gud (NPs 610).
 452. Verka, tills natten kommer (NPs 612).
 453. Gud gav i skaparorden (NPs 614).
 454. Långt lyser arvet som släktena samlat.
 455. Kristus, hjälten, han allena.

E. Det kristna samhället.

1. Hemmet.

456. Jag och mitt hus för dig, o Gud (NPs 615).
 457. Välsignat är det hem förvisst (NPs 616).
 458. Jag vet en hälsning mera kär (NPs 617).
 459. På Gud, som åt fågeln bereder (NPs 618).
 460. O Gud, du skänkt mig barn, som föddes att dig dyrka (W 340).

Måltidspsalm.

461. I Jesu namn till bords vi gå (NPs 626).

2. Skolan.

462. Sanningens Ande, som av höjden talar (NPs 631).
 463. Krist signe oss och alla (E 546).

3. Fäderneslandet.

464. Om nåd och rätt jag tänker sjunga (W 299).
 465. Vår konung och vårt fosterland (W 302).
 466. Välsigna, gode Gud, vår konung och vårt land (W 305).
 467. Oss himmelens Gud vill vara när (NPs 633).
 468. Bevara, Gud, vårt fosterland (NPs 634).

Lag och rätt.

469. O store Allmakts-Gud, som allting ser och dömer (W 309).

4. Jordens fruktbarhet.

470. Giv oss, o Gud, ett dagligt bröd (W 399).
 471. Du mänskors Fader, himlars Gud (W 396).
 472. Sin suck naturen skickar (W 397).

Skördetiden.

473. I nåd du, Herre, på oss tänkt (W 400).
 474. Hur ljuv, o Gud, hur säll den lott (W 401).
 475. Gud över oss förbarmar sig (W 402).
 476. De rika skördar som förgyllde (NPs 637).
 477. Kommen för Herren med tacksamhet, gamla och unga (NPs 638).

5. Arbetet.

478. Förgäves all den omsorg är (W 306).
 479. Giv, Gud, att ren och samvetsgrann (W 279).
 480. En dag har börjat. Livet kallar.
 481. Du skall äta ditt bröd i ditt anletes svett.
 482. Du gav mig, o Herre, en teg av din jord.
 483. Mästare, som själv har prövat.
 484. Tack, Gud, att också jag får gå.

Sjöfolk.

485. När stormen ryter vilt på hav (NPs 639).
 486. Upptag, Herre, våra böner (NPs 641).

Vid resa.

487. I Herrens namn far jag åstad (W 370).

6. Ofärdstider.

488. O Gud, vår broder Abels blod (W 122).

489. O Gud, vår Gud, hör bön från dina fromma.
 490. Fridens Gud, oss frid förläna (W 376).
 491. O du som har ett hult försvar (W 377).
 492. Förfäras ej, du lilla hop (W 378).
 493. Led, o Fader, led den vilda tiden.
 494. Ut i det okända härjaren sopar.
 495. Dig, Herre Gud, är ingen lik (W 32).
 496. Ära ske Herren. Vår hjälpare Herren är vorden (W 383).

F. Tidens skiften.

1. *Arsskifte.*

497. Giv, o Jesu, fröjd och lycka (W 413).
 498. Än ett år uti sitt sköte (W 407).
 499. Snabbt som blixten de försvinna (W 408).
 500. Din godhet nu vi lova (W 410).
 501. Det gamla år framgånet är (W 411).
 502. Vår tid är ganska flyktig här (W 412).
 503. Ack jordens barn, vår tid är kort (W 414).
 504. Så lyktar än ett år sitt lopp (W 415).
 505. Vad har min själ till vinning kvar (NPs 517).
 506. Nu kommer kväll med vilans bud.
 507. O Gud, vår hjälp i gångna år (E 630).

2. *Årstiderna.*

Våren.

508. Den blida vår är inne (W 392).
 509. Likt vårdagssol i morgonglöd (NPs 642).

Sommaren.

510. Naturen åter träder (W 393).
 511. Den blomstertid nu kommer (W 394).
 512. I denna ljuva sommartid (NPs 643).
 513. En vänlig grönskas rika dräkt (NPs 644).

Hösten.

514. Med hastat lopp och dunkelt sken (W 404).
 515. Fram skrider året i sin gång (NPs 645).
 516. Av förgängelsen är färgad (NPs 646).

Vintern.

517. Hur härligt vittna land och sjö (NPs 647).

3. *Dygnets tider.*

Morgon.

518. Att dig, o Gud, mitt offer bära (W 418).
 519. Ej blir en dag den andra lik.
 520. Din klara sol går åter opp (W 420).
 521. Pris vare Gud, som låter (W 421).
 522. O Gud, som åter värdes mig (W 422).
 523. Morgonrodnan mig skall väcka (W 423).
 524. Den signade dag som vi nu här se (W 424).
 525. Min Gud och Fader käre (W 425).
 526. Ljus av ljus, o morgonstjärna (W 426).
 527. O Gud, dig vare lov och pris (W 427).
 528. Varmed skall jag dig lova (W 428).
 529. Vak upp, min själ, giv ära (W 429).
 530. Vak upp, min själ, och var ej sen (W 430).
 531. Vi tacke dig så hjärtelig (W 431).

Afton.

532. O Gud, som allt med vishet styr (W 432).
 533. När allt omkring mig vilar (W 433).
 534. Så går en dag än från vår tid (W 434).
 535. I min stilla hyddas sköte (W 435).
 536. Din sol går bort, men du blir när (W 436).
 537. Jag i tysta skuggors timmar (W 437).
 538. Den ljusa dag framgången är (W 438).

539. Nu är en dag framliden (W 439).
 540. Nu haver denna dag (W 440).
 541. Nu denna dag förliden är (W 441).
 542. Nu vilar hela jorden (W 442).
 543. Var nu redo, själ och tunga (W 443).
 544. O Kriste, du som ljuset är (NPs 648).
 545. Nu dagens sol i glans och prakt (NPs 649).
 546. Bliv kvar hos mig; se dagens slut är när (NPs 651).
 547. Nu vilans dag förflutit (NPs 653).
 548. Till natt det åter lider.
 549. Den dag du gav oss, Gud, är gången (E 654).
 550. I döpelsens bad har du tvätt mig ren (E 655).
 551. Somnar jag in med blicken fäst.
 552. En dag har gått: ett purpurstänk.
 553. Ett, Jesu, än påminner jag (E 657).
 554. Mitt liv rinner bort som var fattig dag.
 555. I ändlöshetens ocean.
 556. Min vilotimma ljuder (W 444).
 557. Det ringer till vila, och veckan går ut (NPs 652).

Morgon och afton.

558. Lov, pris och ära vare dig (W 416).
 559. När jag om morgonen uppstår (W 417).
 560. Jag lever och upphöjer (W 419).
 561. I Jesu namn jag börjar dagen (E 656).
 562. Som sådden förnimmer Guds välbehag.
 563. Han väcker var morgon mitt öra.

G. Unga och gamla.

1. *Barn.*

564. Gud, som haver barnen kär (NPs 619: 1).
 565. Tryggare kan ingen vara (NPs 622).
 566. O Gud, som ej de spädas röst föraktar (W 342).
 567. Jag lyfter ögat mot himmelen (E 503).

568. Gode Fader, i din vård (NPs 619: 2—6).
 569. Herre, du har skapat allt.
 570. När Jesusbarnet låg en gång.
 571. Gläns över sjö och strand (NPs 623).
 572. Härlig är den himmel blå.
 573. I öster stiger solen opp (E 629).
 574. När änglar sjöngo lov och pris.

2. *Ungdom.*

575. O min Gud, vad härlig dager (W 349).
 576. Gud, i mina unga dagar (NPs 624).
 577. O du som ser, o du som vet (NPs 502).
 578. Du som har kommit till vår jord (E 513).
 579. Ring in gudstjänsttid.
 580. Fram, fram, kristmän, korsmän.
 581. Du unga vakt, stig upp med fröjd (E 514).
 582. Steniga ödeländer.
 583. Jag blickar mot kommande dagar.
 584. Låt mig leva, låt mig verka.
 585. Öden mörkna, öden glimma.

Idrott.

586. Du, o Gud, är livets källa.

3. *Alderdom.*

587. Mig dagen flyr, och åldern ögat skymmer (W 359).
 588. Jag haver en gång varit ung (W 360).
 589. Ensam lämnad här i världen (NPs 630).
 590. Som guldets halt i elden provas (E 540).
 591. Solen sig till nedgång sänker (E 542).

H. De yttersta tingen.

1. *Livets förgänglighet och evighetens allvar.*
 592. Oändlige, o du vars hand (W 7).
 593. Gud, lär mig dock besinna (W 448).

594. Snart döden skall det öga sluta (W 449).
595. Ack att i synd vi slumra bort (W 450).
596. Mina levnadstimmar stupa (W 451).
597. I levernets bekymmer sänkt (W 454).
598. Allt vad vi på jorden äga (W 455).
599. En jämmerlig och usel ting (W 391).
600. Herre Gud, för dig jag klagar (W 467).
601. Kom, jordens barn, eho du är (W 489).
602. Jag är en gäst och främling (NPs 654).
2. *Det kristna hoppet inför döden.*
603. Jag går mot döden, var jag går (W 452).
604. Du snöda värld, farväl (W 458).
605. När jag uti min enslighet (W 459).
606. O hoppets dag, som klarnar opp (W 461).
607. O Jesu Krist, sann Gud och man (W 469).
608. Ack Jesu Krist, din nåd bete (W 470).
609. O Jesu, när jag hädan skall (W 471).
610. Nu vill jag bryta opp, nu vill jag hädanfara (W 473).
611. Älskar barnet modersfammen (W 474).
612. I världen är jag blott en gäst (W 476).
613. Jag längtar av allt hjärta (W 477).
614. Så får jag nu med frid och fröjd (W 478).
615. Min jämmer nu en ände har (W 479).
616. I Kristi sår jag somnar in (W 480).
617. Var är den Vän som överallt jag söker (W 481).
618. En fridens ängel ropar: »Kom!» (W 483).
619. Herre, när skall jag dig skåda (W 485).
620. Snart ligger bojan krossad (W 488).
621. Så vandra vi all världens väg (W 490).
622. Kommen till en Fader åter (W 491).
623. Nu tystne de klagande ljuden (W 492).
624. Lär mig, du skog, att vissna glad (NPs 656).
625. Våra stunder ila (NPs 657).
626. En dalande dag, en flyktig stund (NPs 658).
627. Saliga de som ifrån världens öden (NPs 660).
628. Jag vet mig en sömn i Jesu namn (NPs 661).
629. Hemlandstoner mäktigt ljuda (NPs 662).
630. Det finns ett land av ljuvlig ro (E 688).
631. Att säga världen helt farväl.
632. När får jag se dig, Frälsare kär.
633. Skiljas vi må från vänner och fränder.
- Vid ett barns begravning.*
634. Så snart for då min fröjd sin kos (W 345).
635. Säll du som menlös fann din grav (W 493).
- Vid en ung människas begravning.*
636. Stanna, ungdom, och hör till (W 494).
637. Snart bröt du upp och rycktes bort.
- Vid en trogen Herrens tjänares begravning.*
638. Så vila i välsignelse (W 495).
3. *Uppståndelsen, domen och det eviga livet.*
639. Så skön går morgonstjärnan fram (W 484).
640. »Vaker upp!», en stämma bjuder (W 496).
641. Väktarn stöter gällt i luren.
642. O mänska, till en Fader kom (W 497).
643. En dag skall uppgå för vår syn (W 498).

644. En gång dö och sedan domen
(W 499).
645. En herrdag i höjden är vorden
besluten (NPs 665).
646. Med lust och glädje tänker (NPs
668).
647. Eja, mitt hjärta, hur innerlig
(NPs 673).
648. I hoppet sig min frälsta själ
(W 487).
649. Tänk när en gång det töcken har
försvunnit (NPs 667).

Slutpsalm.

650. Du som fromma hjärtan vårdar
(W 500).

Liturgiskt bihang.

651. Vi prisa dig, vi tillbedja dig.
652. Vi love dig, vi välsigne dig.
653. O Gud, vi lova dig, o Herre, vi
bekänna dig (NPs 505). Te Deum.
654. O Gud, vi lova dig, o Gud, vi
tacka dig (W 263).
655. Esaias såg den Allraheligste (W 9).
656. In dulci júbilo.
657. Allt fullkomnat är, o Jesu, och
du far (W 116).
658. Förlän oss, Gud, din helga frid
(W 303).
659. Vredens stora dag är nära (NPs
664). Dies iræ.

INGÅNGSPSALM.

I (W 1).

1. Upp, psaltare och harpa!
Upp, kraftens ord, du Andens svärd,
tveeggade och skarpa;
ur dvalan väck en syndig värld.
Och nådens milda lära,
de väckta hjärtan bjud
att känna, älska, ära
barmhärtighetens Gud,
som huld i Sions gårdar
med Anden och sitt ord
alltsom en herde vårdar
sin dyra, återlösta hjord.
  2. Han för de kvistar torra
ej hugga vill sitt vinträd ner.
Han skonar ett Gomorra,
där tio fromma blott han ser.
Där två och tre allena
uti hans dyra namn
sin bön och sång förena,
han öppnar nådens famn
och hjärtan vederkvicker
och giver själar ro
och med sin sköld betäcker
sin frälsta kyrkas hopp och tro.
  3. Så kom i helig prydnad,
o Sulamit, du Kristi brud.
I oskuld och i lydnad
möt här din Herre och din Gud.
Han är din brudgum bliven,
att frälsa dig från fall,
och är för dig utgiven,
att han dig helga skall.
I trohet och i renhet
giv hjärtat med din hand,
och vårda andens enhet
med kärlekens och fridens band.
  4. Ej evigt är du vorden
i dessa Kedars hyddor fäst:
en liten tid på jorden
du går, en främling och en gäst.
Var trogen, o var trägen
i lov och bönesång,
- så bliver himlavägen
ej slipprig eller lång.
De frommas samljud tvingar
till tystnad kvalens röst.
När Davids harpa klingar,
det stormar ej i Sauls bröst.

  5. Men glad som Moses skådar
från öknens sand, från mödans ban
det land som Herren bådär
på andra sidan av Jordan,
så själen sig förnöjer
av salighetens hopp
och tjust från jorden höjer
sin blick till himlen opp:
i tron hon ser och smakar
hur ljuvlig Herren är,
när helig andakt vakar
på alla känslor och begär.
  6. Kom, Israel, att dyrka
din Gud på varje tid och ort,
men blive dig hans kyrka
ett heligt rum och himlens port.
Ej störe mänskofunder
och jordiskt känsloprål
de helga sabbatsstunder,
de höga föremål,
att Herren i ditt öra
ej ropar innan kort:
»Jag vill ditt spel ej höra,
hav dina visors buller bort.»
  7. Dig skall ditt Sion sjunga
* och bära fram för dig, o Gud,
med hjärta och med tunga
sin lovpsalm och sitt böneljud.
Ditt ord i våra bygder
må rikeligen bo
och bära frukt i dygder,
gudaktighet och ro.
Som havets sand otaligt
ditt folk föröke sig
och heligt och lycksaligt
i evighet lovsjunge dig.

Wallin (1816).

A. GUDS MAJESTÄT OCH HÄRLIGHET.

1. Guds lov.

2 (W 406).

1. Du som härlig ställde
din tron högt över tiden,
där sällheten och friden
ej växla om, ej sluta sig,
Evige, ditt välde
ej ljus och mörker skiftat:
den lag för oss du stiftat
förvandlar icke dig.
2. Konung i det höga,
du släkten bortgå låter
och andra komma åter
och åldrar undan åldrar fly.
Men ditt fadersöga
milt vakar över alla;
din nåd, som vi åkalla,
är varje morgon ny.
3. Är och vänner flykta,
men du densamme bliver.
Du än åt barnen giver
den vård som du åt fädren gav:
mod åt de betryckta
och styrka åt de svaga
och tröst åt dem som klaga
vid sina vänners grav.
4. Gud, vi vandra trygga,
när redligen vi vandra
i kärlek för varandra
och hörsamhet för dina bud.
Gud, på dig vi bygga
vårt hopp i alla öden:
i livet och i döden
du vårdar oss, o Gud.
5. Lovad vare Herren.
* Sannfärdig, vis och nådig
och helig och rättrådig,
han alltid allt allen förmår.
Lovad vare Herren.
Hans lag, hans nådelära,
hans härlighet och ära
i evighet består.

Wallin (1811).

3 (W 3).

1. Höga Majestät, vi alla
* för dina fötter nederfalla:

ditt lov från våra hjärtan går.
Evig är din makt och ära,
dig jord och himmel vittne bära:
av allt ditt verk du offer får.
Dig lova Kerubim,
dig sjunga Serafim.
Hosianna!
Helig är Gud,
all världens Gud,
all krafts och nåds och visdoms
Gud.

2. Solen dig sitt offer tänder,
där klar hon fram på fästet länder
med ljusets helga rikedom;
och då ljuvt naturen svalkas,
med friden värdsamt månen nalkas
för dig i nattens helgedom;
och hela himlens här
dig samma värnadt bär.
Med ditt finger,
o Jehova,
i världarna
du skrev ditt namn. Halleluja!
3. Hör ditt lov från tusen munnar:
en dag den andra det förkunnar,
en natt den andra säger det.
Åskans knall och blixstens lågor
och stormens ljud och havets vågor
förkunna, Gud, ditt majestät.
Och själen, denna fläkt
utav din andedräkt,
går med andakt
på ljusets stig
och närmar sig
med evigt lov, o Fader, dig.
4. Fader, allt i dig sig gläder:
du föder allt, och allt du kläder
och vårdar med din högra hand.
Stjärnan du på fästet leder
och minsta kräk dess väg bereder
och vakar över minsta grand.
Dig fågeln i sitt ljud
och liljan i sin skrud
Fader kallar.
Ditt barn är jag:
med varje dag
jag röner säll ditt hjärtelag.

5. Helige, som bor i ljuset,
du vårdar dina verk i gruset,
du dina barn ej överger.
Du, o Fader, dig förbarmar;
din egendom i dina armar,
ditt folk, Barmhärtige, jag ser.
Din Son du världen sänt,
vi dig i honom känt
huld och nådig:
din Ande för
och rena gör
de hjärtan som din kärlek rör.
6. Kor av fromma röster skallar:
dig helig, helig, helig kallar
din helga hjord, din kristenhet.
Hör de barn du tvagit rena:
i trohet vilja de dig tjäna
och vandra uti helighet.
I oss din kärlek tänd,
din höga vishet sänd
från din himmel,
att hon oss när
på jorden är
och dina vägar rätt oss lär.
7. Oss välsigna och bevara,
* med nåd ditt ansikte förklara
och vänd det till ditt folk med frid.
Här ditt namn vi vilja sjunga
och sedan med en helig tunga
dig lova, Gud, till evig tid
med dina Kerubim
och dina Serafim.
Hosianna!
Helig är Gud,
all världens Gud,
all krafts och nåds och visdoms Gud.
Hedborn (1812).

4 (E 31).

1. Helig, helig, helig, Herre
* Gud allsmäktig!
När den nya dagen gryr, vår lov-
sång till dig går.
Helig, helig, helig, nådefull
och mäktig,
dig vi tillbedja, Gud och Fader vår.
2. Helig, helig, helig sjunga
* helgon alla,
sänka sina gyllne kronor för din
härlighet.

Ned för dig keruber och serafier
falla.

Du var och är och blir i evighet.

3. Helig, helig, helig! Hög och
* otillgänglig
är din glans den klara, som ej
syndigt öga ser.
Evig är din nåd, din kärlek oför-
gänglig.
Allgod till stoftets barn du skå-
dar ner.

4. Helig, helig, helig, Herre
* Gud allsmäktig!
Över himlar, jord och hav ditt
herravälde når.
Helig, helig, helig, nådefull
och mäktig,
dig vi tillbedja, Gud och Fader vår.
R. Heber (1826). Eklund (1934) m. s.

5 (W 8).

1. Dig allena vare ära,
världars Konung, härars Gud.
Från din tron, den himlar bära,
evigt klädd i ljusets skrud
du din allmakts spira sträcker
till ett rike utan gräns.
I din höghet, som förskräcker,
dock din mildhet ses och känns.
2. Vid din allmakts var de bliva
världar, himlar, hav och jord.
Då du gräns för dem vill skriva,
fordras blott ett enda ord.
Alla varelser försvinna
vid din vink, som allt förmår,
himlar fly och världar brinna:
allt till intet återgår.
3. Du, o Gud, om du behagar,
ändra kan naturens bud.
Blott för oss de äro lagar,
icke lag för dig, o Gud.
Då en blick ditt öga sänder,
alla krafters motstånd flyr
för den makt med fria händer,
som all världens öden styr.
4. Giv, o Gud, mig ljus och styrka
att i tron dig hålla kär,
att med heligt hjärta dyrka
dig som Gud och Fader är.

Låt mig nöjd din kärlek skåda,
lik din sol, var morgon ny,
och i all min nöd och våda
till din makt med glädje fly.

Bämann (1798).

6 (W 6).

1. Gud, du av inga skiften vet,
av ingen tidens skranka.
Du är och blir i evighet,
högt över mänskotanka.
Den svindlar, då den vågar sig
på djupet till att fatta dig,
som var, som är och bliver.
2. Förr än din sol från fästets höjd
en blick till jorden skickat,
förr än till skyn med tacksam fröjd
ett mänskoöga blickat,
förr än i himlars paradys
en ljusets ängel sjöng ditt pris,
du var, du Gud allena.
3. Och vad du var du evigt är,
och vad du är du bliver.
För dig ej tiden åldrar bär,
ej rymden gränser skriver.
Av ingen du ditt ursprung har,
du alla väsens Gud och Far.
Du är, allt annat varder.
4. Min själ av dig en tanke är,
och vad du tänkt, det bliver.
Det hopp som livar dess begär
du säll fullbordan giver.
När stoftets världar bliva grus,
skall själen, upphöjd till ditt ljus,
i dig, o Herre, leva.
5. Giv, Fader, med din Ande giv,
jag detta så betänker,
att jag må komma till det liv
som du i Kristus skänker.
Låt under alla skiften mig
ståndaktigt vandra på den stig
som upp till himlen leder.

B. Münter (1772). Aström (1816).

7 (W 11).

Psalt. 139.

1. Du, Herre, ser och känner mig,
mitt hjärta du rannsakar.
Min vilobädd, min vandringsstig

du alltomkring bevakar.
Vad steg jag går, vad råd jag hör,
vad föresats jag väljer,
det ord som på min tunga dör,
den suck jag hemligt sväljer
du vet och ser och täljer.

2. O blick, för klar, för underbar
att av min tanke följas!
Var, Herre, vill jag gå, o var,
att kunna för dig döljas?
Ty steg jag över molnens bädd,
din glans mig där omflöte,
och sjönk jag neder, stum och rädd,
i jordens djupa sköte,
är du mig där till möte.
3. Och förd till havets andra strand
på morgonrodnans vingar,
mig även där din starka hand
upphinner och betvingar.
Och ginge jag att skyla mig
i midnattsmörkrets dimma,
skall vid en enda blick av dig
de svarta skuggors timma
i middagsklarhet glimma.
4. Förrn i min moders famn jag låg,
förrn jag min fader visste,
du alla mina dagar såg,
den förste med den siste:
vart ljuvt, vart sorgligt ögonblick,
som här min lott har blivit,
och mitt fördolda ödes skick,
allt i din bok var skrivet,
långt innan jag såg livet.
5. O djup av nåd och majestät,
jag skönjer alla stunder
långt fler än sanden dina fjät,
än stjärnor dina under.
Jag dignar ned, för svag att dig
ett värdigt offer bära;
jag väcks, och lika hög är mig
din vishet och din ära,
och mig likväl så nära.

Wallin (1812).

8 (W 12).

Psalt. 139.

1. I det djupa, i det höga
råder en osynlig hand,
och ett aldrig slutet öga

vakar över minsta grand.
 Intet valv dig innestänger,
 dit den handen icke når.
 Ingen natt omkring dig står,
 dit det ögat icke tränger.
 Vart du flyr, och var du är,
 före dig är Herren där.

2. Dig han möter allestädes:
 blir du ej av häpnad stum?
 Rummet som av dig beträdes,
 är det ej ett heligt rum?
 Ingen är dig mera nära
 än den Gud som skrev sin lag,
 skrev sitt heliga behag
 i ditt hjärta och sin lära,
 och som själv dig döma skall:
 syndare, i stoftet fall.
3. Slå dig för ditt bröst och bäva:
 du är röjd av Hämnarns blick.
 Du det vittnet ej skall jäva,
 som dig följde var du gick.
 Kan ock här din gärning döljas,
 brottsling, för en gäckad värld,
 kan ock, skrymtare, din flärd
 här i dygdens mantel höljas:
 inför Gud är mörkret klart
 och det dolda uppenbart.
4. Men du nödens barn, som klagar
 eller tyst din plåga bär,
 hav den tröst i mulna dagar,
 att din hjälp ej fjärran är.
 Sanningsvän, som omilt dömes,
 otack får och smålek tål,
 mänskovän, som utan prål
 gör det goda och förglömmes:
 tänk på den som allting ser,
 makten har och lönen ger.
5. Höga tanke, ljuv att tänka:
 överallt bor Herren Gud,
 icke blott där stjärnor blänka
 och där åskan bär hans bud.
 Han i mörkret mig betäcker,
 gläder mig i dagens ljus,
 svalkar mig i vindens sus
 och i källan vederkvicker.
 Jag i allt som är och sker
 honom hör och honom ser.
6. Gud, jag lever och jag röres
 blott i dig och genom dig.

Av din fadershand jag föres
 över tidens dunkla stig.
 Under ditt beskärm jag vilar
 uti själva gravens famn,
 tills du ropar mig vid namn
 och jag vaknar glad och ilar,
 Fader, att evinnerlig
 skåda och lovsjunga dig.

Wallin (1817).

9 (W 264).

Psalt. 28: 6—9.

1. Lova vill jag Herran, Herran,
 * ty han haver hört min röst.
 Han är, då all hjälp syns fjärran,
 dock min starkhet, sköld och tröst:
 han de ondas kraft förtager
 och sitt barn ur faran drager.
2. På min Gud i liv och döden
 * har jag min förtröstning satt:
 han har hulpt mig i nöden,
 och mitt hjärta är nu glatt.
 Därför vill jag honom prisa,
 honom evig ära visa.
3. Herre, var de trognas styrka
 * och din Smorde hjälp beskär.
 Fräls ditt folk och stöd din kyrka,
 som ditt arv och eget är.
 Låt dem här i dig förnöjas
 och till evig tid upphöjas.

Allon (1884). Wallin (1816).

10 (W 267).

Psalt. 99.

1. Lovsjungen Herren,
 * som i det höga
 våra öden välver.
 Från himlars tron den starke Häm-
 narn ljungar,
 och all jorden skälver,
 och ner till jorden böjas folk och
 kungar.
 Väldig är Herren, Herren vår
 Konung.
2. Lovsjungen Herren,
 * som i det höga
 lönar och bestraffar.
 Åt den förtryckte som till honom
 ropar

rätt och dom han skaffar
och nederslår de fräcka våldets
hopar.

Helig är Herren, Herren som dö-
mer.

3. Lovsjungen Herren,
* som i det höga
våra hjärtan gläder.
Med samma hand som i de forna
dagar
förde våra fäder,
han oss ännu beskyddar och led-
sagar.
Ljuvlig är Herren, Herren vår
Herde.

4. Lovsjungen Herren,
* som i det höga
våra fel förläter.
När i sann bot vi ångerns tårar
fälla,
han oss tager åter
till sina barn och gör oss evigt
sälla.
Nädig är Herren, Herren vår Fa-
der.

Wallin (1814).

11 (W 268).

Psalt. 100.

1. Hela världen fröjdes Herran
* tidigt och av hjärtans grund.
Kommer ifrån orter fjärran,
I som stån i hans förbund.
Träder fram med lust och fröjd,
sjunger Gud i himmelshöjd.
2. Han är den oss haver skapat
* sig till folk och fosterfår,
frälsat det som var förtappat
och är den som med oss står,
vill oss äntligt föra in
uti himlaglädjen sin.
3. Tacker honom i hans portar,
* lover honom i hans gård.
Kommer hit från alla orter,
priser den om oss har vård,
ty han är fast god och blid,
håller tro i evig tid.

*J. Franck (1653). Arrhenius (1691).
Svedberg (1694).*

12 (W 269).

Psalt. 145.

1. Ditt namn, o Gud, jag lova vill
och utan ände prisa.
Förläna själv din nåd därtill
och bästa sättet visa.
Min Konung, jag vill stadelig
upphöja och berömma dig
i alla mina dagar.
2. Du, Herre, stor och lovvärd äst.
din makt har ingen ända.
Ditt majestät vi spörja bäst,
när vi vår tanke vända
till dina verk att dem bese,
som med vår undran alltid ske,
men kunna ej begripas.
3. Jag tala skall om dina råd,
ditt välde, dina under,
din härlighet, din stora nåd,
din vishet alla stunder.
Din godhet skall av våra barn,
din rättvishet av barnabarn
förkunnas och välsignas.
4. All världen och vad du har gjort
förtälja skall din ära.
Att du är mild, skall bliva sport,
och alla skola lära
och se att du förbarmar dig
mot all din verk, men synnerlig
mot dina barn och vänner.
5. Av evighet ditt rike var,
i evighet det bliver.
Det hägn du fädren givit har
du än åt barnen giver.
Du alla dem som lida men,
när deras hopp och tro är ren,
väl hjälper och försvarar.
6. Du låter i ett ymnigt mått
din godhets gåvor flöda
till allt som kropp och liv har fått
och väntar av dig föda.
Du låter upp din milda hand
och mättar allt i alla land
med gott behag och nöje.
7. Du är när dem som älska dig
och med allt allvar frukta,
fördärvar ej evinnerlig,
när du dem nödgas tukta.

Du hörer dina frommas rop
och friar från de ondas hop,
som snarlig blir till intet.

8. Du rättvis är, o Herre Gud,
i alla dina vägar,
och heligt är ditt ord och bud,
som själv du vara plägar.
Ty skall min mun och allt det kött
som varit har och än blir fött
dig utan ände prisa.

Arrhenius (1694).

13 (W 270).

De tre männens lovsång.

1. Lovad vare Herren,
våra fäders Gud.
Både när och fjärran
skalle detta ljud:
lovat, upphöjt, prisat
vare Herrens råd.
Han har oss bevisat
outsäglich nåd.
Priser och berömmar
Gud, som rättvist dömer
och sitt folk ej glömmar.
2. Dig, som härlig sitter
över Kerubim,
prisar luftens kvitter,
prisar böljans stim,
ljuset som oss gläder,
jorden som oss när:
allt din ära kväder,
allt dig offer bär.
Priser och berömmar
Gud, som rättvist dömer
och sitt folk ej glömmar.
3. Dig, som sparvens näste
vårdar huld och vis,
himlens vida fäste
sjunger lov och pris.
Åskans moln och dunder,
stjärnans milda prakt
lovar dina under
och din nåd och makt.
Priser och berömmar
Gud, som rättvist dömer
och sitt folk ej glömmar.
4. Dig, som väldig skickar
från din konungsstol

längre dina blickar
än den klara sol,
dig med tusen munnar
allt lovsjunga vet;
dag och natt förkunnar
din barmhärtighet.
Priser och berömmar
Gud, som rättvist dömer
och sitt folk ej glömmar.

5. Dig all världen ärar,
Gud, all glädjes grund.
Änglar, himlahärar
lova dig var stund.
Men o Adams söner,
er för alla bör
med lovsång och böner
vittna vad Gud gör.
Priser och berömmar
Gud, som rättvist dömer
och sitt folk ej glömmar.

Spegel (1686). Wallin (1811, 1816).

14 (W 271).

Psalt. 150.

1. Lover Gud i himmelshöjd.
* Varje själ, till honom böjd,
varje stämma, glad och from,
love i hans helgedom.
2. Ty allt vad hans hand har gjort
* är allt dråpeligt och stort,
och hans stora härlighet
varar i all evighet.
3. Lover honom allan stund
* högt och utav hjärtans grund.
Ljuvt bland helga sångers tal
klinge harpa och cymbal.
4. Allt vad liv och anda har,
* skynda dig och redo var,
lova Herren Jehova,
prisa Gud: Halleluja!

Svedberg (1694). Wallin (1816).

15 (W 272).

Syr. 50: 24—26.

1. Nu tackar Gud, allt folk, med hjär-
* tans fröjd och gamman
för stora ting dem han gör med oss
allesamman:

den från vårt modersliv av nåd
och stor miskund
så mycket gott oss gjort och än
gör varje stund.

2. Den nåderike Gud, han oss ock här
* förläne
att vi med hjärtans fröjd i frid
städs honom tjäne.
Och Herren, stor av nåd, oss vare
alltid blid,
oss vare Herren när nu och i evig
tid.

3. Pris vare dig, o Gud, o Fader, Son
* och Ande,
högtlovad, store Gud, av oss i allo
lande,
du som av evighet treenig Gud
förvisst
har varit, är och blir, högtlovad
först och sist.

M. Rinckart (1686). Svedberg (1694).

16 (W 16).

Psalt. 103.

1. Min själ skall lova Herran,
min tunga prisa skall hans namn:
han är från oss ej fjärran,
han räcker oss sin hulda famn.
Han hörer våra böner
och helar all vår brist,
oss med sin nåd bekröner
och frälsar oss förvisst.
Vår ungdomstid han mättar
med glädje utan tal
och ålderns börda lättar
och hjälper oss i dödens kval.
2. Han mildrik oss förkunnar
sin helga lag, sin vilja god,
och till allt gott förunnar,
av blotta nåd, oss kraft och mod.
Den sig till honom vänder
han möter evigt huld.
Han då på sina händer
oss tecknar, ej vår skuld,
sin nåd så högt befäster
som himlen, och så vitt
som öster är från väster,
vårt hjärta gör från synder fritt.

3. Som sig en far förbarmar
och barnens fel förgäter snart,
så Gud i kärleksarmar
oss sluter in med fadersart.
Han vet vårt svaga väsen:
av stoftet är det gjort.
Vi blomstra såsom gräsen
och vissna lika fort.
En fläkt som liljan hinner
avkläder all dess prakt:
så människan försvinner;
ej hjälper konst, ej båtar makt.

4. Men Herrens nåd allena
ovansklig är i evighet,
om blott vi honom tjäna
uti sann tro och helighet.
Hans tron står fast i höjden,
högt över jordens grus.
I änglar, som er fröjden
uti hans klarhets ljus,
I hjältar, I som ljungen
att föra ut hans bud,
I människor, alla, sjungen,
lovsjungen Herren, eder Gud.

*J. Gramann (Poliander) (1540). Svensk övers.
(Laurentius Petri d. ä.?) 1567. Wallin (1816).*

17 (NPs 503).

1. Herren vår Gud är en konung i
* makt och i ära:
samlens, allt folk, att evinnerligt
lov honom bära.
Himmel och jord
håller hans kraftiga ord,
allt han sitt hägn vill beskära.
2. Lovom den Herren som allting så
* härligt bereder,
som oss har skapat och skådar i
nåd till oss neder,
som i vår nöd
skänker oss välfärd och bröd
och sitt beskärm kring oss breder.
3. Herren vår Gud vare lov, som en
* Fader oss blivit,
som för vår synd har sin Son uppå
korset utgivit,
som på vår jord
leder med Ande och ord
dem som åt Kristus sig givit.

4. Herren, vår salighets Gud, må vi
 * prisa och tjäna:
 hans är all kraft och all vishet och
 ära allena.

Pris ske hans namn,
 att han oss vill i sin famn
 alla med Kristus förena.

J. Neander (1680). Topelius (1860).

18 (W 28).

1. Dig skall min själ sitt offer bära,
 o Fader, Skapare och Gud.
 Dig vill jag med mitt hjärta ära
 och dig med mina läppars ljud,
 med vördnad tänka på din nåd,
 din makt, ditt underfulla råd.
2. Du liv och varelse har givit
 åt allt i himmel och på jord.
 Ditt stora, milda namn du skrivit
 så i naturen som ditt ord.
 I allt du dig förklarar har,
 o Skapare och Gud och Far.
3. Du stadgat ordningen för tingen,
 du satt en gräns för prövningen,
 men för vårt hopp, vår sällhet
 ingen,
 ty du, o Gud, är kärleken.
 Du allt på fadershänder bär
 och bönhör varje fromt begär.
4. Ej mörker mer mitt hjärta hindrar
 att se och värda dina fjät:
 var stjärna som på fästet tindrar
 är vittne om ditt majestät,
 och minsta lilja på min stig
 är, Gud, ett tröstfullt ord från dig.
5. Därför, o Fader i det höga,
 jag i din hand mitt väl förtror.
 Jag vet ditt hulda fadersöga
 ser ock den mask i stoftet bor.
 På glädjens eller sorgens stig,
 du leder mig dock sist till dig.
6. O Herre, dig jag vill åkalla,
 när aftonstjärnan framgår skön;
 när morgondaggens pärlor falla,
 till dig jag höja skall min bön
 och aldrig glömma dina bud,
 o Fader, Skapare och Gud.

Afzelius (1814).

19 (W 29).

Psalt. 146.

1. Lova Herren Gud, min själ:
 vad han gör är rätt och väl.
 Lova honom allan tid,
 ty han nådig är och blid.
2. Trösta ej på någon man,
 huru hög han vara kan,
 ty han hjälpa ej förmår,
 när du mest i nöden står.
3. Människan är förelagt,
 som Gud själv oss haver sagt,
 dö och åter bli till jord,
 därav människan är gjord.
4. Se vad blir då hennes makt,
 hennes anslag, hennes prakt?
 Allt förlorat blir och dött,
 allt förvandlat och förött.
5. Evigt salig är den man
 som på Gud förtrösta kan.
 Den hos honom söker råd
 säker är att finna nåd.
6. Gud är den som med ett ord
 skapat himmel, hav och jord,
 men av allt som jorden bär
 mänskan honom kärast är.
7. Den som hungrar gör han mätt,
 skaffar den förtryckte rätt,
 löser den som fången är
 och den blinde syn beskär.
8. Han upprättar mer och mer
 den som ligger slagen ner,
 älskar den som lever from,
 spar den onde till sin dom.
9. Herren ser till änkors nöd,
 ger de faderlösa bröd.
 Främlingar han nåd betar,
 slår de ondas anslag ner.
10. Sions Gud är hög och stor:
 salig den på honom tror.
 Lova Herren, gammal, ung,
 gladlig halleluja sjung.

Arrhenius (1694).

20 (NPs 504).

1. Härlig är jorden,
härlig är Guds himmel,
skön är själarnas pilgrimsgång:
genom de fagra
riken på jorden
gå vi till paradiset med sång.
2. Tidevarv komma,
tidevarv försvinna,
släkten följa släktens gång.
Aldrig förstummas
tonen från himlen,
själarnas glada pilgrimssång.
3. Änglar den sjöngo
först för markens herdar.
Skönt från själ till själ det ljud:
Människa, gläd dig,
Frälsaren är kommen,
frid över jorden Herren bjöd.

Ingemann (1850). Svensk övers. 1894?

2. Trefaldighetspsalmer.**21** (W 21).

1. O Fader vår, barmhärtig, god,
som oss till dig vill kalla
och stänka oss med Kristi blod,
som rena kan oss alla,
låt komma, Gud, till oss ditt ord,
det heliga och klara,
låt det i mörkret på vår jord
en ledare oss vara,
att vi ej vilse fara.
2. Men alla ropa vi till dig,
ej annat är till råde,
ty ingen tar ditt ord till sig,
om han ej får din nåde.
O helge Fader, tänk därpå,
att djävulen vill blanda
sitt ogräs i din säd och så
oss komma sig till handa.
Ty sänd till oss din And.
3. O Gud och mänska, Jesu Krist,
som synden på dig lade,
du känner bäst vår stora brist,
ty du ock mandom hade.
O Jesu Krist, vår Broder kär,

ditt löfte vi påkalla:
Hugsvalaren låt komma när,
som sanning lär oss alla,
att vi från dig ej falla.

4. O du Guds Helge Ande, kom,
slit sönder satans snara.
Det ord vi fått av Herranom
uti vår själ bevara,
på det envar må heliggjord
lovsjunga Gud med gamman,
och Jesu Kristi dyra ord
oss leda allesamman
till himlens glädje. Amen.

Olaus Petri (1526). Wallin (1816).

22 (W 22).

- * Gud trefaldig, ståt oss bi
och låt oss ej fördäras.
Gör vår själ från synden fri,
låt himlen av oss ärvas.
Styrke oss din kraft, att vi
det onda övervinne
och så med kristligt sinne
det sälla målet hinne.
Hjälp att dig vi älska må
och såsom oss vår nästa.
Vår tro, vårt hopp befästa.
Gud, hjälp oss till det bästa.
Amen, amen, ske alltså.
Halleluja! Halleluja!

*Processionsång från 1400-talet. Luther (1524).
Svensk övers. 1567. Wallin (1816).*

23 (W 23).

1. O Herre Gud, oändelig,
giv oss nåd till att prisa dig
och sätta all vår tro därtill,
att du är evigt god och mild. ∴
2. O Jesu Krist, som mandom tog,
hjälp oss att komma städs ihåg
din bittra död, ditt rena ord,
i dem vår själ blir saliggjord. ∴
3. O Helge And, giv oss din nåd
att alltid följa dina råd.
Ledsage, hägne oss din hand,
Gud, Fader, Son och Helge And. ∴

Svensk psalm tr. 1572. Wallin (1816).

24 (W 24).

1. Allena Gud i himmelrik
* må lov och pris tillhöra
för all den nåd han kärleksrik
med oss har velat göra.
Han jorden skänkt stor fröjd och
frid:
ack mänskan må väl glädjas vid
Guds evigt goda vilja.
2. Vi prisa, vi tillbedja dig,
ditt namn städs vare lovat,
o Fader, du som nådelig
oss med allt gott begåvat.
Allting du haver i ditt våld,
och dig är ej en suck fördold.
Väl den dig rättsligt fruktar.
3. O Jesu Krist, Guds ende Son,
som såg vår själafara
och att oss frälsa därifrån
dig själv ej ville spara,
du med din kärlek och din död
förlöser oss av syndens nöd,
när vi på dig förtrösta.
4. Du är allen vår Frälserman,
som himlen oss upplåter,
du är Guds rena Lamm, som kan
oss nåd förvärva åter.
Du är allen vår salighet,
du är för tid och evighet
vårt hopp, o Jesu Kriste.
5. O Helge And, gör själen from,
förfärdad och oförfärdad.
Gör hjärtat till en helgedom,
där Gud i allt blir ärad.
Giv stöd, giv tröst i all vår brist,
hjälp att vi tro på Jesu Krist
båd nu och alltid. Amen.

V. 1—3, 5 N. Tech (Dectus) (1525). V. 4 Ar-
vid Pedersøn (1529). *Svenak övers. 1867.*
Wallin (1816).

25 (W 17).

1. Vi tro på en allsmäktig Gud,
* av vars Ande genom Ordet
allt skapat är, och på vars bud
allt är gott och härligt vordet.
Oss en fader vill han vara,
och utav sin goda vilja

skall han alltid oss bevara,
aldrig oss ifrån sig skilja.
På allt hans öga giver akt,
och ingen står emot hans makt.

2. Vi tro också på Jesus Krist,
* Faderns Son, vår Herre kära.
Av evighet han är förvisst,
jämlig Gud i makt och ära.
Genom Andens kraft allena
honom rena jungfrun födde.
Han att oss med Gud förena
bland oss levde, led och dödde.
För oss han döden övertann
och sitter på Guds höggra hand.
3. Vi tro ock på den Helge And,
* som oss i en helig kyrka
förena vill med fridens band
och med nådens gåvor styrka.
Synden varder här borttagen,
stillad all vår själavända,
och uppå den sista dagen
vi förvänta att uppstånda.
Ett evigt liv skall komma då:
Gud låter oss sin glädje få. Amen.

Luther (1524). Olaus Petri (1530).

26.

1. Vår Fader är allsmäktig Gud.
* All världen lever på hans bud.
Fördold han är,
men nåd beskär.
Hans lag är helighet.
2. Guds väsens avbild på vår jord
* är Jesus Krist, med liv och ord.
Han bar vår nöd,
för oss blev död
och gick till härlighet.
3. Guds Ande själv i oss vill bo
* och tända kärlek, hopp och tro.
Ur världen all
han samla skall
sin helga menighet.
4. I denna tro vi trygga stå
* och genom död till livet gå.
Guds makt och nåd,
hans kärleks råd
ske pris i evighet.

Beskow (1920).

27 (NPs 522).

1. Vi tro på Gud, som himmel, jord
* har skapat med sin allmakts ord,
vår trygga hamn;
och Fader är hans namn.
Helig, helig, helig är Gud,
vår Gud.
2. Sin Son han gav oss i vår nöd,
* som stred för oss mot synd och död,
tog bort vår skuld
och blev vår Herre huld.
Helig, helig, helig är Gud,
vår Gud.
3. Hans Helge Ande, ordets tolk,
* oss samlar till ett heligt folk.
I dom och nåd
fullkomnar han Guds råd.
Helig, helig, helig är Gud,
vår Gud.

*Bengt Jonzon (1919).***28** (NPs 562).

1. Helige Fader, kom och var oss
nära,
låt oss förnimma kraften av din
lära.
Du som kan giva mer än vi begära,
hör oss, o Fader.
2. Jesu, var när oss, du som dog för
alla.
Frälsning beskär oss; hör, vi dig
åkalla.
Led oss och bär oss, att vi ej må
falla:
du är vår starkhet.
3. Helige Ande, som i sanning leder,
himmelska duva, sänk i dag dig
neder:
helga, välsigna varje själ som beder.
Amen, ja amen.

*J. Th. Jacobsson (1889).***29** (NPs 501).

1. Tränger i dolda djupen ner
tanken, som söker och spanar,
finner jag, var mitt öga ser,
spår av en vilja som danar,
frågar jag vad den makten är,

som i sin famn all världen bär:
Fader, din kärlek jag anar.

2. Möter jag i en salig stund
En som de fallna benådar,
tonar i själens stilla grund
stämman som himmelrik bådard,
vilar min Broders blick på mig,
himmelens förlåt lyfter sig:
Fader, din kärlek jag skådar.
3. Träder du själv i själen in,
allmakt och kärlek, och säger
ordet som gör mig evigt din,
intet all världen då väger,
intet mitt hjärta mer begär,
stillad dess heta oro är:
Fader, din kärlek jag äger.
4. Nalkas ock mig den onda dag,
dagen då mörkret begär mig,
drabba mig tunga sorgens slag,
bär jag på kval som förtär mig,
dignar jag maktlös, bruten, ner,
orkar ej livets börda mer:
Fader, din kärlek dock bär mig.
5. Går genom dödens natt min färd,
vet jag därbortom förvarad
fullhet av liv i livets värld:
där är var fråga besvarad;
jublande högt ditt fadersnamn,
skådar jag, sluten i din famn,
Fader, din kärlek förklarad.

*Beskow (1919).***3. Guds härlighet i Kristus.****30** (W 147).

Joh. 3: 16—18.

1. Så högt har Gud, oss till stor fröjd,
den fallna världen älskat,
att han sin Son från himlens höjd
har sänt, som oss har frälsat.
I synder var så världen sänkt,
att hjälp ej stod att finna,
ej nåd att vinna,
om Gud sin Son ej skänkt.
O mänska, det besinna.
2. Men detta är vår själatröst,
en källa av all nåde,
att Jesus har oss återlöst
och frälsat av all våde.

O Gud, hur är din kärlek stor,
hur ville du oss lisa,
oss hjälp bevisa.
Den där på jorden bor
kan det ej fyllest prisa.

3. Ty ho som tror på Jesus Krist,
han evigt salig bliver:
den salighet som förr var mist
Gud genom Jesus giver.
Ty icke har Gud sänt sin Son,
att han skall världen döma,
sin nåd bortgömma,
men oss till en stor mån
vill han vår synd förglömma.
4. Men den är redan dömd förvisst,
och honom Gud förkastar,
som ej vill tro på Jesus Krist:
han till fördärvet hastar.
Ty efter han ej ville tro
i Sonens namn allena,
Guds Lamm det rena,
Gud honom själaro
och himlen skall förmena.
5. Den som till änden trogen är
skall livet få att ärva:
det liv som döden ej blir när
månd Kristus oss förvärva.
Giv oss, o Gud, en stadig tro
att Jesus här omfamna
och sedan hamna
där själen haver ro.
Du oss till dig anamma.

*Okänd tysk förf. (1586). Svensk övers. 1614.
I. Kolmodin (1694).*

31 (NPs 509).

1. Hell morgonstjärna, mild och ren,
Guds nåds och sannings klara sken,
som uppgått över jorden,
du Davids son av Jakobs hus,
mitt hjärtas frid, mitt ögas ljus,
min brudgum är du vorden.
Ljuvlig,
ljuvlig,
hög och härlig,
blid och kärlig,
full av nåde,
Herre, till din brud du skåde.
2. Du pärla skön av himmelrik,
Marias son, Gud Fader lik,

min Frälsare; min Konung,
kom, red dig i mitt hjärta rum:
din kärleks evangelium
är mig mer ljuvt än honung.

Eja,

eja!

Hosianna!

Himmelskt manna

är mig ordet,

uti dig fullkomnat vordet.

3. Uti mitt hjärta lys och skin,
du klara jaspis och rubin,
med all din kärlek blida.
Ja låt mig känna att jag är
en lem i din församling kär,
med dem som dig förbida.
Till dig,
till dig
står min längtan.
All min trängtan
är den ena:
att tillhöra dig allena.
4. Pris vare Gud, min hjälp och fröjd,
som nu till oss från himlens höjd
täcks mildeligen blicka.
O Jesu Krist, din Ande god,
ditt ord, ditt liv, ditt dyra blod
mitt hjärta vederkvicka.
Drag mig
till dig,
upplåt famnen,
trygga hamnen:
jag vill ila
dit till evig ro och vila.
5. Långt förr än världen grundlagd
var,
o Fader, du mig älskat har
uti din Son, den kära.
Så låt fullbordas snart mitt hopp,
att jag med honom tages opp
till dig i himlens ära.
Salig,
salig
bliver fröjden,
när i höjden
bland din skara
jag vid Jesu bröst får vara.
6. Högt skall då klinga cittrans ljud,
och lovsång höja sig till Gud

med harpotoner rena,
när jag får med min Frälserman,
min Konung och min Brudgum

sann,
för evigt mig förena,
sjunga,
sjunga,
jubilera,
triumfera,
honom lova,
som mig vill så rikt begåva.

7. Avtorkas skola då i frid
av Herrens hand till evig tid
de kristnas många tårar,
när de Guds anlete få se,
och när han läker från allt ve
de hjärtan världen sårar.
Kristus,
Kristus,
så han kallas,
som är allas
tröst och hugnad:
där han finns är sorgen lugnad.
8. Det är min enda tröst och ro,
att den som vunnit har min tro
mig aldrig övergiver,
att Herren, sig till lov och pris,
mig föra vill till paradiset,
där fröjden evig bliver.
Amen,
amen,
ädla krona,
mig förskona
dig att mista,
du mitt första och mitt sista.

Ph. Nicolai (1599). Petrus Jonæ Angermannus (1604). Runeberg (1857). Bearb.

32 (W 72).

1. På krubbans strå man lade dig,
o Jesu, himlens Förste,
och människor ej kände dig,
fastän du är den störste.
Du bådades av stjärnors gång,
du prisades av änglars sång;
för världen var du ringa.
2. Med lydigt sinne tog du an
det kall vartill du valdes.
I armas hyddor man dig fann,
med syndare du dvaldes.

Dig låg om hjärtat, Helige,
att ej ett får borttappat se
av dem dig anförtroddes.

3. Du mild, av hjärtat ödmjuk var;
ditt ord gav ro i själen.
Åt alla samma tröst du bar,
åt konungen och trälen:
ett hopp, en tro, en mildrik Far,
och vem botfärdigt hjärta har
förlåtelse, försoning.
4. Du tålig var till smädlig död,
ja intill korsets pina.
Ett lamm du dig åt bödlar bjöd,
du flyddes av de dina.
Nu i ditt helga, milda namn
böjs varje knä; och himlens hamn
åt människor du förvärvat.
5. För dig ej världen hade band
och graven icke stängsel,
förgängelsen ej hade tand
och helvetet ej fängsel.
Din seger evigt vittne bär
att den som ren och helig är
är ock allena mäktig.
6. Befästa oss uti din tro,
din lära, ditt exempel.
Din Ande låt i hjärtat bo
och gör det till ditt tempel,
att vi åt Gud, som du det bjöd,
må säga så i liv som död:
Ske, Fader, blott din vilja.

Geijer (1812).

33 (W 146).

1. När världens hopp förtvinat stod
likt blomman uti sanden,
rann upp så klar en hälsoflod,
gav kraft och mod
åt kvalda mänskoanden.
2. Det Jesus var, som huld och god
blev oss en livets källa:
vi funno i hans dyra blod
den hälsoflod
som gör oss evigt sälla.
3. I världen han den ende är,
som hugna kan och liva
den syndaångerns smärta tår,
och som begär
i honom salig bliva.

4. Han ljuset är och sanningen,
han vägen är och livet:
den honom söker finner än,
och även den
som beder varder givet.
5. Han genom hela livets dag
uträcker sina händer
till syndare, och med fördrag,
där tron är svag,
han vecken återtänder,
6. och som en herde för sin hjord
allt vad oss fattas giver:
sin Ande, salighetens ord,
sitt rika bord,
och alltid trofast bliver.
7. Vad skulle Herren göra mer
att fallna människor frälsa?
Han för oss strider, segern ger,
vår längtan ser
och är vårt liv och hälsa.
8. Må vi som dina barn få bo
när dig och alltid njuta
kraft av ditt ord, till hopp och tro,
till själens ro,
tills vi vår vandring sluta.
9. Du är i lidandet vårt stöd,
o kärlek utan like.
Du för oss genom sorg och nöd
och kval och död
till härlighetens rike.

Hedborn (1814) efter en äldre psalm.

34 (W 74).

1. Kriste, som ditt ursprung leder
evigt från din Faders sköt,
och från himlen stigen neder,
dig i jordisk skepnad slöt,
o Guds Son och människors like,
hör ett stoft som lyfter sig,
trängande att nalkas dig.
2. Av en ringa jordisk moder,
Herre, du dig födas lät
och blev människornas broder,
döljande ditt majestät.
Ack må du ock i mitt hjärta
födas och förbliva där,
du som Gud och evig är.

3. Vishet strålar i din lära,
helighet i dina bud.
Dina läppar till oss bära
fridens ord från nådens Gud.
Värdes ock min själ upplysa
och mitt hjärta böja så,
att jag ordet göra må.
4. Vid ditt bud de blinda skåda,
på din vink de lama gå,
dumbar för de döva båda
att de döda livet få.
Underbar uti naturen,
men i nåden ännu mer,
dig i allt jag rörd tillber.
5. Ja tillbedjande jag dignar
för din makt, Oändlige,
men din kärlek jag välsignar
emot alla lidande.
Dina spår, o Jesu, visa
vägen upp till himmelen:
lär, o lär mig vandra den.

Aström (1814).

35 (W 73).

1. Vänligt över jorden glänser
strålen av ett himmelskt hopp,
stilla inom tidens gränser
evighetens sol går opp:
ack så stilla, att mitt öga
hennes sken fördraga må
och Guds dolda råd förstå.
2. Ej av världens vise kändes
den oändligt Visets råd.
Kristus kom, och dagen tändes,
full av sanning och av nåd:
sanning för de trognas blickar,
nåd för ångerfulla bröst.
Så fick jorden ljus och tröst.
3. I en värld där lustar strida
föddes brott och spriddes ve,
Kristus kom, och vid hans sida
kärlek gick och helgelse:
helgelse blev hjärtats yrke,
kärlek slöt begärens strid.
Så fick jorden dygd och frid.
4. Sälle äro de som höra
vad den evigt Gode lärt,
de som älska, de som göra
vad den Helige begärt,

de som, ledda av hans Ande;
lysta av hans milda ljus,
nalka sig till Faderns hus.

5. Deras tro skall övervinna
tidens otro, jordens flärd;
deras kärlek skön skall brinna
i den kärlekslösa värld;
deras hopp i livets skiften
och i livets aftonstund
vilar på sin klippas grund.
6. Milda sken av Faderns ära,
dina rena strålar sprid
kring vår jord, att hon må bära
ljus och tröst och dygd och frid,
att hon må en förgård bliva
till den himmel dit du vill
samla dem dig höra till.

Wallin (1818).

36 (W 46).

1. Var man må nu väl glädja sig:
här är stor fröjd å färde,
ty nu är Gud oss nådelig,
som voro döden värde.
Han haver allom sagt det till,
att han barmhärtig vara vill:
vad kan vårt hopp förtränga?
2. Jag under satan fången låg
och kunde mig ej hjälpa;
den synd som rådde i min håg
i grund mig ville stjälpa.
Min synd mig till förtvivlan drev,
mitt samvets dom orygglig blev,
och helvetet stod öppet.
3. Men Gud av sin barmhärtighet
sin ögon till mig vände;
han såg i nåd min uselhet
och hjälp av höjden sände.
Ändock jag var av synder full,
var han för mig en Fader huld
och lät sig om mig vårda.
4. Till ende Sonen sade han:
»Jag måste mig förbarma.
Far ner uti det syndaland
och lös de fångar arma
av deras synd och stora nöd;
fräls dem ifrån en evig död
och lät dem med dig leva.»

5. Sin Fader Sonen lydig var,
kom till mig här på jorden.
I mänskligheten uppenbar,
är han min broder vorden.
Sin kärlek ville han bete
och frälste mig från allt det ve
som jag förskyllt att lida.
6. Han sade: »Håll dig nära mig,
så skall du livet bärga.
Jag ger och vågar allt för dig
och vill dig trofast värja,
ty jag är din och du är min,
jag för dig i mitt rike in;
oss ingen makt skall skilja.»
7. För mig sitt liv, sitt dyra blod
han ville icke spara,
att för den dom mig förestod
jag måtte tryggad vara.
Han blev hos Gud min löftesman,
uti hans död min synd försvann:
så är jag frälsad vorden.
8. Han upp till Fadern for igen
från denna världs elände
och i mitt bröst Hugsvalaren,
den Helge Ande, sände,
den i min nöd skall trösta mig
och lära mig att känna sig
och mig i sanning leda.
9. Ty vare pris i evighet
* och lov förutan ände
Guds eviga barmhärtighet,
som oss den hjälpen sände
och nederslog i Kristi död
synd, helvete och dödens nöd:
ho kan oss nu fördärva?

Luther (1523). Olaus Petri (1536). O. Forssell (1816). Ödmann (1819). V. 6 övers. 1836.

37.

1. Kristus vandrar bland oss än,
syndares och sorgsnas vän,
stannar där en mänskoröst
ber om läkedom och tröst.
2. Den som beder innerlig:
»Davids son, förbarma dig»,
och sin nöd till Jesus bär
skall förnimma vem han är:

3. onda maktens överman,
Frälsaren, som vill och kan
lösa oss ur dödens band
med sin kärleks starka hand.

4. Kristus skänker oss en tro
full av segerkraft och ro.
Vad vi fåfängt kämpat mot
lägges kuvat för vår fot.

5. Av Guds kärlek pånyttfött,
liv får hjärtat som var dött.
Öppnad himmel strålar klar
över själ som ängslad var.

6. Kristus lever. Där han går
blommar evighetens vår.
Jublande förnimma vi:
undrens tid är ej förbi.

A. Frostenson (1936).

38 (W 48).

1. Jesu, lär mig rätt betrakta
Ordet, som blev kött i dig,
och all världens lust ej akta
mot den fröjd du bjuder mig:
fröjd av sanning, nåd och frid,
fröjd som blir i evig tid,
då du Faderns råd förklarar,
Fadern själv oss uppenbarar.

2. Fadern själv, hos vilken Ordet
evigt var och evigt är,
av vars tanke allt är vordet,
och vars hand all världen bär:
honom, den Oändlige,
i hans ende Son vi se,
i den vise, kärleksrike,
helige, som blev vår like.

3. Gud, när du i molnen ljungar
och i morgonsolen ler,
när du föder fågelns ungar,
liljorna sin fågring ger,
när du mig ur faran för,
när din röst hos mig jag hör,
o då känner jag dig vara
och din härlighet förklara.

4. Deck, när tanken dig vill hinna
i det ljus som höljer dig,
kan han ingen vila finna;
hjärtat självt förirrar sig.

2 - 3812.

Men du tar en jordisk hamn:
Gud och mänska, i din famn
du oss sluter såsom bröder,
och likt vårt ditt hjärta blöder.

5. Si, då viker tvivlet fjärran
för det klara livets ord:
tro och kärlek skåda Herran
i hans vägar på vår jord.
Då han föds, som lovad är,
då för oss han korset bär,
då utur sin grav han träder,
nåd och sanning världen gläder.

6. Gud, din kärlek kan ej kallna
mot det stoft du livat har:
själv du söker här den fallna,
som av dig en avbild var.
Sen ej mer hon liknar dig,
ej till dig kan lyfta sig,
du till mänskan stiger neder,
själv till himlen henne leder.

7. Led oss, Jesu, lär oss lida,
lär oss verka såsom du
och ett evigt liv förbida
efter detta korta nu.
Som du ett med Fadern var,
Fadern i dig uppenbar,
så vi ett med dig må vara,
dig i allt vårt verk förklara.

Franzén (1814).

39 (W 49).

1. O Jesu Krist, som mandom tog
att liv åt världen giva,
din kärlek blott dig därtill drog,
vårt hopp du ville bliva.
Du såg vår synd och stora nöd:
oss förestod en evig död,
och helvetet låg öppet.

2. Då täcktes du förbarma dig
och kunde icke lida
att mörksens makt oss tog till sig;
du ville för oss strida.
Du kom till oss i världen ned,
beredde oss en evig fred
med dinom död och pina.

3. Därjämte sade du oss till
att alltid hava trona,

- ty du är både god och mild
och vill oss alla skona,
om vi förtrösta däruppå,
att det med oss skall varda så
som du oss tillsagt haver.
4. Vår broder nu du vorden är,
oss till stor fröjd och ära.
Du vill oss alltid vara när
och oss allt gott beskära.
Vad rör oss världens hot och hån?

Vår broder är Guds ende Son:
ho kan oss nu fördärva?

5. Pris vare dig evinnerlig,
som oss din nåd beviste:
vi äro nu Guds barn med dig,
o Herre Jesu Kriste.
Så må nu var man vara glad
och prisa Gud i allan stad:
han är vår käre Fader.

*Olaus Petri (1526). Adlerbeth (1814).
Wallin (1819).*

B. KYRKANS HÖGTIDER.

1. Adventstiden.

40 (E 54).

1. Hur skall jag rätt dig hälsa,
hur värdigt undfå dig,
som kom att världen frälsa
och nu vill bo hos mig?
Du värdes själv mig visa
vad dig behagar bäst,
att dig min själ må prisa,
du höge himlagäst.
2. Vad har väl du försummat
att göra för mitt väl?
När synd och nöd förstummat
min tunga och min själ,
när allt mitt hopp var sviket
och anden utan ro,
då bjöd du mig det riket
där frid och glädje bo.
3. Jag låg i synder bunden,
i skam och nesa sänkt,
du kom, och i den stunden
blev allt av nåd mig skänkt:
en skatt som evigt bliver,
en helig högtidsskrud,
ett namn som själv du skriver
i livets bok hos Gud.
4. Den kärlek dig upptände,
och som ej gränser vet,
dig drog till vårt elände
från Faderns härlighet.
Din kärlek, som i döden
för världens synder gick,
vänt ock till mig i nöden
förbarmande sin blick.

5. Mitt liv, i mörker fånget,
är nu i ljus förbytt,
det gamla är förgånget,
och allt är vordet nytt.
Ej synden mer skall fångsla
den själ du håller kär,
ej nöd och fara ängsla
det hjärta du är när.
6. Och när den stora dagen
en gång blir uppenbar,
när domens stund är slagen
för allt jag syndat har,
jag mina händer sträcker
i tro och hopp mot dig:
jag vet din kärlek räcker
att evigt frälsa mig.

*Paul Gerhardt (1653). O. D. af Wirsén (1889).
Eklund (1910). Beskow (1936).*

41 (W 51).

Matt. 21: 1—9.

1. Gläd dig, du Kristi brud,
och möt din Herre Gud.
Den stora dag du skådat,
som de profeter bådadt.
Hosianna! Pris och ära
vår Konung vi hembära.
2. En krona han ej bär,
men dock en konung är.
Hans prakt är ganska ringa,
dock kan han döden tvinga.
Hosianna! Pris och ära
vår Konung vi hembära.
3. Saktmodig, mild och god,
han ger de svaga mod;

han sällhet har att föra,
som skall hans brud tillhöra.
Hosianna! Pris och ära
vår Konung vi hambära.

4. Ditt hjärta öppne sig:
bjud Kristus hem till dig.
Han aktar hos dig gästa
och dig för evigt fästa.
Hosianna! Pris och ära
vår Konung vi hambära.
5. Høj glädjerop till skyn
vid denna glada syn:
här kommer Sions Förste,
bland konungar den störste.
Hosianna! Pris och ära
vår Konung vi hambära.
6. Strö palmer på den stig
där Herren nalkas dig.
Lägg för hans fot din prydnad,
bekänn dig till hans lydnad.
Hosianna! Pris och ära
vår Konung vi hambära.
7. Och spenabarnens ljud
med dig skall lova Gud,
och all den hedna skara
skall glad och frälsad svara:
Hosianna! Pris och ära
vår Konung vi hambära.

*Dansk förf. (1632). Svensk övers. 1642.
Hedborn (1812). Wallin (1819).*

42 (W 52).

1. Gör porten hög, gör dörren bred
och djupt i stoftet böj dig ned:
din Frälsare, din Gud det är,
som på ditt hjärta klappar här.
Høj upp din röst med helig fröjd,
stäm upp din sång till himlars höjd:
Dig vare pris, o Jesu kär,
som komma vill och bli mig när.
2. All sällhet Jesus med sig för,
all nåd han dig av hjärtat gör.
Hans krona är av helighet,
hans spira av barmhärtighet.
På all din jämmer gör han slut,
och all din skuld han plånar ut.
Dig vare pris, o Jesu Krist,
som hjälper mig i all min brist.

3. Du stad är säll, du land står bäst,
som denne Konung får till gäst.
I dig finns kärlek, dygd och ro,
ty Kristus själv vill hos dig bo.
Han främjar dina värv i nåd
och är dig när i råd och däd.
Dig vare pris, o Jesu mild,
som från de trogna ej är skild.
4. Gör porten hög, gör dörren bred:
ditt hjärta till hans boning red.
Låt trones lampa brinna klar,
och vaka, bed och redo var.
Han komma vill, han närmar sig
att med all nåd bekröna dig.
Dig vare pris, o Jesu kär,
som mig så mild och nådig är.
5. Kom snart till mig, o Jesu kär,
mitt hjärta för dig öppet är:
kom in med nåd och salighet
och bliv där kvar i evighet.
O Jesu, giv en stadig tro
och hjälp mig till din himlaro.
»Jag kommer snart, o kära själ.»
Ja amen, kom, nu är mig väl.

*G. Weissel (1642). Arrhenius (1694).
Svedberg (1694). Wallin (1816).*

43 (W 53).

Jes. 40: 3.

1. Bereden väg för Herran:
berg, sjunken, djup, stån opp.
Han kommer, han som fjärran
var sedd av fädrens hopp:
rättfärdighetens Förste,
av Davids hus den störste.
Välsignad vare han
som kom i Herrens namn.
2. Guds folk, för dig han träder
en evig konung opp.
Strö palmer, bred ut kläder,
sjung ditt uppfyllda hopp.
Guds löften äro sanna;
nu ropa: Hosianna!
Välsignad vare han
som kom i Herrens namn.
3. Gör dina portar vida
för Herrens härlighet:
se, folken kring dig bida
att nå din salighet.

Kring jordens länder alla
 skall denna lovsång skalla:
 Välsignad vare han
 som kom i Herrens namn.

4. Ej kommer han med härar
 och ej med ståt och prakt;
 dock ondskan han förfärad
 i all dess stolta makt.
 Med Andens svärd han strider,
 och segrar, när han lider.
 Välsignad vare han
 som kom i Herrens namn.

5. O folk, från Herren viket
 i syndig lust och flärd,
 giv akt: det helga riket
 ej är av denna värld,
 ej av dess vise funnet,
 ej av dess hjältar vunnet.
 Välsignad vare han
 som kom i Herrens namn.

6. Den tron som han bestiger
 är i hans Faders hus.
 Det välde han inviger
 är kärlek blott och ljus.
 Hans lov av späda munnar
 blott nåd och frid förkunnar.
 Välsignad vare han
 som kom i Herrens namn.

7. Jerusalem är öde,
 dess tempel fallit ner,
 dess präster äro döde,
 dess spira är ej mer;
 men Kristi rike varar
 och sig alltmer förklarar.
 Välsignad vare han
 som kom i Herrens namn.

Franzén (1812, 1817).

44 (W 54).

1. Jerusalem, häv upp din röst,
 och dotter Sion, fatta tröst:
 din Konung kommer, och hans hand
 skall råda över alla land.
2. En sanningens och nådens tolk
 till världens konungar och folk,
 han kommer: frid hans hälsning är,
 och kärleken hans spira bär.

3. Ett salighetens sändebud
 till jordens barn från jordens Gud,
 han kommer: hoppet föregår,
 och glädjen följer i hans spår.

4. All världen stämme upp med fröjd:
 Pris vare Gud i himmels höjd.
 Välsignad blive jordens krets
 och mänskan bättrad och tillfreds.
Wallén (1813).

45 (W 45).

1. Huru länge skall mitt hjärta
 sucka, söka efter friden
 och med outsäglich smärta
 aldrig finna den i tiden?
 Huru länge skall mitt öga
 efter ljus förgäves spana
 i det molnbetäckta höga
 och på livets dunkla bana?
2. Tanken sig ej reda mäktar
 ur det mörker som mig höljer;
 viljan vacklande försmäktar
 i den vanmakt som mig följer;
 och vad hjärtat eftersträvar
 av mitt samvet förevites;
 mellan liv och död jag svävar,
 mellan jord och himmel slites.
3. Svåra fallen, skild från Herran,
 den vid stoftet bundne anden
 ser sin Faders boning fjärran
 och förmår ej lösa banden.
 Men han anar Faderns mening;
 och den hemligt närda sorgen,
 med hans trängtan i förening,
 är hans återlösnings borgen.
4. Stilla, heligt dunkla minne
 av ett Eden som försvunnit,
 tysta aning i mitt sinne
 om ett mål som ej är hunnet,
 visen mig den väg till livet,
 som oss uppenbar är vorden,
 tolken ordet som är skrivet
 uti himlen och på jorden.
5. Himlens, jordens och mitt hjärtas
 profetia sig fullbordar.
 Ej av tvivel skall jag smärtas;
 Herrens, Herrens Ande ordar:

»Flydda äro nattens väkter,
över Sion uppgår ljuset,
och för jordens fallna släkter
öppnas åter fadershuset.»

6. Ner i dödligheten stiga
nåd och sanning och försoning
och det fromma hjärtat viga
till Guds Helge Andes boning.
Sig med människonaturen
Herrens härlighet förenar,
och Guds Son, av kvinna buren,
blir det offer som oss renar.

7. I det heligsta ingången,
han ock min förlossning funnit
och åt mig, i synder fången,
frid och frihet återvunnit,
att jag, kärleksfull och trogen,
skulle i hans fotspår sträva
och till änden redobogen
världen dö och Gudi leva.

8. Salig, salig den som kände,
den som trodde dig allena,
sannan Gud, och den du sände
att med dig oss än förena.
Jesu Kriste, du är vorden
vägen, sanningen och livet;
och i himlen och på jorden
är ej annat namn oss givet.

Wallin (1816).

46 (NPs 511).

1. När vintermörkret kring oss står,
då gryr på nytt vårt kyrkoår,
med nåd och tröst från världens
Ljus,
från Konungen av Davids hus.

2. I dag densamme som i går,
han bryter bojor, helar sår.
Mot själens armod, folkens nöd
han bjuder världen livets bröd.

3. Guds folk, inför din Konung träd,
med helga offer honom gläd,
ditt liv åt ärans Konung vig:
sin salighet han bjuder dig.

4. Han kallar oss till helig strid
mot mörkrets makt, för ljus och
frid.

Säll den hans maning följa vill,
ty honom hör Guds rike till.

5. Snart denna världens tid förgår:
då gryr Guds kyrkas jubelår.
Av nåd oss då, o Herre, giv
med allt ditt folk ett evigt liv.

Evers (1914).

47 (NPs 512).

Luk. 4: 16—19.

1. Han kommer i sin kyrka
vid psalmers lov och fröjdeljud,
min andes tröst och styrka,
min Konung och min frälsnings
Gud.

I dag han lovat vara
densamme som i går
och ännu uppenbara
ett nådigt Herrens år.
På nytt jag sitter neder
med längtan vid hans fot,
ett bord han mig bereder
och tager mig som gäst emot.

2. Vad nådegåvor rika
för den i anden fattig är:
han frälsning skall predika,
han mättar allt min själs begär.
Det hjärta som var krossat
blir läkt av Jesu hand,
från trälen oket lossat,
från fången bojans band.
Den som i blindhet famlar
han skänker evigt ljus
och vilsna barn församlar
och leder till sin Faders hus.

3. O du som Sion vårdar,
sänd över oss din Ande ned:
i dina helga gårdar
oss till din ankomst själv bered.
Giv nya sabbatsstunder
till vila för vår själ,
gör nya nådesunder,
befria syndens träl.
Lös varje bunden tunga,
och helga så din brud,
att evigt hon får sjunga
ditt löv, o Frälsare och Gud.

Paul Nilsson (1905).

48 (NPs 513).

Luk. 21: 25—36.

1. Jag höja vill till Gud min sång
ännu en gång
ur dessa jordens dalar.
Min Herre Kristus hämtar mig
snart hem till sig
i himlens höga salar.
Snart segerrik,
en ljungeld lik,
han komma skall
till fröjd, till fall,
när domsbasunen talar.
2. När min förlossning närmar sig,
jag gläder mig
åt löften som mig båda
att jag i Herrens hus får bo
och finna ro
där död ej mer skall råda.
Till salig frid
för evig tid
jag skall stå opp,
så är mitt hopp,
och Herrens anlet skåda.
3. När fikonsträdet skjuter blad,
jag varder glad:
då stunda sommartider.
När jag får domens tecken se
på himlen ske,
mot Kristi dag det lider.
När ångest svår
kring jorden går,
han närmar sig
att frälsa mig
ur sorger, kval och strider.
4. Vid världens undergång och fall
min Herre skall
av nåd de sina skona.
Jag hör hans röst; den ljuder klar:
Håll det du har,
att ingen tar din krona.
Håll ut i bön.
Dig väntar lön
bland dem som bo
i himlens ro
och med Guds helgon trona.
5. Ny skapas himmel då och jord.
Vid rikets bord
Gud skall oss fröjd beskära.

Med skaran som kring tronen står
jag Kristus får
för evigt komma nära
och i Guds stad
beprisa glad
med helgons här
min Konung kär:
hans namn ske evig ära.

*Landstād (1861). Evers (1902).
Eklund (1910, 1917).*

49.

1. Jesus från Nasaret går här fram
än som i gången tid,
löser ur vanmakt, ur synd och
skam,
skänker sin kraft och frid:
himmelriket är nära.
2. Fattiga ger han sin rikedom,
läker de slagnas sår.
Själ som var bunden och trött och
tom
frihet och glädje får:
himmelriket är nära.
3. Öppna ditt hjärta i bön och bot,
upplåt vart hemligt rum.
Red dig att taga Guds Son emot,
tro evangelium:
himmelriket är nära.
4. Hastigt vi nalkas den tysta värld
som vi ha kommit från.
Klockorna snart kring vår sista
färd
ringa med mäktigt dån:
himmelriket är nära.

A. Frostenson (1935).

2. Jultiden.**50** (W 50).

1. Förlossningen är vunnen:
Guds Son från evighet
av Fadern är upprunnen
till världens salighet.
Han är den morgonstjärna
som lysa kan och värna
i mörker och i kval.
2. Han människa är vorden:
en lovad nådetid
har uppgått över jorden

med ljus och hopp och frid.
Nu dödens makt är krossad
och syndens boja lossad
och öppnad himlens port.

3. O Kriste, oss benåda,
så att i tron vi må
ljus i din sanning skåda,
liv av din kärlek få.
Till dig vårt hjärta längtar,
från världens flärd det trängtar
till din rättfärdighet.

4. Din Fader dig allena
har givit allt i hand,
att du må allt förena
med trons och fridens band
och så åt dig förvärva
ett folk som sällt skall ärva
det rike du berett.

5. Vad Fadern dig har givit
du ej borttappa vill:
du för till rätta livet
allt vad dig hörer till.
Dit värdes mig och föra,
att jag må dig tillhöra
i tid och evighet.

*Elisabet Cruciger (1524). Olaus Petri (1526).
Aström (1816).*

51 (NPs 514).

Jes. 11: 1.

1. Det är en ros utsprungen
av Jesse rot och stam:
av fädren re'n besungen,
den står i tiden fram,
en blomma skär och blid,
mitt i den kalla vinter,
i midnatts mörka tid.
2. Om denna ros allena
ljöd förr Jesaje ord:
oss bragt av jungfrun rena
den frälsa skall vår jord.
Av Herrens nåd och makt
oss detta under skedde,
som oss profeten sagt.
3. Den späda rosen fina,
som doftar salighet,
i mörkret månne skina,
besegra dunkelhet.
Sann Gud och mänska sann,

oss arma mänskor frälsa
från synd och död han kan.

4. O Jesu, dem som klaga
i denna jämrens dal
nu med din hjälp ledsaga
till Faderns fröjdesal:
ja i din Faders hus
låt oss dig evigt lova
i salighet och ljus.

*V. 1, 2, 4 ur en katolsk julsång (tr. i Köln
1599). V. 3 från 1832. Tekla Knös (1807).*

52 (NPs 515).

1. Stilla natt, heliga natt!
Allt är tyst. Klart och glatt
skiner stjärnan på stallets strå
och de korade helgon två
som kring Guds Son hålla vakt. ∴
2. Stora stund, heliga stund!
Änglars här slår sin rund
kring de vakande herdars hjord,
vitt kring rymden går glädjens
ord:
Eder är Frälsaren född. ∴
3. Helga natt, full av frid,
frälsningens gryningstid!
Nu begynner vårt jubelår,
räddningstimmen för jorden slår,
Krist, i din födelsestund. ∴

J. Mohr (1818). O. Mannström (1915).

53 (NPs 516).

1. O du saliga,
o du heliga,
nådebringande juledag!
Ära ske Herran
nära och fjärran.
Änglar förkunna Guds välbehag.
2. Född är Frälsaren
och Förlossaren,
Kristus, Herren i Davids stad.
Kommen är friden,
himmelska tiden
nu är fullbordad. Min själ, var
glad.
3. Gåvor heliga,
outsägliga,
få vi av Guds barmhärtighet.
Krist vare hälsad.

Världen är frälsad.
Fröjda, fröjda dig, o kristenhet.

*J. D. Falk (1819). Svensk övers. 1859.
Bearb. (1917).*

54.

1. Ringen, I klockor, ja ringen i midnattens timma.
Glimmen, I stjärnor, som änglarnas stjärnögon glimma.
Frid till vår jord
kommer med himmelens ord.
Ära ske Herren i höjden.
2. Julen är kommen med ljusning till hjärtan som bäva.
Ned över barnet i krubban nu änglarna sväva.
Barnet från Gud
bringar oss saliga bud.
Ära ske Herren i höjden.
3. Sjungen och spelen och leken och klappen i händer,
mänskobarn alla i jordens mångfaldiga länder.
Fött är i dag
barnet, till Faderns behag.
Ära ske Herren i höjden.

*Grundtvig (1856). Beskow (1936).

55 (W 55).

1. Var hälsad, sköna morgonstund,
som av profeters helga mun
är oss bebådad vorden,
du stora dag, du sälla dag,
på vilken himlens välbehag
ännu besöker jorden.
Unga
sjunga
med de gamla;
sig församla
jordens böner
kring den störste av dess söner.
2. Guds väsens avbild, och likväl
en mänskosen, på det var själ
må glad till honom lända,
han kommer, följd av frid och hopp,
de villade att söka opp
och hjälpa de elända,
värma,

närma
till varandra
dem som vandra
kärlekslösa
och ur usla brunnar ösa.

3. Han tårar fälla skall som vi,
förstå vår nöd och stå oss bi
med kraften av sin Anda,
förkunna oss sin Faders råd
och sötman av en evig nåd
i sorgekalken blanda,
strida,
lida
dödens smärta,
att vårt hjärta
frid må vinna
och en öppnad himmel finna.
4. Han kommer, till vår frälsning
sänd,
och nådens sol, av honom tänd,
skall sig ej mera dölja.
Han själv vår herde vara vill,
att vi må honom höra till
och honom efterfölja,
nöjda,
höjda
över tiden,
och i friden
av hans rike
en gång varda honom like.

Wallin (1819).

56 (W 56).

1. Si, natten flyr för dagens fröjd,
och änglars röst från himlens höjd
det bud till fromma herdar bär,
att född den gode Herden är.
2. I stilla glans han träder fram:
av spridda får och späda lamm
han sig en hjord församla vill,
den himmelriket hörer till.
3. Saktmodig, mild och oskuldskraft,
han ej med silver eller gull,
men med sin lydnad och sin död
skall lösa oss från evig nöd.
4. Hans kyrka, i sitt frö så späd,
skall varda lik ett skuggrikt träd,
som hulda grenar sträcker ut
kring jordens rund, till tidens slut.

5. Likt sommarregnets ljuva fall
hans ord all världen glädja skall
och skaffa frukt till evig tid
i sanning, helgelse och frid.
6. Och himmel skall förgås och jord,
men ej hans helga, dyra ord;
hans namn av alla tungors ljud
skall kallas Frälsare och Gud.
7. Statt upp, var ljus, o mänsklighet:
ditt namn skall vara kristenhet,
din ära och din själaro
att uppå Herren Kristus tro.
8. Högtlovad vare Herrens nåd,
* hans makt, hans underfulla råd;
högtlovad i all evighet
den Eviges barmhärtighet.

Wallin (1818).

57 (W 57).

1. Lovsjungen Herrens nåd och makt:
nu spiran, som profeten sagt,
är tagen ifrån Juda.
Nu har all världen ro och fred,
ty fridens Förste stiger ned
att över jorden bjuda.
I Betlehem, i Davids hus,
går upp ett stort, ett härligt ljus
för alla folk och tider,
och sanning, nåd och salighet
det över tid och evighet
på milda strålar sprider.
2. Han växer, dold för världens larm,
den starke Segerhjältens arm,
som Israel förlössar.
Han nalkas, trygg för våldets hot,
den ljuvliga budbärarns fot,
som ormens huvud krossar.
Och i den låga krubban gömt,
så gudarent, så mänskoömt,
det hjärta börjat klappa,
som vittna skall att Gud är god
och offra vill sitt eget blod
att ingen själ borttappa.
3. Dig kläd i helighetens skrud,
o Sion, låt ditt harpoljud
nu klinga när och fjärran.
Brist ut och sjung, du Kristi brud:
Min ande fröjdar sig i Gud,
mitt hjärta prisar Herran.

Han kungjort har sitt helga råd:
hans sanning, evig som hans nåd,
skall aldrig återvända.
Han öppnat har sin hulda famn:
hans lov skall vara som hans namn
allt intill världens ända.

Wallin (1819).

58 (W 58).

1. Världens Frälsare kom här:
rena jungfrun moder är,
ty en börd så underlig,
Herre Jesu, hövdes dig.
2. Nådens under här vi sett,
av Guds Ande är det skett:
Ordet, utav Fadern fött,
har i tiden blivit kött.
3. Utan synder buren är
den all världens synder bär.
Han, i oskuld född och död,
frälsar oss ur dödens nöd.
4. Han med himmelsk fröjd och fred
kommit har till jorden ned,
ty han är båd Gud och man,
som oss alla hjälpa kan.
5. Han från Fadern gången var
och till Fadern han uppfar,
sitter på Guds högra hand,
råder över alla land.
6. Stor, gudomlig är hans makt:
döden har han nederlagt,
nederlagt i väldig strid
mörkrets här till evig tid.
7. Pris ske Gud i himmelshöjd.
Bäre jorden frid och fröjd,
och hans vilja med hans ord
kring all världen blive spord.

*Hymn av Ambrosius († 397). Luther (1524).
Olaus Petri (1536). Wallin (1816).*

59 (W 59).

1. Gläd dig, du helga kristenhet,
bekänn, besjung din salighet,
ty Jesus kommen är,
som dig det budskap bär,
att Herren dig har evigt kär.
2. Fullbordat är det löftets ord,
som Herren gav en fallen jord,

ty född är kvinnans säd.
O Adams släkt, dig gläd,
till nådens tron med lovsång träd.

3. Hör din Profet, som full av nåd,
dig uppenbarar Herrens råd,
på ljusets väg dig för
och så ditt hjärta rör,
att du Guds lag av kärlek gör.
4. O värld, din högste Präst tillbed,
som stiger till din frälsning ned:
det är hans höga kall
att rädda dig ur fall;
sig själv för dig han offra skall.
5. Din Konung möt, som sträcker ut
ett välde utan gräns och slut:
på sanning, nåd och frid
han, mäktig, hög och blid,
sin tron befäst för evig tid.
6. Beseglat är de trognas hopp:
rättfärdighetens sol går opp.
Nu Herrens klarhets ljus
bestrålar jordens grus
och leder oss till Faderns hus.
7. Ditt folk, o Jesu, gläder sig,
vårt hjärta frälst välsignar dig.
I helighetens skrud,
med tacksamhetens ljud
all världen prise dig, vår Gud.

Hedborn (1813). Wallin (1810).

60 (W 60).

Luk. 2.

1. En jungfru födde ett barn i dag,
det vi skole prisa och ära.
I det haver Gud ett gott behag
och bjuder oss höra dess lära.
Och vore ej det barnet fött,
förtappat bleve då allt kött;
nu frälsning bjuds åt alla.
Pris vare dig, o Jesu Krist.
Du är vårt enda hopp förvisst;
vi för din fot nedfalla.
2. De herdar vaktade deras hjord
i markene där de lågo.
Där fingo de höra ängelens ord,
och Herrans klarhet de sågo:
»Stor fröjd åt eder bådard jag,
stor fröjd åt alla, ty i dag

är Kristus födder vorden,
som Herren är i Davids hus;
si, ljuset av Guds klarhets ljus
har uppgått över jorden.»

3. De himmelska härar med högan
röst
begynte med ängelen sjunga.
De lovade Gud med glädje och
tröst,
med helig, odödelig tunga:
»Pris vare Gud i höjdene,
frid vare ock på jordene,
och människom god vilje.»
Pris vare Gud. Sin nåd och fred,
den han med Sonen sände ned,
han aldrig från oss skilje.

V. 1 latinsk växelång från 1300-talet. Tysk folkvisa från 1400-talet. Olaus Petri (1530).

61 (W 61).

1. Var kristtrogen fröjde sig
utav hjärtat innerlig:
Gud är oss miskundelig;
han är oss när, hans härlighet vi
sågo.

Här vi skådat
vad oss bådard
Gabriel.
Eja! Eja!
Guds ord är nu vordet kött.
Av en jungfru är det fött.
Halleluja!
Oss är född Förlossaren,
Förbarmaren
i Israel.
Gud blev man:
själv Herren, han
blev här en träl.
Ljuvlig hamn
är oss hans namn:
Immanuel.
Han oss bjuder frid och fröjd och
evigt väl.
2. Utav Jesse rot en gren,
föddes utan syndamen
Guds Son av en jungfru ren.
Han är oss när, hans härlighet vi
sågo.
3. Priser Herran, kvinnor, män,
ärer denne Konungen.

Sjunger denna lovsången:
Han är oss när, hans härlighet vi sågo.

4. Sion, nu med själ och röst
lova Gud, din enda tröst,
som dig haver återlöst:
Han är oss när, hans härlighet vi sågo.

Här vi skådat
vad oss bådat
Gabriel.

Eja! Eja!

Guds ord är nu vordet kött.
Av en jungfru är det fött.
Halleluja!

Oss är född Förlossaren,
Förbarmaren
i Israel.

Gud blev man:
själv Herren, han
blev här en träl.

Ljuvlig hamn
är oss hans namn:
Immanuel.

Han oss bjuder frid och fröjd och
evigt väl.

*Latinsk sång från 1300-talet.
Svensk övers. 1586.*

62 (W 62).

1. Lov vare dig, o Jesu Krist,
som mänska blev, dock utan brist:
i oskuld dig en jungfru bar;
stor fröjd därvid i himlen var.
Ära vare Gud.
2. Den högste Faderns ende Son,
han föddes här, oss till stor mån.
I krubban lagd på hö och strå,
han vill oss arma ej försmå.
Ära vare Gud.
3. Den världen ej begripa kan
Maria i sitt sköte fann.
Han är ett barn, så späd och klen,
och jord och himmel bär allen.
Ära vare Gud.
4. En gudomsstråle mild och ren,
han världen giver ett nytt sken
och lyser i den mörka natt
dem som till honom hoppet satt.
Ära vare Gud.

5. Gud Faderns Son av himmelrik
blev här en gäst på jorderik,
att föra oss från jämmerns dal
till evig fröjd i himlens sal.
Ära vare Gud.
6. Fast han föraktad var och arm,
av evig kärlek brann hans barm,
att göra jorden glädjerik
och mänskan himlens änglar lik.
Ära vare Gud.
7. I allt vad genom honom skett
har Gud sin kärlek oss betett:
dess fröjde sig all kristenhet
och prise Gud i evighet.
Ära vare Gud.

*V. 1 tysk sång från 1300-talet. V. 2—7 Luther
(1524). Svensk övers. 1587. Wallin (1816).*

63 (W 63).

Luk. 2.

1. Av himmels höjd oss kommet är
ett bud som frid till jorden bär:
»Stor fröjd I skolen höra få,
det eder grant bör akta på.
2. Ett barn är fött på denna dag:
så var Guds nåd och välbehag.
Det föddes av en jungfru skär:
Kristus, Guds Son, det barnet är.
3. All jordens tröst han bliva skall
och ljus och hjälp för världen all.
Han är den rätte Frälserman:
säll den på honom trösta kan.
4. Han förer med sig salighet,
den Gud berett av evighet
åt den som, lydig, from och nöjd,
i Gudi söker all sin fröjd.
5. Så märker nu det tecknet rätt,
I skolen finna vägen lätt:
i krubban är det barnet lagt,
som har all världen i sin makt.»
6. Ty må envar nu vara glad
och gå med herdarna åstad
att se vad Gud har oss beskärt
och med sin ende Son förärt.
7. Mitt hjärta, si, ho lades där
i krubban ned? Märk ho det är.
Det Jesus är, sann Gud och man;
ej större under spörjas kan.

8. Välkommen var, o Herre kär.
En gäst när oss du vorden är;
i fattigdom för mänskors skuld
du kom, och Gud är oss nu huld.
9. Dig ingen nog beprisa kan,
att vår natur du tagit an.
Förnedrat haver du dig så,
att själv du låg på hö och strå.
10. Om världen ännu större var,
av guld och pärlor prydd och
klar,
så vore den dock alltför klen
att vara dig en säng allen.
11. Dock vilar du, i ringhet klädd,
på fattigdomens hårda bädd.
Det är den kungaprakt du för.
Allt oss till godo du det gör.
12. Därmed du oss på hjärtat lagt
att världslig rikdom, makt och
prakt
ej någon salig göra kan.
På dem förtröste ingen man.
13. Ack Herre Jesu, hör min röst:
gör dig ett tempel i mitt bröst,
uti mitt hjärta bliv och bo,
så har jag tröst och evig ro.
14. Låt aldrig mig förgäta dig.
Ditt namn ske pris evinnerlig.
Ditt namn med fröjd jag lova
vill;
förläna mig din nåd därtill.
15. Ära ske Gud uppå sin tron,
* som oss har skänkt sin ende Son.
Nu mänskors röst och änglars kor
lovsjunge den i höjden bor.

*Luther (1535). Olaus Martini (1617).
Ödmann (1816). Wallin (1817).*

Annandag Jul.

Se n:r 151 och 488.

3. Jesu namn (Nyårsdagen).

(Se ock n:r 497—507.)

64 (W 64).

1. Välsignat vare Jesu namn
och prisat utan ända,
ty det är en utkorad hamn,

dit vi oss trygge vända.
Av nåd han oss elända,
som på hans namn tro stadelig,
vill göra till Guds barn med sig
och oss sin Ande sända.

2. All knä sig böja sannerlig
i himlen och på jorden,
helvetets krafter giva sig,
var Jesus nämnd är vorden.
Och fasta stå de orden
att Jesus Kristus Herren är
och Herden, som själv omsorg bär
för återlösta hjorden.
3. Oss kristna bjuder Skriften all
att vi det namnet ära,
ty med dess kraft en kristen skall
all mörkrets makt förfära.
Det namnet skall beskära
de sorgsna tröst, de kränka ro,
det ned i själva dödens bo
skall livets budskap bära.
4. Gud haver lovat salighet
till evig tid åt alla
som Jesu namn med trofasthet
anamma och åkalla.
När Guds basuner skalla,
i Jesu namn de tröstligt gå
för domen fram och trygge stå,
när jord och himmel falla.
5. Så upp, min själ, att Jesu namn
med helig andakt prisa
och sluten i hans kärleks famn
dig med hans ord bespisa:
han i all nöd kan lisa;
hans ljuva namn är Frälsare
och syndernas förlåtare,
när vi vår tro bevisa.

*Svensk förf. (Laurentius Petri d. ä.?) (1567).
Aström (1814). Wallin (1816).*

65 (W 65).

1. Jesu namn begynna skall
allt mitt företag,
styrka mig i livets kall,
hugna mödans dag:
ty han är den,
som ger krafter till allt gott
och åt troheten sin lott
i himmelen.

2. Jesu namn bevara skall
i en farlig värld
mina fötter ifrån fall,
hjärtat ifrån flärd:
ty han är den,
som på helighetens stig
vill och kan ledsaga mig
till himmelen.
3. Jesu namn bemanna skall
mitt beklämda bröst,
när det under sorgens svall
suckar efter tröst:
ty han är den,
som mig lugnar och mig lär
att den smala vägen bär
till himmelen.
4. Jesu namn betrygga skall
mina böners ljud
att vid nådens fotapall
våga nalkas Gud:
ty han är den,
som mig Faderns nåd berett,
barnskapet återgett
i himmelen.
5. Jesu namn besegla skall
livets kamp och strid,
när min prøvodag är all
och jag far i frid:
ty han är den,
som avplanat all min skuld
och mig möter evigt huld
i himmelen.

Wallin (1819).

66 (W 66).

1. Si, Jesus är ett tröstrikt namn
och i all nöd vår säkra hamn.
Igenom Jesus få vi nåd
och finna på det bästa råd.
2. Guds ende Son, o Jesu huld,
förlåt oss all vår synd och skuld.
Vår nöd du ser och hjälpa kan,
du som är både Gud och man.
3. Av dig är all rättfärdighet,
av dig all frid och salighet.
Ho sätter till ditt namn sin tröst,
han varder av allt ont förlöst.
4. Dig vare pris för livets ord,
* för dopets bad och nådens bord.

Din frid oss här i tiden giv
och efter döden evigt liv.

*B. Förtsch (1609). H. Ausius (1641).
J. Boëthius (1694), Bearb. (1816).*

4. Trettondedagstiden.

67 (W 67).

Matt. 2: 1—11.

1. En stjärna gick på himlen fram,
halleluja,
för Österns vise, undersam.
Halleluja! Halleluja!
2. Då märkte de att Konungen,
halleluja,
var kommen ned av himmelen.
Halleluja! Halleluja!
3. Ty kommo de till Betlehem,
halleluja,
dit gudaskenet lyste dem.
Halleluja! Halleluja!
4. Guld, rökverk, myrra buro de,
halleluja,
och gladdes att få Kristus se.
Halleluja! Halleluja!
5. Oss kristna bör på samma vis,
halleluja,
åt Herren offra evigt pris.
Halleluja! Halleluja!
6. Lov ske Gud Fader och hans Son,
* halleluja,
samt Helge And på högsta tron.
Halleluja! Halleluja!
7. Pris vare Guds barmhärtighet,
* halleluja,
nu och uti all evighet.
Halleluja! Halleluja!

*Laurentius Jonæ (tr. 1619) efter latinsk-tysk
förebild. Svedberg (1684). Wallin (1816).*

68 (W 68).

1. Statt upp, o Sion, och lovsjung
din Frälsare, Profet och Kung;
du hans stjärna skådar.
Stäm upp i helig fröjd din röst:
glädjerik hon bådard
att kommen är, till världens tröst,
Herren som benådar
alla trogna bröst.

2. Hur skön och klar för oss hon går!
Vi följa hennes ljusa spår,
följa med de visa,
att dig med fromma läppars ljud,
Herre Jesu, prisa
och ödmjukt hylla dina bud.
Värdes nåd bevisa,
du all kärleks Gud.
3. I nåd, o Herre, tag emot
vad vi ock lägga för din fot.
Våra gåvor blive
ej myrra, guld och rökelse:
vi vårt hjärta give
åt dig, o Gud, vår Frälsare.
Självdäri du live
tro och helgelse.
4. Ditt ord, o Jesu, bliva må
den stjärna i vars sken vi gå:
låt din helga lära
ledsaga oss i all vår tid,
ljus och kraft beskära
åt oss i livets sorg och strid
och i döden bära
till vårt hjärta frid.
5. Lys, helga stjärna, mild och ren;
kring jorden sprid Guds klarhets
sken.
Alla knän må böjas
vid Jesu nådefulla röst,
alla böner höjas
i Jesu namn, med hopp och tröst,
och hans kärlek röjas
uti alla bröst.

Wallin (1819).

69 (W 69).

1. Nu segrar alla trognas hopp:
vid änglars lovsång rinner opp
en salig morgonstjärna.
Hon stannar över Herrens hus,
och folken skola i dess ljus
församla sig så gärna.
Stort ljus,
klart ljus
nedergjutes;
natten slutes,
dagen börjas
att kring hela världen spörjas.

2. I nåd och sanning bland oss bor
den dolde Guden, mild och stor,
en Frälsare för alla.
Vi skåda nu hans härlighet
som ende Sonens härlighet
och till hans fötter falla.
Hav tröst,
mitt bröst:
gläds att Ordet
kött är vordet,
Gud förklarad
och hans kärlek uppenbarad.
3. O gläds, min själ, och sjung hans
pris,
som öppnat dig det paradiset
vars port din synd tillslutit.
O gläds att Gud förbarmar sig
och huld förnya vill med dig
förbundet som var brutet.
Ära
vare
Gud i höjden.
Friden, fröjden,
helig vilje
sig från jorden aldrig skilje.

Hedborn (1811). Wallin (1819).

5. Passionstiden.

70.

1. Se vi gå upp till Jerusalem
i heliga fastetider,
att skåda hur Jesus Krist, Guds
Son,
i syndares ställe lider.
2. Se vi gå upp till Jerusalem:
vem går att med Herren vaka
och såsom vår himmelske Fader
vill
den smärtfyllda kalken smaka?
3. Se vi gå upp till Jerusalem,
till Lammet på korset slaktat,
som gjutit sitt blod för världens
synd,
begabbat och djupt föraktat.
4. Se vi gå upp till Jerusalem,
till staden den evigt klara.
Oss Frälsaren sagt att där han är
vi skola med honom vara.

Paul Nilsson (1906).

71.

Joh. 12: 1—8, Mark. 14: 3—9.

1. Se kärlet brast, och oljan är utgjuten;
dess doft uppfyller världens sorgelushus.
Din själ, av himmelsk vällukt lent omfluten,
blir saligt lyft ur jordens stoft och grus.
2. Låt kärlet brista, låt dess nardus strömma:
var icke snål, bered din själ till fest.
Vad fröjdfullt överdåd! Låt kärlek tömma
sin bästa gärd för själens höge gäst.

Nathan Söderblom (1928).

72.

Matt. 26: 30.

1. Lyssnen, hören, höga himlar, lyssna, hör, du änglakor, släkte som på jorden vimlar, lyssna, hör, varhelst du bor: psalmen från Guds Israel stiger upp ur Jesu själ, och hans tack för nådens tider ljuder, innan själv han lider.
2. Himlens sång, den evigt rena, Jesu, på din tunga låg, när du, att med Gud oss ena, fram mot offerdöden såg. Adam drevs med vredens ris under gråt från paradiset. Paradiset portar åter under lovsång du upplåter.
3. Stäm nu in, du arma hjärta, du min tunga, du min själ, sjung en lovsång om den smärta som dig blev till evigt väl. Jesu lovsång bliva må det min ande tänker på, den skall trösta mig i nöden och till sist fördriva döden.
4. Sjung, min själ; låt världen höra lovsång även under nöd. Ljuvt det klinga för mitt öra: makten togs från synd och död.

Prisa den som under sång gick till lidandet sin gång.
Sjung i tron, och du får fara sist med sång till himlar klara.

Kingo (1889). Eklund (1909).

73.

1. Herre, jag har hört din stämma lik en vårvind, stark och sval: Samlen ej i världen skatter, men i själens dolda sal. Herre, jag var med vid berget, lyddes gripen till ditt tal.
2. Jag var ock i örtagården med, då full av kval du var, då din bön från skyhöljad himmel fick sitt stora mörka svar. Jag var med bland dem som sovo, då du dödens ångest bar.
3. Vankelmodig, såg jag, Herre, dig beträda smärtans stig. O jag gömde mig i hopen, då ditt öga sökte mig. Gång på gång jag, full av feighet, Herre, har förnekat dig.
4. Korset, själens segertecken, du på dina skuldror bar. I det tecknets djupa skugga med vid Golgata jag var. Konung, krönt med blodigt törne, hur din panna glänste klar!
5. Du som allt Guds stora budskap med ditt blod har översatt, hur din kärlek härligt frambröt genom smäderop och skratt! Hur ditt sköna, ädla vemod lyste över världens natt!
6. Under över alla under: en har levat ren och sann! Vilken avgrund för vår feighet, vilken borg åt tron du vann! Vilket hopp för oss som vändas under intighetens bann!
7. Herre, hur dig världen smädat, hur de dina dig förrått, väldig, majestätisk, över alla tider har du stått. Jordens riken störtat samman, dina ord ha ej förgått.

8. Herre, hur jag ljuset söker,
i mitt bröst är mörkret stort.
Vad jag älskat ej jag vågat,
vad jag hatat har jag gjort.
Dock mitt hjärta ödmjukt klappar
vid din strålbeglänsta port.

R. Jändel (1921).

74 (E 86).

1. Min själ, du måste nu glömma
all världenes lusta snöd
och intet annat berömma
än Frälsarens kors och död.
Du måste förgäta all timlig fröjd,
som ändå skall snart försvinna,
och vara i Jesus förnöjd.
2. Jag vet att rätt jag ej följer
min Frälsares marterstig,
ty än ett täckelse höljer
hans pina och död för mig.
Min håg har jag mest till jorden
vänt,
blott sällan till himlens Herre
jag heliga tankar har sänt.
3. Ej gärna korset jag lider:
jag fruktar det stör min ro.
I världen hjärtat omsider
förhärdas och kan ej tro.
Men Herre, du skrev ju din helga
lag
i stenar, så värdes skriva
i mig ock din viljas behag.
4. Du, Jesu, blott kan mig lära
vad intet förnuft förstår:
den rene straffet skall bära,
den brottslige strafflös går.
Gud själv gör sin helighet här till
hån,
ja ovänner han befriar,
men dödar sin enfödde Son.
5. När jag din purpur beskådar,
jag kommer med skäl ihåg
att blodröd synd vid mig lådar,
den synd som på dig då låg:
den tvådde du av med ditt rena blod,
som aldeles ut har plånat
den handskrift som mot mig stod.
6. Och när jag skådar dig bära
en krona av törne gjord

och sådan skörd ser dig skära
av dömd och förbannad jord,
då vet jag: förbannelsen du för-
visst

har tagit på dig och givit
välsgnelsen vi hade mist.

7. Gud själv mig haver försonat:
det var med hans eget blod.
Han haver sig själv ej skonat,
då Kristus på korset stod.
Ty måste jag låta hans helga död
all synd i mig dämpa och döda
och leva som han mig bjöd.
8. Men värdes, Jesu, bevara
mitt hjärta, som dig hör till,
att frestaren ej i sin snara
förleder det dit han vill.
Ja hjälp mig att leva, från synden
död,
och dö såsom den som levat
av eviga livets bröd.

Spegel (1686). E. Liedgren (1886).

75 (W 75).

1. Jesu, lär mig rätt betänka
din tankvärda, svåra död
och din bittra pinas nöd:
hjälp att jag mig nu må sänka
ned i dina helga sår,
där jag liv och hälsa får.
2. Fast min tunga måste lämna
mycket som i själen är,
vilken dig har evigt kär,
vill likväl jag något nämna,
dig till ära, mig till tröst.
Jesu, hör en ödmjuk röst.
3. Efter jag all världslig tanka
bör i dag ur hågen slå
och vid korset troget stå,
hjälp mig att jag där må samka
helga droppar av ditt blod,
som uppfriskar själ och mod.
4. Öppna mig förståndets öga,
att jag må din kärlek se,
som du ville mig bete,
när du på det korset höga
som ett lamm uppoffrad var
och all världens synder bar.

5. Jag kan deras svårhet finna,
efter du har svettats blod,
då dig döden förestod
och du lät Guds vrede brinna
över dig, emedan jag
syndat har emot Guds lag.
6. Högfärd ur min själ försvinne,
när du, som den högste är,
törnets krona ödmjukt bär.
Världens svek och flärd jag finne,
när du varder först berömd
och till korset sedan dömd.
7. Vällust mig då bitter blive,
när den galla bjudes dig,
vilken räckas bort åt mig.
Girighet jag från mig drive,
när man, dig till hån och spott,
kastar om din klädnad lott.
8. Huru avund dem förtrycker,
som Gud frukta, ser jag bäst,
efter världen hatat mest
dig som dock i alla stycker
sökt med ren och helig själ
Faderns ära, mänskors väl.
9. Judas' kyss och Petri eder,
Hannas' list och Kaifas' trug
samt Pilati rädda hug
och Herodes' hala seder
sanna att alls ingen man
uppå världen lita kan.
10. Du blev för ett ringa värde
av din vän förrådd och såld
i det arga folkets våld,
att då satan mig besnärde,
skulle jag förlossad bli
med ditt blod och köpas fri.
11. Du blev gripen utav många,
överfallen, bunden hårt
och i mörkret släpad bort,
på det jag, en usel fånge,
som var snärd i mörkrets band,
måtte lösas av din hand.
12. Grymt man dig för brott be-
skyllde,
dig som aldrig gjorde ont,
dig som alla hjälpt och skont,
att jag arme, synduppfyllde,
jag som ond och brottslig var,
måtte njuta ditt försvar.
13. Dina lemmar måste svida,
när man dig med grymhet slog,
stötte, ryckte, våldsamt drog,
på det jag ej skulle lida
vad min svåra synd förtjänt,
men dess straff från mig bli vänt.
14. Du hudflängdes och avkläddes,
att min sjuka, nakna själ
måtte läkas, prydas väl.
Du bespottades och häddes,
att jag ära vänta må,
när jag skall för domen stå.
15. Dömd till döden, du upphängdes
på ett kors bland rövare,
utom staden, och lät se
huru jag, som utestängdes
från Guds nåd, blir honom kär,
då jag korset tåligt bär.
16. Ty vill jag nu övergiva
världen, med dess flärd och list,
och hos dig, o Jesu Krist,
uti liv och död förbliva,
vara med ditt kors förnöjd,
äga blott i dig min fröjd.
17. Ty ditt kors är all min ära
och ditt blod min högsta skatt.
Ja jag har mig föresatt
att jag vill din smälek bära,
lida förr med dig förakt
än behaga världens prakt.
18. Värdes mig det hopp förläna,
styrk mig i den fasta tro
att din möda var min ro,
att du ville för mig tjäna,
på det jag, en syndaträl,
vinna må en friad själ.
19. Sådant ville visst ditt hjärta
uti nåd försäkra mig,
då det öppnat blev på dig
och din mun, av dödens smärta
sluten, ack, och utan röst,
mer ej kunde tala tröst.
20. Hjälp mig, Jesu, detta lära,
hjälp mig detta stadigt tro,
så får jag till själen ro;
ty jag kan ej rätt dig ära
eller leva som mig bör,
om jag icke med dig dör.

Spegel (1894).

76 (W 76).

1. Jesu, du mitt liv, min hälsa,
Jesu, du för mig är död;
du dig utgav, mig att frälsa,
i den djupsta själanöd.
Intet skall mig nu fördärva:
liv och sällhet skall jag ärva.
Pris och ära vare dig,
Herre Jesu, innerlig.
2. Du, o Jesu, måst utstånda
hädeord och hån och spe,
smälek, hugg och mycken vända,
band och bojor, ångst och ve,
mig eländig att förlossa,
mörkrets kedjor sönderkrossa.
Pris och ära vare dig,
Herre Jesu, innerlig.
3. Du lät såra dig och pina
och hantera jämmerlig,
till att hela såren mina
och i ro försätta mig.
Ack du för min välfärd sanna
själv har låtit dig förbanna.
Pris och ära vare dig,
Herre Jesu, innerlig.
4. Svårt och bittert blev du hädad,
törnekrönt din hjässa blev.
Att så plågad bli och smädad,
ack vad var det som dig drev?
Att du måtte mig bekröna
med din ärekrona sköna.
Pris och ära vare dig,
Herre Jesu, innerlig.
5. Du dig lät så rycka, draga,
att jag måtte helad bli,
lät dig utan skuld anklaga,
att jag måtte dömas fri.
Att jag måtte tröstas åter,
tröstlös du dig hänga låter.
Pris och ära vare dig,
Herre Jesu, innerlig.
6. Du dig haver sänkt i nöden,
lidit allt med tålmod,
smakat ock den bittra döden
och för mig gjort saken god.
Att jag bland Guds barn må täljas,
ville du så svåra kväljas.
Pris och ära vare dig,
Herre Jesu, innerlig.

7. Med din ödmjukhet du bringat
lösen för mitt övermod,
döden i din död betvingat,
att min död mig varder god.
Spott och hån som du månd bära
måste tjäna mig till ära.
Pris och ära vare dig,
Herre Jesu, innerlig.

8. Nu dig tackar allt mitt hjärta,
* Jesu, för din myckna nöd,
för din ångest, för din smärta,
för ditt kors och för din död,
ja för allt det bittra, svåra
som du led för synder våra.
Pris och ära vare dig,
Herre Jesu, innerlig.

E. Homburg (1659). E. Norenus (1675).

77 (W 77).

1. Jesu, djupa såren dina,
dina kval, din bittra död
giva i livsdagar mina
tröst i kropps- och själanöd.
Faller något ont mig in,
tänker jag på pinan din:
därutav kan jag väl hämta
att man skall med synd ej skämta.
2. Vill då sig i vällust göda
ett fördärvat kött och blod,
minnes jag din svett, den röda,
och får strax ett annat mod.
Om mig satan fresta tör,
till mitt hjärtas sköld jag gör
din förtjänst, den nåderika,
och han måste då bortvika.
3. Ville världen hjärtat föra
på den väg där hon är van
själars frid och hopp att störa,
skådar jag din marterban,
törnet som dig stinger vasst,
korset där du naglas fast:
så kan jag i andakt bliva,
onda lustars makt fördriva.
4. Ja mot allt vad helst mig kränker
giva dina sår mig kraft.
När i dem sig hjärtat sänker,
friskas det av livsens saft:
din hugsvalans sötma god
vänder bort mitt sorges mod.

Du mig hälsan har förskaffat,
då du led för mig dödsstraffet.

5. Jag på dig min tröstan ställer:
du min tillflykt är försann.
Med din död du döden faller,
att han mig ej skada kan.
Nu i dig jag haver del,
skydd och hälsa utan fel;
du i nöden vederkvicker
och från döden mig uppväcker.

6. Har jag dig i hjärtat inne,
du all godhets källa vid,
ingen sveda når mitt sinne,
ingen oro stör min frid.
Herre, när jag haver dig,
intet mer kan fattas mig.
Den sitt allt i dig har funnit,
han har lyckligt övervunnit.

J. Heermann (1644). E. Norentus (1675).

78 (W 78).

1. Syndaskulden att försona
Jesus steg från himlen ned,
ej att syndalustan skona
livets Herre döden led.
Hat till allt som orätt är,
strid mot brottsliga begär,
hjärtats renhet, andens lydnad
vare, frälsta själ, din prydnad.
2. Dyra kors, de trognas ära,
djupet av Guds hemlighet,
vid din fot skall hjärtat lära
sanning, kärlek, ödmjukhet.
Världslig vishets tomma prakt,
tvivlets skugga, otrons makt
för den kärleksblick försvinner,
som i Jesu öga brinner.

C. J. Lundvall (1814).

79 (NPs 518).

1. Det går ett tyst och tåligt lamm,
och på den tunga färden
det bära får all synd och skam,
all dom som tynger världen.
Det sänkes djupt i vanmakt ner,
dess vända ökas mer och mer,
där offrets väg det skrider;
det utstår utsäglig nöd,
hån, gisselslag och kval och död,
och allt det stilla lider.

2. Det lammet är Guds rena Lamm,
som löser syndens trälar,
Guds Son, som led på korsets stam
att frälsa våra själar.
O kärleks makt, som övergår
allt vad en människa förstår,
du Faderns hjärta tvingar.
O kärleks djup, o kärleks glöd,
som Sonen in i korsets död
och ned i graven bringar!

3. Han frambär, klädd i helig skrud
och krönt med törnekrona,
ett offer utan vank åt Gud,
all världen att försona.
I lydnad och i tålmod
sig själv han offerar, när hans blod
för mig och världen rinner.
Vad skall min själ väl giva dig,
o helga Lamm, för vad du mig
i offerdöden vinner?

4. Jag stanna vill min levnads dag
i stillhet vid din sida,
och där du är, där vill ock jag
i trogen kärlek bida.
Mitt hjärtas ljus du vara skall,
och när min levnadstid är all,
mitt liv du evigt bliver.
Min själ är din, o Jesu from,
jag dig till arv och egendom
nu henne evigt giver.

5. Min lovsång om din kärlek blid
må fylla livets stunder,
min själ dig prise varje tid
för dina nådesunder.
Ditt namn till ära, Jesu god,
må ren och klar min levnads flod
mot evigheten strömma.
Allt vad av dig jag undfått har,
det skall mitt hjärta hålla kvar,
min ande evigt gömma.

6. Mitt trånga hjärta, vidga dig,
att i ditt djup förvara
en skatt mer hög och kostelig
än alla stjärnor klara.
Förmer än jordens lust och prakt,
dess ära, rikedom och makt
är skatten som jag funnit:
min skatt är du, o Jesu god,

- du offrat har ditt dyra blod,
som ock för min skull runnit.
7. Det blodet städse vara skall
mitt värn i strid och fara,
mot frestelse och syndafall
det mitt beskärm skall vara,
den djupa källan till min fröjd,
min tröst, när jag av sorg är böjd,
min hugnad under färden,
min svalka, när min törst är het,
min tillflykt i min ensamhet,
när allt jag mist i världen.
  8. Vad skadar mig den bittra död?
Den blott min vinning bliver.
Försmäktar jag i solens glöd,
ditt kors mig skugga giver.
När oro i min ande bor,
när tron blir svag och bävan stor,
du skingrar tvivlets tankar,
och när på världens vreda hav
min farkost hotar gå i kvav,
är du mitt fasta ankar.
  9. När jordelivet är förbi
och för Guds tron jag träder,
då skall ditt blod den purpur bli,
vari min själ sig kläder.
Därmed jag kan för Gud bestå
och in i Faderns rike gå;
och där i högtidsfröjden,
när Lammet viges vid sin brud,
jag bär min krona och min skrud
till evig tid i höjden.

*Paul Gerhardt (1647). C. D. af Wirsén (1889).
Eklund (1910, 1917).*

80 (W 80).

1. Vilken kärlek oss bevisad,
av din nåd vad grundlöst hav,
när du dig i döden gav,
Jesu, du som, evigt prisad
av mitt hjärta och min röst,
är i liv och död min tröst.
2. Dig, min Jesu, nu jag skådar
vandra i ditt dyra kall
till den stad vars djupa fall
under tårar du bebådar,
ropande: »Betänk i tid
vad som hör till din frid.»
3. När du med din ankomst gläder
menigheten utanför,

- som din väg med palmer strör,
när i portarna du träder,
skallar folkets glädjeröst:
»Hosianna, Sions tröst!»
4. Du som mänskohjärtat känner
ser hur denna fröjd till slut
skall i grymhet bryta ut:
dessa dyrkare och vänner,
som så djupt ödmjuka sig,
skola snart korsfästa dig.
  5. Då i nåd på oss du tänker
och ett testamente gör,
det oss heligt hålla bör:
uti vin ditt blod du skänker,
din lekamen uti bröd,
oss till styrka i vår nöd.
  6. Giv, när du oss vill bespisa
dig till hågkomst, som du bjöd,
vi förkunna må din död,
det är med vår vandel visa
hur din död oss kraft beskärt
till att leva som du lärt.
  7. Att försonlighet oss lära,
ödmjukhet och tålmod,
du, så kärleksrik och god,
du, så stor i makt och ära,
oss i ringhet föregår,
när du andras fötter tvår.
  8. När du är så djupt bedrövad
över Judas' fall och brott,
ack vad bliver då min lott?
Daglig synd, av mig förövad,
daglig svaghet, daglig brist
har förrått dig, Jesu Krist.
  9. Petrus sig i faran kastar,
tror sig fast som klippan stå,
lovar att i döden gå.
Giv att ej som han jag hastar
oförvägen på en stig
där jag lätt kan glömma dig.
  10. Giv att jag dig ej försakar,
bed för mig och styrk min tro.
Jesu, giv att all min ro
jag i din förening smakar
och som du från världen går,
att med dig jag leva får.

*Svensk förf. (1785). Dahl (1807).
Wallin (1819).*

81 (E 89).

1. Ack hjärtans Jesu, vad har du för-
brutit,
att sådan dom man över dig be-
slutit?
När blev väl du till något brott för-
vunnen
och skyldig funnen?
2. Jag ser dig sargad, törnekrönt och
smådad,
av gissel slagen, i din smärta hädad.
Till korset dömd, du måste döden
lida
vid rövarns sida.
3. O skulle jag väl fråga vad du bru-
tit?
Det är för mig, för mig ditt blod
har flutit.
Din smärtas mått, o Jesu, själv jag
fyllde,
allt jag förskyllde.
4. Hur underbart att du tog på dig
skammen:
den gode Herden offerar sig för
lammen,
den skuld för vilken tjänarna bli
fällda
vill herren gälda.
5. Ofattlig kärlek, som ej jorden rym-
mer,
drev dig den väg där dödens skugga
skymmer.
Jag for blott efter lust i världen
vida,
och du får lida.
6. O höge Konung, hög för alla tider,
ack kunde jag dig tacka rätt om-
sider.
Men ingen gåva, dyrbar nog att
skänka,
kan tanken tänka.
7. Dock något finns, som gärna du be-
traktar:
att jag mot köttsligt överdåd mig
vaktar,
att jag mot världen, som förblindad
syndar,
till kamp mig skyndar.

8. Men då min egen kraft beständigt
sviker,
så hjälp att från ditt kors jag aldrig
viker.
Din Ande giv mig, Jesu kär, jag
beder,
som rätt mig leder.
9. Så vill, ditt namn till ära, allt jag
våga,
ej korset rädas eller skymf och
plåga,
ej världens ogunst lägga på mitt
hjärta,
ej dödens smärta.
10. O Konung i det rike som förbliver,
en gång du segerns krona mig ock
giver.
Den lovets sång dig himlarna hem-
bära
får där jag lära.

J. Heermann (1830). Eklund (1910). Bearb.

82 (E 353).

1. Den kärlek du till världen bar
ett evigt kors dig gav.
Din kärleks smärta bar du än
ut ur din öppna grav.
2. Men korset, där ditt liv förbrann
i helig offerglöd,
dock vittnar evigt att du vann
oss livet med din död.
3. Den kärlek du till världen bär
en evig tron dig ger.
Envar som själv av kärlek är
böjs djupt vid korset ner.
4. Din kärleks aldrig slutna famn
oss evigt drar till sig.
Och namnet över alla namn
har korset givit dig.
5. O du som världens synder bär
och allas ve förstår,
giv oss din kärleks eld, och gör
din offerväg till vår.
6. O du som vann på korsets stam,
vinn oss på nytt var dag,
till dess din kärlek, o Guds Lamm,
blir vår och världens lag.

G. Robson († 1911). Siri Dahlquist (1924).

83 (NPs 519).

1. Han på korset, han allena
är min fröjd och salighet.
Ingen kan så väl mig mena,
ingen så mitt bästa vet,
ingen är som han mig god,
ingen har så tålmod:
sökte jag kring jorderike,
aldrig funne jag hans like.
2. Jordisk vän kan lindra nöden
för en vän som hjälp begär,
jordisk kärlek går i döden,
när med kärlek lönt den är.
Men var se vi här en man
som så tåligt älska kan,
att han allt för dem vill bära,
som blott hat mot honom nära?
3. Han på korset, han allena,
annan är ej funnen än,
han, Guds Lamm, det fromma, rena,
dör för ovän som för vän.
Han, den ende, gör ej val,
räknar ej de sinas tal.
»Kommen alle», så han talar,
kämpar, blöder och hugsvalar.
4. Solen, som från fästet lyser
över ond som över god,
blott en ringa droppe hyser
av hans djupa kärleksflod.
Månen, som från himlens hus
ger åt själva natten ljus,
månd en skugga endast vara
av hans kärlekseld, den klara.
5. Honom vill jag glad tillhöra,
vad mig än blir förelagt.
Kristus kan mig saliggöra,
ingen världens gunst och makt.
Vanskligt är ju annat allt,
som ett töcken tomt och kallt,
men den jag vill efterfråga,
evig är hans kärleks låga.
6. Han på korset, han allena,
allt mitt hopp och goda är.
Ingen må mig det förmena,
att jag haver honom kär.
Var har jag en vän här sport,
som mig gjort vad han har gjort?
Han kan mig med Gud förena,
han på korset, han allena.

Runeberg (1857).

84 (W 84).

1. Min Frälsare, vad själave
du lider i Getsemane,
ho kan det rätt beskriva:
hur plågor utan gräns och tal,
hur helvetets och dödens kval
dig, Jesu, där omgiva.
Du går,
än står,
kvider, bävar
och upphäver
dina händer
till de himmels trösteländer.
2. Ack käre Fader, sade du,
om det dock möjligt vore nu
att dessa kval så många,
den bittra kalk, den djupa nöd,
som bränner med sin avgrundsglöd,
mig kunde undångånga,
ber jag:
borttag
denna kvida,
dock så vida,
Gud, din vilja
täckes henne från mig skilja.
3. Du svetts blod uti din nöd,
emedan dig Guds vredes glöd
så jämmerliga plågar.
Alltsom en mask så ömkelig
på marken vändas du, och dig
en ängel trösta vågar.
Ack se,
vad ve!
Ack vad smärta
i ditt hjärta,
vad för pina
du utstår för synder mina!
4. Jag har förskyllt och mig har bort,
för allt det onda som jag gjort,
själv utstå sådan smärta.
Jag skulle denna bitterhet
med evig skräck och gruvsamhet
ha smakat i mitt hjärta:
lida,
kvida
för synd mina
i den pina
och den låga
som de dömda andar plåga.

5. Så hjälper du min arma själ,
o trofaste Immanuel,
ifrån så stort elände.
Din ångst i denna örtagård,
din kamp och strid med döden hård
all fara från mig vände.
Jag bör
därför
dig lovsjunga.
Själ och tunga
dig må prisa,
som vill mig den nåd bevisa.

6. Dig vare därför lov och pris.
Ack låt din Glädje-Ande vis
mitt sinn och hjärta styrka,
att jag i mitt Getsemane,
i mitt bekymmer, kval och ve
må dig ståndaktigt dyrka.
Hjälp mig
äntlig
väl ur kvalen,
tåredalen,
dit att komma,
där du lever med de fromma.

J. Qvirefeld (1682). A. P. Amnelius (1690).

85 (W 85).

1. Jesu, dig i djupa nöden
dina egna överge;
dig som går för dem i döden
svika och förneka de.
Ack jag själv, som bland de dina
du vill frälsa med din pina,
överger dig för en värld,
full av dårskap, synd och flärd.
2. Vem var den som dig förrådde,
då din tår för honom flöt,
dig som nyss hans fötter tvådde,
brödet nyss med honom bröt?
Ack jag själv, som från det bordet
där ditt blod beseglar ordet,
där du mig min synd förlät,
återföll i frestarns nät.
3. Ej förmå de svaga vänner
vaka blott en stund med dig,
då du, hölj'd av blodsvett, känner
dödens fasor samla sig.
Ack jag själv förmår ej vaka,
ej en flyktig ro försaka;

rörd en stund, dock innan kort
sover jag min bättring bort.

4. Vem var den som dig ej kände,
dig, sin lärare och vän,
bröt den tro han nyss bekände,
bröt den tredje gången än?
Ack jag själv, som flera gånger
brutit löftet av min ånger,
nekat och försakat dig,
som så ofta sökte mig.

5. Salig den dig aldrig sviker,
en gång av din kärlek rörd,
aldrig från din sida viker,
av en fåvitsk värld förförd;
som Johannes lik, vid ropen
av den onda, blinda hopen,
trofast följer dina spår,
vid ditt kors till änden står.

6. Men du ock den fallne åter
med en blick upprätta kan:
den sitt fall som Petrus gråter,
den dig älskar såsom han.
Se min tår, min bittra smärta,
se, dig älskar dock mitt hjärta.
Jesu, du min barndomsvän,
tag mig till ditt barn igen.

Franzén (1812, 1817).

86 (W 86).

1. Du går, Guds Lamm, du milda,
oskyldiga och rena,
att oss, från Gudi skilda,
med Gud igen förena.
Ditt hjärta bär vår sveda
att våra hjärtan freda.
Pris vare dig, o Jesu.
2. Du såg de hårda banden,
de fasansfulla öden,
bedrövad var dig anden,
bedrövad intill döden.
Dock nådefull du vände
din blick till vårt elände.
Pris vare dig, o Jesu.
3. Att kunna oss välsigna
du låter dig förbanna.
De tyngda skuldror digna,
blod droppar från din panna.
Den kalk som vreden rågar

du ensam tömma vågar.
Pris vare dig, o Jesu.

4. Fast änglars legioner
din bön kan nederkalla,
fast över himlatröner
din vink förmår befalla,
du villig bojan tager
och tålig bördan drager.
Pris vare dig, o Jesu.
5. Men Gud, som dig ej skonat,
min synd mig nu förlåter:
hugsvalat och försonat
mitt hjärta lever åter.
Mitt hjärta jag dig giver
och din för evigt bliver.
Pris vare dig, o Jesu.

C. O. Sturm (1780?). Wallin (1818).

87 (NPs 520).

1. O huvud, blodigt, sårat,
av smäleik höljt och spe!
O huvud, kvalt och fårat
och böjt i ångst och ve!
O huvud, som skall siras
med ärekrans en dag,
men nu med törne viras,
dig ödmjukt hälsar jag.
2. Du anlet, heligt blida,
från vilket snart en värld
sin sista dom skall bida,
hur är din fågring tård,
din glans till intet vorden!
O vem har släckt den blick
vars ljus allt ljus på jorden
i klarhet övergick?
3. Den börda du har burit
min syndabörda är.
Den skörden som du skurit
jag sådde, Herre kär.
Ja allt vårt arma släkte
har del i detta dåd,
som dig på korset sträckte;
se ned till oss i nåd.
4. Hav tack av allt mitt hjärta,
min Frälsare så god,
för all din bittra smärta,
för ditt utgjutna blod.
Du vän för vänner alla,

dig vill jag mig förtro.
När döden skall mig kalla,
mig bärga till din ro.

5. När jag skall lämna världen,
o lämna du ej mig,
och låt vid hädanfärden
min blick ej släppa dig.
När vånda trycker anden
i sista kampens nöd,
kom då och lossa banden,
o Jesu, för din död.
6. Ja i min sista timma
träd för mitt öga fram.
Låt mig i tron förnimma
din bild på korsets stam.
Den bilden vill jag gömma
i djupet av min själ
och dödens smärta glömma.
Den så dör, han dör väl.

*Arnulf av Löwen († 1250). Paul Gerhardt
(1656). O. A. Torén (1889). E. Linder-
holm (1918, 1920) m. fl.*

88 (W 88).

Hans blod komme över oss.

Matt. 27: 25.

1. Jerusalem, i överdåd
föraktar du Guds kärleksråd
och ler åt Kristi pina.
Guds Israel, med gudlöst mod
du manar över dig hans blod
och över barnen dina.
Och över dig det komma skall.
Se dina stolta murars fall,
och gå att, flyktig och förspridd,
från tid till tid kring jordens vidd
bevittna vem den Herren var,
som korset bar,
och se i vem du stungit har.
2. O du som för vår frälsnings skull,
oskyldig, helig, nådefull,
dig själv ej ville skona,
ditt blod, o Jesu, över mig
välsignande må gjuta sig
att mig med Gud försona.
Mig live detta dyra blod
till kärlek, tro och tålmod,
det tröste mig i all min nöd,
det styrke mig i liv och död,

att efter ett i frid och hopp
fullbordat lopp
jag i din famn må tagas opp.

O. O. Sturm (1771). Wallin (1810).

89 (W 89).

Och han bar sitt kors.

Joh. 19: 17.

1. Du bar ditt kors, o Jesu mild,
då dödens väg du trädde,
till frälsning för den värld som vild
och full av hat dig hädde.
O kärleks höjd!
Du blöder böjd
för dem som dig förfölja.
2. Du bar ditt kors. Då bar du ock
med världens skulder mina.
Och bland de otacksammas flock,
som du vill nämna dina,
är också jag,
fast dag från dag
din kärlek mig besöker.
3. Du bar ditt kors. Din härlighet,
som alla himlar prisa,
din makt, som icke gränser vet,
du lade av, att visa
det intet finns
som icke vinnas
av kärleken som lider.
4. Du bar ditt kors. Så lär ock mig,
o Segerhjärte, vinna
och uppå korsets helga stig
till himlamålet hinna.
Då är min själ
förvarad väl
och lever i din kärlek.

Geijer (1819).

90 (W 90).

1. Din synd, o värld, besinna.
Se här det blodet rinna,
som frälsar Adams släkt.
Se höjden av all smärta.
O måtte dock vart hjärta
av Jesu sista suck bli väckt.
2. Det kval hans känsla följer,
den krans hans huvud höljer,
det kors som honom bär,

den törst som ingen lindrar
hans hjärta dock ej hindrar
dig intill döden hålla kär.

3. Till dig sin blick han sträcker,
till bättring dig han väcker
och dig till livet för.
Mot nåden mer ej sträva:
se här din dom och bäva,
om Jesus fruktlöst för dig dör.
4. I dag till korset hasta,
och ångerns blickar kasta
på dina villors stig.
Mot hjärtats lustar vaka,
gå icke dit tillbaka,
där blygd och jämmer vänta dig.
5. Så lev till Jesu ära.
Din säkerhet att nära
han icke göt sitt blod.
Nej, mörkrets makt förkrossad
och mänskors släkt förlössad
är Jesu kärleks segerstod.

Edmann (1798).

91 (W 91).

1. Ditt huvud, Jesu, böjes:
ditt verk fullbordat är.
Till dig mitt hjärta höjes
och än en blick begär.
Till korset dig jag följer,
dit kärleken dig bragt,
där du din höghet döljer
och dör uti förakt.
2. Jag vill hos dig förbliva,
som återlöste mig,
och dig ett hjärta giva,
som evigt älskar dig.
När du mig innesluter
uti din kärleks famn,
jag lugn och trygghet njuter
i denna sälla hamn.

*Edmann (1793), fritt efter
Paul Gerhardt (1656).*

92 (W 92).

1. Skåder, skåder nu här alle
huru Jesus plågad är.
Tårar flyte, klagan skalle,
då vår syndaskuld han bär.
Så som Jesu smärta var,
aldrig någons varit har.

2. Hand och fot man genombårat,
sträckt och plågad är var led.
Huvudet, av törnen sårat,
blekt och blodigt sjunker ned.
Så som Jesu smärta var,
aldrig någons varit har.
3. Äntligt överljutt han sänder
upp sin sista suck och ber:
»Fader, jag i dina händer
nu min ande återger.»
Så som Jesu smärta var,
aldrig någons varit har.
4. Denna stund är Jesu sista:
templets förlåt rivs i tu,
solen mörknar, bergen brista.
Öga, hjärta, vad gör du?
Så som Jesu smärta var,
aldrig någons varit har.
5. Har du, människa, ett hjärta,
är din bästa vän dig kär,
känn din syndaskuld med smärta,
ty för den han korsfäst är.
Så som Jesu kärlek var,
aldrig någons varit har.

*J. Quirfeld (1682). A. P. Amnelius (1690).
Dahl (1809). Franzén (1814).*

93 (W 93).

1. O du vår Herre Jesu Krist,
som på dig tog vår synd och brist,
som plågad var och slagen hårt,
som måste draga korset svårt,
dig bedja vi att för din död
du hjälper oss i all vår nöd.
2. Ditt stora verk fullbordat är.
Guds nåd och stränghet se vi här:
en helig Gud för mänskors brott
har offer krävt och offer fått;
en nådig Gud, en himmelsk Far
till sina barn oss återtar.
3. Men ack hur svaga äro vi,
om, Herre, du ej står oss bi;
ack Jesu, huru snart och lätt
förspilla vi vår barnarätt,
om du som oss förvärvat den
ej styrker själv de svaga än.
4. Så styrk oss, hjälp oss, var oss när
i faror, sorgor och besvär.
I frestelsen gif heligt mod,

i striden kraft utav ditt blod.
Giv tröst av din försoningsdöd
i livets och i dödens nöd.

*V. 1 tysk förf. (1648). Svedberg (1694).
V. 2—4 Wallin (1816).*

94 (W 94).

- * Guds rena Lamm, oskyldig
på korset för oss slaktad,
alltid befunnen tålig,
ehur du var föraktad,
vår synd du haver dragit
och dödens makt nedslagit.
Giv oss din frid, o Jesu.

N. Tech (Decius) (1531). Olaus Petri (1536).

95.

1. När vid korsets fot jag står,
domen över hjärtat går.
Allt jag älskar, äger, är,
blir till stoft och aska där.
2. Vad som förr var högt och stort,
allt det bästa som jag gjort,
fullt av själviskhet sig ter,
när jag Jesu kärlek ser.
3. Jesu, vad din kärlek är
Anden vittnesbörd mig bär:
du har älskat, älskar mig,
fast jag icke älskat dig.
4. Fast jag ofta dig förrätt,
blygts för dig, ditt ord försmått,
får jag komma som jag är,
viss att du mig håller kär.
5. Du som gav och ger ditt liv,
i din kärlek del mig gif.
Bliv du själv min kraft, min frid
nu och intill evig tid.

A. Frostenson (1836).

96 (W 96).

1. Vi tacke dig, o Jesu god,
som rinna lät ditt dyra blod.
Från satans makt och arga list
har du oss löst, o Jesu Krist.
2. Vi bedje dig, sann Gud och man:
Slit sönder våra synders band,
fräls oss ifrån en evig död,
och statt oss bi i all vår nöd.

3. Bevara oss för syndamen.

När korset trycker, var ej sen
att hjälpa, styrka, stödja så,
att det för svårt ej vara må.

4. O Jesu, du vår Broder kär,
du vill oss alltid vara när.

I vårt elände hos oss bliv,
och hjälp oss till ett evigt liv.

Chr. Viecher (1897). Svedberg (1894).

97 (W 97).1. Med rört och tröstat hjärta
jag prisar, Jesu, dig,
ty all din ångst och smärta
du utstår ock för mig.
För mig och mina synders skull
du kämpar och du lider,
till döden kärleksfull.2. Till döden vill jag minnas
det kors för mig du bär
och mer ej övervinnas
av syndiga begär.
Ej världen mer skall dåra mig:
jag vill med glädje vandra
på livets smala stig.3. Hjälp mig ock tåligt bära
mitt kors och all min nöd
och dig av hjärtat ära,
dig följa till min död.
När ångern tär mitt arma bröst,
säg att min synd förlätas,
så har jag frid och tröst.4. Du som till mänskors bästa
har själv uppoffrat dig,
hjälp ock att jag min nästa
må älska såsom mig.
Om hat och otack blir min lott,
må jag dock ej förtröttnas
att göra likar gott.5. Och när min tid är ute
och slutad är min strid,
jag till ditt bröst mig lute
och finne evig frid.
Den dig bekände här med fröjd,
den vill du ju bekänna
hos Gud i himlens höjd.

*J. Gesenius (1848). Dansk bearb. (1798).
Wallin (1816).*

*Jesu begravning.***98 (W 98).**

1. Ack hjärtans ve,
att jag skall se
Guds egen Son försmädas
och Guds väsens beläte
under fötter trädas!
2. O sorg och nöd:
se Kristus död
och uppå korset dräpen!
Den har visst en själ av sten,
som ej varder häpen.
3. Den store Gud,
vars röst och bud
kan hela jorden röra,
lät som mänska, tyst och död,
sig i jorden föra.
4. Oss syndare
bör slikt ej se
förutan gråt och tårar,
ty det är vår ondska stor
som Guds Son så sårar.
5. Han trädde fram,
ett menlöst lamm,
och lät sitt blod utgjuta,
att vi nåd och salighet
må för hans skull njuta.
6. Ack ljuvsta mun,
all sannings brunn,
du är oskyldigt slagen
och utav vår mun förrådd,
hädad och bedragen.
7. O Brudgum skön,
bland manna kön
finns ingenstads din like.
Likväl blev du blott och arm,
men vi därmed rike.
8. O huru säll
är visst den själ
som detta rätt besinnar
och sig med en stadig tro
Kristi död påminner!
9. Ty efter han,
sann Gud och man,
led det han ej förtjänste,
vi nu, utan vår förtjänst,
salighet förvänte.

10. Den nya grav
man honom gav
har nu så helgat jorden,
att vår grav är oss en skön
vilokammar vorden.
11. I allan tid,
o Jesu blid,
vårt hjärta vi dig giva,
att du däri vila må
och så när oss bliva.

12. Ack Jesu Krist,
vår tröst förvisst,
vi dig i trone bedje:
Låt din pina, kors och död
lända oss till glädje.

*V. 1 romersk-katolsk tysk passionsång (1631).
V. 2—12 J. Rist (1641). Spegel (1680).*

99 (W 99).

1. Så är fullkomnat, Jesu kär,
vad om din död förkunnat är:
vad som profeter förespått,
det har nu sin fullbordan nått.
2. Du lydig var din Fader huld
till korsets död för mänskors skuld.
För mänskors skuld ditt blod ut-
rann,
som all vår synd utplåna kan.
3. Nu döden dina ögon sövt,
din mun är tyst, ditt öra dövt;
men i din död oss liv du ger,
ej kan oss döden skada mer.
4. Oss graven synes mörk och kall,
men det vårt hopp ej störa skall:
när Jesus läggs i graven ner,
dess mörker vi ej frukta mer.
5. Tack vare dig, o Jesu kär,
som för oss pint och dödad är;
tack dig, som gravens mörka port
har ljus med din begravning gjort.
6. Hav vila, Jesu, bliv och bo
uti mitt bröst, med ostörd ro.
Hav, Jesu, där din vilostad,
så far jag sist i graven glad.
7. Du som besegrat gravens makt,
hav om min grav stark vård och
vakt,

att intet ont må skada mig,
men jag få ro och frid hos dig.

8. Du som av graven månd uppstå,
låt oss med lust av graven gå
och följa dig med salig fröjd
till evig ro i himmels höjd.

Svedberg (1694). Wallin (1816).

100 (W 100).

1. Ditt lidande har nått sitt slut:
o Jesu, du har kämpat ut
för oss den svåra striden.
Ej förr än frid åt oss du vann
du ville njuta friden.
2. Så vila, gode Herde, nu.
Du förr ej fristad haft, där du
ditt huvud luta kunnat.
Det tjäll du ej bland människor fann
dig hårda klippan unnat.
3. Du stilla grav, du sälla bo,
min Jesus helgat har din ro.
När dödens afton skymmer,
som han jag somna skall förnöjd
från möda och bekymmer.
4. Du tunga sömn, du långa natt,
min Jesus målet för dig satt.
När livets morgon flammor,
som han jag träda skall med fröjd
utur min vilokammar.

Wallin (1816).

101 (W 101).

1. Den mun är tyst, som bad så ömt
för mänskors arma släkte,
och kärleken den kalk har tömt,
som heligheten räckte.
Till ro den gode Herden går,
som gav sitt liv för sina får.
Från kval och strid och möda
han vilar hos de döda.
2. Men evigt ej, o mänskors Vän,
din hjord du övergiver:
en liten tid, och så av den
du återfunnen bliver.
Det korn som dött i jorden var
skall efter korta väntansdar
stå upp och frukter bära
att hela världen nära.

3. O livets Förste, som steg ned
i gravens mörka sköte,
mig i din nåd och sanning led
till dödens vissa möte.
När från en värld av oro full
jag sänkes i den tysta mull,
må du min själ förvara
bland dina frälstas skara.

Wallin (1814).

6. Påsk.

102 (W 102).

1. Vad ljus över griften:
han lever, o fröjd!
Fullkomnad är Skriften,
o salighets höjd!
Från himmelen hälsad
han framgår i glans,
och världen är frälsad,
och segern är hans.
Bortvältad är stenen och inseglet
bräckt,
och vakten har flytt för hans Andes
fläkt,
och avgrunden bävar.
Halleluja!
2. Här var mellan ljuset
och mörkret en strid;
dock segrade ljuset
för evig tid.
Nedstörtad är döden,
och tron står opp
bland jordiska öden
med himmelskt hopp.
I sörjande kvinnor, vem söken I
här?
Den levande ej bland de döda är:
uppstånden är Jesus.
Halleluja!
3. Så himlen med jorden
försonade sig,
så graven är vorden
till glädjen en stig.
I huvun som böjdens
vid korsets fot,
upplyftens och fröjdens
trots världens hot.
Kom, skingrade hjord, till din Herde
igen.

Han lever, han lever och följer dig än
osynlig från himlen.
Halleluja!

4. Nu stormen, o tider:
hans kyrka står fast.
Som ljuset sig sprider
hans lära med hast.
Ut gå i all världen
hans sändningabud
och vittna bland svärden
och bålen om Gud
och vittna om honom, o tröst i all
nöd,
som, död för vår synd, blev genom
sin död
en förstling till livet.
Halleluja!
5. I fromme, vi klagen,
vi misströsten I?
Hur fort är båd dagen
och natten förbi:
snart jorden upplåter
sin famn till er ro,
snart uppstån I åter
likt kornen som gro.
Han själv, som dem sådde, skall
komma till slut
och samla in skörden, men skilja
förut
ogräset från vetet.
Halleluja!

Franzén (1812).

103 (W 103).

1. Sitt öga Jesus öppnat har,
och mörkret är fördrivet.
Det helga liv han återtar,
som var för oss utgivet.
Hjälten fram ur graven går,
och på hans segerfana står:
Uppståndelsen och Livet.
Halleluja!
2. Till ljusets rynder nu mitt lopp,
mitt hjärtas hopp skall sträckas.
Jag skall stå opp, som han stod opp,
jag skall med honom väckas
till ett liv som ej förgås,
som av förgängelsen ej nås,
av synden ej befläckas.
Halleluja!

3. Du död, var är din udd? Var är din seger, avgrundsskara?
 Det liv som Jesus mig beskär kan ingen död befara.
 Evigt hör jag honom till, som sade: »Där jag är, jag vill att mina skola vara.»
 Halleluja!

Wallin (1813—19).

104 (W 104).

1. Nu kommen är vår påskafröjd: pris, Jesu, dig i himmelshöjd.
 Ur gravens djup befrias vi, när själv därur du framgår fri.
2. Sann livets frukt det träd oss bär, där offrad din lekamen är,
 din blod utgjuten rosenröd: vi leva nu av himmelskt bröd.
3. Pris, Jesu, dig, att ock din hand befriat oss ur syndens hand:
 nu slutad är den tråldom svår, nu är det rätta fria år.
4. Vårt påskalamm, o Jesu Krist, är du, förutan vank och brist.
 Åt oss du kraft och näring bjöd i all vår strid, i all vår nöd.
5. Allting vi genom dig förmå, som helvetet kan nederslå,
 förlossa fångar dig till pris och öppna för dem paradis.
6. Ack giv att såsom du uppstod, jag ock uppstår med gladligt mod
 ur synden först, till ditt behag, ur graven sist på domedag.
7. Pris dig, som har från dödens våld
 * mig, köttslig, under synden såld,
 köpt fri och lärt den väg att gå,
 där jag ett evigt liv skall nå.

Latinsk hymn från gamla tiden.
 Olaus Petri (1536). Wallin (1819).

105 (W 105).

1. Du segern oss förkunnar, du oss förlossat har.
 Dig prise våra munnar, o Jesu, vårt försvar.
 Du dödens udd har krossat

och gravens bommar lossat och livet fört därut.

2. Du träder fram i ära, och världen fylls av ljus.
 Dess strålar hignad bära i själva dödens hus.
 Fröjd är i änglars boning, på jorden fröjd, försoning och ett odödligt hopp.
3. Ej graven oss förskräcker: den var din bädd också.
 Din milda hand oss räcker, hur djupt vi vila må.
 Den dig i livets skiften har följt skall ock ur griften upptagas i din famn.
4. Ty lär oss leva, lida som du, och dö din död;
 låt oss din hjälp få bida, i kampen var vårt stöd.
 Blott den som delar striden skall dela segern, friden och himlens ro med dig.
5. När, Herre, du oss väcker den sista morgonväkt och du din hand utsträcker att döma jordens släkt,
 ljuvt skall din stämma klinga och oss det budskap bringa, att ingen död mer är.

Geijer (1812).

106 (W 106).

1. Upp, min tunga,
 * att lovsjunga
 Hjälten, som på korsets stam för oss blödde,
 led och dödde som ett menlöst offerlamm.
 Han ur griften, efter Skriften, nu i ära träder fram.
2. Han fullgjorde
 * vad vi borde och blev vår rättfärdighet.
 Han avvände vårt elände för båd tid och evighet.

Han förvärvde
att vi ärvde
ljus och frid och salighet.

3. Vi förlossas;
* ormen krossas,
avgrundens och dödens makt
nu är bunden.

Från den stunden
allt är Sonen underlagt.
Nu är helat
vad vi felat,
och Guds nåd i ljuset bragt.

4. Gamla, unga
* må lovsjunga
Faderns makt och härlighet
och hembära
Sonen ära
för så stor barmhärtighet,
prisa Anden,
som vid handen
förer oss till salighet.

*Latinsk hymn av Venantius Fortunatus († o. 600).
Svensk övers. 1614. Ållon (1694).
Bearb. av Wallin (1816).*

107 (W 107).

1. Sig fröjde nu var kristen man,
att Jesus Kristus seger vann.
Hans gudom nu är uppenbar
liksom en morgonstjärna klar.
2. Det var så skrivet i Guds lag:
han uppstå skall på tredje dag,
sen han med sin försoningsdöd
oss frälsat har från dödens nöd.
3. Fast graven blev förvarad så,
att han därur ej skulle gå,
dock halv ej makt, ej heller vård:
han gick igenom stenen hård.
4. Nu helvetet är nederlagt,
och döden haver ingen makt.
Halleluja! Uppstånden visst
är efter löftet Jesus Krist.
5. Dess tackom vi dig, Jesu kär,
som ur din grav uppstånden är.
Låt oss ock varda värdige
med dig uppstå rättfärdige.

*Latinsk hymn från gamla tiden. Svensk
övers. 1694. Wallin (1810).*

108 (W 108).

1. Han lever! O min ande, känn
din Herre och din Gud igen.
Han lämnat har sitt vilorum,
och rösten höres, som var stum,
och handen räcket, som var kall:
han lever, och du leva skall.
2. Så hör hans röst, och tag hans hand,
du främling från ett bättre land,
som provas här en liten tid.
Lyft upp ditt huvud, känn med frid
att prøvotiden snart är all:
han lever, och du leva skall.
3. Och du som är i synden död,
vak upp, stå upp, som Herren bjöd.
Botfärdig kom och trogen bliv,
så haver du i honom liv
förutan död och syndafall:
han lever, och du leva skall.
4. Hans ledning följ, och jämn och
ljus
blir vägen till din Faderns hus.
Med kärlek, tro och saligt hopp
fullborda här ditt vandringslopp,
och sedan i hans armar fall:
han lever, och du leva skall.
5. Han framstår i sin härlighet,
och över tid och evighet
går upp rättfärdighetens sol.
Han lever! Himlen är hans stol,
och jorden är hans fotapall:
han lever, och du leva skall.
6. Och världar skola hava slut,
och stjärnor skola slockna ut
och himlar störta med vår jord;
men dig som tröstat på hans ord
ej når förgänglighetens svall:
han lever, och du leva skall.

Wallin (1810).

109 (W 109).

1. Låt oss fröjdas, gladligt sjunga,
låt oss nu med själ och tunga
prisa Gud på denna dag
för vår oväns nederlag.
Låt oss lova Herran, Herran,
låt oss fröjdas när och fjärran.

2. Mäktigt från i dag regerar
och i ära triumferar
hjärten vår, Immanuel.
Försten över Israel
månde, fri ur dödens vända,
segerfull i dag uppstånda.
3. Han som gick för oss att strida
och den grymma döden lida
haver så, på segerns fält,
oss vår arvsrätt återställt.
Han som led förakt och häddes
så med segerprakt bekläddes.
4. Ett förgift nu månde vara
så för död som avgrundsskara
Lejonet av Juda stam,
som i dag har stigit fram,
oss ur mörkrets käftar tagit,
mörkrets verk ock nederslagit.
5. Satan, var är nu ditt välde?
Jesus Kristus det nedfällde.
Var är nu din udd, o död?
Helvete, var är din glöd?
Dödens fasa är försvunnen,
mörkrets makt är övervunnen.
6. Kristus döden har fördrivit:
oförgångligheten, livet
haver han i ljuset fört
och allt syndens våld förstört.
Samvetskval och avgrundslåga
skall de trogna aldrig plåga.
7. Jesu, dig ske tack och heder,
att du slog vår ovän neder
och förstörde med din död
vad oss gjorde kval och nöd.
För din kamp, o Jesu käre,
dig nu hela världen äre.
8. Giv, o Jesu, mig din nåde,
fräls mig från en evig våde;
giv mig kraft att här uppstå
av min synd, på det jag må
dig i himlen evigt lova,
evigt glädjas av din gåva.

E. Homburg (1659). Brask (1690). Svedberg (1694). Aström (1814). Wallin (1819).

110 (W 110).

1. Låt oss nu Jesus prisa,
som är vår högsta tröst.
Låt oss vår fröjd bevisa

med hjärta och med röst.
Ty han är nu uppstånden
ur gravens djup, och vänden
är nu i seger vänd.

2. Det Lejon har nu vunnit,
som är av Juda stam;
det dyra blod har runnit,
och offrat är Guds Lamm.
Av det är döden dräpen
och avgrunds makt gjord häpen
och arma världen frälst.
3. Den Simson som var fången
har själv förlossat sig
och för oss öppnat gången
på salighetens stig.
Nu är all dödens plåga,
nu är all avgrundslåga
av Jesu makt förstörd.
4. Den Jonas, som man kastat
i havet, stiger opp.
Ur graven Jesus hatat
sin frälsta värld till hopp.
Nu vredens storm är stillad,
vår återlösning gillad,
förvärvat ett nytt liv.
5. Si, ormen hade stuckit
vår Jesus i hans häl;
och Jesus hade druckit
ur bäcken, att hans själ
av ångst och natt omhöljdes,
hans gudomsklarhet döljdes
i hans förnedringstid.
6. Den fienden som hade
mot Jesus ställt sin makt
vår Jesus nederlade,
som själv förut han sagt.
Han satans våld förstörde,
det som ett rov bortförde,
förkvävde avgrunds makt.
7. Nu är den stora dagen
som Herren själv har gjort:
vår fiende är slagen
och Kristi rike stort.
Låt oss med fröjdfull tunga
om sådan seger sjunga
och prisa Herren Gud.
8. Nu kan en kristen fråga:
»Var är din udd, o död!»,

och frälsning hoppas våga
ifrån en evig nöd.

Guds namn städs vare lovat,
att han oss så begåvat
med segerns rika frukt.

9. Vår själ har han uttagit
från död, från fall vår fot,
och sorgens tår avtvagit
och hämmat lagens hot.
För Gud vi vilja vandra,
vår syndaart förändra
och så till livet gå.
10. Med dopets flod rentvagna
i Kristus äro vi,
och synderna borttagna;
vår själ är frälst och fri.
Gud själv hos oss nu verke
och med sin Ande styrke
i tron vårt nya liv.

*Spegel (1694). Svedberg (1694).
Wallin (1819).*

III (W 111).

1. Jesu, du dig själv uppväckte,
då du låg i graven död;
med ditt dyra blod du släckte
avgrundseldens svåra glöd.
Värdes ock min själ uppliva,
att hon ifrån jorden sig
hasta må, o Gud, till dig.
2. Låt din Ande i mig verka
rätta livet mer och mer,
att min själ må kunna märka
all den nåd som du betar.
Hjälp mig döda syndens lusta
och korsfästa så mitt kött,
att det bliver världen dött.
3. Jag är väl med dig begravnen
genom dopet till din död;
jag är krossad av den staven,
Mose lag, och det du bjöd;
men den onda vanart kvicknar
ofta i min själ på nytt
och vill det jag förr har skytt.
4. Gärna vill jag för dig vandra
i förnyat leverne
och mitt sinnes lust förändra,
att din vilja städs må ske,

men mig hindrar världens vana,
köttets svaghet, satans list,
och jag märker mycken brist.

5. Hjälp fördenskull, Jesu Kriste,
med din Andes milda nåd,
att det liv som Adam miste,
då han följde satans råd,
alltid må i mig förnyas,
styrkas och förökas så,
att jag livets väg kan gå.
6. Hjälp att jag ej mera följer
gamla mänskans välbehag
eller synden överhöljer
med en ursäkt som är svag.
Att du uppstod, det skall lära
huru jag av synden bör
uppstå, så att jag ej dör.
7. När mitt hjärta måste bäva
för ditt hot och lagens röst,
Jesu, låt din Ande häva
denna sten ifrån mitt bröst,
denna tyngd av syndaskulden;
låt din ängel stiga ned
att förkunna mig din fred.
8. Ack låt honom ljuvligt båda
att du haver seger fått.
Låt mig själv i trone skåda
att du har ur fångslet gått
och detsamma för mig öppnat,
på det jag därut skall gå
och på domedag bestå.
9. Värdes du ock själv mig möta,
att jag dig med hugnad ser
i din ord och löften söta,
där du dig med kraft betar
och mig kungör livets vägar,
dem jag vandra skall till ro,
att jag glad må hos dig bo.
10. Här skall nu min själ sig nära
av osyrat himmelsbröd,
Jesu nåd, och ej begära
annat till sitt understöd
än det han förvärvat haver,
kasta syndens surdeg bort,
vilken fröjd är snöd och kort.

*Spegel (1694). Svedberg (1694).
Wallin (1819).*

112 (W 112).

1. Denna är den stora dagen
som oss Kristus haver gjort:
mörkrets förste nu är slagen,
nederlagd är dödens port,
gravens mörker har försvunnit,
livets sol har nu upprunnit.
2. Var är nu, o död, ditt välde?
Helvete, var är din makt?
Ormen, som vår moder fällde,
haver Kristus nederlagt.
Över allt vad oss fördärvat
Kristus seger oss förvärvat.
3. Säll och salig är den stunden
då vår Frälserman uppstod:
satan blev i mörkret bunden,
dämpat vart hans grymma mod.
Si, nu kunna fåren vara
ibland ulvar utan fara.
4. Vi ha varit fjärran gångna
från det liv som ovan är;
oss har dödén hållit fångna
med sin grymma makt och här:
men vi frias från den vänden,
sedan Jesus är uppstånden.
5. Vi ha varit dödens trälär,
vi ha varit mörkrets barn;
satan hade våra själar
snärda i fördärvets garn:
nu har Jesus oss förlossat,
ormens huvud sönderkrossat.
6. Juda släkt, din otro spegla
uti dessa underting.
Utsätt vakten, och besegla
graven med Pilati ring:
Kristus går dock utan möda
genom stenen från de döda.
7. Vässe dödén sina tänder,
ryte satan hämnd och mord:
bundna äro nu hans händer,
dödéns makt tillintetgjord.
Ho med Kristus blir begraven
uppstår under Kristi glaven.
8. Låtom oss nu vara glada,
fröjdas var uppå sin ort:
nu är botad all den skada
som oss syndafallet gjort.

Dödens fruktan är fördriven,
dödén är uppsvulgen bliven.

9. Upp, min själ, min mun och tunga,
* upp, mitt hjärta och min röst,
till att prisa och lovsjunga
Jesus, som oss återlöst,
Jesus tacka och berömma,
Jesu godhet aldrig glömma.

J. Franck (1658). Allon (1694).

113 (E 128).*

1. I dödéns band låg Herren Krist,
för syndens skull utgiven.
Uppstånden är han nu förvisst
och är vår frälsning bliven.
Därför nu med lust och fröjd
vi prisa Gud i himlens höjd
och Kristi namn lovsjunga.
Halleluja!
2. Ej fanns på jorden någon man
som kunde dödén tvinga,
ty över oss låg syndens bann,
och rena funnos inga.
Därför dödén fått stor makt
och hade oss sig underlagt.
Nu har dess våld en ände.
Halleluja!
3. Ty Jesus är det påskalamm
som blev för oss utgivet.
Hans offerdöd på korsets stam
för oss blev väg till livet.
Ingen rätt nu dödén har,
blott dödéns skugga än är kvar,
dess udd har Kristus brutit.
Halleluja!
4. Så fira vi med gott behag
vår påskhögtid och sjunga:
Pris vare Gud för nådens dag,
förbi är natten tunga;
Kristus lever, ingen nöd
och ingen synd, ej heller död
nu kan oss mer fördärva.
Halleluja!

*Luther (1524). Evers (1902).
Eklund (1919). Bearb.*

114.

1. Dödén haver hårt betagit
hjärtat med sin mörka makt
och i bojar livet slagit.

All dess lust och all dess prakt
 som en rännil fort förrinner,
 som en glädjeeld förbrinner.
 Se vad kämpa vi väl för,
 när till sist dock allting dör?

2. Döden icke är det sista:
 döden är blott livets port;
 skalet skall kring fröet brista,
 livet växa rikt och stort.
 Liv är död, om liv betyder
 att jag själviskheten lyder.
 Död är liv, om dödens bud
 når mig i en kamp för Gud.
3. Liv som tynar, liv som lider
 på en dömd och syndig jord,
 ändas skola dina strider,
 rymden fylls av livets ord:
 en har levat, en har vunnit,
 och det mål som han har hunnit
 lyser oss ur dödens nöd.
 Intet i hans liv var död.
4. Liv av liv, o Jesu Kriste,
 du som kämpade och vann,
 allt du vann, då allt du miste.
 Nu jag vet att intet kan
 renhet, kärlek, sanning döda.
 Gud skall frälsa, Gud skall föda
 liv ur död i ny gestalt.
 Gud är starkare än allt.
5. Död, var är din udd? Din seger
 nu är vorden nederlag.
 Allt som liv av Fadern äger
 väntar sin fulländnings dag.
 Ångest skall i glädje vändas,
 jordens nöd i lovsång ändas,
 födas ur all farlighet
 salighetens salighet.
6. Jag vill leva, jag vill hoppas,
 jag vill fröjdas vid allt skönt.
 När det våras, när det knoppas,
 livet lyser ungt och grönt,
 vill jag tänka på det livet
 som av nåd mig varder givet,
 Herren Krist till lov och pris,
 en gång i Guds paradiset.
7. Låt mig dö från synden, låt mig
 uppstå ny för varje dag
 till det liv som Kristus åt mig
 vunnit, dig till välbehag.

Att jag måtte livet vinna,
 låt mitt liv som offer brinna,
 Fader, på din kärleks bud,
 du min död, mitt liv, min Gud.

Beskow (1919).

7. Tiden efter Påsk.

115 (W 128).

1. O min Jesu, dit du gått,
 där vill jag ock bliva.
 Världen har ej mycket gott
 att åt hjärtat giva.
 Mig hon även insövt har,
 men ur dvalan vaknad,
 ack vad har jag, som blir kvar?
 Ånger blott och saknad.
2. Därför ser till dig min själ
 i förtrogna böner,
 ser och längtar, och likväl
 hemlig bävan röner.
 Ack en helig blick från dig
 hjärtat genombärar:
 trolöst jag förhållit mig,
 måste fälla tårar.
3. Jag är svag och syndafull,
 kan ej till dig lända,
 om ej för din kärleks skull
 du mig hjälp vill sända.
 Jesu, mig din Ande giv,
 som min svaghet stöder
 och till trones rätta liv
 mig ånyo föder.
4. Jag mitt kött korsfästa vill
 med dess onda lusta;
 Jesu, värdes mig därtill
 med din kraft utrusta.
 Dig jag vill i fröjd och nöd
 älska, kärleksfulle,
 du som lidit bitter död,
 att jag leva skulle.
5. Att jag leva skulle dig,
 synden dö allena,
 med ditt eget blod du mig
 velat två och rena.
 Att i himlen jag min lott
 skulle se förvarad,
 har du ock ur graven gått,
 härlig och förklarad.

6. Liv och oförgänglighet
har du fört i ljuset,
att jag till din salighet
blicka må ur gruset.
O så vill jag städse dit
upp från jorden blicka
och med allvar och med flit
mig för himlen skicka.
7. Hjälp att världen mig ej mer
i sin villa förer,
att jag synden överger
och blott dig tillhörer,
troget håller ditt förbund,
minnes vad du lärde,
tills jag i en salig stund
får gå mina färde.
8. Dig jag efterfölja må,
korset gärna taga,
viss att vad du lägger på
hjälpes du ock draga.
Och ju större kors jag bär,
desto förr jag renas,
desto förr ock färdig är
att med dig förenas.

Wallin (1819).

116.

1. Om Kristus döljes nu för dig,
så är han dock ej borta.
Om mörk och enslig är din stig
och glädjens dagar korta,
han är dig när med evig tröst,
det vare vår, det vare höst.
Din sorg han bär,
ty själens Herde trofast är.
2. Som fager sång din lycka for,
men Herren Krist ej sviker.
Hans frid är ljus, hans tröst är stor,
från dig han aldrig viker.
Hur mörkt Getsemane än är,
se före dig är Kristus där.
När du ej kan
med honom vaka, vakar han.
3. Och där han vakar, skall till slut
all sorgen få en ända.
För den som stilla håller ut
skall Gud sin stjärna tända.
På Golgata var kampen hård,
men nära är den örtagård

där själens Vän
dig möter och hugsvalar än.

4. Kom, Herde, du som tar dig an
vad sårat är och brutet.
Om varje hjärta stängt jag fann,
ditt hjärta är ej slutet.
Omistlige, som trösten räckt,
bliv hos oss i vår aftonväkt:
vår sorgetid
skall fly, men ej din ljusa frid.

O. Aröman (1927).

117.

1. Var jag går, i skogar, berg och
dalar,
följer mig en vän, jag hör hans röst.
Fast osynlig, till min själ han talar,
än till varning, än till mod och
tröst.
Det är han som vandrade på jorden,
såsom jag i frestelse och nöd,
och av alla övergiven vorden
måste ensam gå till korsets död.
2. Var jag går i denna mörka världen,
ser jag före mig hans ljusa spår.
Vart jag än i livet ställer färden,
plötsligt inför hans gestalt jag står,
Och när i hans anlete jag blickar,
trött av livets bitterhet och strid,
snart jag åter mig i striden skickar,
stärkt utav hans andes höga frid.
3. Var jag går, skall han mig ännu
följa,
han min ende vän i tunga år.
Om han än en tid sig skulle dölja,
snart han åter stilla med mig går.
Om till sist jag segnar ner och
dignar
under livets börda, dock jag vet:
han är när mig, han mig än väl-
signar
in i dödens dunkla hemlighet.
4. Var jag går en gång i himlars rike,
först och sist jag honom söka skall.
Bland de saliga är ej hans like,
där de stå inför Guds fotapall.
Vad jag lidit för hans skull i tiden
skall jag snarligt glömma vid hans
röst,

när han hälsar mig hos Gud med
friden
och min själ tillsäger sitt: Var tröst.
E. Linderholm (1888).

118 (W 118).

1. Din spira, Jesu, sträckes ut
så långt som dagen hinner.
Ditt rike står till tidens slut,
det står då allt försvinner.
Ditt namn bekänns med himmelskt
mod,
och för ditt kors, din segerstod,
nedfalla folk och kungar.
2. Det barn som föds till dig man bär.
Till dig man flyr i döden.
Om du i lyckan bortglömd är,
man söker dig i nöden.
Där oskuld trycks, där dygd blir
hädd,
i sorgens hus, på plågans bädd
din tröst allena galler.
3. Kom, Jesu, var i ve och väl,
i liv och död oss nära,
och gjut i var förkrossad själ
din Ande med din lära.
Oss styrka giv till helig strid,
och samla oss i evig frid,
då du all världen dömer.

Franzén (1812).

119 (W 119).

Joh. 10: 1—16.

1. Den korta stund jag vandrar här,
vad fruktar jag och klagar?
Han som den gode Herden är,
han mina steg ledsagar.
Han som gav livet för sin hjord
än med sin Ande och sitt ord
är när oss alla dagar.
2. Jag hör hans röst och känner den
och går dit han vill kalla.
De sina känner han igen,
han räknat har dem alla.
Han söker den som vilse far,
den svage i sin famn han tar,
upprättar dem som falla.
3. Han styrker mig med livets bröd
vid nådens helga källa,

där Andens kraft mot synd och död,
där frid och fröjd uppvälla.
Hur mörk min väg bland törnen går,
blott jag ej viker från hans spår,
jag ej skall modet fälla.

4. O du som sade: »Ingen kan
de mina från mig taga»,
dig mot en värld jag ropar an,
som vill mig från dig draga.
Låt mig ej villas bort från dem
som till din Faders sälla hem
du lovat att ledsaga.
5. Hur tomt är allt vad världen har,
hur kort dess nöjen vara!
Snart stundar natten, då envar
av oss skall hädanfara.
Och då, vad är all lycka här
emot det löftet: »Var jag är,
där skolen I ock vara.»

Franzén (1812).

120 (W 213).

Rom. 8: 31—39.

1. Jesus är min vän den bäste,
vilken like aldrig är.
Skall då jag, så med de fleste,
övergiva honom här?
Ingen skall mig kunna skilja
ifrån den mig har så kär:
en skall vara bägges vilja
alltid här och evigt där.
2. Han har döden för mig lidit,
ingen skall fördöma mig;
hos sin Fader för mig bedit,
det mig gagnar eviglig.
Ho är då som vill förklaga
den han själv utkorat har?
Ho vill ifrån honom draga
den han har i sitt försvar?
3. Jag är viss och därpå liter:
varken liv ej heller död
mig ifrån min Jesus sliter,
änglar, höghet eller nöd,
djuphet eller annat mera,
vare kommand eller när,
skall mig från Guds kärlek föra,
som i Jesus Kristus är.

Arrhenius (1891).

121 (W 214).

1. Jesus är mitt liv och hälsa,
Jesus är min nådestol,
Jesus är min sköld och sol.
Han allena kan mig frälsa,
mig hans kärlek nåd beskär;
han mitt högsta goda är.
2. Utan Jesus jag fördärvas,
utan Jesu nådesken
är mig allt till ångst och men.
Trones liv kan ej förvärvas,
om ej Jesus kraft beskär,
han som allt mitt goda är.
3. Har jag Jesus i mitt hjärta,
si, så har jag glädjen all,
den mig evigt hugna skall.
Jag ej fruktar någon smärta,
medan Jesus är mig när
och mitt högsta goda är.
4. Därför jag ock mig förlåter
på dig, Herre Jesu Krist,
emot synd och satans list.
Mig till nåd du tagit åter,
mig ditt blod gör ren och skär.
Du mitt högsta goda är.
5. Jesu, hjärtats glädjekälla,
du är genom trona min,
i ditt blod är jag ock din.
Mig ej kött och värld skall fälla
eller hela mörkrets här.
Jesu, du mitt goda är.
6. Din, min Jesu, vill jag bliva
här i tid och evigt där,
ty du är min Jesus kär.
I min död skall du mig liva.
Jag för ingen rädes här.
Jesu, du mitt goda är.
7. Jesus är mig allt i alla,
Jesus bor uti min själ,
uti Jesus är mig väl,
Jesus vill jag städs åkalla,
Jesus jag i hjärtat bär,
Jesus allt mitt goda är.

J. Gerdessen (1864). S. Larsson Muræus (1674).

122 (W 215).

1. Jesus allt mitt goda är,
för mig har han sig utgivit;
honom vill jag bliva när:

i sin bok har han mig skrivit.
Annat allt förgängligt är:
Jesus vill jag hava kär.

2. Jag ej frågar efter gull,
efter höghet och stor ära.
Gull ej annat är än mull,
få sin höghet rättsligt bära.
Det ock snarligt allt förgår:
evigt Jesu nåd består.
3. Han är min förnöjelse,
han är ämnet för min längtan,
lindrar hjärtats kval och ve,
stillar själens törst och trängtan.
Här är allt bemängt med pust:
Jesus ger den rena lust.
4. Bort, o värld, med ditt försåt,
du som ned i avgrund förer,
bort med allt ditt gods och ståt,
du som mången själ förstörer.
Aldrig gör du mig förnöjd:
Jesus är och blir min fröjd.

A. Fritsch (1868). Arrhenius (1891).

123 (W 216).

1. Jesus är min hägnad
och mitt hjärtas fägnad:
Jesu, hör min röst.
Efter dig jag längtar,
blott till dig jag trängtar,
ty du är min tröst.
Du, Guds Lamm,
på korsets stam
för mig låtit blodet rinna
och din kärlek brinna.
2. Synden mig förskräcker,
som Guds vrede väcker
mot mig, usla mull.
Ack jag må väl kvida,
mina händer vrida:
Gud, förlåt min skuld.
Jesu blid,
giv mig din frid,
du som led vad jag förskyllde
och Guds lag uppfyllde.
3. Jag på Kristus bygger,
därför blir jag trygger
och från synden fri.
Satan jag ej fasar,
huru han ock rasar:

Jesus står mig bi.
Fastän synd,
den svåra tyngd,
tycks mig vilja nederstjälpa,
kan dock Jesus hjälpa.

4. Vid min Jesu sida
skall jag framgent strida
emot kött och värld.
Emot syndens lusta
skall jag mig utrusta
med hans Andes svärd.
När Guds makt
om mig har vakt,
synd och satan måste vika,
kött och värld tillika.
5. Allt vad världen lovar,
varmed den begävar,
ära, pris och gull,
jag ej eftertraktar,
jag det icke aktar
mer än stoft och mull.
Innan kort
det hastar bort;
Jesus evigt hos mig bliver
och mig livet giver.
6. Möda, sorg och tårar,
allt vad hjärtat sårar,
synd och dödens kval,
skola mig ej skilja,
mot min Jesu vilja,
från Guds barnas tal.
Därom jag
så natt som dag
till min Gud min suck vill sända
till min vandrings ända.
7. Andra högt må fika;
mig må lyckan svika,
är så Guds behag.
Han vet väl mitt bästa;
jag mig blott vill fästa
hart vid Herrens lag.
Jag är nöjd,
allena böjd
till min Jesus. Vid hans sida
vill jag nåd förbida.
8. Nu all sorg jag kastar,
som min själ belastar,
Jesu, uppå dig.
Du för mig väl sörjer,

när som dagen börjar,
när den slutar sig.
Med ditt blod
du mild och god
mig från syndens smitta tvager
och mig till dig tager.

*J. Franck (1655). J. Schmedeman (1694).
Wallin (1816).*

124 (W 124).

Psalt. 46.

1. Vår Gud är oss en väldig borg,
* han är vårt vapen trygga.
På honom i all nöd och sorg
vårt hopp vi vilje bygga.
Mörkrets förste stiger ned,
hotande och vred;
han rustar sig förvisst
med våld och arga list:
likväl vi oss ej frukte.
2. Vår egen kraft ej hjälpa kan,
* vi vore snart förströdda.
Men med oss står den rätte Man,
vi stå, av honom stödda.
Frågar du vad namn han bär?
Jesus Krist det är:
han är den Herren Gud
som klädd i segerskrud
sin tron för evigt grundat.
3. Och vore världen än så stor
* och full av mörkrets härar,
dock när ibland oss Herren bor,
platt intet oss förfärar.
Världens förste är ju dömd,
och hans kraft är tömd.
Han på ett huvudhår
oss skada ej förmår:
ett ord kan honom fälla.
4. Guds ord och löfte skall bestå;
* vi det i hjärtat bäre.
För himmel, ej för jord, vi gå
till strids och glade äre,
äre alltid väl till mods,
fast vi våge gods
och ära, liv och allt:
ske blott som Gud befallt.
Guds rike vi behålle.

*Luther (1529). Olaus Petri (1536). Ny
övers. av P. A. Söndén och Wallin (1816).*

125 (W 125).

1. Hav i ditt minne Jesus Krist,
som oss från mörkrets makt och list
förlossat och förvarat
och oss till ljus och salighet
Guds vilja uppenbarat.
2. Hav i ditt minne Jesus Krist,
som själv förutan synd och brist
Guds låg för oss fullgjorde
och lärde oss, med ord och verk,
hur vi här vandra borde.
3. Hav i ditt minne Jesus Krist,
som återgav oss vad vi mist,
då han på korset blödde.
Till Herrens nåd och beläte
hans död oss återfödde.
4. Hav i ditt minne Jesus Krist,
som stod ur graven upp förvisst
och dödens hot förstörde
och liv och oförgänglighet
i ljuset återförde.
5. Hav i ditt minne Jesus Krist,
som upp till himlen for och sist
skall än till jorden komma,
att döma med rättfärdighet
de onda och de fromma.
6. Du som så högt har älskat mig,
min Jesu, jag ej glömmet dig
i glädjen eller nöden.
Min vän är min, och jag är hans,
i livet och i döden.

Wallin (1816) frillt efter O. Günther (1704).

8. Kristi himmelsfärds dag.**126** (W 113).

1. Till härlighetens land igen
jag ser dig, Jesu, fara,
men jag på jorden måste än
en gäst och främling vara.
Långt från mitt hem jag vandrar här,
mitt sällskap sorg och möda är.
2. Långt från min Faders hus jag går,
ack Herre, huru länge?
Men dit mitt öga icke når
min ömma bön sig tränge.
Min suck, osäglig, innerlig,
skall dela skyn och hinna dig.

3. En skymt jag då i trone ser
utav det goda landet,
där du från mig ej skiljes mer,
när löst ur syndabandet
bland helgonen jag fri och glad
får bo i levande Guds stad.
4. Där uppe är det ingen natt
och ingen gråt och smärta;
där uppe är min högsta skatt,
där vare ock mitt hjärta.
I himlen hos min Frälsare,
där vare min umgängelse.
5. Och som du for du komma skall,
o Jesu, hit tillbaka.
Jag akta vill uppå mitt kall,
jag bedja vill och vaka.
Jag vet ej stund, jag vet ej dag,
men dagligt dig förbidar jag.
6. Och salig är den tjänaren
som du så finner göra,
när sist du komma skall igen:
du honom lovat föra
till ära och odödlighet
uti din Faders härlighet.

Wallin (1816).

127 (W 114).

1. Du som oss frälst ur syndens band,
ur dödens natt och avgrunds brand,
du höjs från vansklighetens land
till ära på Guds höggra hand.
2. Du Faderns värv fullbordat har
och till din Faders boning far,
men är osynlig hos oss kvar,
när skyn dig från vår åsyn tar.
3. En herde för din dyra hjord,
du än bland oss skall varda spord,
igenom Anden och ditt ord
och dopets bad och nådens bord.
4. Till tidens slut din lära än
skall leda jordens vandringsmän,
till dess du komma skall igen
med härlig makt från himmelen.
5. Säll den som fast i trone står
och bär sitt kors i dina spår:
dit du har gått, med fröjd han går
och av din hand sin krona får.

Wallin (1814).

128 (*W 115*).

1. Uppfaren är vår Herre Krist,
halleluja, halleluja;
fullbordat är hans verk förvisst.
Halleluja! Halleluja!
2. För oss han blev på korset död,
halleluja, halleluja,
och frälste oss från syndens nöd.
Halleluja! Halleluja!
3. Om han oss icke älskat så,
halleluja, halleluja,
vi hade måst i döden gå.
Halleluja! Halleluja!
4. Han är nu vorden Fadern lik,
halleluja, halleluja,
regerande i himmelrik.
Halleluja! Halleluja!
5. Han för oss arma syndare,
halleluja, halleluja,
är där en förebedjare.
Halleluja! Halleluja!
6. Han kärleksfull från himmelen,
halleluja, halleluja,
ner till de sina skådar än.
Halleluja! Halleluja!
7. Och såsom han ifrån oss for,
halleluja, halleluja,
han komma skall med glädje stor.
Halleluja! Halleluja!
8. I denna stora segers fröjd,
* halleluja, halleluja,
lovsjungom Gud i himmelshöjd.
Halleluja! Halleluja!
9. Dig, heliga Trefaldighet,
* halleluja, halleluja,
dig vare pris i evighet.
Halleluja! Halleluja!

*Latinsk sång (1500-talet). Svensk övers. 1610.
Aström (1814). Wallin (1816).*

129 (*NPs 521*).

1. Så gick din gång till härlighetens
värld,
o Herre Jesu Krist,
och korsets stig blev till en him-
melsfärd
och segern din till sist.
Du har oss vägen banat

- till Guds, vår Faders, hus:
det mål vi dunkelt anat
nu står för tron i ljus.
2. Nu upp till dig från detta främ-
lingsland,
från synd och sorg jag ser,
du Medlare på Faderns högra hand,
som för oss alltid ber.
Fast du är höjd från jorden,
din Ande är oss när:
jag är ej hemlös vorden,
jag faderlös ej är.
  3. Dit du har gått, dit skola de ock gå,
som Fadern dig har gett,
och till sin arvedel det rike få,
som du åt dem berett.
För glädjen i det höga
de glömma jordens ve,
när de med ohöjtt öga
din härlighet få se.
  4. Befästa oss, o himlafarne Krist,
i härlighetens hopp,
att vi en gång, förlösta från all brist,
till dig må lyftas opp.
Hjälp mig för själen sörja
var stund i denna värld,
att den med dig må börja
ren nu sin himmelsfärd.

Evers (1906).

9. Pingst.**130.**

1. I pingsten blev Guds Ande sänd,
halleluja;
på nytt blev trones låga tänd.
Halleluja! Halleluja!
2. I eldskrift Gud sin vilja skrev,
halleluja;
och korsets gåta tolkad blev.
Halleluja! Halleluja!
3. Nu vek all tvivlans skräck och tvång,
halleluja,
som skuggor fly vid soluppgång.
Halleluja! Halleluja!
4. En kärlek stor och ofattbar,
halleluja,
i tusen själar tändes klar.
Halleluja! Halleluja!

5. Befallningen som Herren gav,
halleluja,
blev buren över land och hav.
Halleluja! Halleluja!
6. Än Kristus är de sina när,
halleluja,
då i hans namn de samlas här.
Halleluja! Halleluja!
7. Än sänder Gud i nådens tid,
halleluja,
sin Andes glädje, kraft och frid.
Halleluja! Halleluja!
8. Än undret sker. En himmelsk vår,
halleluja,
på öde jord i blomning går.
Halleluja! Halleluja!
9. Oss om den tid den löfte bär,
halleluja,
då Fadern allt i alla är.
Halleluja! Halleluja!
10. Gud, Fader, Son och Helge And,
* halleluja,
ske pris och lov i alla land.
Halleluja! Halleluja!

A. Frostenson (1936).

131 (W 131).

1. Helige Ande, sanningens Ande,
kom att oss ledsaga:
låt oss ej falla eller oss förvilla,
men till målet draga
i trones ljus, förtröstande och stilla.
Vishet, o Herre,
giv oss av höjden.
2. Helige Ande, kraftenes Ande,
kom att oss uppliva:
må kärlek bo i våra hjärtan inne
och dess frukter bliva
en kristlig dygd, ett himmelskt
mod och sinne.
Helighet, Herre,
giv oss av höjden.
3. Helige Ande, glädjenes Ande,
kom att oss hugsvala:
låt hoppets röst bland levernets
bekymmer
till vår ande tala,

och giv oss frid, när livets afton
skymmer.

Salighet, Herre,
giv oss i höjden.

Wallén (1816).

132 (W 132).

O du Helge Ande, kom till oss in,
med nåd och frid i dina trognas
hjärtan bliv.

Din levande kärlekslåga där upp-
tänd och uppehåll,
du som av alla tungomål och land
församlar folken
i Herrens Jesu Kristi tro endrärkte-
liga.

Halleluja! Halleluja!

*Veni, Sancte Spiritus.
Reple tuorum corda fidelium,
et tui amoris in eis ignem accende:
qui per diversitatem linguarum
cunctarum
gentes in unitate fidei congregasti.
Halleluja. Halleluja.*

Antifoni från medeltiden. Svensk
övers. 1525, 1543. Geijer (1819).

133 (W 133).

1. Kom, Helge Ande, Herre god,
besök vårt hjärta, giv oss mod,
förläna oss din helga nåd,
förläna oss din helga nåd,
och var med oss i råd och dåd.
2. Den sanne tröstaren du är:
så kom och var oss alltid när.
De hårda hjärtan själv bevek,
de hårda hjärtan själv bevek
att öva kärlek utan svek.
3. Ditt ljus tänd i vårt mörka sinn,
giv tro och hopp i hjärtat in,
och allt vad här oss fela må,
och allt vad här oss fela må
låt oss av dina nåde få.
4. I dina gåvor tusenfald,
du är Guds höggra hand utvald:
du lär med skilda tungors ljud,
du lär med skilda tungors ljud
all jordens folk att prisa Gud.

5. Vår fiende ifrån oss driv,
och själv med friden när oss bliv.
Bevara oss till sista stund,
bevara oss till sista stund
i nådens saliga förbund.
6. Gud Fader du oss känna lär
och vittnesbörd om Sonen bär.
Till Gud du visar vägen bäst,
till Gud du visar vägen bäst,
du som av Gud utgången äst.
7. Gud Fader och hans ende Son
* ske pris för himlagåvors lån,
som genom Andens nåd vi få,
som genom Andens nåd vi få.
O Gud, vår suckan ej försmå.

*Latinsk hymn av Rabanus Maurus († 856).
Olaus Petri (1536). Wallin (1816).*

134 (W 134).

1. Kom, Helge Ande, Herre Gud,
giv lust att hålla dina bud.
Vår köld, vår tröghet övervinn,
o kom i våra hjärtan in.
Du helga kraft, med nådens sken
gör viljan god, gör själen ren,
att livets väg vi glada gå
och heligt rörda sjunga må:
Halleluja! Halleluja!
2. Du helga ljus, all sannings port,
lär oss på varje tid och ort
att känna Gud och den han sänt.
Gör Sonens dyra namn bekant,
förklara Faderns välbehag,
och falska läror från oss tag.
Det ord är fast, det ord är visst,
som lär oss tro på Jesus Krist.
Halleluja! Halleluja!
3. Du helga eld, all världens tröst,
låt kärlek brinna i vårt bröst.
Giv oss av din hugsvalan god
i jordisk nöd ett himmelskt mod.
På korsets väg oss styrk och led,
mot frestelsen med kraft bered,
att här vi manligt strida må
och genom död till livet gå.
Halleluja! Halleluja!

*V. 1 från medeltiden. Luther (1524).
Svensk övers. 1567. Wallin (1816).*

135 (W 135).

1. Dig, Helge Ande, bedja vi
att med din kraft du står oss bi
under prövotider
och svåra strider,
helst uti den yttersta,
när det till änden lider.
O Gud, förbarma dig.
2. O ädla ljus, gör med ditt sken
vår tro på Jesus sann och ren,
och den själv uppliva
att frukter giva.
Hjälp oss att i denna tro
till änden faste bliva.
O Gud, förbarma dig.
3. O kärlekseld, uppvärm vårt sinn,
allt hat, all ljumhet övervinn,
att vi leva läre
som bröder käre
i försonlighet och frid
och Kristi sinne bäre.
O Gud, förbarma dig.
4. O högsta tröst i all vår nöd,
oss uppehåll i liv och död.
Låt oss ej försaka
att bedja, vaka
och betänka att en gång
vi döden måste smaka.
O Gud, förbarma dig.

*V. 1 från medeltiden. Luther (1524).
Olaus Petri (1536). Wallin (1814, 1816).*

136 (W 136).

1. Helge Ande, hjärtats nöje,
bästa skatt och högsta tröst,
du till andakt själv mig böje,
då jag helgar dig min röst.
Överallt ditt tempel står,
där du heligt offer får:
låt min själ därtill utväljas,
att du må i henne dväljas.
2. Du är den förnämsta gåva
den min Jesus skänker mig,
den han värdes allom lova,
som den söka hjärtelig.
Du är ordets vittne sant
och min återlösnings pant,
själens hugnad, Herrens finger,
hoppets ankar, trones vingar.

3. Kärlekseld och nådekälla,
ljuset ursprung, fridens band,
du kan hjärtat tillfredsställa,
när det tärs av ångerns brand.
Giv min ande vittnesbörd
att av Gud jag varder hörd
som ett barn utav sin fader;
så är jag förnöjd och gläder.
4. Du är ned av himlen gjuten
som en ljuvlig dagg och regn.
Frid och tröst med dig är fluten
under Kristi milda hägn.
Ack så uppfyll mildelig
nu min själ, som öppnar sig.
Av din nåd hon sig vill fägna
och sig den med tron tillägna.
5. Du ock alla ting utgrundar,
ja Guds djuphet vet du väl.
Därför jag av dig åstundar
undervisning för min själ,
att jag vet Guds vilja rätt
och kan leva på det sätt
som hans ord mig föreskriver,
att jag honom täcklig bliver.
6. Du är helig; dig misshagar
allt vad synd och orätt är.
Den med otro dig förjagar
kan du aldrig vara när.
Helga mig i en rätt tro,
att du värdes när mig bo;
då kan jag försäkrad vara
att jag skall till himlen fara.
7. Du är nådig, mild, saktmodig
som en duva; men du flyr
bort från den som övermodig
ej sitt onda sinne styr.
Giv mig dygdens stilla fröjd,
gör mig tålig och förnöjd,
att jag ej min nästa hatar
eller det du älskar ratar.
8. Hjälp att jag mot synden strider,
när jag stapplar, var min stav,
trösta mig den stund jag lider,
styrk mig, när jag somnar av.
När jag skall igen uppstå,
giv att jag med glädje må
inför Jesu domstol ställas
och med de utvalda sällas.

Paul Gerhardt (1658). Spiegel (1686).

137 (W 137).

1. Ande, full av nåde,
i all nöd och våde
du min tröst förbliv.
Agg och harm du släcker
och i hjärtat väcker
kärleks eld och liv.
Lär du nu min svaga tunga
om din kraft med glädje sjunga.
2. Du kan undervisa
oss vår Gud att prisa
på mång språk och sätt.
Av din låga brinne
städs vår hug och sinne,
Gud att älska rätt.
Oss du värdes nåd beskära
honom över allt att ära.
3. När betryck och jämmer
hjärtat hårt beklämmer,
låt mig då hos dig
ro och tillflykt finna,
låt det moln försvinna,
som här omger mig.
Kom, o nådesol, med gamman,
lys och gläd oss allesamman.
4. Kom, Guds dyra gåva,
som han värdes lova,
och min tro upptänd.
Kom, ack kom, min längtan,
kom, mitt hjärtas trängtan,
och mitt kval bortvänd.
Hjärtat får nytt liv och styrka,
när du gör det till din kyrka.
5. Hjorten häftigt längtar
och till vattnet trängtar,
när han jagad är;
själen sammalunda,
när bekymren stunda,
tröst av dig begär.
Hon sitt hopp då månade ställa
till den enda glädjekälla.
6. Du som ny mig danar
och min synd avplanar
genom Kristi blod,
du all renhets Anda,
var mig städs till handa,
gör mig vis och god.
Lär mig ditt behag att göra,
när mitt kött mig vill förföra.

7. Styr och för min vandel,
helga håg och handel.
Låt min stig och gång,
dig till pris och heder,
syfta dit du leder.
Låt min bön och sång,
som jag frambär till din ära,
täckas dig och frukter bära.
8. Låt ej satan lede
med sin list och vrede
mig här skada få.
Låt mig, när en ände
sker på mitt elände,
himplens glädje nå.
Där skall jag med fröjdfull tunga,
Gud, din ära evigt sjunga.

J. Franck (1658). Brask (1690).

138 (W 138).

1. Kom, Helge Ande, till mig in,
upplys min själ, upptänd mitt sinn,
att jag i dig må bliva.
Låt lysa livets ljus för mig
och led mig på den rätta stig:
dig vill jag helt mig giva.
2. Uti all sanning led du mig,
förståndet öppna nådelig
och lär mig, Gud, din vilja.
Ack gör mig från all synder ren,
att jag må följa dig allen,
allt ont ifrån mig skilja.
3. Hjälp, Herre, nåderik och blid,
att jag av hjärtat all min tid
mig håller vid det ena:
att tro på Herren Jesus Krist
och öva kärlek utan list.
Min hjälp är du allena.
4. Uppå min sida alltid stå,
att satan mig ej skada må,
ej världen mig förföra.
Med minom anda vittne bär,
att ett Guds barn jag också är,
det han vill saligt göra.
5. Jag kännes vid min svaghet all,
jag vet ej vad jag bedja skall,
vad gagnar eller skadar.
O Helge Ande, bed för mig
och lär mig sucka innerlig
mitt Abba, käre Fader.

6. Mig i din nåd behåll du kvar,
som allt i dina händer har,
min onda hug förändra.
Vad jag har syndat giv mig till;
styrk mig, att gott jag göra vill
och i din fruktan vandra.
7. Giv lycka, Gud, till allt gott verk,
befrämlja det och kraften stärk,
att jag alltmer tilltager
uti din visdom och din nåd
och alltid följer dina råd
och gör vad dig behagar.
8. Hjälp mig att nyttja tiden rätt
och skaffa nytta på allt sätt,
mitt pund ej nedergrava;
ty den som Gud ej tjäna vill,
men gör vad världen hörer till,
han kan ej framgång hava.
9. O Fröjde-Ande, stätt mig bi
i all den sorg jag kommer i,
helst när mig döden kallar;
då hjälp att jag må kristelig
få skiljas hädan, när jag dig
min själ i hand befaller.

Okänd svensk förf. (1694).

139 (E 141).

1. Nu stunden är kommen, o saliga
fröjd,
den stund som bebådad är vorden,
då Anden sig sänker från himme-
lens höjd
att bygga Guds kyrka på jorden.
Vad tröst och vad trygghet det
budet beskär,
att Hjälparen, sanningens Ande,
är när,
som lovats i mästoreorden.
2. De fromma som bidat i längtan och
hopp
få skåda Guds väldiga under.
Ej löftena glömts under tidernas
lopp:
de vila på trofasta grunder.
Med tungor av eld giver himmelen
svar
på brinnande böner och suckan,
som var
så tung under tvivlande stunder.

3. Ej fåfängt förklingar den mäktiga
röst
som bot i Jerusalems bjuder:
det stinger ett styng uti tusendes
bröst,
när Petri förkunnelse ljuder.
Guds kyrka nu föds i den heliga
stund,
och än står hon fast på sin eviga
grund,
hur tiden än stormar och sjuder.
4. O människa, gläd dig och prisa din
Gud,
som dig med sin Ande hugsvalar,
och var ej en träl under bokstav
och bud,
när nåden från himmelen talar.
I ordet och bönen din hugnad du
får
och mod i ditt hjärta, om vägen
ock går
igenom de mörkaste dalar.
5. Ack mildaste Jesu, din Ande oss
sänd
att väcka vårt domnade sinne,
och giv att din sanning må bliva
bekänd
och gömd uti hjärta och minne.
Försmäktar vår själ under ångest
och strid,
låt komma din Ande med ström-
mar av frid,
där vi vår hugsvalelse finne.

O. Bergqvist (1934).

140 (E 143).

1. Livets Ande, kom från ovan,
kom och bär från himlen bud.
Du kan ge den stora gåvan:
tron på ordet, tron på Gud.
Till Guds människor du talar
än i dag kring all vår jord.
Folk och själar du hugsvalar
än i dag med Skriftens ord.
2. Oförgänglig sanning strålar
än i dag från bibelns blad;
än i klara drag den målar
heliga gestalters rad.
Ifrån fäder och till söner

genom tidevarven går
än ett heligt arv av böner,
än profetens röst oss når.

3. Giv att vi för Gud må vandra
såsom Abraham, i tro,
till välsignelse för andra
och till egen själaro.
Giv att vi som Moses brinna
för Guds folk, i kamp och bön.
Giv att vi med Asaf finna
blott i Gud vår del, vår lön.
4. Såsom öknens hjortar trängta
till den svala källans språng,
låt med Koras barn oss längta
efter helg och tempelgång.
Låt med dem oss i din boning
smaka hur du ljuvlig är,
finna vila och försoning:
saligt är att tjäna där.
5. Oss med Stefanus låt skåda
Mänskosönens härlighet;
oss med Paulus än benåda
rikt med trons rättfärdighet.
Dana så vår själ, vårt öra,
att vi mitt i tidens tvång
med Johannes kunna höra
Moses' sång och Lammets sång.
6. Livets Ande, du som danar
Kristi kyrka på vår jord,
kraftens Ande, du som banar
henne väg med Herrens ord,
nådens Ande, du som renar
själar och i dem vill bo,
fridens Ande, du som enar
Herrens trogn, giv oss tro.

Eklund (1934).

141.

1. Helige Ande, låt nu ske
undret, som väcker oss alla:
låt Guds församling än få se
eld ifrån himmelen falla.
Oss ock ett styng i hjärtat giv,
stynget som blir vår själ till liv:
Helige Ande, hör oss.
2. Sanningens Ande, röj den nöd
som vi i hemlighet bära:
mänskan ej lever blott av bröd,
henne Guds ord måste nära.

Sänd oss en hunger runt kring jord
 efter att höra Herrens ord:
 sanningens Ande, väck oss.

3. Helige Ande, låt din röst
 högt om Guds gärningar tala.
 Vittna för tron om korsets tröst,
 krossade hjärtan hugsvala.
 Visa oss Guds rättfärdighet,
 låt oss få se hans salighet:
 Helige Ande, fräls oss.
4. Kärlekens Ande, hand i hand
 lär oss som syskon att vandra.
 Samman oss bind med fridens
 band,
 hjälp oss att älska varandra.
 Styr våra steg i Jesu spår,
 lär oss att bedja F a d e r v å r:
 kärlekens Ande, led oss.

Paul Nilsen (1984).

142.

1. Som sol om våren stiger
 i makt mot himlens höjd
 och all naturen viger
 till livets nya fröjd,
 i själens riken Anden
 går fram med vårens bud:
 nu brista alla banden,
 nu skapar livets Gud.
2. Som elden guld det renar,
 så Andens helga glöd
 med själen sig förenar,
 att synden varder död.
 O salighet och fruktan,
 när Anden kommer när!
 O nåderika tuktan,
 o eld, som allt förtär!
3. Vad intet öga spanar,
 vad intet öra hör,
 vad ingen tanke anar,
 när Anden hjärtat rör,
 ur djupen uppenbaras,
 från höjden stiger ner:
 Guds hemlighet förklaras,
 och tvivel är ej mer.
4. Du höga kraft, jag längtar
 åt dig att giva mig;

min ande törstar, trängtar
 att varda ett med dig.
 Din kärleks eld låt tändas,
 skriv i mitt bröst din lag.
 Min död i liv låt vändas,
 min natt bli salig dag.

5. Guds Ande, du allena
 vår släkt förlossa kan,
 från självisk lust oss rena
 och lösa hatets bann.
 Blott du kan folken lära
 med skilda tungors ljud
 ett enigt lov hembära
 åt allas Far och Gud.
6. Du klara gudomslåga,
 du sol, som vår vigt in,
 Guds svar på livets fråga,
 i våra själar brinn.
 O kom att nu oss viga
 till liv som död ej vet,
 men utan gräns skall stiga
 mot okänd härlighet.

Beskow (1920).

10. Jungfrun Marias kyrkogångsdag.
 (Se ock n:r 35, 611.)

143.

Mal. 3: 3.

1. Den store Mästarn kommer
 med helig kärleks nit:
 han sätter sig ned vid degeln
 och luttrar silvret med flit.
2. Rannsakande han dröjer:
 hans kärlek väntar på
 den stund då i silvrets spegel
 hans bild skall strålande stå.
3. Den store Mästarn kommer,
 som smälter själ och sinn.
 Han sitter vid heta härden
 och ser i själarna in.
4. Och när i hjärtedjupet
 sin bild han speglad fått,
 då glädes den höge Mästarn:
 sitt mål har kärleken nått.

Ingemann (1840). Stri Dahlquist (1938).

Jungfrun Marias bebådelsedag.

Se n:r 34 och 45.

Heliga Trefaldighets dag.

Se n:r 21—29.

11. **Kristi förklarings dag.****144** (NPs 523).

1. Vår blick mot helga berget går,
där, Jesu, du förklarad står
i glans så ren
som solens sken
och pris av Fadern får.
Med fäderna från löftets tid
du talar om din död, din strid,
då du ditt kall
fullborda skall
och oss förvärva frid.
Du styrker här de dinas tro
med försmak av en salig ro,
en helgad fröjd
från himlens höjd,
där dina frälsta bo.
2. Här nere är en smärtans dal,
vår hydda är ett bräckligt skal,
av stoft vår dräkt,
vårt liv en fläkt
och himlavägen smal.
Men Jesu, i din härlighet
du våra sorger ser och vet.
Du lyfter mig
i tron till dig,
till frid och ljuvlighet.
Och fast jag åter måste ned
i sorgedalen, följer med
från glädjens stund
i hjärtats grund
en stilla tröst och fred.
3. En gång när slutat är allt ve,
skall skyn sig öppna, jag skall se
i evigt ljus
mitt fadershus,
min Gud, min Frälsare.
Då skall min blick ej skymmas
mer,
min hydda aldrig brytas ner,
och hunnen dit,
i klädnad vit,
jag allt förklarar ser;

och med Guds folk i paradiset
jag tala får på himmelskt vis
om allt hans råd,
hans makt, hans nåd:
hans namn ske lov och pris.

*Evers (1906, 1914).*12. **Den helige Mikael's dag.****145** (W 34).

1. Förr än mänskostämmor hördes,
och förr än mänskohjärtan rördes
av Herrens salighet och nåd,
tusen sinom tusen stodo
kring gudatronen och tillbådo
den Outgrundeliges råd.
På helga harpors ljud
de buro fram till Gud
sin förtjusning,
och skylande
sitt anlete
knäböjde för sin Skapare.
2. Helig, helig, helig ljuder
omkring den tron där Herren
bjuder
hans änglakor, i evighet.
Honom de sitt offer bära,
ty honom endast tillhör ära
och rike, makt och härlighet.
De tjäna Herren Gud
och akta på hans bud.
Deras prydnad
är helighet
och hörsamhet
och oskuld och fullkomlighet.
3. Över hav och land de fara,
som vinden och som blixten snara,
i ljuvligt och lycksaligt kall.
Till den frommes hägn de ila,
de lägra sig omkring hans vila,
hans fötter akta de från fall.
Och när från syndens stig
en själ omvänder sig
och benådas,
då sjunga de:
Förbarmare,
dig pris och tack och ära ske.
4. Gud, med dina änglahärlar
skall den som dig av hjärtat ärar
få evigt glädja sig en gång.

Buren uppå deras händer,
 skall han med dem i fridens länder
 uppstämman segerns jubelsång.
 Den här ostraffligt går,
 i deras tysta spår,
 genom världen
 skall ren och skär
 och salig där
 med dem dig skåda som du är.

5. Mänska, vill du se Guds rike,
 sök här att bliva änglars like,
 oskyldig, tuktig, glad och from.
 Mänska, du för Gud skall svara,
 när åtföljd av sin änglaskara
 han skall med världen hålla dom.
 Så kämpa, vaka, bed
 och dig var stund bered,
 att din tunga
 i paradiset
 på änglavis
 må evigt sjunga Herrens pris.

J. A. Cramer (1780-talet). Wallin (1818).

146 (W 35).

1. Gud låter sina trogna här
 allt gott av nåd erfara,
 och budskap av hans kärlek är
 mång tusen änglars skara.
 Ty sjunga vi med gott behag:
 Guds änglar från vår barndomsdag
 oss följa och bevara.
2. De lägra sig kring var och en
 som fruktar Herren gärna,
 och deras hjälp är icke sen
 mot dem som ont oss ärna.
 Ty sjunga vi med gott behag:
 Guds änglar från vår ungdomsdag
 för våld och list oss värna.
3. På vägen de oss föra så,
 att vi vår fot ej stöta,
 men trygga och förnöjda gå,
 fast nöd och sorger möta.
 Ty sjunga vi med gott behag:
 Guds änglar oss till ålderns dag
 på hulda armar sköta.
4. Med vänlig hand, fast icke sedd,
 de gravens skräck förjaga
 och hålla tröstens kalk beredd,
 när ångsten gör oss svaga.

Ty sjunga vi med gott behag:
 Guds änglar oss i dödens dag
 till himmelen ledsaga.

5. O Herre Gud, var mild och god,
 när vi med döden strida.
 Din Ande give kraft och mod,
 att vi i frid avlida.
 Så skola vi med gott behag
 dig sjunga på den stora dag
 som vi med fröjd förbida.

*G. Reimann (1689). Svedberg (1694).
 Wallin (1818).*

147 (W 36).

1. Gud vare tack och ära
 för helga änglars vakt,
 som han mig täcks beskära
 emot all ondskans makt.
 Han bjuder, och de fara
 som vädren på hans bud,
 att hägna och försvara
 den rättsligt fruktar Gud.
2. De goda andar rödja
 den väg jag vandra skall.
 De starka hjältar stödjade
 min gång i mödans kall.
 De helga härar skydda
 min ande och min kropp,
 och kring min stilla hydda
 de slå sitt läger opp.
3. Hos mig besök de göra
 som förr hos Israel,
 de mig ur faran föra
 som fordom Daniel.
 De leda mig vid handen
 som Lot ur eld och glöd,
 som Petrus utur banden,
 som Paulus utur nöd.
4. Och när på jorden händer
 att någon syndaträl
 sig ångrar och omvänder
 och tänker på sin själ,
 då hörs i himlens rike
 Guds änglars fröjdeljud:
 »Vi hava fått en like;
 högtlovad vare Gud.»
5. Gud, låt mig även söka
 att dem bereda fröjd
 och deras tal föröka

en gång i himlens höjd.
När de på händeren vilja
mig bära hem till dig,
Gud, låt ej synden skilja
de heliga från mig.

6. När livet skall upphöra,
giv mig en sömn så söt.
Låt dina änglar föra
min själ uti ditt sköt.
När du till doms vill komma,
låt, Fader nåderik,
mig då med alla fromma
bli dina änglar lik.

*G. W. Sacer (1671). Svedberg (1694).
Wallin (1812).*

13. Alla helgons dag.

148 (W 486).

1. I himmelen, i himmelen,
där Herren Gud själv bor,
hur härlig bliver sällheten,
hur utsägligt stor!
Där ansikte mot ansikte
jag evigt, evigt Gud får se,
se Herren Sebaot.
2. I himmelen, i himmelen
vad klarhet, hög och ren!
Ej själva solen liknar den
uti sitt middagssken.
Den sol som aldrig nedergår
och evigt oförmörkad står
är Herren Sebaot.
3. I himmelen, i himmelen
vad sälla utan tal!
Av änglarna och helgonen
vad glans i ärans sal!
Min själ skall bliva dessa lik,
av evighetens skatter rik,
hos Herren Sebaot.
4. I himmelen, i himmelen
man inga tårar ser.
Ej döden, ej förgängelsen
där skola härja mer.
Där skänkes fröjd och härlighet
och frid och oförgänglighet
av Herren Sebaot.
5. I himmelen, i himmelen
en sällhet du berett,

som intet öra hörde än
och intet öga sett,
ej njuten av ett dödligt bröst,
ej sjungen av en dödligs röst,
o Herre Sebaot.

6. I himmelen, i himmelen
själv alla väsens Far
med Sonen och Hugsvalaren
en evig boning har:
ett trefalt helig sjunges där,
då himlaskaran offer bär
för Herren Sebaot.
7. O Fader, Son och Ande, dig
* ske evigt lov och pris.
Ack öppna ock en gång för mig
din himmels paradís.
Ja när jag fast i trone står,
jag av din hand min krona får,
o Herre Sebaot.

*L. Laurinus (1622). Bearb. och tilläktad
(omkr. 1650). Åström (1814, 1816).*

149 (NPs 671).

Upp. 7: 9—17.

1. O se den stora, vita här,
lik tusen berg i snö, som där
med segerpalm
och jubelsalm
för tronen samlad är!
Det är den skara utan tal
från denna jordens sorgedal,
som, ren och god
i Lammets blod,
nu står i himlens sal.
Högt över jordens kval och tvång
vi skåda nu dess kyrkogång
i tempelkor,
där Gud själv bor
bland alla änglars sång.
2. Här levde de i stort förakt,
men se dem där uti sin prakt,
i tronens glans,
med palm och krans,
i härlighet och makt!
Här livet ofta sorg dem gav,
men Gud var tår har torkat av.
Nu vid hans bröst
de finna tröst.
Ej mer är död och grav.
Nu står dem kvar vad dock är bäst:

hos Gud en evig glädjes fest,
och Lammet själv
vid livets älv
är både värd och gäst.

3. Dig, hjälteskara segersäll,
ett mäktigt, tusenfaldigt hell!
Ty fast du stod
med heligt mod,
hell dig, Guds Israel!
Du världens glädje har försmått
och korsets väg i smäleik gått;
ty skördar du
med jubel nu
vad du med tårar sått.
Så höj din röst, du Lammets brud,
att världen all ger återljud:
Pris vare dig
evinnerlig,
all nåds och trohets Gud.

*Brorson (1765). E. Linderholm (1909, 1920).
Bearb. v. 2.*

150 (NPs 525).

1. För alla helgon, som i kamp för
tron
stått fast mot världen och nått
himlaron,
till dig, o Jesu, höjes lovets ton:
Halleluja! Halleluja!
2. Du var i världen deras fasta hus.
Din röst dem ledde fram i stridens
brus,
och genom ödsligt mörker sken ditt
ljus.
Halleluja! Halleluja!
3. Vi kämpa må med troget, tappert
mod
som fordomtid din helga skara
god,
tills hon bekrönt i segerns boning
stod.
Halleluja! Halleluja!
4. O höga samfund, helgon av vår
släkt,
skum är vår stråt, för er har mor-
gon bräckt.
Men alla livas av hans Andes fläkt.
Halleluja! Halleluja!

5. Blir dagen tung och själens möda
lång:
tyst, hör! I fjärran tonar seger-
sång.
Och håg och armar stärkas än en
gång.
Halleluja! Halleluja!

W. W. How (1884). Nathan Söderblom (1911).

151 (E 160).

1. O Gud, för de trogna martyrer
dig lovar din heliga kyrka.
Dig, Herre, som världarna styrer,
med dem vi bekänna och dyrka.
2. Hell eder, Guds vittnen, som traktat
att samvetets renhet bevara
och högre än liv haven aktat
att efter rättfärdighet fara!
3. Som heliga facklor I strålen
längs vägen där släkterna tåga,
ty högre än flammande bälten
slå brinnande hjärtan sin låga.
4. Det liv som I låtit för svärdens
och lejonens glupande käftar
ett vittnesbörd blivit för världen,
som sanningens seger bekräftar.
5. Det blod som i döden I givit,
i tappra och heliga strider,
ett levande säde har blivit
till skördar för eviga tider.
6. I strålen i himlarnas rike,
Guds vittnen, som här haden pina.
Nu haven I fröjd utan like
där Herren har undfått de sina.
7. Ty den som vill smäleken bära
och Kristus för mänskor bekänner,
den kännes han vid i sin ära
en gång inför Gud och hans vänner.

Sam. Gabrielsson (1929).

152 (E 460).

1. O Herre Gud, vi bedja dig:
Till alla dem se nådelig,
som lida marter, kval och hån
för tron på dig och på din Son.
2. O stärk dem i den svåra strid
de kämpa i vår hårda tid;

hugsvala dem och var dem när,
och med din Ande frid beskär.

3. Den tårars sådd de bära ut
låt bli en glädjeskörd till slut,
och samla dem från jordens tvång
till salig fröjd och segersång:

J. Johansson (1934).

153 (E 159).

1. Välsignade varen, I kära
som slumren från världens strid.
Nu prisen I alla Guds åra
med änglar, till evig tid.
För er är det jordiska tvånget
i frihet och jubel bytt:
se nu är det gamla förgånget,
och allting är vordet nytt.
2. All oro och klagan har svunnit
vid klangen av harpoljud.
Det längtande hjärtat har funnit
sin vila till sist i Gud.
För honom I ödmjukt er böjen,
vars välde av gräns ej vet.
För honom och Lammet I höjen
er lovsång i evighet.
3. Med kronor nu prydda I ären,
med pärlor och ädelsten;
den fotsida mantel I bären
är tvagen i blodet ren.
I kommit från levernets möda
och funnit en ljuvlig hamn.
I leven, I ären ej döda.
Högtlovat är Jesu namn.
4. Så signe du, Herre, de kära
som somnat från världens brus,
som alltid få vara dig nära
och skåda ditt anlets ljus.
Åt dig vi oss trygga befalla
i dag och i all vår tid,
till dess du av nåd vill oss kalla
till dig i en evig frid.

A. Takolander (1927). Bearb.

154.

1. Blott vanliga kristna Guds helgon
här voro,
ur synderna lösta i tron på Guds
Son.

De dagligen efter rättfärdighet
foro

och grepo mot kallelsen ovanifrån.
Guds Ande dem ledde
och vägen beredde:

i äran och smäleken, glädjen och
smärtan

Guds kärlek de buro i brinnande
hjärtan.

2. Osynlig dem Frälsaren dagligen
följde,
och jorden fick glans av det evigas
hopp.

Dem höstregnet rikt med välsig-
nelse höljde,
och källor i tårarnas dal runno
opp.

Ett levande vatten,
den himmelska skatten,
i levande strömmar de gävo åt
andra,
som törstande, vilsna och trötta
fått vandra.

3. De heliga motsäga icke varandra:
vad innerst de äga, gemensamt
dem är.

På olika vägar de samma väg
vandra,
den väg som till löftets Jerusalem
bär.

O Gud, vi hembära
dig pris, tack och ära,
att vi ren på jorden få lyssna till
tonen

som helgonen sjunga kring Lam-
met och tronen.

A. Frostenson (1936).

14. Botdagen.

155 (W 25).

1. O Skapare, o gode Gud,
o Fader, nådens källa,
förlåt vad gjort är mot din bud,
låt Jesu förbön gälla.
Ej handla med oss efter rätt,
fastmera uppå faderssätt;
och som ditt barn må var och en,
från synden ren,
dig framgent tjäna utan men.

2. Förbarma dig, o Jesu Krist,
och värdes oss benåda.
Du är den starke hjälte visst,
som hindra kan all våda.
Så fräls ditt folk utav dess nöd,
du som med lära, liv och död
oss löst av evigt kval och ve.
Din nåd bete,
att intet ont hos oss må ske.

3. Välsigna oss, o Helge And,
låt oss din nåd ej mista.
Låt kärlekens och fridens band
ej i ditt samfund brista.
O Gud, av tröst och glädje rik,
i nöden du ej från oss vik.
Vår själ gör ren och väl förnöjd,
giv evig fröjd,
för Jesu skull, i himmels höjd.

*H. Wepse (1589). S. Aronus Forsius (1614).
Wallin (1816).*

156 (W 26).

1. Vi på jorden leva här,
under döden fångna:
vem få vi, som hjälpen är
att ej bli förgångna?
O Fader, dig allena.
Dock må vi sörja bitterlig
att vi så förgätit dig.
Helige Herre Gud,
helige, starke Gud,
helige, barmhärtige Frälsare,
du evige Gud,
låt oss icke falla
i den bittra dödens nöd.
Var oss barmhärtig.
2. Vi för syndaskulden svår
måste straffet bida.
Ho är den som för oss går
och vill döden lida?
O Jesu, du allena.
Du haver lidit hårdan död
till att frälsa oss ur nöd.
Helige Herre Gud,
helige, starke Gud,
helige, barmhärtige Frälsare,
du evige Gud,
låt oss ej förkastas
från din nåd till avgrundsglöd.
Var oss barmhärtig.

3. Vi ej leva som oss bör,
städs i synd vi falla.
Ho är den oss starka gör
emot synder alla?
Guds Ande, du allena.
Blott i din kraft vi komma fort;
ditt är allt som väl är gjort.
Helige Herre Gud,
helige, starke Gud,
helige, barmhärtige Frälsare,
du evige Gud,
låt oss ej förtappas
utan hopp, i evig död.
Var oss barmhärtig.

*V. 1 latinsk växelsång från 1200-talet.
V. 1—3 Luther (1524). Olaus Petri (1529).
Wallin (1819).*

157 (W 44).

1 Mos. 3.

1. Ack, vi äro alla
Adams barn, o Gud.
Såsom han vi falla,
bryta mot din bud.
Lust och högmod höra
ormens smicker än.
Att varann förstöra
vän förleder vän.
Herre, dig förbarma,
var oss nådelig.
Herre, hjälp oss arma.
2. Men den fröjd försvinner,
som jag brottsligt vann.
Snart min brist jag finner,
som ej skylas kan.
Fåfångt jag mig döljer
undan Herrens röst:
vart jag flyr, den följer,
ropar i mitt bröst.
Herre, dig förbarma,
var oss nådelig.
Herre, hjälp oss arma.
3. Borta är det Eden
där jag menlös var.
Bort med samvetsfreden
all min glädje far.
Om ock lyckan mäter
mig sitt överflöd,
skild från Gud jag åter
blott med sorg mitt bröd.

Herre, dig förbarma,
var oss nådelig.
Herre, hjälp oss arma.

4. Se, av jorden komma,
bli vi jord igen.
Fåfångt dock vi somna,
själen vakar än,
vakar och begråter
utan slut sin nöd,
lever för att åter
dö en evig död.
Herre, dig förbarma,
var oss nådelig.
Herre, hjälp oss arma.
5. Världarna sig röra
efter Herrens bud.
Mänskan blott kan göra
mot din lag, o Gud.
Till den minsta lilja
allt är skapat gott:
ack, av mänskans vilja
föds det onda blott.
Herre, dig förbarma,
var oss nådelig.
Herre, hjälp oss arma.
6. Skola vi förskjutas
utan hjälp och tröst?
Skall din himmel slutas
för vår böneröst?
Skall din jord oss nära
till förtappelse
och blott tistlar bära
och förbannelse?
Herre, dig förbarma,
var oss nådelig.
Herre, hjälp oss arma.
7. Nej, på ormen träder
kvinnans helga säd.
Gud, din nåd oss gläder
än vid livets träd.
Jesus kom, och jorden
är välsignad än,
himlen öppnad vorden,
döden själv vår vän.
Herre, dig förbarma,
var oss nådelig.
Herre, hjälp oss arma.
8. Du som frälst oss alla,
Jesu, kom till mig.

Låt mig mer ej falla,
håll mig fast vid dig.
Hjälp mig, när jag strider,
gör mig from och vis,
och mig tag omsider
i ditt paradiset.
Herre, dig förbarma,
var oss nådelig.
Herre, hjälp oss arma.

Franzén (1814).

158 (W 384).

1. Herre, dig i nåd förbarma.
Hör ditt folk, som hjälp begär,
du som ömmar för de arma
och vår enda tillflykt är.
Kom att från vår hjässa vända
våra synders svåra lön
och ditt ljus från höjden sända:
fräls ditt folk och hör dess bön.
2. Du som med en faders hjärta
bär en faders ljuva namn,
du som under dödens smärta
öppnat oss en broders famn,
du som världens väl bereder,
söker oss på villans stig,
kallar, väcker, styr och leder:
över oss förbarma dig.
3. Oss, som dina lagar brutit
skona, milde Herre Gud.
För det blod din kärlek gjutit
hjälp oss, milde Herre Gud.
Från de brott som dig bedröva,
då vi trampa dina bud,
från de lustar som oss söva
oss bevara, Herre Gud.
4. Från allt ont som hjärtat leder
till begärens villostig,
från försåt som fall bereder,
hungerns fasa, pest och krig,
uppror, tvedräkt, brand och lågor,
hagel, storm, din vredes bud,
och från evighetens plågor
oss bevara, Herre Gud.
5. Du som föddes mänskors like
och ditt liv för världen gav,
du som öppnade ditt rike,
då du uppstod ur din grav,
och beseglade din lära,

då du, klädd i segerskrud,
återgick till himlens ära:
hjälp oss, milde Herre Gud.

6. Skydda, styr och fräls din kyrka,
samla själv din spridda hjord,
giv dess herdar mod och styrka
rätt att lära livets ord.
Räck din hand åt dem som falla,
och med nådens milda ljud
de förförda återkalla:
hör oss, milde Herre Gud.
7. Sprid ifrån palats till hydda
fridens sällhet med din hand.
Sträck till oss din arm och skydda
konung, folk och fosterland.
Dig i nåd och makt förklara,
Gud, då krigsbasunens ljud
samlar dem som oss försvara:
hör oss, milde Herre Gud.
8. Må till dina öron hinna
moderns suckar i sin nöd.
Må hos dig den sjuke finna
under plågan tröst och stöd.
Må, o Gud, ditt hjärta röras
av den fångnes klagoljud
och hans suck med mildhet höras:
hör oss, milde Herre Gud.
9. Låt den faderlöses böner
till ditt fadershjärta gå,
änkan som sin saknad röner
stöd av dig från höjden få.
Låt vår oväns hjärta böjas
av försonlighetens bud
och vår suck för honom höjas:
hör oss, milde Herre Gud.
10. Låt vår bön och arbetsmöda
öppna väg till ditt förråd,
bergens malm och jordens gröda
tacksamt nyttjas med din nåd.
Dig förbarma över alla.
Dig med ödmjukt böneljud,
Fader, dina barn åkalla:
hör oss, milde Herre Gud.
11. Du som världens synd borttager,
över oss förbarma dig.
Du som världens synd borttager,
för ditt folk från villans stig.

Du som världens synd borttager,
avvänd våra synders lön.
För det blod som dem avtvager
giv oss nåd och hör vår bön.

Bödmann (1798).

159 (W 385).

1. O du som alla hjärtan ser
och alla hjärtan döma skall,
Allsvåldige, vi falla ner
i stoftet för din fotapall.
Här samlas tjänare och fri,
här hög och låg ej skiljas vill;
ty syndare blott äro vi,
ej annat namn oss kommer till.
2. Ack, fjärran gångna från det liv
som är i dig, vi hava gått
med jordens sorg och tidsfördriv
och slöst på dem vår himlalott.
Vi hava övergivit dig,
i tankar, tal, begär och värv,
och hastat på de dårars stig
med stora steg till vårt fördärv.
3. Vi vilja ej med fagert sken
oss värja mot din stränga rätt,
ty inför dig är ingen ren,
din lag vi alla överträtt.
Vi vilja hellre med varann
åkalla din barmhärtighet
och tro på den som skyla kan
vår brist med sin rättfärdighet.
4. Men utan bättring ingen tro
och utan ånger ingen nåd
skall skänka våra hjärtan ro:
så är din vilja och ditt råd.
O Gud, med heliga beslut
vår myckna synd begråta vi.
För Kristi skull oss ej förskjut,
och med din Ande stå oss bi.
5. Lyft upp vår själ ur jordens mull,
vårt hjärtas uppsåt styrk och stöd:
att högre akta dygd än gull
och rädas mer för synd än nöd.
Låt ära växa i vårt land,
låt frid och rätt där sammanbo
och trohet räcka godhet hand,
till enskilt väl och allmän ro.
6. Ack gör oss, Herre, till ett folk
med fromhet vist, med vishet fritt,

där varje röst är hjärtats tolk
och varje hjärta, Gud, är ditt:
ett folk som städs beflitar sig
att villigt göra det du bjöd
och så på dig förlitar sig
i väl och ve, i liv och död.

7. Så, Gud, med oss du vara skall,
som du med våra fäder var,
och frälsa än från blygd och fall
ett folk som du förvärvat har.
Så blomstra skall vår gamla bygd,
från tidevarv till tidevarv,
och fädrens hopp och tro och dygd
till barnen gå i evigt arv.

Wallin (1818).

160 (W 386).

1. Hör ditt Sions bittra klagan,
Herre, hör vårt böneljud.
Vi förtjänt den svåra agan,
ty vi syndat mot vår Gud.
Du har skäl att straffa, risa,
lägga oss i stoft och mull;
men oss värdes nåd bevisa
för din Sons förskyllans skull.
2. Han för oss har lidit döden:
på hans kärlek trösta vi.
Store Gud, så låt ej nöden
lika stor som synden bli.
Herre, fast vi mycket brutit,
skona oss på faderssätt.
För den frälsning som vi njutit
låt oss njuta barnarätt.
3. Vi för korset ödmjukt falla,
där det dyra blodet rann,
och den kärlek vi åkalla,
som oss Jesus återvann.
Ack, för Jesu död och pina,
fräls oss, Gud, från nöd och kval:
låt oss sist ibland de dina
samlas i din fröjdesal.

Svensk förf. (1798).

161 (W 387).

1. Vänd av din vrede,
Gud, som straffet sänder.
Vänd av din vrede
från bestörta länder.
Vänd av din vrede,

Gud, som har i händer
livet och döden.

2. Vill du oss plåga
som vi äro värda,
vem har förmåga
att din blick uthärda?
Ack, av din låga
jord och hav förtärda
med oss förginges.
3. Böner så varma
alla vi förena:
Döm ej oss arma,
såsom vi förtjäna.
Gud, dig förbarma.
Av din nåd allena
bida vi räddning.
4. Nåd vi begäre,
låt oss henne finna.
Nåden beskäre
vad ej rätt kan vinna.
Maskar vi äre,
skuggor som försvinna,
stoft som förskingras.
5. Bojor vi draga
av den lott vi ärva:
lustar oss jaga,
frestelser omvärva.
Herre, så svaga,
vill du oss fördärva
utan förskoning?
6. För Jesu pina,
för den törnekrona
han för de sina
bar att dem försona,
låt nåden skina,
värdes oss förskona,
var oss en Fader.
7. Jesus allena
hela kan det brutna,
med dig förena
det från dig förskjutna,
genom det rena,
från hans hjärta flutna
blodet och vattnet.
8. Låt oss ej falla,
låt den förbön gälla,
som för oss alla
Jesus hördes fälla.

Dig vi åkalla,
Gud, all godhets källa,
trefaldigt store.

*Latinsk psalm av G. Thymus (1541)!
Wallin (1818).*

162 (W 388).

1. Store Gud, med skäl du klagar
att ett folk fördärvat är,
som ditt namn på tungan bär,
men förtrampar dina lagar
och för hjärtats överdåd
hämtar styrka av din nåd.
2. I din helgedom dig möter
mången själ, som kall och död,
utan känsla av sin nöd,
endast världens nöjen sköter,
och då hon sig lycklig ser,
glömmer dig, som lyckan ger.
3. Kärleksfull, i våra själar
ordet du på klippan sår,
där det inga rötter slår.
Livets frö hos världens trälrar
dör och kväves av begär,
att det inga frukter bär.
4. Du kan tusen världar styra
med ett enda allmaktsord:
styr då ondskan på vår jord,
väck ditt folk och kväv dess yra,
dock i nåd, att det i tid
än besinna må sin frid.
5. När du oss till bättring väcker,
krossa då med lagens röst
säkerheten i vårt bröst.
När i nödens stund du sträcker
oss till hjälp din milda hand,
bryt då även syndens band.
6. Gör min själ den trösten värdig,
som du ger i Jesu blod.
Lär mig tro, att mild och god,
du tillika är rättfärdig,
att din kärlek frälste mig
till att evigt tjäna dig.

Ödmann (1798).

163 (W 389).

Hos. 6: 1—3.

1. Vänder om, I sorgse sinnen,
vänder om till Herren Gud,
medan än I honom finnen,

med sant bot- och böneljud.
Han vars makt av ingen man
störtas eller minskas kan
lika stor i nåd skall bliva,
om vi synden övergiva.

2. Fast han har oss nederslagit,
straffat oss en liten tid,
han ej evigt från oss tagit
sin förlåtelse och frid.
Låtom oss då fatta mod.
Den Allsmäktige är god:
samma hand som slår och spåker
syndasåren åter läker.
3. All den nöd som man beklagar
viker för hans starka hand.
Efter två framlidna dagar
löser han av dödens band;
och när tredje dagens ljus
träder in i våra hus,
giver han nytt liv och styrka,
att med fröjd vi honom dyrka.
4. Snart får man med hugnad skåda
all den kärlek, frid och tröst
varmed Herren vill benåda
dem som akta på hans röst.
Då skall vara i gemen
vårt bekymmer det allen,
att vi Gud, vars folk vi äre,
över allting älska läre.
5. Ty han vill då till oss komma
som en morgonrodnad klar
och bebåda sina fromma
att hans dag skall komma snar,
salighetens ljusa dag,
då med nåd och välbehag
Guds, vår Faders, milda öga
ser till oss ifrån det höga.

*Paul Gerhardt (1656). Brask (1690).
Wallin (1814).*

164 (NPs 636).

1. När vi i högsta nöden stå,
i världen råd och tröst ej få,
när allt är natt och mörker här
och hjälp av människor ute är,
2. vår enda tröst det vare då
att med vår sorg till Herren gå.
Han är den Herren som till slut
oss hjälpa skall ur nöden ut.

3. O Gud, vår Gud, miskundelig,
vi lyfta upp vår blick till dig:
du bäst vår nöd och fara vet;
så gör med oss barmhärtighet.
4. Du lovat haver nådelig
att höra dem som bedja dig:
vi komma nu med ödmjuk bot
och falla neder för din fot.
5. Förlåt vår synd, vårt överdåd.
O Herre, tänk på oss i nåd.
Till vårt elände värdes se
och skynda att din hjälp bete.
6. Då skola vi av hjärtans grund
med fröjd dig tacka varje stund
och lyda dig, som var oss blid,
och prisa dig till evig tid.

*P. Eber (o. 1580). Svensk övers. 1814.
Finkl.-sv. bearb. (1887).*

165 (E 285).

1. Stoffets barn, i stoffet fångna,
dig, o Fader, vi åkalla.
Svaga, blinda, vilsegångna
äro vi, envar och alla.
Dunkelt våra facklor brinna
i en värld som hatar ljuset.
Lys oss, led oss, att vi finna
vägen fram till fadershuset.
2. Låt oss ej i vanmakt dröja,
stirrande mot undergången,
men till dig vårt öga höja
ur en värld, i fasor fången.
Än vi se mot mörka skyar
löftets ljusa båge skimra.
Du som kraften oss förnyar,
lär oss hem och tempel timra:
3. hem och tempel, där din Andas
kraft kan fostra nya slakten,

där de frommas röster blandas
till ditt lov i morgonväkten,
där oss Kristi kärlek tvingar
att det onda utestänga,
där på längtansburna vingar
tankarna mot himlen tränga.

G. Thorsell (1920).

166 (E 577).

1. Kom, Ande, från höjden, kom ned;
ty världen är andelös vorden.
Dig sänk som i skapelsens morgon,
och bred
ånyo ditt växande välde kring jor-
den.
Kom, Helige Ande, från höjden.
2. Kom, Ande, från himlen, med ljus
till nattens förlorade trälar.
Tänd lågan på nytt i Guds helge-
doms hus
och elden som flammnar i vaknande
själar.
Kom, Helige Ande, från höjden.
3. Kom till oss på jorden med frid,
där hämnande vredesmod glöder.
Vi bida med längtan den saliga tid
då kämpande, hatande folk varda
bröder.
Kom, Helige Ande, från höjden.
4. Kom, Ande, från Kristus. Han gav
sitt liv till en evig försoning.
O kom från hans kors och hans
öppnade grav
och dana vår lidande värld till din
boning.
Kom, Helige Ande, från höjden.

Eklund (1934).

C. KYRKAN OCH NÅDEMEDLEN.

1. Kyrkan.

167 (W 139).

1. Vi lova dig, o store Gud:
* med makt och ära går ditt bud,
ditt helga ord,

kring himlar och kring jord.
Helig, helig, helig är Herren
Gud.

2. Din kyrka glädes i ditt skygd,
* hon på ett hälleberg är byggd:
till domens stund

hon vilar på sin grund.
Helig, helig, helig är Herren
Gud.

3. Allt folk skall samlas i dess famn
* och böja knä i Jesu namn
och lova Gud
med kristna tungors ljud.
Helig, helig, helig är Herren
Gud.
4. Allt folk omkring din tron en gång
* skall sjunga segerns höga sång,
där Kerubim
besvara Serafim:
Helig, helig, helig är Herren
Gud.

Wallin (1811).

168 (NPs 528).

1. Gammal är kyrkan, Herrens hus,
står, medan mänskoverk falla.
Tinnar så höga blivit grus;
än hennes klockor oss kalla,
kalla på gammal och på ung,
kalla på själ som trött och tung
längtar till evig vila.
2. Endast en skuggbild, svag och tom,
människor mäktat att dana
efter den ljusets helgedom
som ovan stjärnor de ana.
Herren likväl av stoftet har
byggt sig en boning underbar:
oss har han gjort till sitt tempel.
3. Vi äro Herrens kyrkohus,
uppbyggt av levande stenar:
över oss strålar korsets ljus,
dopet och tron oss förenar.
Vore vi ock allenast två,
bygga han vill och bo ändå
hos oss med hela sin nåde.
4. Rummet som nämns med Herrens
namn
böra vi älska och ära
såsom för själen ljuvlig hamn,
ja såsom hemmet det kära.
Härliga ting ha talats där;
himmelens rike är oss när,
då i dess portar vi träda.

5. Dit ha med far och mor vi gått,
där lyfte barnabön vingen,
där ha för Herren Gud vi stått
samman vid altarringen,
där var vår första nattvardsgång,
där har vid jul och påsk vår sång
med våra fäders sig enat.
6. Give då Gud, att var vi bo,
alltid, när klockorna ringa,
samlas vi må i Kristi tro
Herren vårt offer att bringa,
hämta i bön hans hävor ned,
skåda i hoppet den sabbatsfred
sist för Guds folk står åter.

*Grundtvig (1837). Evers (1906).
Bearb. (1936).*

169 (E 170).

1. Guds kyrkas grund på jorden
är Herren Jesus Krist.
Av honom skapad vorden
hon är, trots all sin brist:
det folk åt sig han vunnit
med lidande och död,
och som i honom funnit
sin frälsning ur all nöd,
2. en helig syskonkedja,
så långt som folken bo,
av människor som tillbedja
en Gud i samma tro,
som Kristi rike skåda
och vandra i hans lag
och höra Anden båda
hans rikets segerdag.
3. Men var är nu den enhet
som världen vittne bär,
att Kristi kärleks renhet,
att Andens kraft är när?
Än föras bittra strider,
som bringa tron på fall,
och Guds församling lider
och mäktar ej sitt kall.
4. Sänd elden, Gud, som tänder
och orenhet förtär.
Giv lösensord som sänder
till helig strid din här.
All sömnhet och träta
med Andens storm fördriv,
låt oss allt ont förgäta
och själviskhetens liv.

5. Din kyrka här i tiden
slut in i enighet
med dem som hunnit friden:
en helig menighet.
Vi längtans blickar vända
mot rena andars hem;
säll den som dit får lända
att bo hos dig med dem!

*S. J. Stone (1866). Eklund (1911).
Beskow (1886).*

170 (NPs 530).

1. Kom, Helge Ande, med ditt ljus,
församla oss till Herrens hus,
att vi må Kristus hylla.
O kom att alla trognas bröst
med evangeliets nåd och tröst,
med tro och kärlek fylla.
Fridens tolk,
lär allt folk
när och fjärran
känna Herran,
lär oss alla
allas Fader rätt åkalla.
2. Ett hopp, en tro, ett dop, en Gud:
så kring vår jord med fröjdeljud
bekännelsen må höjas.
I skaran av Guds Israel
må blott ett hjärta och en själ
och blott ett sinne röjas.
Fridens ord,
nådens bord
kraft oss give
och oss drive,
Gud till ära,
att varandras bördor bära.
3. Förtag all söndring, split och strid,
att de må leva städs i frid,
som samme Fader dyrka.
Med Andens enighet i tro
sig brede helig sabbatsro
kring hela Kristi kyrka.
Fridens Gud,
kom och bjud
att kring världen
sänkas svärden,
och att orden
sannas må om frid på jorden.
4. Ack ännu varar stridens nöd.
Till seger över synd och död

oss med din kraft omgjorda.
De säkra väck, de svaga stärk,
ditt påbegynta goda verk
till Kristi dag fullborda.
Ande god,
hopp och mod,
fridens styrka
giv Guds kyrka
här i tiden,
samla henne sist i friden.

J. Hjertén (tr. 1884). Eklund (1914).

171 (NPs 531).

1. En Fader oss förenar,
en Herde och en fårahjord,
ett dop, som alla renar,
ett frälsningens och livets ord,
en röst från tusen munnar,
en själ i allas röst,
ett bud, som frid förkunnar,
en tro med evig tröst,
en kärlek och en längtan
och samma mål till sist,
ett slut på allas trängtan,
ett liv i Herren Jesus Krist.
2. Så gå vi med varandra
med bön och hopp vår pilgrims-
gång
och sjunga, där vi vandra,
det frälsta Sions segersång.
I mörker och i fara,
i trångmål och i nöd
ser Jesu lilla skara
mot evig morgons glöd.
Från kors, från grav vi ila,
med saligt lov och pris,
till evig sabbatsvila
i Guds, vår Herres, paradiset.

Ingemann (1843). Evers (1902).

172 (W 123).

Jes. 49.

1. Sion klagar med stor smärta,
ropar i sin tröstlöshet,
gjuter ut sitt sorgse hjärta
för den som dess hjärta vet,
säger: »Herren haver sig
bortvänt, övergivit mig.
Han ej mer sig låter finna;
fåfängt mina tårar rinna.»

2. Herren sig i nåd förklarar;
Herren, som är evigt god,
med ett fadershjärta svarar:
»Tryckta Sion, fatta mod.
Skulle jag dig överge?
Männ en moder kunnat se
barnets nöd och icke ömma?
Skulle jag dig då förglömma?
3. Om ock någon kvinna vore
så ovärdig modersnamn,
att hon hat till fostret bure,
det försköte ur sin famn:
jag ett annat hjärta bär
emot den förkrossad är,
och min hand, som synden straffar,
tröst och hjälp åt nöden skaffar.
4. Si, jag hörer dina böner,
Jina strider jag ock vet
och i sinom tid bekröner
dig med ljus och salighet.
Vaka, kämpa, trofast var.
Dig jag ej förgätit har.
Si, jag har på händer mina
tecknat dig och barnen dina.
5. Genom sorgen jag trolovar
dig med mig till evig tid;
rikligt jag ock dig begävar
med barmhärtighet och frid,
när du, tvådd i dopets flod,
heliggjord i Lammets blod,
bär den rätta bröllopsprydnad,
som är kärlek, tro och lydnad.
6. Måste ock av törnen vara
här din krona, o min brud,
tårar dina pärlor klara,
suckar dina sångers ljud:
lyft din ögon upp och se
över jordens kval och ve
himlen öppnad, palmen vunen,
livets krona saligt funnen.»
7. Si, så bygger Gud sin kyrka,
si, så prövar han vår tro,
giver oss i nöden styrka
och i döden salig ro.
Ära ske den Herren stor,
som i himlars himlar bor,
men ser neder till den arma
och vill gärna sig förbarma.

V. 1—4 J. Heermann (1686). V. 1—4, 7
J. Boëthius (1694). V. 6 J. Pauli (1666).
V. 5—6 Wallin (1816).

173 (E 176).

1. Herre Kriste, du din kyrka
helgat till din Faders ära,
att i trohet honom dyrka
och hans namn kring jorden bära.
Hur har din församling handlat?
Ofta hon sitt kall har svikit,
ofta nådens ord förvandlat
och från fridens vägar vikit.
2. Mången gång bland världens visa
miste hon sitt barnasinne,
och bland dem som höghet prisa
korset vek ur hennes minne:
hon som var till frihet boren
gick att världens makter lyda,
gick att följa dem i spåren,
som i fåfäng prakt sig pryda.
3. Världens barn i skadeglädje
städs till hennes dödsdom skyndat.
Vi till nåden ödmjukt vädje,
ty i hennes synd vi syndat.
Hon med oss och vi med henne
träde nådatronen nära
och för honom skuld bekänne,
som steg ned att skulden bära.
4. Dottern Sion låg förkrossad
och av synden sönderslagen;
blev ur Babel dock förlossad
och på nytt till ära tagen.
Herren än, i kärlek trogen,
ej sin kyrka övergiver,
om till ånger redobogen
hon i hjärtat ödmjuk bliver.
5. Herre, i din helga boning
sluta vi en bödens kedja,
och om frälsning och förskoning
vi för din församling bedja:
att när hon i bot sig böjer
och till dig sin längtan sträcker,
du ur stoftet henne höjer,
henne brudens krona räcker.
6. Kriste, du för hennes rening
dig i döden velat giva.
Nu med dig i livsförening
må för evigt hon förbliva.
Du i lidande och lydnad
vägen banat har till fröjden.
Låt din brud, i helig prydnad,
nå din salighet i höjden.

Eklund (1914).

174 (NPs 533).

1. Fädernas kyrka i Sveriges land,
kärast bland samfund på jorden!
Vida hon famnar från strand till
strand,
fast är hon grundad av Herrens
hand,
byggd till hans tempel i Norden.
2. Allt fick sin vigning i kyrkans
famn:
brudgummens löfte till bruden,
hemmet, de nyföddas kristna namn,
kämparnas färd till den sista hamn,
fanan och konungaskruden.
3. Kristet och fritt ville Sverige bo,
råda för landet allena.
Därom i manlig och kristen tro,
därom i strid eller lagfäst ro
konung och folk sig förena.
4. Fädernas Sverige sig kämpat fram,
Kristus var med det på banan,
visade vägen för trofast stam:
Kristus är trofast, och svek är
skam;
korset stod tecknat på fanan.
5. Kristus har vunnit vår bästa gård
både i äran och nöden.
Vida gick striden kring Sveriges
härd;
frid åt Guds kyrka var kampen
värd,
konungens kamp intill döden.
6. Minnen från templet och klockors
malm
fäderna följde, och sången.
Ännu ur fängelsets natt och kvalm
ljöd genom gallret en kämpes
psalm:
det var en svensk, som satt fången.
7. Ädel är skaran, sen tusen år
Gud i vår kyrka fått frälsa.
Framåt vår hoppfyllda längtan
går:
ungdomen kristnad är Sveriges vår,
Sveriges framtid och hälsa.
8. Komme nu åter till strid för Gud
skaran sin Konung till möte,
väpnad och villig, i helig skrud,

samlad, som daggen på ljusets bud
flödar ur morgonens sköte.

9. Kristnade ungdom, dig gånge väl.
Strid för Guds ära i Norden.
Kämpa för frihet åt bunden träl.
Gud bringe friden till Sverigessjäl;
Gud bjude frid över jorden.

Eklund (1909).

175 (NPs 594).

1. Med Gud och hans vänskap,
hans Ande och ord
samt bröders gemenskap
de osedda dagar
vi möta med tröst:
oss följer ju Herden, :,
den trofaste Herden;
vi känna hans röst.
2. I stormiga tider,
bland töcken och grus,
en skara dock skrider
mot himmelens ljus;
det tåget, dess härlighet
världen ej ser,
men Herren går för dem,
men Herren går för dem :,
med segerns baner.
3. O Jesu, bli när oss,
bli när oss alltfört,
och sköt oss och bär oss,
som alltid du gjort.
Ja amen, din trohet
skall bringa oss fram:
lov, pris, tack och ära,
lov, pris, tack och ära :,
vår Gud och vårt Lamm.

Rosenius (1851).

176.

1. Hjärtan, enigt sammanslutna,
söken i Guds hjärta ro.
Lågor, ur Guds väsen flutna,
brinnen klart i Kristi tro.
Han vår hövding, vi hans svurna,
solen han, och vi dess glans,
lemmar av hans livskraft burna,
han är vår, vi äro hans.

2. Kommen, I som han har funnit,
och förnyen ert förbund.
Hyllen den oss övervunnit,
trofast utav hjärtats grund.
Och om ur er brödrakedja
hållfasthet och styrka flytt,
o så tröttnen ej att bedja:
»Herre, stålsätt oss på nytt.»
3. Gud ske ära. Vilka höjder,
vilka djup av idel nåd,
vilka osägbara fröjder,
oss beredda i hans råd!
Gud, som var och är och bliver,
Unders Under är hans namn,
sig i Kristus åt oss giver,
sluter oss i fadersfamn.
4. Kriste, du som oss förenat
till en helig brödrarund,
lär oss, såsom du det menat,
älska till vår sista stund.
Tänd i oss den helga flamman,
som all själviskhet förtär.
I din sanning bind oss samman,
du som själv Guds sanning är.

*Zinzendorf (1725). Chr. Gregor (1778).
O. Mannström (1913). Bearb. (1938).*

177 (NPs 532).

1. Tack, o Gud, att i din kyrka,
våra fäders tempelgård,
du beskär oss ljus och styrka
och din trogna herdevård.
Än i helgedomens famn
samlar Jesu Kristi namn
en gemenskap omkring ordet,
dopets bad och nattvardsbordet.
2. Trycks till jorden ned vårt sinne
under mödor och besvär,
uppåt visar korskrönt tinne
till ett mål som evigt är.
Klockans helga maningsljud
kallar syndare till Gud,
psalmen, som sig mäktigt svingar,
skänker åt vår andakt vingar.
3. Herrens kyrka bjuder alla
oförgänglig sabbatsfrid,
hur än orons vågor svalla
genom söndringslysten tid,
ty i Jesu Kristi tro

- får var själ, som trår till ro
och mot tvivel söker fäste,
hägn likt svalan i sitt näste.
4. Ej den falska frid som söver
bor där Herrens boning är.
Krafter, som vår själ behöver
mot det onda, undfås där;
där vi röna huru bön
striden hoppfull gör och skön,
där vi vapenrustning finna
för att världen övervinna.
5. Låt din kyrka visa stigen
som vi vandre, tills vi nå
templet där evinnerligen
inför dig, vår Gud, vi stå.
Led oss, lyft oss, Herde from,
upp till denna helgedom,
där de återlösta lammen
du kring dig församlar. Amen.

E. N. Söderberg (1910).

2. Ordet.

178 (NPs 552).

1. O Gud, behåll oss vid ditt ord,
och avvärj lögn och själamord.
Näps dem som gå med trots och hån
till kamp mot Jesus Krist, din Son.
2. Låt se din makt, o Jesu kär,
som alla herrars Herre är,
och hjälp din arma kristna hop;
se till dess nöd, förnim dess rop.
3. O Tröste-Ande, helig, god,
förlän ditt folk endräktigt mod;
bliv när oss i vår sista nöd
och för oss fram till liv ur död.

*Luther (1537). Laurentius Petri d. ä. (1567).
Bearb.*

179 (NPs 553).

1. En dyr klenod, en klar och ren,
oss unnats här att äga,
den pärlor, guld och ädelsten
på långt när ej uppväga.
En skatt, den yppersta på jord,
få vi vår egen kalla;
den skatten är Guds helga ord,
som hör till oss alla.
2. När annat som vi akta värt
att äga här och spara,

av rost och mal och tid förtärt,
hör upp vår fröjd att vara;
när dagens verk förgås med hast,
ja förr än afton stundat,
står än Guds ord så nytt och fast,
som när det först vart grundat.

3. Det tärs av ålder ej och tid,
om den ock evigt räckte.
Det går med samma kraft och frid
från släkte och till släkte.
Guds ord förblir i evighet,
när annat allt har farit.
Det ej av tidens växling vet,
likt Gud, som evigt varit.
4. Det kära ord, det enkla ord,
som människor dock förgäta,
var är en mänsklig visdom spord,
som sig därmed kan mäta?
Var giver världen oss en grund,
så fast att därpå bygga,
som ordet av Guds egen mun,
det eviga och trygga?
5. Har jag det ordet sökt till stöd,
när andra stöd mig svikit,
från världens hav, dess storm och
nöd,
in i den hamnen vikit,
då vet jag vad jag tryggas vid,
var jag kan fasthet finna,
då känner jag en ort av frid,
dit inga sorger hinna.
6. Som vattenfågeln dyker ned
i fjärdens klara bölja
att minsta fläck av stoft därmed
från sina vingar skölja,
så två sig anden ren och skär
i ordets djup, det klara,
och känner att hans hem det är,
där han i fröjd får vara.
7. Välsignat vare, Gud, ditt namn
och utan ände prisat,
att du till säker tröst och hamn
oss alla vägen visat.
Vem är nu fattig, vem är rik,
när ej ditt ord oss fattas?
Den ene har, den andre lik,
ju det som mest må skattas.

Runeberg (1857).

Psalt. 19.

1. Av himlens här den Högstes makt
förtäljs med tusen munnar:
det vida fästets ljusa prakt
hans händers verk förkunnar,
och dagen som ifrån oss flyr
bebådar för den dag som gryr
hans ära och hans under.
2. Den rösten hörs av en och var,
den gyllne skriften glänsar
från österns portar lika klar
till västerhavets gränser,
så vitt som solen sträcker ut
från dagens uppgång till dess slut
sin höga hjältebana.
3. Dock strålar i en högre dag
det fröjdefulla ordet
där, gode Fader, ditt behag
är uppenbarat vordet,
där själen, av din kärlek rörd
och vis utav ditt vittnesbörd,
sin plikt och sällhet skådar.
4. Ett klarligt ljus av dina bud
på all min väg mig leder,
och dina löftens nåd, o Gud,
mitt hjärtas fröjd bereder.
Din sanning och din fruktan är
mig mera kostelig och kär
än alla jordens hävor.
5. Säll den som alltid låter sig
utav ditt ord förmana:
hans lön skall bliva stor hos dig
vid slutet av hans bana.
Men vem är den som märka kan,
du Helige, hur ofta han
emot din vilja bryter?
6. Bevara mig för överdåd,
förlåt de gömda brister,
och giv, o Gud, att jag din nåd
i evighet ej mister.
Dig, min Förlossare, min tröst,
må tackas mina läppars röst
och dig mitt hjärtas tankar.

Wallin (1816).

181 (W 141).

1. Dig, ljusens Fader, vare pris:
jag fick till rikedom
det ord som gör den fromme vis
och gör den vise from.
2. Hur ljuvt, hur hjärtligt talar du
i detta dyra ord
till mig, som går ett barn ännu,
o Fader, på din jord!
3. Väl har naturens rika prakt
med tusen stämmors ljud
till min försagda tanke sagt
att du är stor, o Gud.
4. Din väldighet, ditt majestät,
ditt underfulla råd
jag såg i solens höga fjät
och gräsets minsta tråd.
5. Dock låg för mig din mening skymd,
ditt hjärta jag ej fann;
och i en mörk, oändlig rymd
jag som ett stoft försvann.
6. Men gryning blev kring Sinai,
på Tabor uppgick dag:
och själen såg, från töcken fri,
din lag, ditt välbehag.
7. Förklarar för mitt samvete
stod helighetens bud;
till hjärtat flöt hugsvalelse
med nådens milda ljud.
8. Och tidens kval fick sammanhang
med evighetens tröst,
och himlarösternas återklang
blev hörd i jordiskt bröst.
9. O människa, det är dig sagt
vad Gud av dig begär.
Vad han uppå ditt hjärta lagt
din egen sällhet är.
10. I enfald och i ödmjukhet
håll dig till Herrens ord,
och låt, när du hans vilja vet,
hans vilja bliva gjord.
11. Du genom Kristus allt förmår,
som själv dig mäktig gör,
när dig hans Ande leda får
och dig hans kärlek rör.

12. Sann tro på Gud och på hans ord
och kraft att göra gott
och frid i himmel och på jord
är kristnas kall och lott.
13. Till denna lott, till detta kall
mig nåd, o Jesu, giv.
Då vet jag vad jag göra skall
att få ett evigt liv.
14. I dig är Faderns välbehag,
i dig vår salighet,
o Jesu Krist, i går, i dag
och i all evighet.

Wallin (1810).

182 (W 142).

2 Mos. 20.

1. Betraktom väl de tio bud
dem himmelens och jordens Gud
utgivit har från Sinai;
ännu i dag förnimma vi
de helga ljud.
2. För mig ej andra gudar hav.
Så säger han som livet gav.
Mig frukta, älska över allt,
hav lit till mig, som jag befallt.
Så talar Gud.
3. Mitt höga namn missbruka ej:
ditt tal skall vara ja och nej.
Tänk vad du ber, håll vad du svär,
och vördnad för det helga bär.
Minns Herrens bud.
4. Tänk på att helga vilans dag:
besök mitt tempel, hör min lag,
till himlen höj din själ, och märk
att dit bör syfta allt ditt verk.
Så talar Gud.
5. Föräldrar skyldig heder giv
och deras stöd och huggnad bliv.
När du av dem välsignad är,
har dig och Himlafadern kär.
Minns Herrens bud.
6. Förstör ej ditt, ej andras liv,
men undfly vrede, hat och kiv.
Var fridsam, var din oväns vän,
och löna ont med gott igen.
Så talar Gud.

7. Mot köttslig lusta var på vakt:
en helig Gud på dig ger akt.
Låt tukt och ära hos dig bo,
och älska den du svurit tro.
Minns Herrens bud.
8. Tillgrip ej vad dig ej tillhör,
gör redligt vad du göra bör.
Giv allom sitt, gör allom rätt,
och vinn ditt bröd på ärligt sätt.
Så talar Gud.
9. Ej falskt och argt om andra döm,
om nästans goda namn var öm.
Var sann, var skonsam, aldrig hal,
sky både smicker och förtal.
Minns Herrens bud.
10. Hav icke lust till nästans hus:
var nöjd, så blir din levnad ljus.
Fly avund, list och girighet,
och gläds, när du en lycklig vet.
Så talar Gud.
11. Kväv syndens frö uti ditt bröst:
lyd ej begärens falska röst.
Ett renat hjärta Gud begär;
för honom viljan gärning är.
Minns Herrens bud.
12. Så säger han: Jag är din Gud,
som hämnar mina kränkta bud.
Förakta ej mitt majestät,
ty straffet går i brottets fjät.
Så talar Gud.
13. Säll den som håller dessa bud:
han finner nåd för Herren Gud,
en nåd som i mång tidevarv
till fromma barn skall gå i arv.
Minns Herrens bud.

Wallin (1812, 1819).

183 (W 143).

2 Mos. 19, 20.

1. På Sinai stod Herren Gud:
bland eld och rök och tordöns ljud
han stod, fördold i töcknen.
Basunen ljöd, och Herrens röst
med bävan slog allt folkets bröst,
och berget skalv och öknen.
Och Herren talade och bjöd
och sade: Den är evigt död,

som av min budords rätter
blott en åsidosätter.

2. O samvete, o röst av Gud!
Som himlens stjärnor lagens bud
oss lysa evigt klara.
Men vem på hela jordens rund,
vem finns, som kan i domens stund
den starke Hämnarn svara?
En enda finns, som svara kan:
»Allt är fullkomnat», säger han,
sin blick till himlen höjer
och ner sitt huvud böjer.
3. Från Sinai till Golgata
ditt öga vänd, o människa,
och se vad du har brutit.
För dig han lagens vrede bär;
o syndare, för din skull är
hans helga blod utgjutet.
O kom, försmält av ånger, kom
och låt ditt hjärta skapas om,
låt tron din ande liva
och frukt i kärlek giva.

Franzén (1812).

184 (W 145).

1. Om, Jesu, på min vandringsstig
ditt dyra ord ej leder mig,
min själ av natt omgives,
och mitt begär
likt böljan är,
som utav vädret drives.
2. Men av ditt evangelium
går ljuset upp i mörkrets rum.
Vid denna morgonstjärna
ditt råd jag ser,
din nåd tillber
och gör din vilja gärna.
3. Det löfte jag ej glömma vill,
att himmelriket dem hör till,
som hava barnasinne.
I enkel tro
och menlös ro
jag livets vishet finne.
4. Då skall, i känslan av min brist,
det ord jag vörda, som är visst
och kan all sanning lära.
Din kärleksröst
skall bli min tröst,
ditt kors min fröjd och ära.

5. Då skall jag, from och älskande,
uti min Gud en fader se,
en broder i min like,
och heta din
och komma in
uti ditt himmelrike.

6. Och salig, när jag detta vet,
i lydnad och enfaldighet
jag vill till målet skrida
och högre ljus
i Faderns hus
med barnsligt hopp förbida.

Wallin (1816).

185 (W 120).

1. Ack bliv hos oss, o Jesu Krist,
ty afton är nu kommen visst.
Din helga läras klara ljus
låt alltid lysa i ditt hus.
2. Nu är en fast bedrövlig tid:
förskjut oss ej, o Herre blid.
Låt oss behålla i vår nöd
din nåd och sanning till vår död.
3. Helt syndigt går nu hos oss till:
din kyrka hjälp, o Herre mild.
Giv ljus och ande med ditt ord,
så att dess kraft må varda spord.
4. Behåll oss vid ditt rena ord,
förhindra satans själamord,
så att din kyrka i all tid
må se att du är henne blid.
5. Du värdes, Herre, se därtill,
att mången lærer som han vill:
ett självklokt vett vill mästra Gud
och tadla på hans ord och bud.
6. De stolta andar dämpa ned,
som snabba efter tidens sed
att föra nytt på banen an
förfalska så din lära sann.
7. Din sak det är, o Jesu mild,
all äran kommer ock dig till:
fördenskull på dens sida stå,
som här ditt ord försvara må.
8. Ditt ord är i vår nöd och sorg
vår säkra tröst och fasta borg.
Därvid behåll din kyrka ren,
och fria henne från allt men.

9. Giv att ditt ord oss lyser så,
att vi i mörkret icke gå,
men genom denna jämmerdal
må vandra till din himmelssal.

*V. 1 latinsk bönevers av Melancthon. (Tysk
övers. 1611.) V. 2—9 N. Selnecker (1671).
Svedberg (1694).*

186 (W 121).

Psalt. 12.

1. Hjälp, Gud, de trogne äro få
och synas dagligt färre.
Vad ont som stora här och små
bedriva, ser du, Herre.
De tala blott onyttig ting;
lögn, skrymtan, arghet griper kring
bland mänskors barn allt värre.
2. De äro ens i vrångvis flärd,
när orätt skall befrämjas,
och när den fromme skall bli snärd;
de eljest så ej sämjas.
Förtag, o Gud, de ondas råd,
låt deras hjärtas överdåd
utav din tuktan tämjas.
3. De spörja: Ho är Herren Gud,
vars röst vi lyda böre?
De säga: Vi ej annat bud
än våra lustars höre.
Ho är som oss kan stå emot?
Vi akte ingens trug och hot;
vår vilja blott vi göre.
4. Men Herren säger: Snart jag skall
all ondskans makt förfära,
allt högmod bringa uppå fall,
men härlig lön beskära
åt dem som byggt på mig sin lit
och haft för mino huse nit
och kämpat för min ära.
5. Si, Herrens ord är rent och klart
som guld, i degeln skärat;
i nåd och sanning uppenbart,
det blivit oss förärat.
Ty är ock bland betryck och brist
vårt hopp till Herren fast och visst,
vårt hjärta oförfärat.
6. Oss lysa skall hans nådes sken,
när vi hans ord förfäkte,
hans lära bibehålle ren
bland ett fördärvat släkte.

I honom, under all vår strid,
vi finne seger, vänte frid;
med honom allt vi mäkte.

Okänd svensk förf. (1695). Wallin (1819).

187.

Fyrhanda sädesåker.

Matt. 13.

1. Jag var den trampade vägen,
där Såningsmannen god
gick fram, barmhärtig och trägen,
och sådde med tålmod.
2. De små, de många förhinder
förstörde sådden skön;
de togo ordet ur hjärtat,
som fåglarna plocka frön.
3. Jag var den stenbundna marken:
jag hörde ordet glad,
men när det kostade smärta,
jag genast mig undanbad.
4. Ty hjärtat lät sig ej krossas
av Herrens helga lag;
blott ytligt ville det fröjdas
åt frälsningens klara dag.
5. Jag var det törniga snåret:
vid ordets rikdom all
mitt hjärta ville sig dela
åt Kristus och Belial.
6. De tunga, jordiska sorger
och världslig lustas brand
förkvävde gyllene axet,
som knoppats i hjärtats land.
7. Dock du har än icke tröttnat,
du trogne Såningsman.
Du kommer än till det hjärtat
där du sådan otack fann.
8. O sorg, att så jag förspille
din dyra såningsstund!
O värdes synden förlåta
och bota min hjärtegrund.
9. O giv mig nåd att behålla
din gåva, Herre god,
att gömma ordet och bära
dess frukter i tålmod.

Betty Ehrenborg-Poase (1879).

188.

1. Från tidevarv till tidevarv
ditt rike, Gud, skall stå.
Din lära som ett heligt arv
från far till son skall gå.
I nya tiders morgonväkt
din kyrka för den unga släkt
din nåd förkunna skall.
2. Allt djupare skall varje tid
förstå ditt helga ord.
Allt klarare skall Kristi frid
för varje släkt bli spord.
Allt mäktigare brusa skall
de frälsta hjärtans jubelsvall
i högre kyrkoyalv.
3. Ditt bud är övermåttan vidt,
det är mitt hjärtas fröjd.
Ditt frälsningsråd är stort och fritt
som stjärnevalvets höjd.
Din skaparviljas fasta lag,
ditt fadershjärtas varma slag
har ingen tanke mätt.
4. O vilket djup av rikedom
och vishet är hos Gud!
Hur outgrundlig är hans dom,
hans viljas väg och bud!
Vem mätte vidden av hans nåd?
Vem bistod honom med sitt råd,
när världens grund blev lagd?
5. Av honom allting är och var:
han bjöd, och det blev till.
Och genom honom står det kvar,
så länge han det vill.
Till honom varje väsen trår,
som flodens våg mot havet går.
All äran är ock hans.

Sam. Gabrielson (1829).

189.

1. Himmelen stum ej är.
Vittnesbörd Anden bär.
Gud med dig tala vill.
Slut icke hjärtat till.
2. Orden som Jesus sagt
än ha sin frälsarmakt.
Han såsom vän till vän
talar ur ordet än.

3. Lyssnande, vid hans fot
sätt dig, och tag emot
gåvan mer underbar
än allt vad jorden har.

A. Frostenson (1938).

190.

1. Herre, hur kan väl jag
hålla din stränga lag?
Strävar jag än så hårt,
är det mig alltför svårt.
2. Vet jag än väl: »du skall»,
faller jag, fall på fall,
om ej ditt ord, min Gud,
när mig med himmelskt ljud.
3. Men när jag hör din röst,
bräddfull av kraft och tröst,
då blir »du skall» »du får»,
och det för svåra går.

Gertrud Björck (1938).

191.

1. Guds ord bär inga bojor,
Guds ord har vägen fri
till konungar och kojor,
en Andens melodi.
Guds ord tål inga trälar,
men lossar dödens länk
och ger åt sorgsna själar
den klara glädjens blänk.
2. I stället för den börda
som ordet undanvrok
jag bära vill och vörda
min ende Herres ok.
Ty mot allt styggt och gruvligt
jag annars vet och haft
hans ok är lätt och ljuvligt
och skänker segerkraft.
3. Guds ord har inga gränser.
Från rum till rum det far
och mörkret genomglänser
i mulna, ringa dar.
Vem hjälper oss att vandra
den smala vägen? Vem?
O Gud, lys mig och andra
med ordet ända hem.

Amalia Björck (1938).

3. Dopet.

192 (W 148).

1. Helge Ande, du som samlar,
lyser, tröstar med ditt ord
en förvillad släkt, som famlar
kring en olycksalig jord,
sanningens och nådens tolk,
som av jordens alla folk
gör en kyrka, där de alla
Gud, i Kristus, Fader kalla,
2. vittna städse med min anda
att ock jag av samme Gud
är ett barn, som vågar blanda
rösten med de frälstas ljud,
att till mig han även såg,
när jag i det tysta låg,
att till mig hans famn ock sträcktes,
när jag ur det tysta väcktes.
3. När du fordom lik en duva
sänktes till Jordanens brädd,
hördes orden, sälla, ljuva,
ned ur molnens delta bädd:
»Se min Son, till vilken jag
evigt har ett gott behag.»
Ack ännu med dessa orden
öppnas himlen över jorden.
4. Rörande och dyra minne
av det sällaste förbund,
sväva heligt för mitt sinne
under varje livets stund.
Tala på min skumma stig
om en Far som leder mig;
bland besvären, plågan, bristen
säg mig att jag är en kristen.

Wallin (1807).

193 (W 149).

1. »Låt barnen komma hit till mig»,
så du, o Jesu, bjuder;
så, menlöshetens vän, från dig
den milda stämman ljuder.
Din Ande utgår varje stund
att fromma hjärtan gläda,
men först uti din nåds förbund
upptager han de späda,
dem himmelen tillhör.
2. Av Andens kraft i dopets flod
vår själ från synden renas,

och genom ordet vis och god
i tron med Gud förenas.
Ty den där bliver döpt och tror
på nytt av Anden födes.
I honom Sonens kärlek bor,
och hans förhoppning stödes
på Faderns nådelöften.

3. Bär Jesu minne i ditt bröst,
bär det i alla skiften:
det bliva skall din levnads tröst,
din tröst en gång vid griften.
Hans kors uppå din skuldra tag,
bekänn din tro för världen,
så haver Gud till dig behag,
och när du slutat färden,
du än av Herren kännes.

4. O människor, vänden om till Gud
och varden barnen like:
blott med oskyldighetens skrud
I prydens till Guds rike.
Med kristlig dygd och samvetsro
ert barnskap förklaren,
behållen kärlek, hopp och tro,
och himlens nåd bevararen
uti ett helgat hjärta.

Wallin (1814).

194 (NPs 556).

1. I livets bok, o Fader, skriv
det barn vi här dig lämna.
En himmelsk borgarrätt det giv,
ditt barn det värdes nämna.
Låt det, av nådens sol beglänt,
få växa till ditt rikets tjänst.
Bär det på dina armar,
o du som dig förbarmar.
2. Din oskulds silke, Jesu mild,
åt barnet giv till prydnad;
bliv du dess höga förebild
i hörsamhet och lydnad.
Giv fröjd och sorg, hur helst du vill,
blott ständigt dig det hörer till
och rätt ditt namn bekänner
med dina sanna vänner.
3. O Helge Ande, du som än
utöver vattnet svävar,
två du dess själ och rena den,
giv tro som icke bävar.

En himmelsk kraft och hälsa giv
åt detta nyupptända liv,
och skänk det rot och styrka,
o Herre, i din kyrka.

4. Det kommer mången, mången stund
av ångest, nöd och fara:
vid detta heliga förbund
dess hjärta då bevara.
O Trösteande, kom med tröst
till ett beklämt och prövat bröst;
giv mod och kraft i striden
och mitt i oron friden.

O. D. af Wirsén (1889).

195.

1. Fader, du som livet tänder,
tag i dina goda händer
detta späda mänskoliv.
Kristen tro, som allting vinner
och det ljusa målet hinner,
åt ditt barn till gåva giv.
2. Detta barnet skall som andra
genom sorg och glädje vandra;
ingen vet sin morgondag.
Barndoms lek och ungdoms dröm-
mar,
mandoms liv, som mäktigt ström-
mar,
i din hägnad nådigt tag.
3. Ut det måste i den vida
värld, där starka makter strida.
Strid dess strid, och var dess ro.
Låt det kämpa till din ära,
segerrikt sin fana bära:
kristet namn och kristen tro.
4. Namnet som vi barnet giva
värdes i din livsbok skriva,
Fader, du all världens liv.
Mot allt ont som vill förstöra,
fläcka, skända och förgöra,
dess försvar på färden bliv.
5. Dunkla äro människors öden,
livet rymt i dem, och döden;
släkte följer släktes spår.
Ej vi frukta, ej vi famla:
du oss leder, du vill samla
i din famn oss, Fader vår.

Beskow (1920).

196.

1. Gud, hos dig är livets källa:
allt du bär med allmakts ord.
Än nytt liv du låter välla
över samma gamla jord.
Aldrig du ditt verk förgäter,
du förgäter ej de små:
deras änglar närmst dig stå.
2. Gud, hos dig är nådens källa:
mer än livet är din nåd.
Hur en man sin väg skall ställa
står ej i hans eget råd.
Mer än vansklig levnads gåva
du åt barnen skänka vill:
himmelriket hör dem till.
3. In i kyrkans hägn du för oss,
förrän själva dit vi gå;
dold din milda hand berör oss,
innan vi ditt ord förstå.
Nya släkten du välsignar:
över späda huvun spänns
nådens himmel utan gräns.
4. Här den ström går fram, vars flöden
giva glädje åt Guds stad.
Jesu Kristi dop till döden
är det nya livets bad.
Nya människor, Sonen lika,
klädda i hans renhets skrud,
vill du dana av oss, Gud.

E. Liedgren (1911).

197.

1. Till dig, o Fader, vi komma
och lämna uti din vård
en spirande liten blomma
att gro i din örtagård.
Av dig är dess väsen givet,
så tag den i huldrikt hägn,
och dela du själv i livet
dess lott utav sol och regn.
2. O Frälsare, du som sade:
»Låt barnen komma till mig»,
och händerna på dem lade,
välsignande, innerlig,
vi lägga i dina armar
det spädaste lilla lamm,
med bön att du dig förbarmar
och bär till ditt hem det fram.

3. Kom, Ande av höjden, stilla
och viska så milt i dag:
»Du ock är Guds barn, du lilla,
till dig har han gott behag.
Ditt namn är i himlen skrivet,
din ängel för tronen står.
Gå ut som ett bud i livet
om himmelens rika vår.»

G. Anshelm (1980).

198 (W 341).

1. Du som var den minstes vän
och lät barnen till dig träda,
Jesu, du välsignar än
de oskyldiga och späda.
Du en faders omsorg leder
och en moders fröjd bereder.
2. Gode Herde, i din hjord
du de svaga lamm ej glömmar.
Livets bad och nådens bord
du så huldrik åt dem gömmer.
I din famn du vill de kära
till din Faders boning bära.
3. Jesu, i din vård vi ge
våra barn, vårt glädjeämne.
Gud, din gåva äro de:
dig vi dem tillbaka lämne.
Ren i dopet till dig tagna,
låt dem ej från dig bli dragna.
4. Låt oss vandra med dem så,
att vi himlen med dem ärva,
ej med ont dem föregå,
ej en menlös själ fördärva,
att de änglar dem ledsaga
ej hos dig må oss anklaga.
5. Ingen, så ditt ord oss lär,
ingen kommer i ditt rike,
som ej barnsligt hjärta bär
mot sin Gud och mot sin like:
giv att dig som barn vi alla
älska, lyda och åkalla.

Franzén (1814).

199 (NPs 557).

1. Glad bekänner jag för världen:
Jag är döpt i Jesu namn.
Vad än möter mig på färden,
öppen står min Faders famn.
Ringa jordens skatter väga

mot det ena: att få äga,
klädd i dopets helga skrud,
nåd och barnaskap hos Gud.

2. Synden skall mig ej fördöma:
jag är döpt i Jesu namn.
Fadern all min skuld vill glömma,
föra till den trygga hamn,
där mitt hjärta rening vinner
och min själ hugsvalan finner.
Evigt gäller det förbund
som är byggt på dopets grund.
3. Frestaren jag så skall svara:
Jag är döpt i Jesu namn.
Jesus vill jag trogen vara,
vill ej ryckas ur hans famn.
Är jag till hans egen tagen
och i dopet en gång tvagen,
vill jag vandra i hans bud
och ej fläcka dopets skrud.
4. Dopets nåd mig ger i tiden
stöd och fäste för min tro,
skänker hopp att efter striden
i Guds himmel finna ro.
När min blick, mitt hjärta brista,
vill jag säga i det sista:
Jag är döpt i Jesu namn;
Fader, tag mig i din famn.

E. Neumeister (1718). Eklund (1910).

4. Nattvarden.

200 (W 150).

1. O Jesu, än de dina
du vill omkring dig se
och av din bittra pina
en salig frukt dem ge.
Dem in i döden älskar du
och i din Faders rike
vill undfå dem ännu.
2. Dock vill du än på jorden
bland oss ock stiga ner.
För oss ett offer vorden,
dig själv åt oss du ger
och säger, evigt huld och god:
»Tag, det är min lekamen;
och tag, det är mitt blod.»
3. Dig, Jesu, än vi höra
i dessa dyra ord.
Oss alla vill du göra

till dina vid ditt bord;
oss alla, då du brödet tog,
du slöt intill det hjärta
som för oss alla slog.

4. Det hjärtat som i nöden
den armes tillflykt var,
som bad för oss i döden
och våra synder bar,
det hjärtat än med frid och tröst,
med salighet från höjden
här nalkas trogna bröst.
5. Du kommer, kärleksrike,
ännu i Herrens namn
och för oss i ditt rike
emot en Faders famn,
en Faders, som förlåta vill
de barn du återlöste,
och som dig höra till.
6. Dig vilja vi tillhöra,
o Jesu, till vår död
och Herrens vilja göra
i medgång som i nöd.
Då blir du när oss alla dar
intill vår levnads ände,
som själv du lovat har.

Franzén (1812, 1817).

201 (W 151).

1. Jag kommer, Gud, och söker dig,
förkrossad, stadd i våda.
Förbarmare, ack se till mig
och mig med tröst benåda.
Jag brutit har mot dina bud,
men Jesus, medlaren hos Gud,
har världens synder burit.
2. Med ångerns kval, kring korsets fot
jag mina armar sluter:
o Jesu, tag den suck emot,
som här mitt hjärta gjuter.
Jag tröstar på din nåd och makt:
allt är fullkomnat, har du sagt;
du mig med Gud försonat.
3. Då till ditt bord jag träder fram,
låt mig den trösten finna,
att ock för mig på korsets stam
ditt blod du låtit rinna,
att du, som fullgjort Herrens lag,
åt mig berett Guds välbehag,
då jag i dig förbliver.

4. Var du mitt skydd mot världens
flärd,
mot syndens makt och villa,
att kronan som mig är beskärd
jag icke må förspilla.

O Jesu, du som frälsat mig,
mitt hela liv jag helgar dig
din död att evigt prisa.

C. F. Gellert (1757). J. A. Lindblom (1814).

202 (W 152).

1. Jesus Kristus är vår hälsa,
som oss alla ville frälsa.
Med sin pina och sin död
han oss förlöst ur dödens nöd.
2. Att vi Herren ej förgäte,
har han, i det bröd vi äte,
i det vin vi dricke här,
själv lovat att oss vara när.
3. Vid sitt bord han vill oss trösta,
att vi äro återlösta;
vi därom försäkran få,
när vi till Herrens nattvard gå.
4. Nådens kraft vi då erfara,
endast vi vår tro bevara,
att för oss han blivit död,
så visst vi äte detta bröd.
5. Ingen har han vägrat kalla,
kärleksfull han bjuder alla
till sitt helga nådebord:
det är så skrivet i hans ord.
6. Dock skall man sig själv betrakta
och uppå sitt hjärta akta;
ty den hit ovärdig går,
för livet han här döden får.
7. Därför ömt din nöd begrunda,
och sen tvivla ingalunda
att hans nådeord är sant;
du finner här dess underpant.
8. Han vår sveda på sig lade.
»Kom till mig», han mildrik sade,
»kom, du som betungad är;
din syndaskuld på mig jag bär.»
9. Detta löfte tillhör alla
som här ödmjukt nederfalla.
Den som känner synden svår
till detta bordet värdig går.

10. När sig syndarn vill besinna
och till bättring krafter vinna,
äter så i en sann tro,
så får han i sitt hjärta ro.

11. Herre, dig vi skola prisa,
som oss vill så huld bespisa.
Tack ske dig i evighet
för en så stor barmhärtighet.

*V. 1—2 Huss († 1415). Luther (1524).
Olaus Petri (1530).*

203 (W 153).

1. Vad röst, vad ljuvlig röst jag hör!
Upp, själ, och fira som sig bör
den dag som Herren gör.
I dag till dig sker Herrens ord:
»Kom i min famn, kom till mitt
bord.»
2. Jag kommer, Jesu, på ditt bud,
men kläd mig själv i helig skrud,
min Herre och min Gud.
Ikläd mig din rättfärdighet,
att jag må se din salighet.
3. I världen utan hjälp och hopp
som ett förlorat får jag lopp,
men du mig sökte opp.
Du som de dina tecknat har
mig hem på dina armar bar.
4. Lik Petrus jag på villans stig
förnekade och glömde dig,
men du ej glömde mig.
Din blick mig fann, din kärleksblick
till djupet av mitt hjärta gick.
5. Nu detta hjärta aldrig mer
dig, Herre Jesu, överger:
du mina tårar ser.
Jag går så gärna dit du går
och bär mitt kors i dina spår.
6. Och när jag önskar vederfå
de krafter som ej mer förmå,
jag lik Maria då
vid dina fötter sitta vill
och vad du talar lyssna till.
7. Ett enda mig nödvändigt är:
att hava dig av hjärtat kär
och tro vad du mig lär.
Av denna kärlek, denna tro
i liv och död har själen ro.

8. En själ som du åt himlen vann
på jorden ej sin näring fann,
av stoft ej mättas kan.
Den dryck och spis som henne när
ditt blod och din lekamen är.
9. Dig själv du åt de trogna bjöd:
du är det sanna livets bröd,
som frälsar oss från död;
du är den källa av vars flod
en kristen hämtar kraft och mod.
10. Vad skadar mig allt jordiskt kval,
som mig betungar utan tal
i denna jämmerns dal?
Det böjer ned en dödlig kropp,
men lyfter själen till dig opp.
11. Vad gagnar mig allt jordiskt väl,
om jag, en usel syndaträl,
får skada till min själ?
I döden det som drömmen far,
men Andens frukt skall bliva kvar.
12. Och Andens frukt är ödmjukhet
och sanning och rättfärdighet
och fröjd och fridsamhet
och oskuld i en helgad själ
samt mod och kraft för likars väl.
13. Ej skall mitt hjärta bliva kallt,
men älska dem som du befallt
och dig utöver allt:
därpå jag kännas skall igen
och veta att jag är din vän.
14. Så kom att i mitt hjärta bo.
Till dig jag sätter all min tro,
hos dig jag finner ro.
Med dig jag lugn till målet går
och trygg på Herrens dag består.
15. Din Ande mig det vittne bär,
att intet mer fördömligt är
hos den du bliver när.
Ty bliv mig när i liv och död,
o nådens källa, livets bröd.

Wallin (1813).

204 (W 154).

1. Vår Herres Jesu Kristi död
hugsvalar oss i all vår nöd;
och när vi tänka däruppå,
en hjärtans glädje vi då få.

2. Avplanat har han med sitt blod
den handskrift som emot oss stod.
Mot oss var han så god och huld,
att han betalte all vår skuld.
3. Att detta trofast är och sant,
han givit oss en säker pant
uti sin helga nattvard, där
vi smaka huru ljuv han är.
4. Ty hans lekamen, helig, sann,
så ock hans blod, som för oss rann,
vi undfå vid hans helga bord,
som han har lovat i sitt ord.
5. En härlig spis är detta visst,
på vilken aldrig bliver brist,
ett himmelskt manna, som vår själ
till evigt liv bevarar väl.
6. Säll är då varje värdig gäst,
som sig vid Jesu löfte fäst;
ty Jesus vill med kärlek bo
hos den som har en stadig tro
7. samt har det uppsåt att han sig
omvända vill, och rättelig
i Kristus lever, synden dör
och så Guds helga vilja gör.
8. Men den ovärdig går härtill,
ej tror, ej sig omvända vill,
han finner ingen frälsning här;
sin dom han i sitt hjärta bär.
9. O Jesu Krist, vår Broder kär,
som för vår skull korsfästad är,
med dina sår du helar väl
en sargad och bedrövad själ.
10. Giv att med dig i denna stund
vi rätt förnya vårt förbund.
Din nåd är rik, din makt är stor:
amen, välsignad den det tror!

Spegel (1686). Wallin (1814).

205 (W 155).

1. Du livets bröd, o Jesu Krist,
som låter dig här finna
den nådig, som sin syndabrist
vill ångra och besinna,
dig beder jag så innerlig
du ville nu bereda mig,
att jag må värdig vara.

2. Du värdes mig i denna stund
till nådebordet leda
och där bekräfta det förbund
som kan mitt samvet freda,
så att min själ, ej blott min mun,
må av din spis och nådesbrunn
sig kunna vederkvicka.
3. Du värdes ock, o Herre Gud,
mig kraft och nåd förläna
att vandra städs i dina bud
och troget dig här tjäna.
Begåva mig med hopp och tro,
att du må stadigt hos mig bo,
när du mig har bespisat.
4. Tag bort allt hat och bitterhet,
o Jesu, ur mitt hjärta.
Låt mig min synd och orenhet
här ångra med all smärta.
Du är för mig på korset död,
har frälsat mig från evig nöd:
det är min tro, o Jesu.
5. Jag är, o Gud, din nåd ej värd,
fastmera värd din aga.
Jag är i synd och ondska snärd,
däröver må jag klaga.
Dock tröstar det, o Jesu, mig
att du förlåter nådelig
och gärna dig förbarmar.
6. Jag är all full med syndasår:
ack låt din hand mig hela.
Jag är helt blind och vilse går:
din nåd låt mig ej fela.
Jag är helt svag, förbarma dig;
förlorat får, men uppsök mig
och med din hjälp benåda.
7. O Jesu, kom, kom hit till mig,
dig värdigas mig giva,
att dock din kärlek innerlig
må evigt hos mig bliva.
I nöd och död är du min fröjd,
i dig är jag så hjärtligt nöjd:
ej skola vi åtskiljas.
8. Sist beder jag rätt innerlig:
Låt, Jesu, mig åtnjuta
din helga nattvard värdelig
och mig i dig insluta.
Jag blir i dig, du blir i mig.

Du skall ock mig på livets stig
till himlens glädje föra.

*J. Rist (1654). Arrhenius (1691).
Svedberg (1694). Wallin (1814).*

206 (W 156).

1. Jag vill i denna stund,
min Gud, av hjärtans grund
den stora nåd beprisa,
du värdigats mig visa.
Dig vill jag mig nu giva
och evigt din förbliva.
2. O Jesu, Herre god,
din sanna kropp och blod
mitt hjärtas fröjd skall vara,
min tröst uti all fara.
Min håg de himmelsk göra,
när jorden vill förföra.
3. Ej vårt förnuft och vett
Guds vishets djup insett,
dock måste sanning vinna,
all tvekan här försvinna.
Guds ord stå fasta alla,
om jord och himmel falla.
4. Här är Guds rätta Lamm
för oss på korsets stam,
av världen djupt föraktat,
av kärlek till oss slaktat.
Här själen nåd kan finna,
vill hon det rätt besinna.
5. Din trohet, stor och blid,
ske, Herre, pris all tid.
Du mig nu har upprättat
och mildeligen mättat.
Mig skall din kärlek lära
att leva dig till ära.

J. Olearius (1685). Brask (1679).

207 (W 157).

1. Säll den som haver Jesus kär
och honom i sitt hjärta bär,
ty ingen större hugnad är
än hava Jesus hos sig när.
2. Mig ljuvast är min Jesu röst,
mig kärast är min Jesu tröst.
Den vännen som mig återlöst,
han ensam lugna kan mitt bröst.

3. Han är mot ångerfulla god,
han giver de betryckta mod,
han renar oss i dopets flod
och styrker med sitt helga blod.
4. Jesus är hjärtats högsta fröjd,
Jesus gör själen bäst förnöjd;
han lyfter upp till himlens höjd
den under korsets tyngd var böjd.
5. Förnuftet visar ej ett sätt
hur nåd i himlen går för rätt,
men hjärtat, som han styrkt och
glätt,
med tron hans kärlek fattar lätt.
6. Jag söker Jesus med all flit,
till Jesu kors står all min lit;
med ömt begär jag längtar dit
från tidens flärd och svek och split.
7. När jag om morgonen uppstår,
jag söker först min Jesu spår,
och som Maria helst jag går
där jag om honom kunskap får.
8. O Konung, över alla stor,
all världen av ditt ord beror;
men full av nåd likväl du bor
hos den av hjärtat på dig tror.
9. Bliv när mig, o Immanuel.
Med dig och genom dig min själ
är frälst och viss om evigt väl,
men utan dig en syndaträl.
10. Ifrån ett hjärta som har byggt
på dig sitt hopp, förnöjt och tryggt,
fåfänglighet blir utelyckt,
men djupt din kärlek där intryckt.
11. Din kärlek, Herre Jesu Krist,
oss väpnar mot all världens list;
den överskyler all vår brist
och återgiver vad vi mist.
12. Din kärlek, som i döden brann,
ditt blod, som från din sida rann,
din död, som döden övervann,
förlossning för oss alla fann.
13. Du kom till oss av himlen ned,
för oss ditt liv i strid framskred,
och korsets död för oss du led,
att oss förvärva evig fred.
14. Och att vi detta skola tro,
du lovat själv att hos oss bo
och hugna själen med den ro
som föds av kärlek, hopp och tro.
15. Här giver du vår svaghet stöd;
här med välsignat vin och bröd
ditt folk förkunna skall din död
till tidens ände, som du bjöd.
16. Den som dig undfår värdelig
och vandrar på din viljas stig,
han har Guds rike uti sig
och finner frid och fröjd hos dig.
17. Ack Jesu, oss beredda gör:
all syndens makt i oss förstör,
vårt hjärta öppna, väck och rör,
att vi dig undfå som sig bör.
18. Ja nu och alltid när oss bliv,
allt ont, o Jesu, från oss driv,
och oss omsider nådigt giv
en salig död, ett evigt liv.

Låttnak hymn från medeltiden. Spegel (1686).

208 (W 158).

1. Av helig längtan hjärtat slår:
min Jesus jag till mötes går.
Min själ skall se och smaka här
hur ljuvlig du, o Herre, är.
2. Jag hörde rösten av ditt bud
och följde nådens glada ljud;
och fram jag träder nu för dig:
förskjut ej mig, förskjut ej mig.
3. Du fordom högt mig älskat har:
har än du samma kärlek kvar?
Ja, tillgift syndaren ju får,
som full av ånger till dig går.
4. Ack Jesu, mig ock nu tillgiv
och mig ej från ditt ansikt driv.
O du som världens synder bar,
mig nådig och barmhärtig var.
5. Ja du mig nådig är, o Gud,
dig täckas mina läppars ljud:
du redan salighetens makt
i mitt försagda hjärta lagt.
6. Jag känner mig uti ditt hus
klart omvärvd utav nådens ljus
och smaka får en härlig spis
av frukter från ditt paradys.

7. Så vet jag då hur allt mitt ve
jag skall i fröjd förvandlat se:
när till ditt helga bord jag går,
en himmelsk tröstedryck jag får.
8. Där får jag ock ett himmelskt bröd,
som giver kraft i själanöd.
Jag fruktar ej för fattigdom:
din kärlek är min rikedom.
9. Vad bätar mig en jordisk glans?
Mig fröjdar mer den törnekrans
som flätad är kring dina hår
och uti evig blomning står.
10. Vad bätar gunst och rikedom?
Förutan dig är världen tom;
förutan dig, vad jordiskt väl
från döden frälsa kan min själ?
11. Vid dig jag evigt bliva skall:
du är mitt liv, min glädje all,
mitt ljus, mitt hjärtas dryck och
bröd,
min salighet uti min död.

Hedborn (1811).

209 (W 159).

1. Gud vare lovad och av hjärtat
prisad,
att min själ har blivit spisad
vid Herrens helga bord, vars himla-
gåvor
övergå all jordens hävor.
Dig vare pris, o Herre Gud.
Du som allt kan ge och själv dig gav
och min skuld av kärlek planat av,
åt dig lämnar jag ock mig:
vad jag är jag är i dig.
Dig vare pris, o Herre Gud.
2. Hur ljuvligt är ditt bord, där kär-
lek föder
med sitt blod en släkt av bröder,
dem du förbarmande har velat
frälsa,
dem du när till evig hälsa.
Dig vare pris, o Herre Gud.
Jag stod upp att till min Fader gå,
ende Sonen emottog mig då,
livets kalk mig dricka bjöd,
spiste mig av livets bröd.
Dig vare pris, o Herre Gud.

3. O jag skall ej för evigt smaka döden,
ty ock i den sista nöden
jag vet, sig samma kärlekshand skall
sträcka
mot dig och mitt fångsel bräcka.
Dig vare pris, o Herre Gud.
Jesu, giv att vid din nattvard då
jag, den minste, ock ett rum må få;
och för vad jag felar än
möt mig med förlåtelsen.
Dig vare pris, o Herre Gud.

Geijer (1819). Wallén (1819).

210 (W 160).

1. Hur kan och skall jag dig, o Jesu,
nogsamt prisa?
Du värdes mig med dig uti din natt-
vard spisa:
min själ uppfriskar du med ditt ut-
gjutna blod,
du lindrar hjärtats ångst, du giver
fröjd och mod.
2. Du har min syndaskuld och börda
från mig drivit,
du har gudaktighet och kärlek igen-
givit,
du har min svaga tro av nåde åter-
tönt,
du till min matta själ ny tröst och
styrka sänt.
3. O du min ädla skatt, du livets
springekälla,
som dig till egendom mig velat åter-
ställa,
ack bliv och var hos mig, så är jag
salig visst,
så är min död mitt liv. Hjälp mig,
o Jesu Krist.

J. Heermann (1682). J. Peträus (1693).

211 (W 161).

1. Dig, Jesu, vare evigt pris
för all din nåd och gåva.
Av dig jag i en jordisk spis
undfår en himmelsk håva.
Välkommen var, du ädle gäst,
som dig med mig så nära fäst.
Dess är jag glad och sjunger.
2. O Jesu, du mig bjudit in
att av din nattvard spisa.

Nu är jag din och du är min:
det skall i nöd mig lisa.
Nu har jag nog i all min brist,
nu är min själ välsignad visst.
Dess ske dig lov, o Jesu.

3. Låt mig få bliva städs i dig
och dig för evigt tjäna.
Förbliv ock evigt du i mig,
och värdes sist förläna,
när jag är stadd i dödens nöd,
att styrkt av detta nådens bröd
jag glad till dig må fara.

J. Olearius (1671). Svedberg (1684).

212 (E 227).

1. Gud, vår lösta tunga
dig sitt offer bär:
trefalt helig sjunga
vi med änglars här.
Full är himlen vorden
av din härlighet,
vida när kring jorden
din barmhärtighet.
Med serafer alla
vi ditt namn åkalla
och i stoftet falla.
2. Kriste, du som stiger
till de trogna ner
och till frälsning viger
varje själ som ber,
du som bjöd oss spisa
fritt av livets bröd,
dig vi ödmjukt prisa
för din bittra död.
Värdes själv oss rena,
och ditt folk förena,
Jesu, du allena.
3. När du kommer åter
till din stora dom
och inför dig låter
kalla ond och from,
värdes då oss föra
till din nattvardssal,
att oss saliggöra
bland de frälstas tal.
Dig, vår Herre kära,
må vi evigt bära
tack och lov och ära.

Sam. Gabrielsson (1889).

213.

1. Svåra stund, då samvetsnöden
vaknar inför korsets man,
han som lydig intill döden
led och kämpade och vann.
Men på knä vid korsets fot
viker syndens mörka hot.
2. Stilla stund kring nattvardsbordet,
dukat för en hungrig gäst!
Outsägligt kallar ordet
till en obeskrivlig fest.
Huru kan jag stå tillbaka,
när Gud bjuder: Kom och smaka!
3. Stora stund vid altarrunden,
där han själv är själens bröd,
gör mig fri, som nyss var bunden,
levande, som nyss var död.
Kärlek utan gräns och ord
lyfter mig, helbrägdagjord.
4. Segerstund, när jag begråtit
villoväg och villoår!
Salighet, när Gud förlåtit
och förbundit alla sår!
Honom vill jag högt besjunga
med en ny och helgad tunga.

N. Bolander (1935).

214.

1. Som spridda sädeskornen
från åker, berg och fält
församlats och i brödet
till ett ha sammansmått:
2. så må din kyrka samlas,
o Gud, från världen vid,
och vi till ett förenas
i himmelrikets frid.

*A. Frostenson, efter en bön
från fornkyrkan (1886).*

215 (E 432).

Joh. 15.

1. Du sanna vinträd, Jesu kär,
som dina trogna liv beskär
och livet näring giver,
giv mig, du ädla, friska stam,
att helt ur dig jag växer fram
och fast i dig förbliver.

Som grenen vissnar utan saft,
är dig förutan ingen kraft;
förutan dig är själen död
och bidar dom och evig nöd.

O Jesu Krist, :,

bevara mig, :,

att jag förbli va må i dig.

2. O Fader, sanne vingårdsman,
som trädets grenar rensa kan,
att de må rikligt bära,
du göre mig från lustar ren,
att jag må bli en ädel gren,
min vårdare till ära.

Du hålle mig i ans och tukt,
att jag må bära mera frukt
och sist uti ditt rike bär
en frukt som oförgänglig är.
Förläna liv :,

ur Kristi liv, :,

och evig nåd och hägnad giv.

Eklund (1911).

216.

1. Brödet som blev brutet,
vinet som blev gjutet
manar oss och minner:
den som mister vinner.
2. Då ditt liv du miste,
du det vann, o Kriste.
Djupare än döden
gå din kärleks flöden.
3. Medan sekler farit,
du densamme varit.
Släkte efter släkte
livets bröd du räckte.
4. Herre, låt oss vara
i de trognas skara,
som ha frälsning funnit
och ha seger vunnit.
5. Gör oss redobogna,
Faderns vilja trogna;
giv oss kraft att vaka
och ej se tillbaka.
6. Låt vår enda ära
bli att korset bära,
villigt dig allena
i de dina tjäna.

7. När allt nytt är vordet,
dukas nattvardsbordet
för en tallös skara
i Guds himmel klara.

A. Frostenson (1936).

217.

1. Från klarhet till klarhet du låter
oss stiga, o Gud.
Till dig och till Sonen och Anden
höjs lovsångens ljud.
2. I Kristus du kommer oss nära och
öppnar din famn
mot dem som församlas i längtan
och bön i ditt namn.
3. Du hugnar och styrker vår själ med
förlåtelsens ord,
med drycken som släcker all törst
och med bröd från ditt bord.
4. Du gör oss till ett med varandra
kring altarets rund,
till ett med din Son i din lidande
kärleks förbund,
5. till ett med de trogna som nu i din
härlighet bo,
i samma bekännelse, samma till-
bedjan och tro.
6. En gång alla släkten och folk böja
knä för din tron,
till dig och till Sonen och Anden
höjs lovsångens ton.

A. Frostenson (1936).

218 (W 265).

1. Dig vare lov och pris, o Krist,
* välsignad denna dag förvisst.
Vi lova dig nu och till evig tid:
Helig, helig, helig i höjdene!
2. Dig lova helga änglars kor
* och himlars här med glädje stor.
Dig lova Kerubim och Serafim:
Helig, helig, helig i höjdene!
3. Ditt folk, o Herre, lovar dig,
* din brud av hjärtat gläder sig
för all din nåd och din barmhärtig-
het:

Helig, helig, helig i höjdene!

*Latinsk nattvardshymn från medeltiden. Dansk
evangelisk psalm 1529. Svensk övers. 1553.*

5. **Helg och gudstjänst.****219** (NPs 560).

1. Så skön en väg ej finns på jord,
som när vi med varandra
till samma Herrens hus och bord
i Andens enhet vandra.
Vad fröjd att få i samma tro
som bröder här på jorden bo
och sedan evigt vara
uti hans tempel klara!
2. En nåd det är att i vårt land
än tempelklockor ljuda.
Likt källor invid öknens rand
Guds gårdar svalka bjuda.
Där helgedomen öppen står,
dit folket upp till högtid går,
där grönska fridens palmer,
där sjungas lovets psalmer.
3. Fast Guds församling bristfull är
och ingen ren där finnes,
dock Herren har sin vingård kär,
och sitt förbund han minnes.
Än med sitt ord han när oss bor
och frälsar den på honom tror.
Han söker sina vänner
där man sin brist bekänner.
4. Din äran är, o Jesu huld,
ty om du vakt ej hölle
och ej förläte all vår skuld,
snart våra tempel fölle.
Du har, trots all vår stora brist,
likväl, o Herre Jesu Krist,
ditt ljus ej från oss tagit,
din vård ej undandragit.
5. Med dig vår kyrka väl består,
när hon för dig vill strida.
Av dig välsignelse hon får,
ej minst när hon får lida.
Oss alla lär i hennes famn
bekänna rätt ditt stora namn.
Från land och folk och rike
din Ande aldrig vike.

A. F. Runstedt (1911).

220 (NPs 563).

1. Herre, samla oss nu alla
kring ditt dyra nådesord.
Likt ett vårregn låt det falla
på vårt hjärtas torra jord.

Värdes oss din Ande sända
och din eld ibland oss tända;
mätta ljuvligt de elända,
Herre, vid ditt rika bord.

2. Lär oss troget taga vara
på det ord oss givet är.
Led oss i ditt ljus, det klara,
på den väg som till dig bär.
Håll vårt hjärta för dig stilla,
låt ej otron oss förvilla,
Herre, låt oss ej förspilla
nädestunden du beskär.
3. Må vi akta på den tiden
då du söker oss, o Gud.
Snart är nådens dag förliden,
och vi få ej flera bud.
O så hjälp oss nu att höra
vad vår själ kan saliggöra;
upplåt du vårt hjärtas öra
och förnim vårt böneljud.

Lina Sandell-Berg (o. 1872).

221 (W 321).

På söndagens morgon.

1. Hur härlig, Gud, din sol uppgår!
Allt av din nåd sig fröjda får,
allt i ditt ljus förnöjes.
Hur löses ej all mödans tvång,
och blott en enig, stilla sång
till dig från jorden höjes.
Din menighet i tro och hopp
till dina gårdar träder opp,
vart hjärta till dig böjes.
Du är, du är,
o Gud, oss när.
2. Som vällukt går av blomstrens ring,
en stilla andakt runt omkring
uppstiger att dig dyrka.
Ja dig förkunnar, Herre Gud,
allt vad som anda har och ljud,
och världen är din kyrka.
Och luft och ljus, och berg och flod,
och mänskohjärtats glada mod
densamma lära yrka:
all världen har
en Gud och Far.
3. Skall jag då ensam vara stum?
Nej, uppgå till de helga rum
jag vill och se din ära.

Skön är din himmel och din jord,
 men härligare är ditt ord,
 din lag, din nådelära.
 Dig nalkas jag i Jesu namn:
 tag bort min skuld, slut ej din famn,
 och låt mitt hjärta bära
 mig vittnesbörd
 att jag är hörd.

4. Vår jord och vad som är därpå
 skall störtas, himlen skall förgå
 med alla stjärnors skara,
 men ej ditt ord och ditt förbund,
 som varit har till denna stund
 och skall för evigt vara.
 Lär mig då akta på din lag,
 att på den stora sabbatsdag,
 då jag för dom skall svara,
 för Jesu skull
 du är mig huld.

Geijer (1812).

222 (E 437).

1. Gud är här tillstädes:
 låt oss nederfalla
 och hans helga namn åkalla.
 Gud är mitt ibland oss:
 allt i oss må tiga,
 att han må sitt tempel viga.
 Nalkas han,
 mänskan kan
 sänka blott sin panna,
 i tillbedjan stanna.
2. Gud är här tillstädes,
 han som änglar rena,
 skylande sitt anlet, tjäna.
 Helig, helig, helig
 till hans ära sjunga
 Kerubim med himmelsk tunga.
 Hör, o Gud,
 sångens ljud,
 när vi arma, ringa
 ock vårt offer bringa.
3. Majestät i höjden,
 kunde jag dig prisa,
 dig i anden ära visa.
 O att jag ock finge
 liksom änglars skara
 alltid i din närhet vara.
 Giv att jag
 dag för dag

må alltmera renas
 och med dig förenas.

4. Luft, som allt uppfyller,
 bærer och omgiver,
 grund till allt som är och bliver,
 hav, vars hemligheter
 ingen tanke tänker:
 i ditt djup jag nu mig sänker,
 jag i dig,
 du i mig.
 Låt mig helt försvinna,
 dig blott se och finna.
5. Ljus, som genomtränger
 allt och allt förnyar,
 bryt igenom mörka skyar.
 Och som ängens blomma
 sig mot solen vänder,
 låt mig i det ljus du sänder
 stilla stå,
 att jag må
 till allt gott uppväckas
 och ditt öga täckas.
6. Gör mig andligt fattig,
 inåtvänd och stilla,
 frigjord från all världens villa.
 Gör mig ren i hjärtat,
 så att jag blir värdig
 dig att se och vara när dig.
 Tro mig lär,
 som mig bär,
 att på örnevingar
 jag till dig mig svingar.
7. Herre, låt min ande,
 redan här på jorden
 dig ett heligt tempel vorden,
 fyllas av din närhet.
 Dig i mig förklara,
 att jag må din egen vara.
 Var jag går,
 var jag står,
 vare du mig nära,
 all min lust och ära.

*Tersteegen (1729). Maria Arosenius (1831).
 Beskow (1834).*

223 (W 323).

När det ringer till gudstjänst.

1. Hör, Gud ännu sin nåd dig bjuder;
 se, templets portar öppna sig.
 Kanske härnäst, då klockan ljuder,

upplåtes gravens port för dig;
du går ej mer i Herrens hus,
ditt rum bereds i jordens grus.

2. Men om i dag du söker Herran
och hem hans ord i hjärtat bär,
han följer dig och är ej fjärran,
då du hans hjälp och tröst begär;
han ej din sjuksäng överger
och än i graven till dig ser.
3. Så sök i dag, då år och hälsa
än ge dig tid och kraft därtill,
sök Herrens nåd, som vill dig frälsa,
blott du på honom trösta vill;
och Gud, som hör din bön och sång,
välsigna skall din kyrkogång.

Franzén (1814).

224 (W 324).

1. O Gud, det är en hjärtans tröst
att i ditt hus få komma,
där vi få glädjas av din röst
med alla dina fromma:
hur väl det i ditt tempel går,
hur helgedomen härlig står,
det är stor lust att skåda.
2. I dino huse är en dag
fast bättre till att bliva
än allt det nöje och behag
som världen har att giva:
fullkomlig glädje hos dig är
uti din boning, Herre kär,
där du dig uppenbarar.
3. Ty bedje vi så innerlig
att du vår själ förunnar
den nåd att städs hugsvala sig
där man ditt ord förkunnar;
och låt oss där din ära se,
din härlighet oss där bete
till fröjd förutan ände.
4. Giv oss, o Gud, din Ande god,
som på din väg oss leder,
upplyser, styrker håg och mod
och nådigt oss bereder,
att vi ditt ord må rätt förstå
och oss därefter ställa så,
att ditt namn alltid helgas.
5. Vi prise dig, o Fader kär,
* vi dig, o Jesu, äre,

dig Helge And, som trösten är,
vi lika lov hembäre,
som det i allan tid har skett
och ännu sker i evighet:
vi sjunge därtill: Amen.

Laurentius Jonæ (1619). V. 4 Svedberg (1694).

225 (W 325).

Psalt. 84.

1. O huru ljuvlig är
din boning, Herre kär,
ditt tempel och din kyrka,
där sig min själ får styrka
och med ditt ord sig spisa
samt all din godhet prisa.
2. Min själ stor längtan har
och glad sin tillflykt tar
till dina helga gårdar,
där dina barn du vårdar,
där de, i dig förnöjda,
sig av din kärlek fröjda.
3. Som fågeln fri och snar
till kända nästet far
att där i frid få vara
för oro, våld och fara,
så själen till dig längtar
och till ditt altar trängtar.
4. Ty detta aktar hon,
o Jesu, för din tron,
där nåd du henne skänker,
när hon sin plikt betänker
ditt ord och bud att lära
och dig av hjärtat ära.
5. Ack sälla de som bo
uti ditt hus med ro
och hjärtat städse vända
till det som mest kan lända
dig, Gud, till pris och söka
sin tro med ordet öka.
6. Ack sälla äro de
som livets vägar se,
av nådesolen lysta,
och uti hoppet tysta
rätt vandra, tåligt lida
och Herrens hjälp förbida.
7. Fast de med sorg och kval
igenom jämmerns dal
sin vandring måste taga,

de nöjda allt fördraga;
ty livets brunn de finna,
där mod och tröst de vinna.

8. Ja deras lärare
med hjärtans hugnad se
att Herrens bud bli lydda
och de med seger prydda,
när onskans välde stäckes
och trones liv uppväckes.
9. Ack Herre, hör min röst,
du är min enda tröst:
befrämja Kristi rike,
och satan dädan vike.
Låt mig en lem där vara,
den du vill själv försvara.
10. Att tjäna dig en dag
för mig har mer behag
än all den fröjd och ära
som världen kan beskära.
Det hus jag sällast aktar,
där man ditt ord betraktar.
11. Du är min sol i köld,
i strid är du min sköld.
Min tro kan du upptända,
allt ont ifrån mig vända,
mig nåd och ära giva
och låta salig bliva.

Spegel (1694).

226 (W 326).

Psalt. 92.

1. Hur fröjdar sig i templets famn
mitt hjärta och min tunga!
Hur ljuvligt att den Högstes namn
ibland hans folk lovsjunga!
Var morgon hans barmhärtighet,
var afton hans sannfärdighet
hur saligt att förkunna!
2. Vak upp, min själ, var glad och
märk
det goda Gud dig giver.
Hans vishet i hans råd och verk
här uppenbarad bliver.
Hans nåd, oändlig som hans makt,
i vad han gjort, i vad han sagt,
här till din tröst förklaras.
3. O fröjd, o frid som njutes här
av andaktsfulla själar!

Må världens lustar och begär
förnöja lastens trälar:
all deras fröjd är tom och kort;
som vissna gräs de falla bort
och evigt sig fördärva.

4. Men cedern lik, som frisk och skön
på Libanon sig höjer,
och palmen lik, som alltid grön
sin ädla fågring röjer,
så skall i Herrens helga gård
den fromme blomstra i hans vård
och evigt frukter bära.

Wallin (1818).

227 (W 327).

1. Kom, frälsta hjord,
och hör det ord
som kan ditt hjärta nära.
Församlens, folk,
där fridens tolk
förkunnar Jesu lära.
Den lärans röst
är nåd och tröst
åt varje själ som blöder.
Dess enkla bud
är: frukta Gud,
och älska dina bröder.
2. Låt, store Gud,
din sannings ljud
av oss med andakt höras;
låt varje bröst
av nådens röst
i dag till bättring röras;
på det vår tid
i dygd och frid
må trones frukter röna,
och salighet
i evighet
vår tro med seger kröna.

Wallin (1818).

228 (W 328).

1. Hit, o Jesu, samloms vi
att ditt helga ord få höra.
Värdes själv du stå oss bi
och vår håg till andakt röra,
att han, ifrån jorden tagen,
till dig alltid varder dragen.

2. Vårt förnuft förblindat är,
mörker all vår själ betäcker,
om din Ande ej är när,
som nytt ljus i henne väcker.
Jesu, värdes oss nu stärka
och nytt hjärta i oss verka.
3. O du härlighetens sken,
ljus av Faderns ljus utgånet,
gör vår håg från mörkret ren,
som vårt hjärta håller fånet.
Styr vår tunga, håg och öra
till att rätt vår gudstjänst göra.

T. Clausnitzer (1663). P. Lagerlöf (1694).

229 (W 329).

1. O Gud, som hörer allas röst,
giv oss din Andes gåva,
att vi som sätta till dig tröst
dig rätt må kunna lova.
Lär oss ditt ord anamma så,
att tron därav må styrka få
och vi må kristligt leva.
2. Låt upp var trogen herdes mun,
att han ditt bud må följa
och oförskräckt i denna stund
ej någon sanning dölja;
men vad du, Gud, oss säga vill,
det giv du nåd och styrka till,
att han oss det förkunnar.
3. Vår öron öppna, Herre Gud,
regera håg och sinne,
att vi må höra dina bud
och hava dem i minne,
så att vi ordet rätt förstå
och alltid i din vilja gå
och sålede ordet göra.

J. Utenhoviuss (1608). Svedberg (1694).

230 (W 330).

1. O Jesu Krist, dig till oss vänd,
din Helge Ande till oss sänd,
vår andakt höj, vår suckan hör,
och oss på livets väg själv för.
2. Upplåt vår mun till ditt namns pris,
på oss din nådes kraft bevis,
förök vår tro, upplys vår själ
ditt helga ord att lära väl;
3. till dess vi sjunga med Guds här:
Gud helig, helig, helig är,

och saligt skåda ljusens Far
bland änglaskaror uppenbar.

4. Ära ske Fadern och hans Son,
* den Helge And i samma tron.
Den heliga Treenighet
ske pris och lov i evighet.

Tysk förf. (1648). J. Gezelius d. y. (1695).

231 (NPs 559).

1. Salig är den stilla stunden,
Jesu, då vi möta dig,
då vår bön ur hjärtegrunden
till ditt hjärta tränger sig.
Dig att söka, dig att finna
och i dig vårt goda vinna,
endast det vår vilas tid
fylla kan med fröjd och frid.
2. Jesu, rikt med nådesorden
kraft av höjden strömmen ner.
Nådens solsken över jorden
värme hjärtan mer och mer.
Du som ur din fullhets brunnar
all välsignelse förunnar,
oss i din församling giv
näring till ett evigt liv.
3. Skänk i dag de stilla timmar
då vårt hjärta huggnad får,
då ditt ljus för ögat glimmar
och din bild för själen står.
Som Maria ett allena
må vi söka, ett blott mena:
att få lyssna till ditt tal,
göra så det goda val.

E. G. Wollersdorf (1752). Eklund (1909).

232 (W 130).

O gode Ande, led du mig
till sanningen och livet.
Skriv i mitt hjärta vad av dig
i livets ord är skrivet.
Styrkt av din kraft, ledd av din
nåd,
jag vill ditt kärleksfulla råd
med helig vandel prisa.

Aström (1816).

233 (W 331).

Efter predikan.

1. Tack, o Jesu, för det ord
du i dag oss låtit lära.

Må din sanning på vår jord
rota sig och frukter bära.
Kom att i vårt hjärta fästa
kärlek till vår Gud och nästa.

2. Du som låtit oss din lag
ren och helig här förklara,
giv att ock vår arbetsdag
må en själens sabbat vara.
Värdes du vårt bröst uppliva,
att det må ditt tempel bliva.
3. Giv att under livets lopp
livets plikter redligt skötas.
Låt oss här med tro och hopp
dig till ära åter mötas.
Låt det ljuset som oss leder
aldrig bland ditt folk gå neder.

Ödmann (1798).

234 (W 332).

Vid gudstjänstens slut.

1. Således är vår kyrkogång
denna stunden väl förfluten;
i Guds ord, i bön och sång
är hans nåd bland oss utgjuten.
Gud, han vare evigt prisad:
härligt är vår själ bespisad.
2. Vi gå hem, var till sitt bo,
av Guds helga gåvor glade.
Nu vår själ har fått den ro
vartill hon stor längtan hade.
Gud oss framgent så ledsage,
att vi honom väl behage.
3. Gud, vår utgång salig gör,
våra brister nådigt hela,
och all sätans list förstör,
dagligt bröd låt oss ej fela.
Låt oss väl vår vandring ända
och till dig i himlen lända.

H. Schenk (1880). P. Lagerlöf (1894).

6. Invigning av kyrka och kyrkogård.

235 (W 320).

1. Se, milde Gud, i nåd ett samfund
dig till ära
i dag från detta rum sitt första
offer bära.

Med ödmjukhetens hopp och tack-
samhetens ljud
vårt lov vi ägna dig, vår Fader
och vår Gud.

2. För dig, som i din höjd all världens
öden vänder,
den boning är för låg, som byggs
av mänskohänder:
en väckt och krossad själ, som nådens
ljus begär
och lyder Jesu röst, ditt rätta tempel
är.
3. Så kom, o Gud, att oss i nåd och
sanning leda,
att här i våra bröst ett tempel dig
bereda;
till oss en stråle sänd, och låt i
detta hus
oss glädjas av din tröst och lysas
av ditt ljus.
4. Låt säkerheten här ur syndens
dvala väckas
och nådens milda kraft åt väckta
hjärtan räckas,
den sorgsne njuta tröst, den svage
styrka få,
och nåden söka dem som ännu
vilse gå.
5. Låt icke här ditt ord på hårda
klippan falla,
med Jesu blod vår själ till tro och
bättring kalla;
låt här vårt hjärtas bön, på rena
läppar förd,
uppstiga till din tron med hopp
att bliva hörd.
6. Du värdes våra barn din nåd med
dopet giva,
att helgelsens förbund och plikter
trogna bliva;
och låt vid nådens bord den fallne
tillgift få,
den som förkrossad kom med
glädje återgå.
7. Nu, Fader, åt din vård vi detta
tempel lämne.
Oss blive denna dag ett heligt
fröjdeämne.

O Herre, låt ditt folk med renade
begär,
ditt stora namn till pris, dig alltid
möta här.

Bämann (1798).

236 (NPs 574).

1. En handsbredd är vår levnads mått,
vår varelse förgänglig;
vi vandra fram som skuggor blott,
vår omsorg är fåfänglig.
Se innan kort
vi bäras bort
att djupt i jorden gömmas.
2. I denna jord varpå vi stå
skall dödens säde myllas.
Här ock vår egen grav vi få,
här skall på oss uppfyllas
det Herrens ord:
»Du kom av jord,
jord skall du åter vardas.»
3. Men som det korn som sås i mull
står upp i vårlig knoppning,
så varde ock för Jesu skull
här sätt på den förhoppning
att ny vår kropp
en gång står opp,
att oförgänglig leva.
4. Må denna mark som nu i tro
vi till Guds åker viga
omhågnas av en ostörd ro;
må världens larm här tiga:
inom dess port
en fridens ort
i liv och död vi finne.
5. Må sorg som följer båren hit
få himmelsk tröst erfara
och tårat öga lyftas dit
där ingen gråt skall vara.
Må vi till sist,
o Jesu Krist,
hos dig få alla mötas.

B. Riesberg (1911).

7. Prästämbetet.

237 (W 313).

1. O gode Herde, du
som gav ditt liv för fåren,
du ger dem kraft ännu

utur de helga såren.
Ännu du håller vakt
omkring din klena hjord
med samma gudoms makt
och samma nådens ord.

2. Jag är bland dina får,
dock haver du mig kallat
till herdesysslan svår
och vården mig befallat
om din dyrköpta hjord.
Ack Herre, huru skall
en mask på denna jord
förrätta så högt kall?
3. Men efter detta är
ditt stora verk allena
och du, o Herre kär,
själv sänt mig där att tjäna,
så giv ock nåd därtill,
med gåvor mig bekrön
att tjäna som du vill;
ack Herre, hör min bön.
4. Hjälp att med kristligt nit
jag söka må din ära,
din hjord med vaksam flit
uppbygga, trösta, lära;
ej akta världens pris,
ej heller trug och hot,
men på enfaldigt vis
befordra syndabot.
5. Styrk mig att rätt, o Gud,
ditt löftes ord utsprida
och skärpa in ditt bud,
fast jag skall därför lida.
I ditt försvar mig tag,
ty jag ej tala får
till vars och ens behag,
men vad ditt ord förmår.
6. Då jag förkunna skall
ditt ord och dina under,
det vare gudligt tal
och inga mänskofunder.
Giv att den goda säd,
som är ditt helga ord,
av mig må utsås rätt
och falla i god jord.
7. När i ditt ljus jag bör
rätt visa andra vägen,
mig själv, o Herre, gör

till ljusets verk benägen,
att själv ej syndafull,
då helgelse jag lär,
jag slår därmed omkull
vad av mig uppbyggt är.

8. Giv att jag ej begär
gods, yppighet och ära,
men att förnöjd jag är
med vad du täcks beskära.
När jag har dagligt bröd,
jag glad dig tacka vill
och nöjas till min död
med vad du skickar till.
9. Du, Överherde, giv
det jag din får så vårdar,
att de få evigt liv
med mig i dina gårdar,
och jag på domens dag
må säga inför dig:
O Herre, här är jag
med dem du givit mig.

Svedberg (1694).

238 (W 315).

1. O Herre, ho skall bo
på Sions berg i ro?
Vem är den du täcks välja
att där ditt lov förtälja?
Vem vill du nåd bevisa?
Ho kan dig värdigt prisa?
2. Den ödmjuk, ren och from
i Herrens helgedom
upplyfter sina händer
och ej sitt hjärta vänder
till vrång och fåfång lära,
men vill Guds sanning ära.
3. Han skall i all sin tid
få röna Herrens frid.
Till honom nåd skall flöda
i vila och i möda,
i glädjen och i nöden,
i livet och i döden.
4. Så låt oss öppna snart
vårt hjärta uppenbart,
att Jesus må behaga
sin boning däri taga,
oss med sin Ande liva
och evigt hos oss bliva.

5. Ack havom honom kär,
som ärans Konung är.
Han, mäktig och rättrådig,
barmhärtig, mild och nådig,
oss med sin hand bevarar,
välsignar och försvarar.

*A. Arrebo (1623). Spegel (1688).
Wallin (1816).*

239 (W 316).

1. Av dig förordnad, store Gud,
den helga tjänst är vorden,
som himlens dyra ord och bud
förkunna skall för jorden
och leda folken i ditt råd
och lära dem att med din nåd
i Kristus kristligt leva.
2. Dem som arbeta i din säd,
som dyrbar är och mycken,
med kraft av höjden du bekläd,
att de i alla stycken
må vara Herrens tjänare
och finnas trogna skaffare,
att säden ej fördärvas.
3. Dem nåd förlän, att de i allt
dig mer än människor lyda
och vad du skickat och befallt
med nit och sanning tyda.
Det vare ljuvt, det vare tungt,
dock skall ditt ord till minsta punkt
för hög och låg förkunnas.
4. Låt dem på sig ock giva akt
att budet själva hålla.
De stå ju på sin Herres vakt;
o må de aldrig vålla
att någon tar förargelse
utav dens onda leverne,
som bör all dygd oss lära.
5. I högfärd och i yppighet,
o Gud, låt dem ej leva,
ej efter gods och världslighet
och fåfång ära sträva.
Må de besinna, en och var,
att Herren dem förordnat har
till herdar, ej till herrar.
6. Så skicka herdar till din hjord,
som den för ulvar vakta,
den spisa med ditt helga ord
och på dess bästa akta,
att i din sanna kännedom

den varda må din egendom
och evigt salig bliva.

Svedberg (1694). Wallin (1816).

240 (W 318).

Prästval.

1. Du som din församling vårdar,
den ditt blod har återlöst,
och i dina helga gårdar
söker oss med fridens röst,
hör i dag ett folk begära
sig en herde av din nåd,
som predikar livets lära
och förkunnar dina råd.
2. Styr vårt hjärta, att vi mäta
vikten av en herdes kall.
Om vi det i dag förgäta,
dyrt vårt ansvar bliva skall.
Låt ditt folk ett samvet bära
ur ditt tempel, fritt från kval.
Själars frälsning och din ära
vare målet för vårt val.

Ödmann (1798).

241 (W 319).

Biskopsvigning.

1. Väktare på Sions murar,
skåda vidden av ditt kall.
Inför den som prövar njurar
räkenskap du göra skall.
Vårda Kristi får och lamm,
träd med herdestaven fram,
vaksam, fridsam, lyekosam.
2. Skriv det konungsliga budet
tidigt i de ungas bröst.
Låt av nåden utgå ljudet
till de ångerfullas tröst.
Vilsefördas ledsven var,
svagas tillflykt och försvar
och de armas vän och far.
3. Var på tidens tecken vaken,
var vid dess fördärv ej ljum.
Låt den helga ljusastaken
icke stötas från sitt rum.
Bäva ej i stormig tid,
manligt emot ulvar strid,
tåligt Kristi smälek lid.
4. Sök din ära i Guds ära,
i hans starkhets makt var stark.

Gå att som apostel lära,
styra såsom patriark.
Upphöj korsets livsbaner,
att dess inskrift världen ser:
Gud i Kristus segern ger.

5. Dig den högste Herden lede,
du som leda skall hans hjord.
Dig han styrke och berede
med sin Ande och sitt ord.
Give han, vars kors du bar,
dig en krona evigt klar,
när din kamp du kämpat har.

Wallin (1816).

8. Konfirmation.

242 (W 352).

1. Kom, o Jesu, väck mitt sinne,
och bered mig med ditt ord
till den stund som snart är inne,
då jag framgår till ditt bord,
ack det bordet dit du stiger,
kärleksfull, från himlen ner
och till salighet inviger
den som dig sitt hjärta ger.
2. Dig mitt hjärta vill jag giva:
låt det helgas av din nåd.
Din för alltid vill jag bliva:
led mig i din Andes råd.
Du som ej försköt den späda,
nu min ungdoms tillflykt var,
när jag i en värld skall träda,
där så mången vilse far.
3. Låt ditt ljus så för mig skina,
att jag går den rätta stig,
påminn mig din död och pina,
då en avväg frestar mig.
Låt mig djupt i själen fatta
hur du lidit för min skuld,
och din kärlek högre skatta
än all världens makt och guld.
4. Låt mig höra hur du säger:
»Kom, mitt barn, och bliv hos mig;
ingen bättre vän du äger
än den vän som dött för dig.»
Ja mitt rörda hjärta känner
att din Ande är mig när.
O jag vill bland dina vänner
följa dig och ha dig kär.

Franzén (1814).

243.

1. Jesu, låt ej livet
som åt mig blev givet
varda utan frukt.
Väck en helig iver,
som mig framåt driver
under Andens tukt.
Jesu mild,
ack låt din bild
i mig präglas och förklaras,
Gud där uppenbaras.

2. Som en ström förrinner,
som en dröm försvinner
livets gyllne vår.
Om jag sorglös drömmer
och din frälsning glömmes,
blir min ånger svår.
Jesu, bliv
mitt ljus och liv:
om jag ej från ovan födes,
nådens tid förödes.

3. En gång, ringa vorden,
gick du här på jorden,
var ett barn som jag.
Du var ödmjuk, stilla,
trogen i det lilla,
lydig Herrens lag.
Jesu kär,
jag ett begär:
Värdes mig den nåden giva
att dig lik få bliva.

4. Säll är den dig tjänar,
den som du förlänar
barnarätt med dig.
Säll är den du giver
helig eld och iver
till att offra sig.
Jesu mild,
ack låt din bild,
när du en gång uppenbaras,
helt i mig förklaras.

A. Knapp (1826). J. Johansson (1807, 1936).

244 (NPs 604).

1. Räds ej bekänna Kristi namn,
om världen än det skyr.
Det är ett fäste och en hamn,
när allting annat flyr.

2. Blygs ej vid Kristi ord, ty vet
att i det ordet bor
Guds kraft till frid och salighet
för var och en som tror.

3. Vik ej från Kristi kors. Det är
för världen dårskap blott,
men åt Guds trogna det beskär
en oförgänglig lott.

4. Bevara som din högsta skatt
vad Kristi kärlek gav.
I livets dag, i dödens natt
han är ditt ljus, din stav.

E. N. Söderberg (1911).

245 (NPs 564).

1 O Jesu, du som själv har tagit
en gång oss alla i din famn,
i dopets helga bad oss tvagit,
i himlen skrivit våra namn,
du våra tankar ser och känner,
du skådar hjärtats dolda grund
och vet om vi som dina vänner
dig höra till i denna stund.

2. Din kärlek oss ej övergiver,
om vi ock övergivit dig.
Förlorat får, som borta bliver,
du söker på dess villostig.
För den sin syndfullhet begråter
din famn ånyo öppen står:
han blir till barn upptagen åter
och arvedel i himlen får.

3. Så lär oss nu med blygd och smärta
vår barndoms synder kännas vid.
Giv oss ett ödmjukt, troget hjärta,
och skänk oss nåd och giv oss frid.
När till ditt altarbord vi träda
i denna helga högtidsstund,
du värdes oss med kraft bekläda
att trogna bli din nåds förbund.

4. Det livets ord som vi fått lära
ifrån vår första barndomstid,
o giv att frukt det måtte bära
hos oss i livets kamp och strid.
Låt icke otrons köld föröda
den säd du sådde i vår själ.
Låt oss för världens lustar snöda
ej sälja bort ett evigt väl.

5. I provets stund vi äro svaga:
var du vårt skydd mot synd och
flärd.

På dina vägar oss ledsaga
uti en ond och farlig värld.
O gode Herde, var oss nära,
för ulvar vakta själv din hjord.
Oss värdes styrka, stödja, bära
och leda oss med livets ord.

S. Alén (1911).

246 (E 265).

1. Se detta är dagen som Herren oss
gör,
nu låtom oss glädjas och sjunga.
Han upp till sin helgedom åter oss
för
och stämmer till jubel vår tunga.
Hans kärlek vi aldrig förglömme.
2. Vår himmelske Fader oss kallat
vid namn
och låtit sin sol för oss skina.
Vår Frälsare tagit oss upp i sin
famn
och givit oss rum bland de sina.
Hans godhet vi aldrig förglömme.
3. Guds helige Ande besöker vår själ
från barndomens tidiga dagar,
att vi må betänka vårt eviga väl
och leva som Herren behagar.
Hans trohet vi aldrig förglömme.
4. Vår Gud, som oss givit ditt heliga
ord,
o låt oss dess ljuvlighet smaka.
Oss mana att gå till ditt heliga
bord,
och lär oss att bedja och vaka.
Din kärlek vi aldrig förglömme.

A. F. Runstedt (1934).

247.

1. Jesu, låt din kärleks låga
brinna mäktig i min själ.
För ditt rike lär mig våga
ära, liv och timligt väl.
Du som älskat in i döden,
tänd hos mig den helga glöden.
Du som gav dig helt för mig,
hjälp mig leva helt för dig.

2. Jag är svag och obeprövad,
men har valt att följa dig.
Hjälp mig, av din Ande övad,
gå med fasta steg din stig.
Låt en glad och villig lydnad
bli min andes bästa prydnad.
Du som gav dig helt för mig,
hjälp mig leva helt för dig.

A. Bohman (1920).

248.

1. Likt en dröm försvinna
mina unga år.
Herre, hjälp mig finna
vägen där du går.
2. Okänd stig förskräcker,
allt är farlig mark;
men den hand du räcker
kännes trygg och stark.
3. Avgrunds djup oss skilja,
om jag ej blir din.
Herre, böj min vilja:
drag i hjärtat in.

R. Zetterquist (1934).

249.

1. Ett under, likt stjärnornas stiglösa
färd,
är Gudsrikets gång genom själar-
nas värld,
är livet, som tändes och tager
gestalt
i hjärta och gärning, då Gud blir
vårt allt.
2. Det börjar så ensamt: tills natten
blir sen,
sin Jakobskamp själen får kämpa
allen.
Då Herren oss klarhet och seger
fått ge,
en broder och vän i var mänska
vi se.
3. Det börjar så ringa: vi länge få gå
att prövas och övas i uppgifter små.
Men uppdraget växer, som Herren
oss ger;
vårt liv till välsignelse varder allt-
mer.

4. En gyllene tråd vävs i levnaden in;
den spänns till en sträng i den
kämpandes sinn.
När bördan oss trycker och vägen
blir svår,
en eggande ton oss från himmelen
när.
5. Fullbordad skall Herren åt löf-
tena ge;
och vad vi här trodde vi snart
skola se:
det rike som seklerna väntade på
skall segrande komma och evigt
bestå.

A. Frostenson (1886).

250.

Giv mig den tro som skådar dag
där världens ögon blott se natt,
den tro som söker Guds behag
och på hans vägar vandrar glatt,
den tro som offerar världens glans
för äran av att vara hans.

Ur Frälsningsarméns sångbok.

9. Vigsel.

251 (W 335).

1. Gud, välsigna dessa hjärtan,
helga dessa vänners band,
och i glädjen som i smärtan
hägna dem med fadershand.
Bästa skatt i deras bo,
mödans lön och vilans ro
blive kärlek, dygd och tro.
2. Blive många, blive lugna
deras oåtskilda år.
Barn, som deras hjärtan hugna,
träde fromt i deras spår.
Endräkt, flit och kristligt hopp
bygge deras lycka opp,
trygge deras hela lopp.
3. På den väg de skola vandra
led dem i ditt visa råd.
Låt dem, stödjande varandra,
understöddjas av din nåd.
Lydnad för din helga lag,
visshet om ditt välbehag
följe dem till ålderns dag.

4. Låt dem, Herre, i din fruktan
glädjens dag till mötes gå,
tåligt böjas för din tuktan,
när du lägger korset på;
för varandra, som du bjöd,
vara allt i lust och nöd,
vara ett i liv och död.
5. Och när sist vid dödens möte
trogna makar skiljas åt,
när från vännens kalla sköte
vännen sliter sig med gråt,
trösta den som sorgen tär,
att den sörjda hinnes där
varest ingen död mer är.

Wallin (1816).

252 (W 337).

1. Nu blott för världen två,
för Gud ett liv, en anda,
de hulda makar gå
att sina öden blanda
och dela ljuvt och lett
allt efter ditt behag,
o du som vis berett
så klar som mulen dag.
2. Välsigna det förbund
de vid din kärlek trygga:
låt dem sitt hopp var stund
på dig allena bygga;
och sist, när jordens band
av döden lösas opp,
i fridens sälla land
fullborda deras hopp.

Ajelius (1818).

253 (NPs 572).

1. Gud, se i nåd till dessa två
som här inför ditt anlet stå
med löfte att i liv och död
förenta dela lust och nöd.
2. Det är ett heligt fridsförbund
de slutit nu i denna stund:
så värdes, Gud, därtill dem ge
din hägnad och välsignelse.
3. Här levs ej städs i rosegård,
och mången prövning kan bli hård:
behåll dem då, o Herre god,
i kärlek, som ger tröst och mod.

4. Din Ande blid ledsage dem
och blive gäst i deras hem,
att stilla fröjd och ljuvlig ro
med honom där må bli och bo.
5. O Gud, vi böja oss för dig,
som är vår Gud evinnerlig,
vårt hopp, vår fröjd, vår frid, vårt
råd.
Välsigna oss och giv oss nåd.

Runeberg (1857).

254 (E 280).

1. All äkta kärleks hemlighet
är att den giva vill.
Att ge vad hjärtat dyrast vet
hör brud och brudgum till:
sin framtids liv, sin kraft, sin själ
de ägna åt varann.
Och det behagar Herren väl,
som rikt välsigna kan.
2. Han give dem i livets vår
av livets rikedom.
Han skänke dem de goda år,
då lyckan går i blom.
Han give efter sitt behag
i hem och sinne ro,
ett kall, som övas dag från dag
i kärlek, hopp och tro.
3. Visst jordisk kärlek ej förmår
att göra himlen klar,
men ovan sky som dunkel står
är himlens sol dock kvar.
Den rätta sol i andens värld
är nåden från vår Gud.
Hon lyse över livets färd
för brudgum och för brud.

Eklund (1934).

Jordfästning.

Se avdelningen *De yttersta tingen.*

10. Diakoni.

255 (E 267).

1. Förrän Guds Son sitt verk full-
bordar
och korsets väg till seger går,
i ödmjukhet han sig omgjordar
och sina vänners fötter tvär.

- Han vill sin nya lag oss lära,
det bud han oss på hjärtat lagt:
blott dem som älska kan Gud ära,
blott dem som tjäna ger han makt.
2. Sig själviskt skona, själviskt spara
är dårars konst, är lycka snöd.
»Var själv ditt mål!» är frestarns
snara,
sig själv att leva heter död.
Men fritt sig själv som offer bära
åt Gud i brödrakärlek ren,
hans nåd till pris, hans namn till
ära,
är gudstjänst utan vank och men.
3. Rätt frihet endast han förlänar,
som själviskheten övervann,
ty fri är den i kärlek tjänar,
sig själv förnekande som han.
Och den som vill hans vägar
vandra,
i lydriad för hans stora bud
om bröders kärlek till varandra,
hans liv, det är ett liv i Gud.

Eklund (1910, 1914).

256 (NPs 566).

1. Herrens röst i Sion ljuder:
den Mäktige från höjden bjuder,
och det som han befäller sker.
Rösten kallar fram en skara
ur Sions menighet att vara
till tjänst kring Konungens baner:
»I barn av Israel,
gån med Immanuel,
Sions Konung,
till helig strid
i nödens tid;
jag giver segerkraft och frid.»
2. Sions barn den rösten höra
och gå åstad att stilla göra
i lydig tro vad Herren sagt.
När i svagas tjänst de träda,
de tjäna den som av det späda
och svaga skapat sig en makt.
Och han, som tjänat har,
fastän han Herren var,
Sions Konung,
dem föregår,
där kampen står,
och de få följa i hans spår.

3. Herre, att ur nöden frälsa,
att läka sår och skänka hälsa
du kommit har från livets land.
Kranka med din makt du helar,
åt hungrande du brödet delar,
du lossar sönderslagnas band,
och barnen vid din barm
få njuta kärlek varm.
Sions Konung,
som gav ditt liv,
ditt sinne giv,
och med din Ande när oss bliv.

Eklund (1910).

257 (NPs 567).

1. Din kärlek, Jesu, gräns ej vet:
du själv oss uppenbarar
den nåd som var av evighet,
som är och evigt varar.
Där nöd och sorg ett hjärta tär,
där tröst och råd en själ begär,
du med din hjälp är nära.
2. Dem som i världen vilse gå,
de trötta och de gamla,
de sjuka, fattiga och små
du vill kring dig församla.
Av det i världen intet var
åt dig ett folk du utvalt har,
som du vill rikt benåda.
3. Du skänker oss ett nådens år,
du löser trældomsbanden;
där bland betryckta fram du går
Guds rike är förhanden.
Du, Herre, själv dess spira bär,
när du mot oss barmhärtig är.
Du härskar, när du tjänar.
4. Och stor i himmelriket är
den som din kärlek tvingar,
den som ej tack och lön begär,
men tyst sitt offer bringar,
som går med glädje där du går
och tacksam är att dig han får
i dina bröder tjäna.
5. O Jesu, oss din Ande sänd,
som liv från ovan föder;
den eld i din församling tänd,
som av din kärlek glöder.
Oss alla hjälp, att vi förmå

vad vi av dig för intet få
med fröjd för intet giva.

E. Lönnagren (1917).

258 (NPs 568).

1. Kärlek av höjden
värdes beskära.
Lär oss att leva
helt till din ära.
Vida kring jorden
gånge din lära,
komme ditt rike.
2. Heligt och troget
lär oss att strida,
villigt och stilla
lär oss att lida,
seger och vila
lär oss att bida
sist i ditt rike.

Beakow (1887).

259 (NPs 569).

1. Konung och Präst, träd in i denna
skara.
Oss med din Ande hägna och be-
vara,
låt våra hjärtan tempel åt dig vara,
Jesu, vår Herre.
2. Du som för oss har burit synda-
nöden,
Helige, värm oss med den starka
glöden,
att vi dig älska, trofast intill döden,
Jesu, vår Herre.
3. Ödmjukhet giv oss och ditt milda
sinne,
hjälp att ditt saktmod vi till pan-
sar vinne,
giv att din likhet närmare vi hinne,
Jesu, vår Herre.
4. För oss den väg som fram i stillhet
drager,
giv oss den kärlek som alltmer till-
tager,
tror allt och hoppas, lider och för-
drager,
Jesu, vår Herre.

5. Var oss i döden med din Ande nära,
låt oss en gång med jubel säden
skära
och för ditt anlet våra kärvar bära,
Jesu, vår Herre.

*J. A. G. Disselhof (1860?). R. T. Kihlberg (1890?).
Paul Nilsson (1908). E. Akesson (1934).*

260 (NPs 570).

Jak. 1: 22, 27.

1. Får ej i vårt hjärta bo
kärleken till bröder,
död och kraftlös är vår tro,
ingen frukt den föder.
Stängs för nödens barn vår famn,
när de hjälp begära,
svek det blir att Kristi namn
våra läppar ära.
2. Att ge faderlösa stöd,
änkors sorg ej glömma,
att för vilsekomnas nöd
av allt hjärta ömma,
vara dem ett glädjebud,
vilkas fröjd är gäckad:
det är inför Herren Gud
gudstjänst obefläckad.
3. »Salig den barmhärtig är»,
så ditt löfte ljuder,
du som våra sorger bär
och din tröst oss bjuder.
Hur vi fyllt din kärleks lag
skall du utranssaka,
när du sist på domens dag
kommer hit tillbaka.
4. Den Guds vilja göra vill,
likars bördor dela
och med saktmod giva till
vad hans bröder fela,
han av Jesu vittnesbörd
räknas till de trogna,
när en gång till evig skörd
Herrens åkrar mogna.

E. N. Söderberg (1911).

261.

1. Tung och kvalfull vilar hela
världens nöd på Jesu hjärta;
och han kallar oss att dela
denna bördas tyngd och smärta,

- 2 ej att dela glädjen bara,
utan lidandet tillika.
Vi som ville kristna vara,
må vi icke Kristus svika.

3. Inför Kristus äro alla
ett, och allas nöd gemensam.
Falska skiljemurar falla,
när jag står för korset, ensam.
4. Öster, väster, norr och söder
korsets armar överskygga:
alla äro våra bröder,
som på jorden bo och bygga.
5. Då vi bröders bördor bära,
med och för varandra lida,
är oss Kristus åter nära,
vandrar, osedd, vid vår sida.

A. Frostenson (1936).

11. Mission.

262 (NPs 510).

Psalt. 72.

1. Gud, vår Gud, för världen all
högt din nåd förkunnas skall,
att på oss du nådigt tänkt,
oss en evig Konung skänkt.
2. Se han kommer, full av frid,
såsom solen ljus och blid.
Såsom regnet törstig jord
vederkvicker oss hans ord.
3. Med rättfärdighet hans hand
råda skall från strand till strand.
Övervåld och lögn och flärd
skall han drabba med sitt svärd.
4. Lika långt som dagen går,
och som månens skimmer når,
skall hans ära lysa ren,
samla folken i sitt sken;
5. ty han rädda skall ur död
den som ropar i sin nöd.
För de fattiga och små
skall hans mildhet öppen stå.
6. Han skall vara alla god,
giva trötta själar mod.
I hans rike ingen mer
sig i nöd förgäten ser.

7. Därför, liksom vårlig dal
kläds i örter utan tal,
skall den skaran växa stor,
som på denne Konung tror.
8. Bäre bergen fröjd och frid
med hans namn kring jorden vid,
ty han är den ende man
som oss alla hjälpa kan.
- Spegel (1684). A. F. Runstedt (1911).*

263.

1. Väck upp de första vittnens anda,
o Gud, att väktare ej saknas må,
som dag och natt dig stå till handa
och djärvt mot fienden till anfall gå,
som nå till världens ändar med
ditt bud
och samla alla folk till dig, o Gud.
2. O att dock snart din låga brunne,
en löpeld lik, som går från land
till land.
O att ock tjänare du funne,
som bärga in din säd med trägen
hand.
Du skördens store Herre, tänk
därpå:
din skörd är mycken, skördemän-
nen få.
3. Sänd ut evangelisters skaror,
som i din kraft förkunna livets ord.
Var deras hjälp och tröst i faror,
låt onskans makt bli snart till-
intetgjord.
Slut, Herre, alla folk i ditt förbund,
ditt namn till pris kring hela jor-
dens rund.
4. Ack låt ditt ord med hast sig sprida
och med dess kraft dig segerbyten
vinn.
Din frälsnings ljus låt stråla vida
och hedningarnas fullhet samla in.
Väck även Israel till iver opp
och främja så ditt rikes segerlopp.
5. Det kärlek är, som så dig beder,
av dig den blott en gnista i sig bär,
den från dig själv sitt ursprung
leder,
o du som idel, evig kärlek är.

Men om vår svaga kärlek så kan be,
vad mäktar ej Guds starka kär-
lek ge?

6. Du skall förvisst ditt verk fullända,
du skall ditt mål, vår världs för-
lossning, nå.
Du skall vår sorg i jubel vända,
hur mörkt det för vår blick än
vara må.
Allsväldige, du våra suckar hör
och över all vår bön och tanke gör.
- C. H. v. Bogatzky (1750). C. A. Torén (1889).
A. E. Friedlander (1925). Bearb.*

264 (NPs 536).

Psalt. 87.

1. Herrens stad har fasta grunder,
den går i storm och flod ej under;
på hälleberget byggd den står.
Intet hot Guds folk förfärar,
om världen all med sina härar
mot murarna till anfall går.
Ty Gud med all sin makt
i trohet håller vakt
kring de sina.
Han skänker ro
åt dem som tro
och låter dem i trygghet bo.
2. Stora ting i dig predikas,
du löften fått, som aldrig svikas,
Guds menighet bland jordens folk.
Du har sett Guds ljus, det rena,
hans Ande bor i dig allena,
du kallad är till Herrens tolk.
När här kring mörkrets jord
du sprider nådens ord,
ljuvligt klingar
det fridens ljud
som bringar bud
från frälsningens och livets Gud.
3. Folk som förr ej kände Herran
än skola komma ifrån fjärran
och vandra upp till Herrans hus.
En gång skola tider följa,
då täckelset ej mer skall dölja
för Jakobs barn Guds klarhets ljus.
Guds folk från världen all
i Sion samlas skall,
där att fira

den sabbatsstund
 då Guds förbund
 omslutit hela jordens rund.

4. Herrens stad är folkens moder.
 Från Sion strömma livets floder,
 i Sion växer livets träd.
 Du Guds folk, du evigt unga,
 dig öva att din lovsång sjunga,
 dig saligt i din Konung gläd.
 Du höja skall en gång
 det nya livets sång,
 Gud till ära,
 som i vår nöd,
 mot synd och död,
 sitt liv, sin salighet oss bjöd.

*K. J. Ph. Spitta (1843). S. Cavallin (1882).
 Eklund (1910).*

265 (NPs 537).

1. Så långt som havets bölja går,
 så vitt sig solen tänder,
 varhelst ett mänskohjärta slår,
 till alla folk och länder
 skall ordets ljud
 med fridens bud
 om Kristi rike föras
 och hosianna höras.
2. Hans ära stråla skall så ren
 kring Jafets berg och lunder,
 Sems hyddor skola se hans sken,
 Hams land skall se hans under:
 all jordens rund
 av hans förbund
 skall varda helt omsluten,
 av nåden övergjuten.
3. Han inför Gud rättfärdighet
 har åt de sina vunnit,
 och frid av hans barmhärtighet
 i tron de hava funnit.
 För Jesu skull
 är Gud oss huld.
 All världen när och fjärran
 lovsjunge, prise Herran.

O. W. Skarstedt (före 1868). Bearb.

266 (NPs 539).

1. Upp, var ljus, ty ljuset lyser
 härligt, Sion, över dig!
 Nådens gåvor, som du hyser,
 låt kring världen sprida sig.

Mörker övertäcker jorden;
 töcken höljer jordens folk.
 Var för dem en ljusets tolk.

2. Icke kan den staden döljas,
 som på berget uppbyggd är.
 Visa att Guds budord följas,
 att din tro ock frukter bär.
 Vinnlägg dig att du må vara,
 som din Herre dig befallt,
 världens ljus och jordens salt.
3. Tänk på hedningarnas länder,
 budskap sänd att vittna där.
 Herren genom dig dem sänder,
 han dem framgång själv beskär.
 O så må de över bergen
 skynda med sitt glädjebud
 om vår Frälsare och Gud.
4. Lägg med bön i Herrens händer
 detta verk; det segrar visst.
 Fadern givit jordens länder
 som ett arv åt Jesus Krist.
 Därför bed och tro att öknen
 bliva skall ett paradys,
 Fadern och hans Son till pris.

S. Cavallin (1882).

267 (NPs 541).

1. Lyssna, Sion! Klagan ljuder
 hopplös än i hednaland.
 Lyssna, Sion! Herren bjuder
 dig att vid hans starka hand
 bana vägen för hans ord,
 samla själar för hans hjord
 och beprisa för de arma
 Herrens råd att sig förbarma.
2. Lyssna, Sion! Segerropet
 höjs i dina vittnens spår.
 Frälsaren med andedopet
 väckta hednahjärtan när.
 Ingen synd fördömer mer
 den i tro på Jesus ser.
 Sälla budskap! När och fjärran
 ljuvligt är ditt verk i Herran.
3. Lyssna, Sion! Jubeltonen
 brusar genom himlars kor.
 Det är skaror inför tronen,
 som besjunga kärlek stor:
 Sonens, som för världen dog,
 Faderns, som till barn dem tog,

Andens, som en släkt av bröder
utav skilda släkten föder.

4. Bed att Gud sin kärleks låga
tänder djupt i varje själ,
väcker nitet, som vill våga
allt för dyra likars väl.
Trånga hjärtan vidge sig.
Bed för världen, offra dig,
tills du får med undran skåda
skörden som Guds löften båda.

H. Fl. Ringius (1911?).

268 (NPs 542).

1. Tillkomme ditt rike, o Herre vår
Gud,
tillkomme ditt rike på jorden.
Sänd ut dina vittnen med fräls-
ningens bud,
sänd ut dem till södern och norden
att kalla och bjuda all världen. :,:
2. Du lovat i ordet en vildmarkens vår,
då öknen skall stå lik en lilja.
Vi bida därefter vart gryende år,
och är det din nådiga vilja,
snart komme den tiden, o Jesu. :,:
3. Välsigna de vittnen som gått i ditt
namn
att resa baneret därute.
Din trohet dem vare en skyddande
hamn,
i farorna friden du gjute,
hugsvalande i deras hjärtan. :,:
4. Var själv deras starkhet, med kraft
dem bekläd
och lär dem att manligen strida,
att utså i hoppet den himmelska säd
och växten i tålmod bida
av dig, som allena den giver. :,:
5. Och få de än vattna sin sådd med
sitt blod,
vad nåd, vad osägelig ära!
Så framgår ditt rike, du Frids-
furstes god,
och så vill allt mer du oss lära
att offret är vägen till seger. :,:
6. Så kasta vi alla bekymmer på dig,
du lovat för allting att sörja.

8—3612.

Gå med oss på livets och san-
ningens stig,
att mitt under striden vi börja
dig tacka och lova för segern. :,:

Lina Sandell-Berg (o. 1871). Bearb.

269 (NPs 543).

1. Våldigt går ett rop över land, över
hav,
stiger mot himmelens skyar;
släkten efter släkten väl sjunka i
grav,
ropet sig ständigt förnyar.
Genom mærg och ben så skärande
det går,
hednafolkens rop, som höjts i tu-
sen år:
Ack hur länge än dröjer dagen att
gry,
kommer ej frälsningens timma?
2. Hören I det ej hur de klaga sin nöd,
viljen I eder förbarma?
Vi som funnit liv i vår Frälsares
död,
skyndom att hjälpa de arma.
Livet är så kort; ännu är tid att gå.
Vem vill ge sitt liv, vem vill den
suck förstå:
Ack hur länge än dröjer dagen att
gry,
kommer ej frälsningens timma?

Beakow (1887).

270 (NPs 544).

1. Fader, förbarma dig:
hedningars skaror i mörkret än
famla.
Uppsök de vilsna, dem kalla och
samla,
led dem, o Herre, den rätta stig:
Fader, vi bedja dig.
2. Fader, förbarma dig:
Israels barn än i främmande landen
skingrade vandra. O tag dem vid
handen,
tänk på förbundet evinnerlig:
Fader, vi bedja dig.
3. Fader, förbarma dig.
Värdes de dina, o Herre, förena,

att de i sanning och fruktan dig
 tjäna,
 helga och rena ditt folk i dig:
 Fader, vi bedja dig.

Hedvig Possé (1887).

271 (NPs 547).

1. Du för vars allmaktssord
 mörkret från öde jord
 förr tvangs att fly,
 se än är jorden skum,
 öde är mångt rum:
 sänd evangelium,
 låt dagen gry.
2. Du vid vars kärleksglöd
 framgick ur natt och död
 skapelse ny,
 du som gav blinda ljus,
 löste ur fångahus,
 stillade stormens brus,
 låt dagen gry.
3. Ande av ljus och liv,
 åter en pingstvind giv,
 väckelse ny.
 Låt dina vingars slag
 spörjas ännu i dag,
 töcknen från jorden tag,
 låt dagen gry.
4. Helga Treenighet,
 * som ej av skiften vet,
 eviga ljus,
 bjud genom vågors svall,
 starkt som basuners skall,
 vida kring världen all
 ditt: »Varde ljus!»

J. Marriott (1885). A. M. Possé (1887).

272.

1. Låt nya tankar tolka Kristi bud
 och nya själar flamma av hans
 brand.
 Låt nya stämmor prisa Kristi Gud,
 på nya tungomål, i nya land.
 Låt nya raser söka Jesu spår
 och vinna andel i hans smärtas
 skatt.
 Låt nya släkten stamma Fader
 v å r
 och skåda Kristus ur sitt ödes natt.

2. O Frälsare, hur outtömligt rik
 än efter sekler står din offerbragd!
 Vi av din sanning gripa blott en
 flik:
 ditt väsens fullhet än är utsagd.
 Du är oss evigt ny och dock dig lik.
 Till enad fullklang än ditt lov ej
 når,
 men nya röster runt kring jorderik
 med oss förenas: Kristus, du är vår.

Siri Dahlquist (1884).

273.

1. Gud Allsmäktig går mot sitt mål,
 och historien bär hans spår.
 Närmare, närmare höras hans steg
 genom jordens tider och år.
 Närmare rycker löftenas dag
 och frälsningens stora stund,
 då jorden är full av Guds ära och
 lov,
 som av vattnen havets grund.
2. Vid människovärldens yttersta
 gräns,
 i fjärmaste väst och öst,
 av tusen sändebud tolkad, förnims
 den ende Heliges röst:
 Lyssnen, I havsländer, kommen I
 folk
 och sluten ett nytt förbund,
 att jorden blir full av Guds ära
 och lov,
 som av vattnen havets grund.
3. Vad skola vi göra att verka Guds
 verk
 och närma löftetets tid,
 då kärlekens broderskap enar allt
 folk
 i Kristi rikes frid?
 I löpare, hasten med Konungens
 bud,
 I vakter, gån er rund,
 tills jorden blir full av Guds ära
 och lov,
 som av vattnen havets grund.
4. Fram under korset! Den Korsfäste
 vann
 all makt över himmel och jord.
 Världen all har rätt att få del

av hans försonings ord,
som frigör de fångna, ger blinda
sin syn,
ger de fattiga Guds miskund
och fyller jorden med ära och lov,
som vattnen i havets grund.

5. Mänskoverk falna; som döda korn
förmultnar vår mödas sådd.
Skördarnas Herre allena kan
välsigna till liv och brodd.
Närmare, närmre dock höras hans
steg.

Han kommer, Guds frälsnings
stund,
då jorden är full av Guds ära och
lov,
som av vattnen havets grund.

*Efter A. O. Ainger (1894).
Siri Dahlquist (1934).*

274 (NPs 534).

1. Ack saliga dag, som i hoppet vi
bida,
då världen är vorden Guds rike
till sist,
då mänskornas släkte förlossningen
funnit
och folken bekänna att Herren är
Krist,
då döden är dödad och synden för-
svunnen
och frälsningens fullhet för evigt
är vunnen.

2. Han kommer, han kommer, den dag
som vi bida;
dess strålar vi skåda på morgonens
sky.
Än mörkret är mäktigt i dimmiga
dålder,
men dagen begynner på höjderna
gry.

Han kommer, att stilla de sörjan-
des trängtan,
han kommer, att fylla de heligas
längtan.

3. Han kommer, han kommer, den dag
som vi bida,
då folken förenas i kärlek och tro
och himmelens Herre på jorden är
konung

och de i hans skugga få saliga bo,
den dag som fullkomnar de heligas
böner,
den dag som vår tro med beskå-
dande kröner.

4. Han kommer, han kommer, den dag
som vi bida,
den ljusaste dag som i världen har
grytt,
då Herren allsmäktig allena regerar
och satan och synd för hans anlete
flytt
och skapelsen, frälsad från synder
och strider,
förkunnar hans ära till eviga tider.

Beskov (1887).

12. Evangelisk väckelse.

275 (NPs 506).

Joh. 3: 16. 1 Joh. 4: 9—11.

1. Så älskade Gud världen all,
att han utgav sin ende Son,
att var och en som på honom tror
skall få ett evigt liv.
2. Ty däruti står kärleken,
ej att vi hava älskat Gud,
men däruti att han älskat oss
och givit oss sin Son.
3. Ja därpå är Guds kärlek stor
vorden uppenbar till oss,
att till försoning för all vår synd
han haver sänt sin Son.
4. Han haver oss sänt Jesus Krist,
att på honom vi skola tro,
att genom honom vi leva må
och älska för hans skull.

Betty Ehrenborg-Posse (1859).

276 (NPs 576).

1. Ingen hinner fram till den eviga
ron,
som sig ej eldigt framtränger.
Själen måste utstå en kamp för
den tron
varpå vår salighet hänger.
Porten kallas trång, och vägen he-
ter smal:

- hela Herrens nåd är ställd uti ditt
val,
men här gäller tränga, ja tränga
sig fram;
annars är himlen förlorad.
2. Hindren äro många: gör motstånd,
min själ;
satan dig nåden ej unnar.
Träng dig framom allt som vill
hindra ditt väl,
övergiv världenes brunnar.
Lyd ej hennes röst, som ropar:
»Följ med oss!»,
ty, min dyra själ, du måste då
förgås.
Nej, för Jesu kärlek, jag råder
och ber:
Strid i Guds kraft för din krona.
3. Härlighetens himmel är värd all
din flit,
värd all din bön och din längtan.
Ingen ångrar sig, som har väl hun-
nit dit,
kronan förtjänar din trängtan.
Därför vakna upp och se dig fli-
tigt om,
laga dig tillreds till Herrens stora
dom.
Bröllopskläder fordras av var och
en själ
som in i staden skall komma.
4. Aldrig blir du insläppt i himme-
lens land,
tro mig, o själ, vad jag säger,
aldrig kastas ankar på himmelens
strand,
om du sann tro icke äger.
Tron skall rädda dig, så framt du
räddas skall;
därför, käre, hör och res dig från
ditt fall,
bättra dig och tro Jesu ljuvliga ord.
Detta, ja detta är vägen.
5. Hela vida världen Gud bjuder och
ber:
»Kämpa för sällhetens krona.»
Herren dig av nåde den skatten
visst ger;
sträva därefter i trona.

Himlafaderns hand är utsträckt till
din själ,
Frälsarn klappar på, han ömmar
för ditt väl,
nådens Helge Ande vill störa din
sömn:
salig är du, om du vaknar.

L. Linderot (tr. 1815).

277.

1. Säg mig den vägen som drager till
livet,
den som är en gång utstakad av
Gud.
Säg mig det frälsande rådet Gud
givit
i sina sändebuds utgångna ljud.
»Kära själ, jag råder dig»,
svarar Jesus, »uppsök mig.»
2. Men ur sin sömn, ur sin gruvliga
dvala
väckas skall först den hårt sovande
själ.
Samvetet, vaknat, skall börja att
tala:
Ve mig, jag slösar mitt eviga väl!
Krossat blir det hårda mod
som föraktat Kristi blod.
3. Förr roptes oskyggt: Det har ingen
fara;
förr ägde hjärtat de syndsäkras tro,
förr mitt i vådan man trygg kunde
vara,
förr vid Guds dunder man sov i
sin ro.
Nu är själens fråga den:
Var är Kristus, själens vän?
4. Sökas skall Kristus, om Kristus
skall finnas,
sökas av innersta hjärta och själ.
Säljas skall allt, om den pärlan
skall vinnas,
pärlan som heter vårt eviga väl.
Ljumma, lata sökare
finna ej sin Frälsare.
5. Lämnas skall världen, som sjä-
larna dårar,
lämnas skall syndens förnedrande
ro,

lämnas skall lustan, som dödligen
sårar,
lämnas skall allt varpå människor
tro.

Sådant, sådant skall härtill,
om du Jesus finna vill.

6. Nu sjunger själen: Min vän har
jag funnit,
världenes Frälsare, själarnas skatt.
Allt vad jag önskat, det har jag nu
vunnit.

Ljuset har skingrat min säkerhets
natt.

Fast vid Jesus håller jag
till min sista levnadsdag.

7. Vid dig, o Jesu, beständigt jag
bliver.

Världen är bitter, men du är min ro.
Aldrig, ja aldrig jag dig övergiver,
nej, jag skall hålla dig fast med
min tro,

fast i alla livets kval,
fast i dödens mörka dal;

8. tills jag är bärgad i Abrahams
sköte,
tills jag med rövarn i paradiset är,
tills jag går eviga glädjen till möte,
tills jag, förlössad, dig evigt är när.
Ända in i himmelen
skall jag följa Frälsaren.

L. Linderot (tr. 1815). Bearb.

278 (NPs 581).

1. Det finns en port som öppen står,
där från de gyllne salar
en klarhet som från korset går
om Kristi kärlek talar.

O djup av nåd, min Gud, hos dig,
att porten öppen står för mig,
för mig, för mig, står öppen ock
för mig.

2. Den öppen står för varje själ
som nådens ord anammar,
för rik och fattig, kung och träl,
för alla folk och stammar.
O djup av nåd, min Gud, hos dig,
att porten öppen står för mig,
för mig, för mig, står öppen ock
för mig.

3. Så skynda fram trots oväns hot,
förrn porten slutet bliver,
och kors och krona tag emot,
som Frälsaren dig giver.
O djup av nåd, min Gud, hos dig,
att porten öppen står för mig,
för mig, för mig, står öppen ock
för mig.

4. Då vi på andra stranden stå,
läggs korset av, det tunga,
och livets krona vi då få
och Jesu nåd lovsjunga.
O djup av nåd, min Gud, hos dig,
att porten öppen står för mig,
för mig, för mig, står öppen ock
för mig.

Lydia Baxter (1872). E. Nyström (1875).

279 (NPs 507).

1. Här en källa rinner:
säll den henne finner!
Hon är djup och klar,
gömd, men uppenbar.
2. Andens törst hon släcker
och i hjärtat väcker
frid och stilla ro,
kärlek, hopp och tro.
3. Ja uti dess flöden
gives bot mot döden:
av dess friska våg
byts min onda håg.
4. Du Guds kärleks källa,
du skall evigt välla,
evigt hälsosam
skall din flod gå fram.

E. Linderholm (1920), efter en äldre sång.

280.

1. Vem lever det hela, det heliga livet?
Att levas på allvar blev livet oss
givet.
Vem lever det icke till hälften på
slarv?
Vem lyfter i tiden sitt eviga arv?
2. Vi irra med själarna svultna och
arma,
vi rolösa jaga och rådlösa larva;

- och dock finns i stillheten mättnad
och råd,
den stillhet där Gud ger sin här-
liga nåd.
3. Tar slitet och släpet det mesta av
tiden,
nog hunne vi hämta den styrkan
och friden
som ligger för alla de själar till-
reds,

dem ingen fåfänglighet ställer till-
freds.

4. Och dövar dig dagen, så hör då om
natten
ditt innersta mana dig söka den
skatten.
Då skall du få lova den Herre som
ger
så slösande rikt åt var fattig som
ber.

Gertrud Björck (1936).

D. DET KRISTNA LIVET.

1. Kallelse och upplysning.

281 (W 167).

1. En syndig man, som låg i syndens
dvala,
en himlaröst så hörde till sig tala:
»Vak upp! Vak upp! Hör ordet
som hugsvalar;
se vilket ljus beskiner berg och
dalar!»
2. Vems är den röst som går till
hjärtegrunden?
»En ängels från de himmelska för-
bunden.
Ack sov ej mer! Med tunga, mer
ej bunden,
sjung Herrens lov den sköna mor-
gonstunden.»
3. Ett sorgfullt bröst har ej en ledig
tunga;
i själanöd ho kan med glädje
sjunga?
Bland jordens barn, de gamla som
de unga,
den nöd är stor; ty synder oss be-
tunga.
4. »När syndaren vill sig till Gud
omvända,
Gud honom hjälp av höjden lovat
sända.
Säll är du, själ! Gud ser till den
elända;
han ock för dig skall livets ljus
upptända.»

5. Den syndige stod upp; hans kval
fick lisa,
hans håg blev varm, sin Gud han
ville prisa,
han över sig ett himmelskt ljus såg
lysa,
och andaktsfull han sjöng sin mor-
gonvisa:
6. Miskundlig, Gud, låt nådens sol
upprinna,
att för dess ljus må syndens nöd
försvinna.
Din Andes kraft låt mig, o Jesu,
vinna,
ack låt mig nåd för dina ögon finna.
7. All världens ljus, liksom en mor-
gonstjärna
du rinner opp, att lysa, värma,
värna
de jordens barn som sig till himlen
ärna:
jag skådar dig, jag följer dig så
gärna.
8. Pris dig som ej tillstodde mig att
sova
i syndens sömn; min mun förmår
ej lova
den nåd varmed du värdes mig be-
gåva:
mitt hjärta tag, tag mot den ringa
håva.
9. Min Frälsare, du har för mig och
alla

tömt vredens kalk och smakat dö-
dens galla:
dig vill jag tro, dig älska, dig åkalla
och med din hjälp ej mer i synden
falla.

*Laurentius Petri Gothus (1572)?
Walkin (1819).*

282 (NPs 578).

1. Ack hur kan så blind du vara,
att du glömmet vad du är?
Snärd i övermodets snara,
dåras du av stolt begär.
Till besinning ges ej tid;
vad du är, känns du ej vid.
Bästa vishet är dock denna:
att sig själv rätt kunna känna.
2. Mänska, jord du måste bliva.
Jorden är du tagen av,
jorden skall dig näring giva,
och i jorden blir din grav.
Du är aska, stoft och mull,
du av synd och brist är full,
får med nöd för livet sträva;
varför skall du dig förhäva?
3. Låt ej yttre sken förföra:
ingen skön av pärlor är.
Namnet kan ej ädel göra,
ej den klädnad kroppen bär.
Rik och fattig, stark och svag,
hög och ringa få en dag,
kanske medan här de vandra,
ställning byta med varandra.
4. Död och födsel gör oss lika:
gå och se de dödas ben.
Sök där fattiga och rika,
en förnäm och en gemen.
Gå till vaggan: se och lär
om det barn som ligger där
och så stilla menlöst sover
med sig förer guld och håvor.
5. Vad vill du väl yvas över?
Fattig är du tusenfalt:
du från början allt behöver
och på slutet saknar allt.
Tänk vad sist du varda skall.
Var är då din höghet all?
Maskar sist din kropp förtära.
Var är då din makt och ära?

6. Tänk på Jesu törnekrona,
hans förnedring, kamp och död,
och din arma själ förskona
från en viss och evig nöd,
att hon ej må gälda där
vad ditt högmod brutit här.
Låt ditt stolta sinne brytas
och till ödmjukhet förbytas.
7. Liksom stoftet uppå jorden
är din synd oräknelig,
men Guds Son är ringa vorden
för att kunna frälsa dig.
Fly med all din synd och brist
uti tron till Jesus Krist,
ty hans dyra blod allena
kan dig från all smitta rena.

Spegel (1694). Finl. psalmb. Bearb.

283 (E 408).

1. Våktare, är timmen slagen?
Gryr ej dagen
efter natten, svår och lång?
Ej av ljus jag ser en strimma:
skall väl glimma
morgonsol för mig en gång?
2. Så som soluppgången glänser
utan gränser
över jordens hav och land,
o låt snart mitt mörka, frusna
hjärta ljusna,
Jesu, för din kärleks brand.
3. Än, fast mörkrets våld du slagit
och har tagit
oss till dig i nytt förbund,
måste jag i skuggan leva,
famla, treva,
fjärran min förhoppnings grund.
4. Ja ur natten, dit vi hörde,
oss du förde,
men min själ är idel natt.
Du vill hägna och försvara:
uppenbara
ock för mig din frälsnings skatt.
5. Se jag bidar morgonglöden:
ljusets flöden
här ur dunklet bidar jag.
Ty mitt arma, skumma öga
vet så föga,
Herre, om din klarhets dag.

6. Tänd en eld som genomtränger
allt som stänger
för min blick din kärleks lag.
Läk min syn och lyft mitt öga
till det höga,
att jag ser din ljusa dag.

Ohr. F. Richter (1704). N. Ahnlund (1834).

284 (W 163).

1. Till den himmel som blir allas,
vilka Kristus höra till,
ingen är som icke kallas,
ingen han borttappa vill.
Till hans hjärta en och var
lika öppen tillgång har.
Samma röst till alla ljuder,
samma frälsning han dem bjuder.
2. »Kommen, alla som arbeten;
allt är redo», ropar han.
»Nåden, friden, saligheten
jag åt sorgsna själar vann.
Och du vilseförde, kom;
vill du leva, o vänd om,
övergiv den breda vägen.»
Så han ropar huld och trägen.
3. Jesu, gör mig angelägen
om vad evigt gagnar mig.
Du till himlen visat vägen:
värdes dit ock leda mig.
Du mig frälst från synd och last:
gör min kallelse ock fast,
att jag, skyddad för all fara,
din i liv och död må vara.

Aström (1816).

285 (W 164).

1. Allt är redo, fallna släkte;
hör den röst som kallar dig
och ur dödens mörka häkte
för dig fram på livets stig.
Nu är salighetens dag:
känn din Faders hjärtelag;
bäva att den nåd förskjuta,
som ännu dig bjuds att njuta.
2. Gud sin kärlek dig förklarar,
mänska, redan vid ditt fall;
i sitt ord han uppenbarar
hur ännu du räddas skall.
Han ännu dig tar emot,

om i redlig syndabot
du för honom faller neder
och i tron om tillgift beder.

3. Ack om du ditt hjärta sluter
för den röst som kallar dig,
om du än den hand förskjuter,
som ifrån fördärvets stig
dig så gärna leda vill,
vet att en gång slutes till
nådens dörr, dit Gud dig åter
aldrig, aldrig kallas låter.
4. Men om du, av ånger slagen,
har din vanmakt känna lärt,
gläds: till hörsamhet för lagen
Jesus har dig kraft beskärt.
Hör hans evangelium:
Kom till bordet, här är rum.
Här hans kärlek dig skall nära,
att din tro må frukter bära.
5. Gud, min Frälsare, jag beder:
Må ditt ord ledsaga mig,
att mig världen ej förleder
till ett återfall från dig.
Din lekamen och ditt blod
mig förläne kraft och mod
till att segra i all fara,
att jag din må evigt vara.

Okänd svensk förf. (1767). Dahl (1807).

286 (W 165).

1. Vak upp! Hör väkten ljuder
från Sions murar än.
Se nådens sol dig bjuder
en bättringsdag igen.
Men snart skall budet fara
från livets Furste ner
och i hans namn förklara
att ingen tid är mer.
2. Vak upp! Hör ropet skallar:
Nu är behaglig tid,
nu gå dit Herren kallar,
med bön och bot och strid.
Vill du den nåd förnimma,
som syndarn bjuds ännu,
så tänk var dag, var timma,
att nu är tid, blott nu.

Franzén (1812, 1816).

287 (W 168).

1. Store Gud, som handen räckte mig till räddning i min nöd och mig med din Ande väckte, då jag låg i synden död, värdes ock min själ upplysa, att hon rätta vägen ser och ej vrångvis irrar mer.
2. Giv att jag må kunna skåda vidden av mitt överdåd, djupet av min själavåda, höjden av din dyra nåd. Låt den rätta morgonstjärnan stråla klar, på det min själ må förstå sitt sanna väl.
3. Skingra, Gud, all tvivlans dimma, låt mig ljus i ljuset se, låt i trone mig förnimma att blott du kan frälsning ge, att den väg som Jesus banat är den enda jag kan gå för att liv och räddning få.
4. Var mitt ljus på livets bana, var mitt ljus i dödens dal. Låt mig, fri från syndens vana, lagens hot och ångerns kval, mer och mer det landet nalkas, där allt mörker skingrat är, ty du själv är solen där.

*Aström (1816).***288** (W 170).

Luk. 18: 13.

1. Vart flyr jag för Gud och hans eviga lag?
Den drabbar mig nära och fjärran.
Hur skall jag på domens förfärliga dag
väl kunna bestå inför Herran?
Gud vare mig syndare nådig.
2. Jag bävar, då jag uppåt himmelen ser:
där stå mina synder beskrivna.
Och kastar till jorden jag ögonen ner:
där äro de alla bedrivna.
Gud vare mig syndare nådig.
3. Vart skall jag mig vända, var finner jag tröst
i denna min jämmer och smärta?

Förskräckt jag av ångest mig slår
för det bröst
som hyser mitt syndiga hjärta.
Gud vare mig syndare nådig.

4. O du som mig skapat, min Frälsare bli:
mig lede, mig styrke din Ande;
din frid mitt oroliga samvete giv,
med tröst mina fårar du blande.
Gud vare mig syndare nådig.
5. O Jesu, det blodet som talar så milt,
ditt blod, som från korset flöt
neder,
giv att det på mig ej må bliva förspilt.
På dig jag förtröstar och beder:
Gud vare mig syndare nådig.

*O. Kolmodin (1784). Dahl (1807).
Franzén (1814).***289** (W 172).

1. Tiden flyr: när vill du börja,
o min själ,
för ditt väl
att med allvar sörja?
Gud dig ropat, och han ropar dig ännu.
Vad gör du?
Skuld på skuld du hopar.
2. Stanna, och din frid besinna.
Gud är sann:
än du kan
nåd och tillgift vinna.
Här är döden, här är livet.
Märk härtill:
det du vill
skall dig varda givet.
3. Men förspill ej nådetiden,
ack så dyr;
se han flyr
och är snart förliden.
Dröj ej, tills de onda dagar
hinns opp.
Årens lopp
kraft och mod försvagar.
4. Medan du ännu kan synda,
övergiv
syndens liv,
ur fördärvet skynda.

- Bryt din vilja, slit din fjättra,
 medan du
 har ännu
 tid att dig förbättra.
5. Lär att på din brist ej skylla.
 Hav blott nit,
 gör blott flit:
 Gud skall bristen fylla.
 Lär att bedja, vaka, kämpa:
 Gud skall då
 med dig stå,
 syndens värde dämpa.
6. Sök i tron med ångerns smärta
 Jesu nåd,
 följ hans råd,
 med ett ödmjukt hjärta.
 Då skall dig hans Ande stärka
 i ditt kall;
 se han skall
 håg och gärning verka.
7. O min Jesu, jag vill hasta
 att med bot
 för din fot
 mig i stoftet kasta,
 viss att du min synd förläter.
 Dig jag vill
 höra till:
 Jesu, tag mig åter.
8. Jesu, värdes själv mig föra
 på den stig
 där du mig
 lovat saliggöra.
 Aldrig från min själ sig skilje
 stadig tro,
 stilla ro,
 from och lydig vilje.

Wallén (1816).

290 (W 173).

1. I dag om Herrens röst du hör,
 upp, syndaträl, och bättring gör,
 vak upp ur syndens dvala.
 Besinna, o besinna här
 vad du din Herre skyldig är:
 du kan det ej betala.
 Men fall med bot
 till Herrens fot
 och längre ej förhala.
2. Du länge nog har synden tjänt
 och med de pund dig Gud förlänt
 blott ökt ditt skuldregister.
 Du världen följt på villans stig:
 vad blir den tack hon bjuder dig,
 när dess behag du mister?
 Vad har dess röst
 åt dig till tröst,
 när snart ditt hjärta brister?
3. Ack, fruktan, sorg och samvetskval
 och blygd och plågor utan tal:
 se där den lön hon giver.
 De grunder, i din välmaktstid
 hon byggde för ditt hjärtas frid,
 i nöden hon uppriver;
 och hennes mun
 i domens stund
 själv vittne mot dig bliver.
4. Fly världen, innan hon dig flyr
 och nådens tid, så kort och dyr,
 för dig ej mera dagas.
 Dig bättra, medan du förmår,
 ty dag från dag och år från år
 din kraft, din håg försvagas.
 Ack syndaträl,
 din arma själ
 skall snart ifrån dig tagas.
5. Räds då att ej den sena bot
 som väcktes blott av dödens hot
 skall lända dig till nytta.
 Ack lit ej på att de begär
 som fångslat dig vid gruset här
 bli då i hast förbytta.
 Ack lit ej på
 att ångern då
 skall dig i himlen flytta.
6. I dag din våda överväg,
 och slå dig för ditt bröst och säg:
 O Fader, dig miskunda.
 Lik en förlorad son jag är,
 mig flärden lika insövt här;
 jag vill ock sammalunda
 i tid stå opp
 och ej mitt hopp
 på oviss framtid grunda.
7. Jag syndat har mot dina bud:
 förlåt mig det och lär mig, Gud,
 däröver hjärtligt sörja.
 På min missgärning mer ej tänk,

för Jesu skull mig krafter skänk
ett bättre liv att börja
och så din nåd
i råd och dåd,
i liv och död förspörja.

Wallin (1816).

291 (W 174).

Rom. 7.

1. Jag arma mänska, vem skall skilja
min själ från denna dödens kropp?
Jag löfte gav, jag hade vilja
att bryta av mitt syndalopp;
men ack, min trohet var ej lång:
jag föll, jag föll ock denna gång.
2. Ack, det begär som jag fördömer
likväl jag hemligt hos mig när;
min goda föresats jag glömmet
i samma stund jag frestad är.
Ack ve mig, usle syndaträl,
hur jag förstör båd kropp och själ!
3. Jag vet, o Herre, vad mig felar:
jag tvenne herrar tjäna vill;
åt världen jag det hjärta delar,
som dig bör odelt höra till.
Ack jag är lika varm och kall
för Kristus och för Belial.
4. O Jesu, kunde jag allenast
dig över allting hava kär,
med himmelsk kraft jag skulle ge-
nast
bemannas mot allt ont begär.
O kunde jag dig älska rätt,
då bleve segern viss och lätt.
5. Så gjut din kärlek i mitt sinne
och sänk till mig din Ande ner.
När han är i mitt hjärta inne,
kan lustan där ej rasa mer.
Hon mig ännu försöka må,
dock med din kraft skall jag bestå.
6. Med misstro till min egen styrka,
med vaksamhet och bön till dig,
i dig jag hjälparen skall dyrka
och ledaren på livets stig;
och när jag möts av syndens nät,
jag trotsar ej, men undflyr det.
7. Så skall min själ alltmera lugnas,
alltmera stärkas i all strid;

så skall mitt hjärta framgent hugnas
med din välsignelse och frid,
och kristlig tro i nådens skygd
bekröna mig med kristlig dygd.

B. Mänter (1774). Wallin (1816).

292 (NPs 575).

1. Tanke som fåfängt spanar,
hjärta som dunkelt anar,
kom till Gud.
Själ som kämpar och bävar,
ande som uppåt strävar,
kom till Gud.
2. Du som i världen glömmes,
du som av människor dömes,
kom till Gud.
Du som är hemlös vorden,
främling och gäst på jorden,
kom till Gud.

Evers (1917).

293 (NPs 577).

1. Två väldiga strida om människans
själ,
att helt i sin lydnad den taga:
den ene vill hennes eviga väl
och kommer med tuktan och aga;
den andre vill se henne fången och
snärd,
han villar med smicker, han lockar
med flärd
och tänker blott på att bedraga.
2. Den ene den gode Guds Ande är,
som bjuder oss frid och förskoning,
Hugsvalaren själv, som syndaren lär
i Kristus att vinna försoning.
I mörker och synd går den andre
fram,
han börjar i lögn och slutar i skam:
förbannelse heter hans boning.
3. Så välj nu, o människa, välj, me-
dan tid
du äger att än dig besinna.
Slut aldrig med lustan och fres-
taren frid;
vad skulle du därpå väl vinna?
Den icke betänker sitt eviga väl,
men binder i stoftet sin fattiga själ,
skall aldrig till himmelen hinna.

4. Men salig är den som hörer Guds ord
och vet att dess salighet gömma.
För honom blir nåden i evighet
spord,
när Herren all världen skall döma.
Guds Helige Ande, mig mana och lär
att söka av hjärtat det ovantill är
och aldrig min Frälsare glömma.

A. T. Strömberg (1883?).

294 (E 293).

1. En dunkel örtagård jag vet,
vars port jag ofta nalkas.
Den lockar med sin enslighet,
när dagen börjar svalkas.
Därinne dväljs min bästa vän,
men jag vid porten dröjer än.
2. Jag vet ett vatten, friskt och klart;
var afton kan jag höra
det sorla djupt och underbart,
när andra ljud ej störa.
Jag kunde nå det med min hand,
men törstar än vid källans rand.
3. Jag vet en gammal väg att gå,
när morgon åter randas:
den leder upp mot höjder blå,
där lätt och fritt jag andas.
Från kraft till kraft den vägen bär,
men sällan, sällan går jag där.
4. O Herre, led mig i din vård
den väg jag gått så sällan;
för in mig i din örtagård
och släck min törst i källan.
Du vet ju allt vad i mig är,
du vet ock att jag har dig kär.

E. Liedgren (1919).

295 (E 301).

Mark. 1: 37.

1. Mästare, alla söka dig,
uppenbart eller förteget:
gamla, som tryggt gå trampad stig,
unga, som dröja på steget.
Känd eller okänd väg vi gå
tidigt och sent till dig ändå,
trötta på allt vårt eget.

2. Läkare, du som bäst förstår
vad för vår läkedom kräves,
hela vårt släktes öppna sår,
låt oss ej blöda förgäves.
Herre, är allt dig underlagt,
säg blott ett ord, ett ord med makt,
bjud, och vår sjukhet häves.
3. Mästare, du som vet hur tungt
tvivlet kan trycka och tära,
möt det som fordom, fast och lugnt,
borgesman själv för din lära.
Klarna skall livets mål och grund,
om endast du en salig stund
kommer oss mänskligt nära.
4. Herre, du hör om hjärtat ber,
skulle än läpparna häda.
Högvisa män du sett och ser
hemligt din tröskel beträda.
Den som vart band i vanvett bräckt
måste i ödmjuk tjänardräkt,
tämd av din röst, sig kläda.
5. Flockvis vi ryckas hit och dit,
om du ej ensam får råda.
Sinnenas uppror, viljans split
nesa och nederlag båda.
Härlige, höge Hövitsman,
samla oss du och för oss an,
låt oss din seger skåda.
6. Konung, vi ville gärna tro
vad om ditt rike förtäljes.
Aldrig vårt hjärta finner ro,
förrän därinne det dväljes.
Därför vi alla söka dig.
Själarnas Herde, sök du mig:
aldrig jag når dig eljes.

E. Liedgren (1919).

296.

1. I mörker sjönko drömmens gyllne
länder,
mot intighet jag sträckte mina
händer,
på intighet jag allt mitt arv för-
spilt,
från Gud och människor har min
synd mig skilt.
2. Den värld som frihet lovat bojer
givit;
dess glädje bitterhet och leda blivit.

Det hem jag lämnat vill jag åter nå:
jag vill stå upp och till min Fa-
der gå.

3. Ett liv i frihet, kraft och ljus jag
anar,
en röst ur fjärran kallar mig och
manar.

Jag vill den följa, vart den föra må:
jag vill stå upp och till min Fa-
der gå.

A. Frostenson (1936).

2. Bättring och omvändelse.

297 (W 47).

1. O Jesu Krist, du nådens brunn,
du livets rena källa,
en bön som går av hjärtats grund
låt, Herre, för dig gälla.
Din stora nåd, ditt ljuva namn
mig locka till din öppna famn,
min nöd för dig att ställa.
2. Omkring ditt kors, o Jesu kär,
jag sträcker mina händer
och mot det livsbaner du bär
ett hoppfullt öga vänder.
Det ve förbjudna trädet bar
på korsets träd du lidit har:
det mig till tröst nu länder.
3. Så giv mig nåd för ditt namns skull
att rätt min synd begråta
och älska dig, som evigt huld
mig vill och kan förlåta.
Jag sedan får i världen här
vad dig, min Gud, behagligt är
och mig kan evigt båta.
4. Jag usle mask och vandringsman
på tunga levnadsvägen,
jag söka vill mitt rätta land,
i bön och möda trägen.
Här har jag ingen säker ort,
men bortom mörka gravens port
min fristad är belägen.
5. Mitt rätta hem i himlens höjd
och icke här jag finner;
ty världen med dess falska fröjd
som blomstret snart försvinner.
Mitt liv en skugga är, en dröm,

bortlöper hastigt som en ström,
som regn i jorden rinner.

6. När kroppen blir i döden kall
och ögat läggs tillsammans,
mig tag från sorg och oro all
till evig ro och gamman.
Gud, Fader, Son och Helge And,
dig vare pris i alla land
nu och för evigt. Amen.

Okänd svensk förf. (1856). G. Stolpe (1819).

298 (W 175).

1. Bönhör mig, Gud, bönhör den svaga
anden,
som sviktande i striden till dig
beder.
Min Frälsare, om du ej räcker
handen,
lik Petrus jag i djupet sjunker
neder.
2. Betungad jag det kors ifrån mig
kastat,
det du mig gav att bära och att
vörda.
Dock sjunker jag: ack hjärtat är
belastat
av egen tyngd, av syndens svåra
börda.
3. Jag skröt av dygd, då frestelsen
var fjärran,
jag usle, ack hur plötsligt vid dess
möte
jag glömde mig, lik Simson, glömde
Herran,
och slumrande jag sjönk i syndens
sköte.
4. Jag ropet hört: »Vak upp, du blir
förgången!»
Jag vaknar upp, vill slita synda-
banden,
förmår det ej: ack, jag är blind
och fången.
Varkunna dig, o Jesu, räck mig
handen.
5. Giv mig min syn, att jag må se
mitt bästa,
slit syndens band: du det förmår
allena,

- och visa mig det helande Betesda,
det Siloa som kan mitt hjärta rena.
6. Det är ditt blod som mina brister
helar,
när jag dess kraft med otro ej för-
skjuter.
Det är din nåd som ljus och tröst
mig delar,
när jag mitt bröst ej för din Ande
sluter.
7. Jag tror: o Gud, min otro värdes
hjälpa.
Jag bättras vill: aek styrk min
matta vilja.
Låt köttets makt ej mer i synd mig
stjälpa,
ej världens lust mig från din kär-
lek skilja.
8. Rannsaka mig, förnim hur jag det
menar.
Mig uppehåll, att jag ej modet
fäller,
men vandrar from förbi de stöte-
stenar
och de försåt dem frestarn för mig
ställer.
9. Då vet jag visst, att när med blygd
och smärta
jag ser min synd och ångern hjär-
tat gnager,
är du, o Gud, dock större än mitt
hjärta
och än till nåd för Jesu skull mig
tager.

Wallén (1816).

299 (*W 176*).

1. Varthän skall jag dock fly
ur syndens djupa dy,
med mina brister många;
var skall jag trösten fånga?
Ty hela världen vida
ej lisa kan min kvida.
2. O Jesu, rik av nåd,
uppå ditt bud och råd
min sorgsna själ framträder
och av din nåd sig gläder.
Ditt blod mitt samvet renar
och mig med dig förenar.

3. Jag, ditt sorgfulla barn,
besnörd i syndens garn,
mig i din famn nu kastar
med allt vad mig belastar.
I dina sår jag sänker
det kval mitt hjärta kränker.
4. Med ditt menlösa blod,
den sköna, röda flod,
avtvå missgärning mina,
upptag mig bland de dina.
Min synd du ej pätänke,
i havets djup den sänke.
5. Du är min enda tröst:
du har mig återlöst.
Vad jag mig har förbrutit
har du i graven slutit,
blott jag mig icke låter
i synden sövas åter.
6. Den ondska är väl stor,
som än i hjärtat bor;
men, Jesu, vid din sida
jag mot allt ont kan strida.
I dig min kraft jag finner,
hos dig min sorg försvinner.
7. Mig mycket fela kan,
dock är din loven sann,
att du av nåd vill skänka
mer gott än jag kan tänka:
med dig jag trygg kan vara
i all min nöd och fara.
8. Om värld och ont begär
och hela satans här
mig ville från dig draga,
dock skall jag dem förjaga,
ty du mig styrka giver,
när jag dig trogen bliver.
9. Min Jesu, uppå dig
förlitar jag städs mig.
Vem kan mig nu fördärva?
Ditt rike skall jag ärva,
som du mig skaffa mände,
när du led dödens vände.
10. Skriv i mitt hjärta in
att jag är evigt din.
Hjälp att jag gör din vilja,
flyr vad oss kan åtskilja
och sist det liv får njuta,
som ingen död kan sluta.

J. Heermann (1830). L. Springer (1876).

300 (W 177).

1. Ack var skall jag tillflykt finna?
Ack hur kväljer synden mig!
Djupt mitt hjärta ängslar sig,
ymnigt mina tårar rinna.
Sorg och ånger i mitt bröst
lämna mig förutan tröst.
2. Gud, din tuktan har mig slagit,
du mitt samvete har väckt;
för dess hot är jag förskräckt.
Synden, som min själ bedragit,
har mig fjärran från dig fört
och min själaro förstört.
3. Ack varthän skall jag mig vända
i min stora nöd och brist?
Om ej du, o Jesu Krist,
mig din Ande värdes sända,
faller jag ur syndens nöd
visst uti en evig död.
4. Jesu, du för mig kan bana
salighetens smala stig,
din förtjänst kan frälsa mig
och nytt hjärta i mig dana.
Jag till nådastolen går,
där jag liv och hälsa får.
5. Jesu, ingjut i mitt hjärta,
som bedrövat är, din nåd.
Var mitt bistånd och mitt råd,
så försvinner syndens smärta,
Herren varder än mig blid,
och mitt samvet får hans frid.
6. Ja jag redan saligt finner
att min bön av dig är hörd.
Nu din Andes vittnesbörd,
som till detta hjärta hinner,
mig den ljuva trösten bär,
att min skuld avplanad är.
7. Tack, min Gud, för denna nåde,
att du haver tröstat mig.
Se mitt hjärta fröjdar sig:
jag är frälst från syndens våde.
Gud ske pris; nu är mig väl.
Lova Herren Gud, min själ.

J. Vultejus (1685). Adlerbeth (1814).

301 (W 178).

1. Är jag allen en främling här på
jorden?
Är jag till rov åt sorgen lämnad
vorden?
Var finnes tröst? Var får mitt
hjärta ro?
Var skall jag fri för kval och jäm-
mer bo?
2. Var morgon, då ny dag oss solen
giver,
min sorg ock ny, min nöd förökad
bliver;
var afton, när de andra gå till ro,
då vakar jag med tårar i mitt bo.
3. Min själ förskräcks, mitt hjärta är
bedrövat
för all den synd och ondska jag
förövat.
Min skuld jag ser, min dom mig
förestår,
evad jag är, evart jag flyr och går.
4. O hade jag dock duvovingar snälle,
jag flöge bort, långt bort från
detta ställe.
Dock, vem kan fly för Herrens
starka hand?
Att gömma sig finns icke rum och
land.
5. Jag flyr till dig, o du som dig för-
barmar;
o Jesu Krist, jag flyr i dina armar.
Där finnes tröst, där får mitt
hjärta ro,
där skall jag fri för kval och jäm-
mer bo.
6. Jag gärna vill min Faders tuktan
draga,
ty han sitt barn till bättring blott
vill aga.
Med tålmod och ödmjuk, lydlig själ
är agan nåd, och korset är mitt väl.
7. Jag mycket har, ja gräsligt myc-
ket brutit.
Dock har din nåd ännu mig ej för-
skjutit,
ty du är god, o Herre Sebaot;
i Jesu namn du tar min suck emot.

8. Jag fattar mod och mig till glädje
giver,
att du den son, det får som vilse
driver,
den penning som var borta letar
fram,
och friar mig från syndens straff
och skam.
9. För Jesu skull du vill mig nådigt
skona,
du ock åt mig förvarar ärans krona
och förer mig igenom korta kval
till evig fröjd bland de utvaldas tal.

*Okänd tysk förf. (1875). Arrhenius (1691).
Bearb. (1810).*

302 (W 180).

1. Beklaga av allt sinne
må jag min själanöd.
Med Davids sorg jag finne
hur jag är andligt död.
Jag det väl vet:
det gör min synd allena;
ack mitt begär ore
gör all min uselhet.
2. O Gud, jag mig bekänner
en syndare för dig.
Jag finner, ser och känner
ej annat uti mig
än ond åtrå
och världens lustar snöda,
som själen evigt döda:
ack hjärtat brista må.
3. O Herre, mig benåda,
min Gud och Fader blid.
Min brist vill mig förråda,
jag sviktat i min strid.
Giv mig din frid,
och värdes mig bevara
från satans falska snara
i denna prøvotid.
4. Hjälp att jag ej bortkastar
med synd och ondska mer
ditt ord, som synden lastar,
men tröst i ångern ger.
O Herre Krist,
låt mig så trofast bliva,
att ingen mig kan driva
från dig med våld och list.

5. O Kriste, du allena
mig tröstar först och sist.
Du är Guds Ord det rena,
som helar syndens brist.
Det är ock visst:
du ensam kan förvärva
att jag får himlen ärva.
Pris dig, o Jesu Krist.

6. Bliv, Helge And, mig nära.
Utav din gudomsmakt
kan du all sanning lära,
som Kristus haver sagt.
Din vård och vakt
mot kött och värld mig läna,
och lär mig Herren tjäna
av all min håg och akt.

*Okänd dansk förf. (1588). Svensk övers. 1572.
Wallin (1816).*

303 (NPs 579, W 181).

Psalt. 51.

1. O Herre Gud, gör nåd med mig
för den miskund som är i dig;
fräls mig från syndens våda.
Från min missgärning två mig väl
och rena från all synd min själ,
låt än din mildhet råda.
2. Jag syndens smitta i mig bär,
min synd för mina ögon är,
hon dagligen mig följer.
Du som till sanning har behag,
mig vishet lär, och giv att jag
min skuld för dig ej döljer.
3. Ej offergåvor du begär,
och all min gärning intet är,
kan ditt behag ej vinna.
En sorgsen och förkrossad själ
det offer är, som täcks dig väl
och nåd för dig skall finna.
4. Vänd bort ditt ansikte, o Gud,
från vad jag brutit mot ditt bud,
och all min skuld avplana.
Från mina synder ren mig två,
att vit som snö jag varda må;
rent hjärta i mig dana.
5. Din glädje i mitt hjärta tänd;
mig villighetens ande sänd,
att jag må lydnad lära.
Min frälsnings Gud, mig giv att jag

må i min vandel dag från dag
dig lovets offer bära.

6. Gör väl mot Sion i din nåd,
och lär ditt folk i råd och dåd
till dig sin tillflykt taga.
Låt det i trygghet när dig bo,
att det må bära fram i tro
de offer dig behaga.

*M. Greiter (1828). S. Alin (1903).
Eklund (1911).*

304 (W 182).

Psalt. 130.

1. Av djupets nöd, o Gud, till dig
jag ropa må och klaga.
Din milda öron vänd till mig,
min röst låt dig behaga;
ty om du synden räkna vill
och blott din stränga rätt se till,
ho kan då för dig bliva?
2. Så är oss nu ej annan råd
att synden från oss skilja
än fly i trone till din nåd,
din evigt goda vilja.
På jorden finnes ingen man
som lagen rätt fullborda kan:
Guds nåd var man behöver.
3. Ty vill jag till den fasta grund
som är Guds ord mig trygga
och hoppet om min frälsningsstund
på Gud allena bygga.
Min egen kraft ej här förslår,
allena Herren allt förmår:
på honom jag förtröstar.
4. Om Gud än ville pröva mig
och hjälpen strax ej sända,
skall dock i trone stadelig
min bön till honom lända.
Han synes vred, men är dock blid;
han hjälper mig i rättan tid,
som han mig lovat haver.
5. Fastän min synd är ganska stor,
dock större är Guds nåde:
han hjälper den på honom tror,
uti all nöd och våde.
Jag tackar honom gladelig,
som har min synd förlåtit mig:
Gud vare pris och ära.

Luther (1524). Olaus Petri (1536).

305 (W 183).

Psalt. 130.

1. Till dig av hjärtans grunde
i nöden ropar jag.
Ack att jag finna kunde,
o Gud, för dig behag.
Låt upp ditt milda öra,
när jag åkallar dig.
Av nåd mig värdes höra:
du vet vad felar mig.
2. Ho varder väl befunnen,
som kan för dig bestå?
Ho bliver ej förvunnen,
om du till doms vill gå?
Men fast jag är ovärdig,
din nåd du mig beter,
om ödmjuk och botfärdig
jag synden överger.
3. Min tro och hopp jag ställer
uppå det trösteord
att i den dom du faller
skall nåd för rätt bli spord.
Du som mig utrannsakar,
till dig jag trofast ser,
lik väktaren, som vakar,
till dess sig dagen ter.
4. Min själ, ditt hopp till Herran,
den gode Fadern, vänd,
vars nåd är när och fjärran
av trogna hjärtan känd.
Du finner liv och hälsa
i hans barmhärtighet:
han sina barn vill frälsa
från synd och farlighet.

*C. Marot (1539). A. Lobwasser (1573).
L. Wivallius (1625).*

306 (W 184).

1. Hjälp mig, min Gud, ack fräls min
själ:
till dig jag usle syndaträl
min tillflykt äntligt tager.
Du ser hur arm och krank jag är;
o Gud, mig ångerns låga tär,
mig samvetsmasken gnager.
Ack att jag icke sökt dig förr!
Nu, Herre, vid ditt huses dörr
jag i mitt armod ligger
och nådesmulor tigger.

2. Mig nådig och barmhärtig var,
du som din nattvard tillrett har
och mig och många bjudit.
Till mig du ock med kallelse
utskickat dina tjänare,
till mig ditt rop ock ljudit.
O Herre, nu jag komma vill:
ack, har du slutit dörren till?
Är utelyckt jag vorden
från de fullsatta borden?
3. O ve, jag kommer då för sent,
jag dåre, som likväl förment
mig äga tid och stunder.
På världen lekte all min håg
den långa dag; och jag ej såg
hur solen sjönk därunder.
O ve, hur jag mitt väl försatt!
Det mörknar, ack det bliver natt,
och världen mig förskjuter,
och himmelen sig sluter.
4. O Herre, slipper jag ej in?
O Fader, är jag mer ej din?
Har jag ej bröllopskläder?
Skall jag nu gå den mörka stig
där ingen stjärna lyser mig
och ingen vän mig gläder?
Ack finns i himmel och på jord
för mig ej mer ett tröstens ord,
som hjärtat vederkvicker
och hoppet åter väcker?
5. Det finns ett ord, för mig så kärt,
så fast och så anammansvärt,
till själens liv och hälsa:
att Jesus världens synder bar,
att han i världen kommit har
de fallna till att frälsa.
O nådens evangelium:
att han som rövaren ett rum
i paradiset förunnar
sig över mig varkunnar.
6. O Jesu, Davids son, till dig
min blick, mitt hjärta vänder sig
och mina händer sträckas:
gör ångern sann, fast den är sen,
och två mig från de synder ren,
av dem min själ befläckas.
Ett villat får som funnet är,

ack, till den frälsta hjorden bär
på hulda herdearmar,
o du som dig förbarmar.

Wallin (1814).

307 (W 186).

1. Min högsta skatt, o Jesu kär,
du värdes mig benåda.
Jag svedan av de synder bär,
som vid mitt hjärta låda.
O Jesu, min förhoppnings grund,
var du min tröst i kvalens stund,
min hjälp i själens våda.
2. Mig nådig och miskundlig var,
förlåt mig synder mina,
för dem du döden lidit har
på korset med stor pina.
Låt dem mig ej tillfoga men,
men gör mig från dem skär och ren:
låt nådesolen skina.
3. Ack, när jag min missgärning svår
med allvar eftertänker,
mitt hjärta då en börda får,
som mig till jorden sänker.
Om jag ditt ord ej hade då,
ej någon tröst jag kunde få,
som frid åt hjärtat skänker.
4. Men detta ord försäkrar mig
att du av nåd tillgiver
den synd som hjärtligt inför dig
bekänd och ångrad bliver,
och att du möter huld och god
dem som ett rätt förkrossat mod
till nådatronen driver.
5. Ja när jag rätt botfärdig är,
du mig till nåd upptager.
När leda jag till synden bär,
som nu mitt samvet gnager,
jag tror att du av syndens men,
som David och Manasse, ren
uti ditt blod mig tvager.
6. Alltså jag träder nu till dig
och faller för dig neder
med böjda knän, och innerlig
av allt mitt hjärta beder:
Förlåt att jag förbrutit mig
mot dina bud och följt den stig
som till fördärvet leder.

7. Du med din kraft, som allt förmår,
mig, Herre, värdes röra,
att jag ett heligt sinne får
och kan din vilja göra,
att hjärtat, till din lydnad böjt,
med ditt behag i allting nöjt,
må framgent dig tillhöra.

8. Din Andes tröst i all min nöd
låt, Jesu, mig förnimma.
Låt mig, hugsvalad av din död,
förbida dödens timma
och finna, då jag hädanfar,
en himmel öppnad, evigt klar,
högt över tidens dimma.

*B. Ringwaldt (1888). Svensk övers. 1848.
Wallén (1814).*

308 (W 187).

1. Min synd, o Gud,
mot dina bud
går mig så djupt till sinnes.
Slätt ingen man
som hjälpa kan
i denna världen finnes.

2. Går jag än vitt,
hit eller dit,
ja längst till världens ända,
slätt ingen vrå
jag finna må,
som kan min sorg avvända.

3. Jag flyr till dig:
förskjut ej mig,
o hav ditt barn förskonat.
Din stränga rätt
åsidossätt:
din Son har allt försonat.

4. Men skall så ske,
att straff och ve
på synden måste falla,
så risa här
och lisa där
och mig till bättring kalla.

5. O Jesu god,
giv tålmod,
sann tro och lydigt hjärta.
Låt aldrig mig
förlora dig
i glädje eller smärta.

6. Gör du med mig
som gott syns dig,
hjälp du själv korset draga;
men Herre blid,
till evig tid
mig ej ifrån dig jaga.

7. Som fåglar små,
när dundra må
och djuren sig förskräcka,
de skynda fort
var på sin ort
att sig för faran täcka:

8. så vill jag fly
från världens gny
till dig, o Jesu fromme.
När synd och död
tillfoga nöd,
hos dig jag ro bekomme.

9. Fast kropp och själ
åtskils, likväl
mitt hjärtas tröst du bliver.
Du mig ock visst,
o Herre Krist,
en evig glädje giver.

10. Gud, Fader, Son,
* i himmelstron,
och Helge And tillsamman,
upptag min bön
och mig bekrön
med nåd och sällhet. Amen.

Okänd tysk förf. (1618). Svensk övers. 1678.

309 (W 188).

1. O Jesu Krist, min högsta tröst,
all nåds och godhets källa,
ack hör min bittra klagoröst,
den bön jag nu vill fälla.
Mitt hjärtas jämmer är nu stor,
ty synden så mångfaldig bor
i mig och mig förskräcker.

2. Hon trycker mig till jorden ned
som en odräglig börda;
hon synes mig så stygg och led
som den där mig vill mörda:
hon ger mitt samvet djupa sår
och såsom tusen pilar står
i mitt beklämda hjärta.

3. I sådan nöd förbarma dig
och låt dig om mig vårda,
ty du har ju stått ut för mig
på korset döden hårda,
att jag ej skulle lida den,
men frälsas från förbannelsen,
som synden väl förtjänar.
4. När jag med allvar tänker på
hur illa jag har levat,
då börjar hjärtat i mig slå,
i kval och ångst innevad.
Det varder tungt och svårt som sten
och lämnar uti mina ben
alls ingen frid och styrka.
5. Men si, det ljuva livets ord
mitt hjärta vederkvicker
och efter syndens själamord
nytt liv i mig uppväcker;
ty det försäkrar, du är god
dem som med ett bedrövat mod
till dig, o Jesu, komma.
6. Ty kommer jag nu usle fram
med ett förkrossat hjärta,
betungad med stor blygd och skam,
med fruktan, sorg och smärta,
och ville gärna gråta blod,
om det i mina krafter stod
och kunde mig förlossa.
7. Men ack, mitt blod och all min gråt
kan ej min synd avplana.
Uti ditt blod mig renas låt,
det blodet som kan mana
inför din Fader gott för mig
och talar ej så strängelig
som Abels blod det ropar.
8. Förlåt fördenskull, gode Gud,
förlåt, o Jesu käre,
att dina helga ord och bud
av mig försmådda äre.
Jag haver levat världen lik
och följt min egen viljas svik,
ditt kors förglömt och hatat.
9. Har David funnit nåd hos dig,
har du Manasse sparad,
har du till Petrus mildelig
vänt dig, och tröstligt svarat
den rövarn som sin tillflykt tog
till dig, som för vår frälsning dog,
så hoppas jag detsamma.

10. Styrk mig allenast i den tro
att du för mig har lidit,
så får mitt samvet ljuvlig ro,
och jag har kraftigt bedit.
Din Ande tröste mig all tid
och hjälpe i den sista strid,
den jag med döden håller.

Spegel (1686).

310 (W 189).

1. Mitt skuldregister, ack, när jag det
vill beskåda,
ser jag att synden mig har sänkt i
evig våda;
ty jag densamme är, som tiotusen
pund
betala skyldig blev. Men Gud, bete
miskund.
2. O Herre Sebaot, vart skall jag taga
vägen?
Vart skall jag usle fly? Jag är om
hjälp förlägen.
Jag vet ej annat råd, jag faller dig
till fot:
o Gud, du ej försmår ett krossat
hjärtas bot.
3. Tag an det dyra blod som ymnigt
är nedflutat
från korsets helga stam och för min
skuld utgjutet,
som rikt betala kan de tiotusen
pund.
Ty var, o store Gud, mig nådig, gör
miskund.

S. Liacovius (1683). J. Petrus (1698).

311 (W 194).

1. Till dig allena, Jesu Krist,
mitt hopp står här på jorden.
I all min våda, sorg och brist
är du min tillflykt vorden.
Du är till mänskors frälsning sänd;
förutom dig är ingen känd,
som kan av nöden hjälpa mig.
Jag flyr till dig:
du kan, du vill förlossa mig.
2. Min synd är stor och mycket svår,
att hjärtat må förtvina,
men hela du mitt samvetssår
uti din död och pina.

I ångerns stund tillsäg mig huld
att du betalt min syndaskuld,
i farans stund, o Herre, var
själv mitt försvar,
som du av nåd mig lovat har.

3. Giv mig av din barmhärtighet
den rätta kristna trona,
att Gud för din rättfärdighet
mig syndare vill skona.
Giv att för allt jag älskar dig,
så ock min nästa såsom mig.
Till livets slut din hjälp mig sänd,
din nåd gör känd,
all satans list ifrån mig vänd.

4. Ära ske Gud, som från sin tron
* till oss i nåd ser neder,
och Jesus Krist, hans ende Son,
som för oss alla beder,
och Anden, som med ljus och frid
oss bliver när i all vår tid.
Ja pris, o Herre, vare dig
här timmelig
och sedan där evinnerlig.

*K. Hubert (1540). Laurentius Petri
Gothus (1564). Wallin (1816).*

312 (W 373).

1. O Gud, vem skall jag klaga
den sorg jag måste draga,
så arm och syndafull?
Ack vad jag har bedrivit
kan endast bli tillgivet
för Jesu Kristi skull.
2. Jag är en fattig fånge
i denna världen vrånge,
som fåret på en ö.
Jag kan ej hädankomma,
min frihet ej bekomma,
förn Gud mig låter dö.
3. Jag är från honom viken,
av syndens lust besviken,
som fisken uti nät.
Nu vill mig sorgen stjalpa:
Guds ord blott kan mig hjälpa;
må jag anamma det.
4. I nätter som i dagar
mitt hjärta mig anklagar,
och av dess dom jag fälls.
O Gud, du mig bevara

från satans falska snara;
mig från förtvivlan fräls.

5. O Gud, i dina händer,
evart min värld sig vänder,
förtror jag liv och själ.
Ack jag ej kunde tänka
hur djupt sig allt kan sänka,
så länge allt gick väl.
6. Jag beder dig, o Kriste,
ack låt mig ej gå miste
om arvedelen min.
Hjälp mig så väldigt strida,
att jag må kronan bida
en gång i glädjen din.

Svensk förf. (1572). Wallin (1819).

313 (NPs 580).

1. O Gud, giv oss din Andes nåd,
att vi vår synd och överdåd
rätt ångra och begräta
och på din Son av hjärtat tro,
som kan ge våra själar ro
och all vår synd förlåta.
2. Hjälp ock att vi på denna jord
rätt efterleva må ditt ord
och korset tåligt bära.
Regere oss din Ande så,
att vi få visst till himlen gå,
ditt namn till evig ära.

Tysk förf. (1636). J. Tolpo (1720)?

314.

1. Nämn mig Jesus, han är livet,
han är min rättfärdighet;
han sitt liv för mig har givit,
mig förvärvat salighet.
2. Egen fromhet intet gäller
inför den som hjärtat ser,
mänsklig visdom icke heller
tröst och frid i själen ger.
3. Intet annat än allena
Jesu nåd, förtjänst och blod
kan från all min synd mig rena,
göra saken för mig god.
4. Milde Jesu, nådens källa,
du mitt liv, min salighet,
låt i domen för mig gälla
din förtjänst och helighet.

5. Döm mitt hjärta här i tiden,
innan världen döms av dig;
och när tiden är förliden,
i ditt domslut fria mig.

Syréens sångbok (1828). O. Norborg (1928).

315.

1. Soldaterna spelade tärning
och talade gäckande ord,
när gudsrikets väldiga gärning
till seger blev bragt på vår jord,
då hög i den största av strider
Guds kärlek för eviga tider
i Kristus på korset blev spord.
2. Än människor på intighet öda
sitt liv, som om ingenting hänt.
I världslighet själen de döda,
som hade ej Fadern oss sänt
sin Son, att oss rädda ur nöden,
som hade ej stark över döden
en frälsningens brygga han spänt.
3. O låt icke världen dig binda
vid skenet och tomheten mer.
O låt ej din synd dig förblinda,
att icke Guds gärning du ser.
Sin kärlek Gud endast kan röja
för den som sig ödmjukt vill böja
vid korset för Frälsaren ner.

A. Frostenson (1936).

3. Tro, förlåtelse, barnaskap.

316 (W 144).

1. Gud har av sin barmhärtighet
till nåd oss arma tagit
och all vår orättfärdighet
med Kristi blod avtvagit.
All vår förtjänst är utelyckt:
vår själ, av syndens börda tryckt,
till nåden måste falla.
2. Guds lag var helig, rätt och god,
men sedan Adam brutit,
sig syndens smitta i vårt blod
från första stunden gjutit.
En rättvis dom blev allas lott:
att älska Gud och göra gott
ej stod i vår förmåga.
3. Till helig lydnad för Guds lag
vårt hjärta måste livas,

om Guds, den heliges, behag
åt våra verk skall givas.
Allt som är fött av kött är kött,
besmittat och i synden dött
och emot anden strider.

4. Dock var av nöden att Guds lag
fullbordad måste vinna,
om inför Gud på domens dag
vi skulle miskund finna.
Pris vare Gud, som såg vår nöd;
att frälsa oss från evig död
sin egen Son han sände.
5. Han som i världen kommen var,
att världens synder bära,
Guds lag för oss fullkomnat har
med lydnad och med lära.
Ej lagen mer fördöma kan
den som i hans försoning fann
en väg till nådastolen.
6. När vi nu sätte lit härtill
och egen vanmakt finne,
Gud all vår skuld förlåta vill
och lugna själv vårt sinne.
Vi varda fromme inför Gud
och redo att hans helga bud
med villigt hjärta lyda.
7. Med tron Guds Ande kommer god
att oss å nyo föda
och verka i oss annat mod
och köttets välde döda.
De goda verk så komma fram;
vi finna idel synd och skam
i vad vi fordom gjorde.
8. Sann tro ej utan kärlek är,
och frukten trädet prisar.
En trogen haver nästan kär
och honom gott bevisar.
Så varder lagens bud uppfyllt:
varann vi tjäna oförskyllt,
som Kristus oss har tjänat.
9. Sann kärlek söker ingen lön;
dock tro vi den tillstunda:
vi den i ödmjukhet och bön
på Jesu kärlek grunda.
Att vi den säkert skola få,
hans löfte hava vi därpå,
dock av hans nåd allena.

10. Så står alltsammans i Guds nåd,
att saliga vi bliva.
Men fast och evigt är hans råd
dem trognom det att giva.
Vi hava idel skröplighet;
i Gud är all vår salighet.
Gud vare pris och ära.

*P. Speratus (1522). Olaus Petri (1536).
Ödmann (1812). Wallin (1816).*

317 (W 195).

1. O Jesu Krist,
till dig förvisst
har jag mitt hopp allena.
Jag tror på dig
så hjärtelig;
förskjut ej mig,
din tröst mig ej förmena.
2. Jag alltid vill
dig höra till
och dig i sanning dyrka.
Lär mig, min Gud,
ditt helga bud,
låt nådens ljud
mitt svaga hjärta styrka.
3. Jag redo är,
o Jesu kär,
att evig tro dig lova,
dig sluta in
uti mitt sinn,
o Herre min,
med all din nåd och gåva.
4. Nu sannerlig
jag lämnar mig
allena i din vilja.
O du mitt stöd,
ej lust och nöd,
ej liv och död
skall från din nåd mig skilja.
5. I all min tid
mitt hjärta frid
i dig, o Jesu, njuter.
Din ljuva röst
uti mitt bröst
en ymnig tröst
mot allt bekymmer gjuter.
6. I all min sorg
är du den borg
där jag i ro kan vara;

ty den du tar
i ditt försvar,
han trygghet har
i allsköns nöd och fara.

7. I all min brist,
o Jesu Krist,
till dig min blick sig vänder;
ty den som är
dig, Jesu, när
och har dig kär
allt till det bästa länders.
8. Hjälp oss, o Gud,
i dina bud
här vandra så tillsamman,
att vi hos dig
evinnerlig
må gladelig
få sammanleva. Amen.

*Hans Christensfn Sthen (1591). Svensk
övers. 1814. Wallin (1816).*

318 (W 196).

Psalt. 32.

1. Säll den vars överträdelse
den Evige förlåter;
säll den som sin förvillelse
bekänner och begråter
och med ett hjärta utan flärd
ifrån en ond och syndig värld
till Herren vänder åter.
2. Så länge jag min synd förteg,
förtvivlan hos mig rådde.
Den suck som från mitt hjärta steg
till himlen icke nådde.
Min mun var tyst; men ack, en röst,
förgäves tystad, i mitt bröst
mig brottet förebrådde.
3. O Gud, jag flydde till din famn
och dig min synd bekände;
jag bad om frid i Jesu namn,
och friden du mig sände;
jag bad om nåd för Jesu skull,
och nåden, ljuv och fröjdefull,
mitt hopp ånyo tände.
4. Och samma bön jag bedja vill
i all min tid, med alla
som dig i kärlek höra till
och dig i tro åkalla.

De se din nåd var morgon ny,
de hava frid, när stormar gny
och olycksböljor svalla.

5. O Gud, hur ljuvlig är den tröst
som du mig låter smaka!
Hur sällt att lyssna till din röst
och världens lust försaka!
Du säger: »Vandra på min stig,
så skall min hand ledsaga dig,
mitt öga på dig vaka.»
6. För lasten äro många kval
och många sorger satta;
men Herren skall de trognas tal
med evig nåd omfatta.
I fromme, höjen glädjens ljud
och lären under lov till Gud
att rätt er sällhet skatta.

Wallin (1818).

319 (W 197).

1. Väl mig i evighet! Nu känner själ
och sinne
tröst, fägnad, frid och ro; ty jag
är uti minne
hos Gud, min Frälsare, och ser mig
njuta visst
en frukt av din förtjänst, o milde
Jesu Krist.
2. Bort hän, bort hän från mig med
er fördömda skara,
synd, avgrund, djävul, död; ty Gud
vill mig försvara:
han är med mig; vem kan sig sätta
emot mig?
Han är den mig i allt beskyddar
väldelig.
3. Han är den som till nåd och barna-
skap mig tagit,
av syndens band mig löst, ur nödens
djup mig dragit.
Härefter lär mig, Gud, min levnad
ställa så,
att jag i tro och hopp och kärlek
leva må.
4. Giv att jag alltid må i dina bud-
ord vandra
och vad ej dig är täckt med allo
flit förändra.

Hjälp att jag hålla må för all min
lust och fröjd
din sanna fruktan och så leva evigt
nöjd.

S. Liscovius (1688). J. Petrus (1688).

320 (W 198).

1. Jag tackar dig, min högste Gud,
för nådeordets fröjdeljud,
varav mitt hjärta gläder sig
i all anfäktning stadelig.
2. Jag känner nu din Andes tröst,
som gjuter frid uti mitt bröst
och mig förvissar om din nåd,
fast jag har brukat överdåd.
3. Av sådan nåd jag fröjdar mig
och ödmjukt, Herre, tackar dig,
för det din kraft så väldelig
uti min svaghet styrker mig.
4. Din nåd föröka, Gud, i mig
och led mig på din viljas stig.
Mitt livslopp du bäst styra kan,
att det förargar ingen man.
5. Giv stadig tro och kärlek ren,
giv att jag ej är trög och sen
till bot och bättring, och att jag
bereder mig till dödens dag.
6. Du satans list ifrån mig driv,
mig uppehåll till evigt liv.
En salig ände mig beskär
och låt mig bliva där du är.
7. Då skall jag för din himlatron
lovsjunga dig med högre ton.
O du som högste Fadern är,
giv vad ditt barn av dig begär.

Brask (1690).

321 (W 199).

1. O Gud, ditt rike ingen ser,
och ingen blir därinne,
åt vilken ej din Ande ger
ett menlöst barnasinne.
Vad köttsligt vett
ej hört och sett
du har åt den förvarat,
som from och ren,
i nådens sken
ser himlens råd förklarar.

2. Ett jordiskt sinne tryckes ner
av egen tyngd till jorden;
och den i Gud ej lever mer
är död i synden vorden.
Begärens brand
tar överhand
där Andens liv ej väckes;
den bryter ut
och blir till slut
en eld som aldrig släckes.
3. Jag vill; men Gud, vad mäktar jag,
så oren och så bräcklig?
Ack, utan dig är kraften svag
och viljan otillräcklig.
Det som är fött
av kött är kött;
men det, så själv du säger,
är ande, som
av Andanom
sitt liv allena äger.
4. Mig då, o Gud, din Ande giv,
som syndens lust kan döda
och till evinnerligt liv
på nytt min ande föda.
För tro och hopp
han låter opp
de himlaportar klara;
för övermod,
för kött och blod
de skola slutna vara.
5. Men alla äro barn av dig,
som av din Ande drivas;
och är jag barn, så skall ock mig
det goda arvet givas.
Bland sorg och brist
jag då förvisst
min tröstekälla finner,
min själaro
uti den tro
som världen övervinner.
6. Som dagg, av morgonrodnan född,
skall trones frukt ock flöda;
naturen skall, av nåden stödd,
sig för allt gott bemöda.
Med hågen bytt,
med hjärtat nytt,
ny hörsamhet och lydnad
förbliva skall
mitt barnakall,
och helighet min prydnad.

7. Välsignad vare Gud, som har
oss fött på nytt till livet
och oss en evigt mildrik Far
i Jesus Kristus blivit.
Med honom vi
ock skola bli
medarvingar i hoppet
till himlens ro,
när i sann tro
vi här fullborda loppet.

Wallin (1816).

322 (W 200).

Rom. 8: 31—39.

1. Tvivlan ur min själ försvinne:
evigt trofast Herren är.
Om hans hulda faderssinne
Anden kraftigt vittne bär.
Till en själ som troget beder
skådar han med mildhet neder.
Fast jag idel skulder har,
är han dock min Gud och Far.
2. Han i nåd för mig vill ömma:
vilken kan åklaga mig?
Vilken vågar den fördöma,
som han kallat har till sig?
Om mig syndens minnen smärta,
Gud är större än mitt hjärta.
Han min trogna suckan hör
och av nåd rättfärdiggör.
3. Jesus sig för mig utgivit
och är genom trona min;
av hans blod, som gjutet blivit,
flödar mod i hjärtat in.
I hans eviga försoning
vann jag tillgift och förskoning:
nådens dom var redan sagd,
innan världens grund blev lagd.
4. För vår synd han dödad blivit,
och för vår rättfärdighet
han uppstånden är till livet
genom Faderns härlighet.
Nu hos Fadern i det höga
skådar han med nådigt öga
till den värld han frälsat har,
och är evigt vårt försvar.
5. Jag i denna tro förbliver,
lyfter glad mitt huvud opp.

Om ock allt mig övergiver,
sviker icke trones hopp.
Ingen motgång, ingen lycka
skall ur Jesu famn mig rycka.
Han är min i lust och nöd,
han är min i liv och död.

J. A. Schlegel (1769). Aström (1816).

323 (W 209).

1. Nu skall ej synden mera
i trældom hålla mig:
Gud, du skall mig regera,
ty jag tillhör dig.
Min synd jag ångerfull
har inför dig begråtit,
och du har allt förlåtit
för Jesu Kristi skull.
2. Jag vill i fröjd och smärta
nu vara din, o Gud,
och med ett helgat hjärta
åttlyda dina bud.
Ja viljan, Gud, du ser,
men kraften är så ringa:
hur kan jag lustan tvinga,
om du ej bistånd ger?
3. Ty skall jag alla dagar
om hjälp anropa dig.
När köttet mig försvagar,
o Herre, styrk du mig.
Din nådes hand mig räck,
att jag mot synden kämpar,
att jag dess värde dämpar
och blir alltmer dig täck.
4. När jag i bönen trägen,
i striden trofast är,
jag vandrar trygg den vägen
som till ditt rike bär.
Mitt kors är ofta tungt,
och mången sorg mig kränker,
men jag på målet tänker,
och hjärtat varder lugnt.

*Kingo (1699). Dansk bearb. (1798).
Wallin (1816).*

324 (W 224).

1. Befall i Herrens händer
din möda och din väg,
och hur sig världen vänder,
hans ord i hjärtat äg.

Ty intet ord är givet,
så fast som Herrens ord,
och ingen gärning blivit,
som ej i Gud är gjord.

2. För lycka, bröd och ära
i denna värld ej strid;
låt sorgen dig ej tära
för denna korta tid.
Det är till andra strider
dig Herren kallat har,
det är för andra tider
han lönen åt dig spar.
3. Här gäller det att verka
hans verk, som dig har sänt,
och med hans Ande stärka
det liv hos dig han tänt.
Här gäller det att söka
först hans rättfärdighet
och med all id föröka
hans rikets härlighet.
4. Så strid med helig iver
mot mörker, synd och flärd,
och vet att segern bliver
i Kristi namn beskärd.
I glädjen och i nöden
stå fast vid Herrens bud.
Gör väl, gör rätt, i döden:
det övriga gör Gud.
5. Tro ej han löftet bryter,
tro ej han från dig flyr,
då stormen mot dig ryter
och dundret kring dig gnyr:
han går på stormens vingar,
han far på dundrets vagn
och själva skadan tvingar
att tjäna dig till gagn.
6. Var trofast! Natten dagas:
ren purpras österns rand.
Allt mörker skall förjagas
utav den Starkes hand,
som ur sitt tjäll Orion
och morgonstjärnan för
och nåden över Sion
i arladaggen strör.
7. Alltså Guds hjälp förbida
och räds ej mänskors hot.
Är Herren på din sida,
vem kan dig stå emot?

Sin kraft han dem förlänar,
 som vandra i hans bud.
 Allt till det bästa tjänar
 för dem som älska Gud.

Wallin (1818).

325 (W 219).

1. Gud, fullkomlighetens källa,
 du som idel kärlek är
 och kan ensam tillfredsställa
 själens trängande begär,
 värdes själv mitt hjärta rena,
 lär mig bliva vid det ena
 att i kärlek dyrka dig,
 du som först har älskat mig.
2. Ej min tanke djupet hinner
 av din kärlek, ej dess höjd,
 men mitt hjärta rört den finner
 i välgärningarna röjd.
 Vart mitt öga sig ock vänder,
 varje verk av dina händer
 denna sköna påskrift bär:
 Gud en evig kärlek är.
3. Gud, i dig jag lever, röres,
 är av dig allt vad jag är.
 Tanken som till himlen föres,
 hjärtat som dess frid begär,
 allt vad gott jag ägt och njutit
 av din nådes brunn har flutit.
 Skulle jag ej älska dig,
 som så högt har älskat mig?
4. Jesu blod, som för mig runnit,
 ljuset, livet i min själ,
 barnskapet som jag vunnit,
 hoppet om ett evigt väl,
 Anden som rättfärdiggör
 och på livets väg mig förer;
 allt ju ropar högt till mig:
 Älska Gud, som älskat dig.
5. Liva själv mitt kalla sinne
 att dig älska över allt.
 Världens retelser försvinne
 för det goda du befallt.
 Vare kärlek, tro och lydnad
 evigt själens sanna prydnad.
 Vare du min själs begär,
 du som idel kärlek är.

6. Jord och himmel må försvinna,
 må försmäktas själ och kropp,
 salig dock jag mig skall finna,
 om du är min del, mitt hopp.
 Dubbel salighet sig gjuter
 i det goda som jag njuter,
 då i tron jag älskar dig,
 du som först har älskat mig.
7. Gud, att jag dock älska kunde
 dig så rent, så högt jag bör.
 Snart, ack snart den dagen stunde,
 då jag dig, blott dig tillhör;
 då jag, lyftad över gruset,
 ser ditt ansikte i ljuset
 och ej skiljes mer från dig,
 du som evigt älskar mig.

B. Münter (1774). Åström (1816).

326 (W 220).

1. Jag vill dig prisa, Gud, min styrka,
 jag vill dig evigt hålla kär.
 I allt och framför allt dig dyrka
 skall evigt bli min själs begär.
 Jag endast dig vill höra till
 och vet att du mitt bästa vill.
2. Vi har ej förr min kärlek brunnit
 till dig, som älskar mig så högt?
 Vi har min själ så sent dig funnit,
 vi har hon sökt sitt väl så trögt?
 När detta allt jag tänker på,
 av blygd, o Gud, jag tystna må.
3. Min tid förgick, mitt liv förtärdes,
 ett rov för syndiga begär,
 och mer och mer mitt hjärta snärdes
 i världens nöjen och besvär.
 På villans stig jag, yr och djärv,
 såg först vid branten mitt fördärv.
4. Den sällhet världen gav att skörda
 var blott ett svekfullt slaveri,
 men ljuvt ditt ok och lätt din börda,
 sen du från synden gjort mig fri.
 Jag världens bojor mer ej bär,
 ett högre väl min själ begär.
5. All jordens fröjd så snart för-
 svinner;
 all ära, vällust, rikedom,
 om ock jag dem med möda vinner,
 så lämna de dock själen tom.

Min Gud, jag finner blott i dig
den skatt som evigt hugnar mig.

6. Giv att, i liv och död dig ägnad,
till dig i tro och kärlek böjd,
jag må dig älska, Gud, min hägnad,
jag må dig prisa, Gud, min fröjd,
och finna än i dig min tröst,
när hjärtat brister i mitt bröst.

*J. Scheffler (1657). G. A. Hiärne (1765).
Dahl (1807).*

327 (W 221).

1. Av hjärtat haver jag dig kär:
kom, milde Jesu, bliv mig när
och mig med dig förena.
Ty i den hela vida värld
är idel oro, sorg och flärd,
men frid hos dig allena.
Om än i kval min kropp och själ
förmäktade, är du likväl
mitt hjärtas tröst, min del, mitt allt;
dig har jag trygg mig anbefallt.
O Jesu Krist, min Frälserman, ::
allena du mig hjälpa kan.
2. Åt dig, o Gud, som allt förmår,
för vad jag är och har och får
bör jag min tack hembära.
Lär mig ock nyttja, som du bjöd,
din nådeskänk till nästans stöd
och, Herre, till din ära.
Allt gott, o Gud, du själv mig lär,
och rena du min själs begär,
och gör mig tålig och förnöjd
och över jordens sorger höjd.
O Jesu Krist, ack för din död ::
var du min tröst i all min nöd.
3. Sänd, Herre, dina änglar ut,
att själen må vid livets slut
av dem till himlen föras;
och låt min trötta kropp i ro
sig vila i sitt tysta bo,
tills där din röst skall höras.
Då skall jag, klädd i helig skrud,
med mina ögon skåda Gud
och av hans nåd och härlighet
mig fröjda i all evighet.
O Jesu Krist, ack bönhör mig. ::
I liv och död jag tillhör dig.

*M. Schalling (1571). H. Ausius (1641).
Wallin (1807).*

328 (NPs 583).

1. Den säkra grund har nu jag vunnit,
som håller hoppets ankar kvar.
I Frälsaren jag har den funnit;
den lades, innan världen var.
När himmel och när jord förgår,
orubbligt fast den grunden står.
2. Det finnes En som sig förbarmar
mer ömt än någon fatta kan,
en Fader, som med öppna armar
de ångrande sig tager an.
En aldrig sluten famn jag vet:
Guds eviga barmhärtighet.
3. O djup av nåd, som synder våra
i Kristi död begravit har!
Nu läkas såren, djupa, svåra,
fördömsen ej finnes kvar,
ty Kristi blod i evighet
högt talar om barmhärtighet.
4. När syndens minne hjärtat kränker,
jag söker vid Guds hjärta ro.
I Kristi nåd jag ned mig sänker
och vilar där i stadig tro.
Där når jag vad jag tryggast vet:
Guds eviga barmhärtighet.
5. Om än till jorden ned jag tryckes
och ingen främja vill mitt väl,
om allt i världen undanryckes,
som hugna kan min kropp och själ,
ett som står åter dock jag vet,
och det är Guds barmhärtighet.
6. När i vad bäst jag velat verka
med väl betänkta företag
jag, måste idel brister märka,
jag har dock, fastän arm och svag,
en tröst i all min skröplighet:
det är min Guds barmhärtighet.
7. Mig gånge efter Herrens vilja,
som är i nåd och godhet stor.
Från honom kan dock intet skilja
det hjärta som på honom tror.
I väl och ve jag tror och vet:
allt vilar på barmhärtighet.
8. På denna grund jag vill förbliva,
så länge jag i livet är;
från den skall intet mig fördriva,

så länge jorden än mig bär.
Sist sjunger jag i evighet:
O djup av Guds barmhärtighet!

*J. A. Rothe (1726). O. D. af Wirsén (1889).
Eklund (1911).*

329.

1. Vad du de dina gör, till gagn dem
tjänar,
du för dem saligt, för dem under-
bart.
Stor är din trohet, väl med oss du
menar,
om ock ej alltid vi det fatta klart.
Var trogen själ du fostra vill i nåd.
Rak är, hur krokig än den syns,
den stig
varpå du leder barnen hem till dig.
Sist triumferar dock ditt visa råd.
2. Ditt verk du grundar ej på män-
skors lagar
och regler av förnuft och självklok
värld.
Du tvivlets knutar, när dig så be-
hagar,
kan sönderhugga med din Andes
svärd.
Du sliter kopparfjättrar lätt itu;
vad dig emotstår faller platt till
jord:
du krossar hårda sinnen med ett
ord,
men ock på omväg målet hinner du.
3. Allt vad vår klokskap här vill sam-
manfoga
din vishets makt för alla vindar
strör.
Vad mången under ok vill binda
noga
din starka hand till härlig frihet
för.
Du enar det som världen bragt isär,
du nedslår vad hon byggt i tidens
lopp,
och vad hon river ner du bygger
opp;
till döda liv och kraft din Ande bär.
4. Den vi som mönster månde förevisa
kan ur din bok du re'n ha plånat ut,
men föra den som ingen gitter prisa

i stillhet fram till salig vandrings
slut.

De fariséers bord du överger:
din plats i deras krets du lämnar
tom,
men gästar syndare, som väntat
dom.
Vem är som djupet av din vishet
ser?

5. Dig, Herre, må med jubelsång vi
lova,
ty genom döden oss till liv du för.
Får blott ditt ord med vishet oss
begåva,
då se vi först hur väl med oss du
gör.
Din godhet flödar som en ymnig
ström,
din trohet ännu aldrig från oss vek,
din vishet leker här med oss sin lek,
du styr vår färd med kärlek stark
och öm.
6. Vårt svaga väsen vet du av, o
Herre,
vårt sinnes oförstånd för dig är
känt;
ja på vår panna läsas kan dessvärre
hur det med dina trogna är bevänt.
Fördenskull ock du nåd och hjälp
beskar
och med din fadersrätt du griper in.
Den sig ej längre vågar kalla din
du med en moders trohet bär och
när.
7. O öga som ej svek och falskhet
lider,
urskillning giv mig, gör mig vis
och sann,
att jag må se vad mot din vilja
strider,
och att natur från nåd jag skilja
kan.
Hjälpa att din dom jag icke klan-
drar mer
och ej förblandar eget ljus med ditt.
Den vilja bryt, som endast söker
sitt,
men väck en håg som helt åt dig
sig ger.

8. Drag mig till dig, att hägn hos dig
 jag finner
 och städse blir på dina vägar förd.
 Begär och skräck din Ande över-
 vinner,
 och tyst blir tvivlet vid hans vitt-
 nesbörd.
 Låt nu din Ande tala i mitt bröst
 och vederkvick mig med din klar-
 hets sken.
 Min tro gör stark, min kärlek sann
 och ren.
 Till dig min längtan står, min enda
 tröst.

9. Du vill att hela skapelsen mig
 tjäna,
 och änglar blygas icke vid min färd.
 De andar, dem fullkomning du för-
 läna,
 som bröder vänta mig i ljusets
 värld.
 Hur mången trogen själ, på kärlek
 rik,
 har mig ej mött på livets stigar här!
 Hur kommer sig att dock jag sorg-
 sen är?
 Kom, glädjens Ande! Sorg, för
 evigt vik!

*G. Arnold (1697). C. J. E. Hasselberg (1923).
 Bearb.*

330.

1. Var finnes Jesu like,
 vem har hans hjärtelag?
 I hela världens rike
 alls ingen finner jag.
2. Ty aldrig du förbyter
 ditt hjärtelag mot mig:
 det aldrig dig förtryter
 att vara nådelig.
3. En annan långt för detta
 helt visst förkastat mig
 och lika fullt med rätta
 därvid försvarat sig.
4. Men du har annat sinne
 i dag och alla dar,
 ty se du har i minne
 vad jag dig kostat har.

5. Ditt tålmod, din godhet
 är all min salighet:
 uppå din nåd och trohet
 jag endast lita vet.

6. Ty du har på dig tagit
 att hålla ut med mig.
 Du har mig till dig dragit,
 jag håller mig till dig.

O. Green (1779).

331.

Psalt. 36: 8.

1. Gud, den nåd som du bevisar
 mänskors barn är stor och dyr.
 Själv den sorgsne väg du visar,
 att till dig med hopp han flyr.
 Skuggan under dina vingar
 frid och efterlängtnad ro
 åt beklämda hjärtan bringar,
 innan rätt de kunna tro.
2. När vår synd oss hårt anklagar,
 överskyler du vår skuld;
 när vår fiende oss jagar,
 du oss skyddar, god och huld;
 sjunka vi av matthet neder
 under möda, sorg och strid,
 dina vingars skygd du breder
 över oss och skänker frid.
3. Tacksam dig mitt lov jag bringar,
 medan jag i skuggan är.
 När jag under dina vingar
 sökte frid, jag fann den där.
 Ljuva skugga utan like,
 evig dag du bådard mig.
 Herre, jag från dig ej vike,
 att jag ej förtörnar dig.

Ph. Fr. Hüller (o. 1767). S. Cavallin (1876).

332 (NPs 584).

1. Fader, du vars hjärta gömmer
 helighet, som allting dömer,
 kärlek, som förlåter allt,
 du vill döda
 för att föda
 oss på nytt till ny gestalt.
2. Dig vi bedja: Låt oss känna
 att den eld som vill förbränna
 just din kärleks låga är,
 att ock vreda
 vindar leda
 hem till dig den du har kär.

3. Frost och hagelskurars flöde
lägga mången lustgård öde,
men en dag är allt förbytt:
kala, tomma
grenar blomma,
liljor resa sig på nytt.

4. Där vi än i ångest höra
ovisst mummel nå vårt öra,
helgmålsringning ljuda skall:
genom ljusa
valv skall brusa
påskkoralers jubelsvall.

5. Åter för du oss de gamla
vägarna; ej mer vi famla
var sin egen dunkla stig:
samfällt böjas
knän, och höjas
unga hjärtan upp till dig.

6. Dig vi prisa och berömma,
som i vrede allt kan döma
och i nåd förlåta allt,
som vill döda,
för att föda
allt på nytt till ny gestalt.

E. Liedgren (1910, 1936).

4. Trons glädje och förtröstan.

333 (W 33).

Psalt. 121.

1. Jag lyfter mina händer
upp till Guds berg och hus,
från dem han hjälpen sänder
och skickar ut sitt ljus.
Mig Herren hjälp bejakar,
som jord och himmel gjort;
min bön han ej försakar,
men skyddar mig alltfort.

2. Han låter mina fötter
ej slinta, ty han är
en väktare ej trötter
och blir mig alltid när.
Han nådigt mig bevarar
och skyddar mig från fall,
mig dag och natt försvarar,
välsignar ock mitt kall.

3. Allt ont han från mig vänder
och frälsar mina själ.

Evad som helst mig händer,
så slutas det dock väl.
Min utgång han bevarar,
min ingång likaså:
sin nåd Gud aldrig sparar
för dem med honom stå.

Arrhenius (1694). Svedberg (1694).

334 (NPs 587).

Psalt. 23.

1. Herren är min Herde god,
mig skall intet fattas.
Han mig för till källans flod,
när av törst jag mattas.
Han mig vederkvicker väl
på de ängar gröna,
där en ljuvlig ro min själ
i hans vård får röna.

2. För sitt namns skull låter mig
han ej vilse fara;
leder mig den rätta stig,
där jag trygg kan vara.
Om jag går i mörkrets dal,
jag dock icke rädes:
Gud, min tröst i alla kval,
du är där tillstädes.

3. Med din stav, ditt ord och råd
du mig troget leder,
och ett bord av idel nåd
du åt mig bereder.
Godhet blott skall följa mig
hela levnadsdagen.
Sist jag varder upp till dig
i din boning tagen.

A. F. Runstedt (1908).

335 (W 223).

Psalt. 116.

1. O Gud, det är min glädje,
att mild du hör min röst.
Du nådigt mig tillstädje
hos dig att söka tröst.

2. Du nådigt värdes höra
min suckan, då jag dig
ett offer tänker göra,
o Gud, som hulpt mig.

3. Mig hade dödens snara omfattat hårdelig; jag var i ångst och fara, och mörkret omgav mig.
4. Men då jag sökte Herran och sade: »Fräls min själ», då var min Gud ej fjärran; han halp mig snart och väl.
5. I makt tillbedjansvärdig, han är i nåd och stor mot den som är botfärdig och uppå honom tror.
6. Han kan oss snart uppdraga ur motgångs djupa grund, oss usla skona, aga alltefter sin miskund.
7. Mig är slikt vederfaret, ty Gud på mig har tänkt, när jag i ångest varit av sorger nedersänkt.
8. Min själ har Gud uttagit från död, min fot från fall, från tårar ögat tvagit: hans namn jag prisa skall.
9. Hur skall jag vedergälla all godhet Gud mig gör? Jag kan ej rättsligt ställa min vandel, som sig bör.
10. För Herren vill jag vandra i tro och lydnad sann. Han skall sig ej förändra, fast sveke mig var man.
11. Jag vill med glädje taga den kalk Gud skänker mig, förbättras av hans aga och vandra i hans stig.
12. Jag städse dig vill tjäna och vörda dina råd. O Gud, därtill förläna din Helge Andes nåd.

Spegel (1688).

336 (W 225).

Psalt. 91.

1. Säll du som dig åt Gud betror och tröst till Herren äger! Uti hans vård du fredad bor,

du trygg och tålig säger:
 »Gud är min tillflykt och min borg,
 på Gud mitt hopp jag bygger;
 uti all fara, nöd och sorg
 hans sköld mig överskygger.»
 Säll du som har
 i Gud din fröjd och ditt försvar!

2. I sina vingars skygd han skall ditt stilla läger bädda, och från försåt och olycksfall hans trohet dig skall rädda. När honom lydig, honom täck, i hans beskärm du vilar, så bäva ej för nattens skräck och ej för dagens pilar. Tro vad han sagt, och frukta ej all mörkrets makt.
3. Om tusen vid din sida än, om tiotusen falla, du, frälsad från förödelsen, skall glad din Gud åkalla. Trygg kan du gå bland vilddjurs hot, ty Herren dig bevakar, och träda med en stadig fot på lejon och på drakar. På all din stig Guds änglar skola följa dig.
4. »Han älskar mig», så talar Gud, »hans strid jag själv skall föra; han håller mina helga bud, hans böner skall jag höra. Jag honom skall i nödens dag ifrån all fara rycka, jag kröna vill hans företag med ära och med lycka. Min salighet han röna skall i evighet.»

Wallin (1814).

337 (W 227).

Psalt. 46.

1. Gud är vår starkhet och vårt stöd i våra sorger alla. Gud är vår hjälp i liv och död: ty skall vårt mod ej falla, fast skälvde jordens tunga kropp, fast välvde haven skyhögt opp och bergen sjönko neder.

2. Likväl den helgedom består,
där Gud sitt ord förkunnar,
där hjärtat sig hugsvala får
ur Sions hälsobrunnar,
ty Herren själv därinne bor;
i makt och kärlek lika stor,
han där oss tillflykt bjuder.
3. De vrängas hopp skall nederslås
och mörkrets välde falla
och världen med dess lust förgås,
när Herrens domar skalla.
Men vi ej frukta farors hot:
med oss är Herren Sebaot,
oss Jakobs Gud bevarar.
4. O kommen, skåden Herrens verk,
I folk, ty allt han leder.
Kom, värld, och på hans under
märk
och fall i stoftet neder;
ty storm och örlig i all land
han stillar, och med väldig hand
de stoltas båge bryter.
5. »Förskräckens ej för våldets bud»,
han talar, »varen stille.
Besinnen dock att jag är Gud,
och faren icke ville.
Jag pris på jorden vinna skall
och hägna dem från blygd och fall,
som mig allena frukta.»
6. Med oss är Herren Sebaot,
oss Jakobs Gud bevarar.
Ho är som oss kan stå emot,
när han oss själv försvarar?
Vi äro då vid gladligt mod,
ty han är stark och han är god.
Hans namn ske pris och ära.

*S. Heyd (1837?). Svensk övers. 1814.
Wallin (1818).*

338 (W 228).

Psalt. 62.

1. Mitt fasta hopp till Herren står,
jag vill hans hjälp förbida
och vet att jag hans bistånd får,
evad jag än må lida.
Jag vet att Gud är vis och god:
ej faran nedslå skall mitt mod,
hur stor än hon må vara.

2. Fast många ställa sig mot mig,
som ensam och elände
är lik en vägg som lutar sig
och snarlig går om ände;
dock när min bön till Herren går,
min kraft förnyas, och består
mot onskans våld och ränker.
3. Gud gör mig bistånd, ger mig tröst,
så att jag icke faller.
Han frälsar, då med ödmjuk röst
jag honom mig befaller.
Han är min klippa och min borg,
han hjälper mig i all min sorg,
den jag på honom kastar.
4. Ty tron Guds löfte, som är visst:
han sina barn skall höra
och dem ur kval, betryck och brist
med väldig arm utföra.
När Herren räcker ut sin hand,
då väga mindre än ett grand
de väldige på jorden.
5. På orätt ingen grunda må
sin makt, ty den skall brista.
Det gods ej någon tröste på,
som han så snart skall mista.
Jag minns och tror vad Gud har
sagt:
att Gud allena äger makt
och högsta rätten skipar.

*O. Becker (1802). Spegel (1888).
Wallin (1816).*

339 (W 229).

Psalt. 71.

1. Min Gud, på dig förtröstar jag
i alla mina dagar.
Jag lämnar mig åt ditt behag
och vördar dina lagar.
O var mig huld
för Jesu skull,
och låt mig bistånd finna.
Du är den borg
där jag all sorg,
all nöd kan övervinna.
2. Förbarmare, räck ut din hand,
fräls mig ur själafara,
slit sönder mina synders band
och satans hårda snara.

- På dig jag visst
i all min brist
mitt hela hopp må fästa.
Från första stund
har din miskund
mig följt och sökt mitt bästa.
3. Fast många äro de som mig
med hätska blickar skåda,
dock skall min tunga gladelig
Guds lov och pris bebåda.
Fast kvald och svag,
dock håller jag
mig till det ord som lärer
att den allt må
med fröjd utstå,
som Gud sin nåd beskärer.
4. Om jag skall hinna ålderns dag
och gråa håren bära,
ske, gode Fader, ditt behag,
blott jag dem bär med ära.
Min tid du vet:
om bräcklighet
skall mig på bädden sträcka,
giv, Herre, blott
att blygd och brott
mitt samvet ej befläcka.
5. Min hydda, utav stoftet byggd,
till stoftet går tillbaka,
men själen skall i nådens skygd
förgängelsen ej smaka.
Min fot och hand
kan slås i band,
men ej min håg och vilja.
Mig onskans råd
från mänskors nåd,
men ej från Guds kan skilja.
6. Du, Herre, du, men icke jag
för allt skall äran taga.
Din kraft, o Gud, då jag är svag,
är mäktig i den svaga.
Du, kärleksfull,
mig ringa mull
blott till ditt medel brukar:
pris ske dig, Gud;
jag för ditt bud
i stoftet mig ödmjucar.
7. Det är din nåd som styrker mig,
att jag kan hörsamt vandra
- uppå din väg och prisa dig,
ja undervisa andra.
Du i ditt sköt
min barndom slöt,
du hugnar mödans dagar.
Du skydda skall
min fot från fall,
när åldern mig försvagar.
8. Det goda som du mig har gjort
skall varda prisat vida:
det skall, av barn och barnbarn
sport,
till deras barn sig sprida.
Ditt ljus, din frid
från tid till tid
åt mänskors hjärtan unnas;
ty skall din nåd,
din makt, ditt råd
från släkt till släkt förkunnas.
9. Pris vare dig, att sorg och nöd
jag även fått förnimma.
Du efter stormar solen bjöd
långt härligare glimma.
Du väcker opp
mitt döda hopp,
du tröst och hjälp bevisar.
Mitt hjärta, Gud,
mitt böneljud,
mitt hela liv dig prisar.

Spegel (1688). Wallin (1816).

340 (W 230).

1. Var glad, min själ, och fatta mod:
Gud vill sig än förbarma.
Visst hjälper dig den Herren god,
som frälsa vill den arma.
Är nöden hård:
i rosengård
får man ej alltid vara;
den på Gud tror,
han trygger bor
i allsköns nöd och fara.
2. Det Josef visst, den fromme man,
i fordombtid förfarit;
om Job och David läsas kan
hur de i nöd ock varit;
men Herren blid
i rättan tid
dem dock ur nöden ryckte.

- Den på Gud tror,
han trygger bor,
fast världen all förtryckte.
3. Trots bjuder jag den värld som mig
från min Gud söker draga;
mitt hopp vid Herren fäster sig:
hans hand skall mig ledsaga.
Han hjälpen har
beredd och snar;
ty vill jag honom prisa.
Den honom tror,
han trygger bor:
ho vill mig annat visa?
4. När människor bespotta mig
och uti grund förakta,
som Gud mig hade stött från sig,
dock vill jag det ej akta;
ty Herren mig
skall visserlig
i sinom tid upphöja.
Jag honom tror
och trygger bor,
hur djupt de än mig böja.
5. Ändock det stundom tyckas må
som Gud mig ej vill vårda,
och världens barn emot mig stå
så hätska och så hårda,
så vet jag visst
att han mig sist
upprätta skall och hjälpa.
Den på Gud tror,
han trygger bor:
ho kan mig då nedstjälpa?
6. Var glad, min själ, hav Herren kär,
och låt dig ej förföra;
ty värld och synd och satans här
skall dig ej skada göra.
Si, Jesus Krist,
Guds Son, förvisst
dem mände övervinna.
På Gud du bygg,
så är du trygg
och skall din frälsning finna.
7. Nu dig, min Gud, jag hörer till,
vid dig jag städse bliver.
Du ingen övergiva vill,
som dig ej övergiver.
Tro, kärlek, hopp
- i allt mitt lopp
du nådefull mig delar.
Den på Gud tror,
han trygger bor;
ej honom något felar.
8. Den hjälp hos världen söker här,
och ej hos Gud, sin Herra,
han vrångvis och fördärvad är
och kommer ej till ära.
Gud först och sist
i Jesus visst
oss hjälper allesamman.
Den sådant tror,
han trygger bor
och varder salig. Amen.
- K. Schmucker (1578). Brask (1682).*
- 341** (W 231).
1. Ack min själ, hav gladligt mod,
tvivla ej att Gud är god.
Att dig världen hata må,
ligger föga makt uppå.
2. Ty ej nånsin såg jag den
utav Gud förgätas än,
som till honom haver satt
sin förtröstan dag och natt.
3. Vi skall du så bitterlig,
o min själ, så gräma dig,
medan du en sådan vän
haver uti himmelen?
4. Vad i världen gör dig kval:
otack, avund och förtal,
agg och hätskhet utan grund,
varar en så liten stund.
5. När du håller dig till Gud,
aktar på hans ord och bud,
skall han hjälpa dig förvisst
av all oro, sorg och brist.
6. Dröjer hjälpen ock en tid,
är dock Herren lika blid:
ja, den som han älska må
lägger han en börda på.
7. Lev i Gudi glad och god,
bed och lid med tålmod,
om du ock förgäten är
utav släkt och vänner här.

8. Likväl haver Gud dig ej,
o min själ, förgätit, nej;
sina änglar har han satt
dig att vakta dag och natt.
9. Kunde än en moder kär
barnet sitt förgäta här,
skall dock Gud evinnerlig
ej, min själ, förgäta dig.

A. Falck (1678). Wallin (1816).

342 (NPs 588).

1. Från Gud vill jag ej vika,
han viker ej från mig,
och han skall ingen svika,
som vandra vill hans stig.
När arbetsdagen gryr,
han till mitt kall mig leder,
och vilan mig bereder,
när aftonsolen flyr.
2. När ingen kan mig råda
och ingen hjälpa mer,
jag upp till Gud får skåda:
han ensam hjälpen ger.
Han friar mig ur nöd,
ur frestelse och fara,
han sliter syndens snara
och frälsar mig från död.
3. På honom vill jag bygga
i provningarnas år
och mig vid honom trygga,
tills sorgens tid förgår.
Det är mitt vissa hopp:
han allt till godo vänder;
jag lämnar i hans händer
min ande, själ och kropp.
4. Jag honom vill åkalla
i all min skuld och brist.
Av kärlek till oss alla
han gav oss Herren Krist;
och därför visst jag vet
att med sin Son han giver
vad oss till frälsning bliver
i tid och evighet.
5. All världen skall förbrinna
med all sin glans och prakt,
och inom kort försvinna
dess rikedom och makt;
men till sin härlighet

skall Gud de trogna spara:
hans makt skall dem bevara
i tron, till salighet.

6. Min själ skall frigjord föras
till evighetens ro,
där ingen gråt skall höras
och ingen smärta bo,
där löst ur syndens garn
jag varder änglars like
och ärva får Guds rike
med Faderns rätta barn.
7. O Fader, du oss tage
bland barnen i din famn.
Vår lovsång dig behage
i ende Sonens namn.
Din Ande, god och vis,
i nåd oss härliggöre
och oss till himlen före,
ditt namn till lov och pris.

L. Helmbold (o. 1564). Eklund (1911).

343 (W 212).

1. Har jag nåd hos Gud i höjden,
har jag i mitt samvet frid,
o hur lätt jag umbär fröjden
av en yr och fåfång tid!
Ingen önskan står mig åter,
ingen sorg mitt lugn förstör;
ty av Jesu mun jag hör:
»Dina synder jag förlåter;
mig, min vän, ditt hjärta giv,
och du har ett evigt liv.»
2. Dig, min Gud, jag hjärtat giver,
nu från syndens börda fritt:
ditt i liv och död det bliver,
och i evigheten ditt.
Nöjen, lycka, usla brunnar,
I hugsvalen ej min själ;
Jesus mig ett högre väl,
mig en bättre tröst förunnar:
han min själ rättfärdiggör
och till livets källa för.
3. Nu det mig bekymrar föga
hur mig världen döma vill:
vittnet har jag i det höga,
vittnet som jag vädjar till.
Mänskor mina brister minnas;
Gud min tro och bättring ser.

Med hans hjälp skall jag alltmer
vakande och trogen finnas,
hugnas i all nöd och strid
av hans Andes fröjd och frid.

4. Jesu, jag av din förening
har i allt mitt levnadslopp
själens ljus och hjärtats rening,
samvetsro och saligt hopp.
Dolda skiften mot mig ila,
men den frid i dig jag fann
ingen växling lida kan.
Denna själens sabbatsvila
helga skall min vandringsstig
och till himlen följa mig.

Wallin (1816).

344 (W 31).

1. Du, Herre, i din hägnad tar
allt vad som liv och anda har,
och allas ögon vända sig
med bön och stilla hopp till dig,
till dig som allas Fader är
och åt envar sin del beskär.
2. Du på din hand dem tecknat grant,
och ingen är dig obekant.
Och när du låter upp din hand,
då flöda över hav och land
välsignelser av alla slag,
och allting mättas med behag.
3. På mig i nåd du även tänkt
och min beskärda del mig skänkt.
I dag och alla mina dar
du gav mig föda och försvar.
Ej är en far så faderlig
mot något barn som du mot mig.
4. Jag är ock viss, o Gud, att du
skall sörja för mitt väl ännu
och höra vad min själ begär.
Ack giv mig då vad nyttigt är:
ej fattigdom, ej överflöd,
men sinnesfrid och dagligt bröd.
5. Ej fågeln plöjer jordens land,
likväl han mättas av din hand.
Du kläder liljan i dess skrud,
dock känner hon dig ej, o Gud.
O skulle du till mig ej se,
som av din nåd är mer än de?

6. Ja mig du större nåd betett,
min kropp mer underbart berett,
mig givit en odödlig själ,
mig danat för ett evigt väl.
Ty lär mig bruka världen så,
att himlen jag ej mista må.
7. Dig vill jag älska över allt
och leva som du mig befallt,
arbetsam, måttlig, from och nöjd,
och fylla upp mitt kall med fröjd.
Då vet jag att i liv och död
du är min hjälp, mitt hopp och stöd.

B. Münster (1773). Wallkn (1816).

345 (W 298).

Matt. 6: 24—34.

1. Oss kristna bör tro och besinna
vad Kristus så nådigt har lärt,
då han oss här ville påminna
hur litet allt världsligt är värt;
ty den kan ej himmelen söka,
som blott vill det jordiska öka
och blott har det timliga kärt.
2. Att tjäna två herrar tillika,
så skilda som Mamon och Gud,
det kan ingen utan att svika
och vanvårda enderas bud.
O människa, välj till ditt bästa
vid vilken du tänker dig fästa,
och honom ditt hjärta tillbjud.
3. Misströstande sörj ej för livet:
nog får du ditt dagliga bröd.
Det är dig av Skaparen givet:
han ser ditt behov och din nöd.
Han kan sina tjänare pröva,
men aldrig skall han dem beröva
sitt bistånd, sitt huldrika stöd.
4. Dig hela naturen må lära
för misstron att blygas med skäl:
ej fåglarna så eller skära,
men Herren försörjer dem väl.
Du mera än dessa ju skattas:
o skulle han låta dig fattas
din nödtorft, bekymrade själ?
5. Se liljorna, vilka upprinna
på marken vid sommarens fläkt:
de intet arbeta och spinna;
så härlig är dock deras dräkt,
att Salomo, fast han var mäktig,

ej var i sin klädnad så präktig
som någon av liljornas släkt.

6. Om Gud nu så gräset bekläder,
som blomstrar på marken så kort,
i dag med sin vällukt oss gläder,
i morgon är vissnat och torrt;
hur kunna dig världssorger smärta?
Ack skulle, o klentrogna hjärta,
den Allgode glömma dig bort?
7. Dig trogen i plikterna skicka;
spörj ej efter hedningars sed:
Vad skola vi äta och dricka,
vad skola vi kläda oss med?
Gud lovar för detta att sörja:
med hopp kan du arbetet börja,
med frid kan du lägga dig ned.
8. Så lämna all otidig möda
och var ej en fäfångans träl;
sörj icke för kläder och föda,
men sörj för din fattiga själ.
Sök ivrigt och flitigt Guds rike
och hugna din torftiga like,
så får du det övriga väl.

*Spegel (1886). Wallin (1816).
V. 5 ny bearb. efter Spegels orig.*

346 (NPs 592).

1 Petr. 5: 7.

1. Sörj för mig, o Fader kär;
jag vill icke sörja
för den dag som än ej är
och förveten spörja.
Du, som har förbarmat dig
och mig frälst från döden,
dag från dag vill skänka mig
vad jag har av nöden.
2. Hjälp mig att jag kropp och själ
dig som offer giver,
och att jag i ve och väl
alltid din förbliver.
Hjälp mig vandra i ditt ord
och mitt dop betänka;
värdes mig vid Jesu bord
nya krafter skänka.
3. Skydda, Herre, hus och hem;
sörj du för de mina,
vårda och välsigna dem,
fostra dem till dina.
Sörj ock för vår överhet,

sörj för dem som lära,
sörj för att med idoghet
vi oss redligt nära.

4. Sörj för dem, o själavän,
som dig ren tillhöra,
uppsök dem som du ej än
fått till dina göra;
dem som lida brist och nöd
vi dig anbefalla.
Giv oss alltid dagligt bröd:
Fader, sörj för alla.
5. När du lägger bördor på,
hjälp mig tålig vara.
Låt mig i din tjänst få gå,
tills jag hän skall fara
och får lägga ned min stav.
Sörj då för att livet
ovan synd och död och grav
evigt blir mig givet.

*Ludämlike Elisabeth av Schwarzburg-Rudol-
stadt (1687). U. L. Ulfman (1902).*

347 (W 247).

1. Glädje utan Gud ej finnes,
utan Gud ej finnes frid.
Tom den lycka är, som vinnes,
om vi glömma Gud därvid.
Men ej högsta nöd skall rycka
glädjens känsla ur vårt bröst,
om i både nöd och lycka
vi förnimma Herrens röst.
2. Molnen våra blickar stänga,
vanmakt tecknar våra spår;
men till allt hans blickar tränga,
över allt hans makt förmår.
Fadershjärtat i det höga
vårdar barnahjärtats rätt:
fadershand och fadersöga
heter Guds regeringssätt.
3. Låt oss därför glada sträva
genom tidens dunkla lopp
och ej tröttna eller bäva,
ställande till Gud vårt hopp.
Låt oss i hans fruktan vandra
på den väg som blivit vår
och den högre väg ej klandra,
där han själv i vishet går.
4. Stilla är hans gång och säker
som hans milda stjärnors gång.
Våra hjärtans sår han läker,

löser våra bördors tvång,
endast vi de bud hörsamma,
dem han skrev i våra bröst,
och det nådens ord anamma,
som är själens ljus och tröst.

5. Så vi känna hur försoning,
helgelse och sinnesro
på vår vandring, i vår boning
med oss vandra, bland oss bo.
Så vårt hjärta tröstligt minnes
under livets sorg och strid:
glädje utan Gud ej finnes,
utan Gud ej finnes frid.

Wallin (1819).

348 (W 248).

Psalt. 63.

1. Gud, min Gud, till dig jag ser,
upp till dig mitt öga vakar.
För den glädje du mig ger
jordens lust jag nöjd försakar;
och när bördan böjer mig,
har jag liv och kraft i dig.
2. Härlig i din helgedom
strålar fram din makt och ära.
Där vill jag, förnöjd och from,
dig mitt hjärtas offer bära
och till dig, med tro och hopp,
lyfta mina händer opp.
3. När till ro jag lägger mig,
mina tankar till dig ila;
gladligt talar jag om dig,
när jag vaknar ur min vila:
ty du är min hjälpare,
och ditt namn är Frälsare.
4. Med en tro, på dig blott byggd,
med begär, till dig blott böjda,
skall i dina vingars skygd
av din godhet jag mig fröjda;
mig din hand ledsaga skall
och bevara ifrån fall.

Wallin (1814).

349 (NPs 595).

Rom. 8: 31—39.

1. Är Gud i himlen för mig,
må allt gå mig emot;
platt ingen skada gör mig
all världens våld och hot.

Vad hjälper mot mig strida
med än så mäktig här,
om Gud står på min sida
och jag har honom kär?

2. Min tillförsikt jag grundar
på Kristus och hans blod.
Vad än i tiden stundar,
han ger mig frid och mod.
I livets svåra lägen
han är mitt fasta stöd;
han följer mig på vägen,
han giver livets bröd.
3. En boning han bereder
åt mig i Faderns hus;
han dag från dag mig leder
och skänker livets ljus.
Den han ur domen tagit
skall ej i döden dö,
den han från synden tvagit
blir vitare än snö.
4. Hans Ande i mitt hjärta
med tröst och kraft skall bo,
fördriva sorg och smärta
och giva själen ro.
Om sig bekymmer hopa,
han ger mig barnets rätt
att A b b a, F a d e r ropa,
och så blir bördan lätt.
5. När stum är hjärtats trängtan
och tungt är själens kval,
han talar ut min längtan
i utsägligt tal;
och fuktar än med tårar
jag varje dag mitt bröd,
min Jesus mig utkorar
till frälsning ur all nöd.
6. Ej lidandet och nöden,
ej tidens lust och fröjd,
ej livet eller döden,
ej djuphet eller höjd,
ej onda makters vilja,
ej list, om än så stor,
kan från Guds kärlek skilja
den som på Kristus tror.
7. Min själ av fröjd må sjunga
och icke sörja mer,
nu jubla kan min tunga,
ty sommarsolen ler.

Min sol, du evigt klara,
min Herre Jesu kär,
du kom att uppenbara
vad i Guds himmel är.

Paul Gerhardt (1658). Eklund (1911).

350 (W 250).

1. Uti din nåd, o Fader blid,
befaller jag i allan tid
min arma själ och vad jag har:
anamma allt i ditt förvar.
2. Mitt liv, min kropp och ande är
din egendom, o Herre kär:
bevara själv vad dig tillhör,
att intet ont mig skada gör.
3. I dig är jag av hjärtat nöjd,
du är min enda tröst och fröjd:
uti min nöd och stora brist
är du min hjälp, det vet jag visst.
4. Det är min tro, o Fader blid,
hjälp att jag alltid blir därvid:
ifrån ditt barn du aldrig vik,
att jag må ärva himmelrik.

*B. Förtsch (1809). H. Ausius (1641).
Svedberg (1694).*

351 (W 251).

1. Vad min Gud vill, det alltid sker,
hans vilja är den bästa.
Sin nåd och hjälp han dem betar,
som stå i tron befästa.
I all min nöd,
för Jesu död,
skall han mig väl försvara.
Jag sätta vill
min tro därtill
och nöjd och tålig vara.
2. Gud är mitt hopp, min salighet,
min tröst och själva livet;
och honom, som mitt bästa vet,
har jag mig undergivit.
Av mig ej går
ett huvudhår,
att han det ej förspörjer.
Han fågeln när
och liljan klär:
än mer för mig han sörjer.

3. Från denna världen skall en dag
du, Herre Gud, mig skilja;
men stunden står i ditt behag:
ske, gode Gud, din vilja.
Min arma själ
betrör jag väl,
min Gud, i dina händer;
ty synd och nöd
och evig död
ifrån ditt barn du vänder.
4. Jag ber och har det hopp till dig,
att du min bön bejakar:
när frestelsen påkommer mig,
att jag dig ej försakar.
O Herre, var
själv mitt försvar
emot den onde anden.
Hav om mig vakt,
och giv mig makt
att bryta syndabanden.
5. Du haver ju, o Fader blid,
utlovat själv att vara
hos mig, ditt barn, i all min tid,
i all min nöd och fara,
och föra mig
den rätta stig
till glädje, fröjd och gamman.
Jag sätta vill
min lit därtill
och sjunger hjärtligt: Amen.

*Hertig Albrecht av Preussen (o. 1588)?
Svensk övers. 1601. E. M. Fant (1793).*

352 (W 252).

1. På Gud, och ej på eget råd,
vill jag min lycka bygga
och till hans vishet, makt och nåd
med barnsligt hopp mig trygga.
Han allt förmår,
han allt förstår;
och allt vad han förlänar
hans barn till nytta tjänar.
2. Han täljde mina dagars tal,
den evigt kärleksfulle:
han såg vad mått av fröjd och kval
mig evigt gagna skulle,
och sammanband
med fadershand
min levnads alla skiften,
från vaggan intill griften.

3. Jag vet att både natt och dag
 på denna jord behövas,
 och hjärtat, efter Guds behag,
 av sorg och fröjd skall prövas.
 Ty må jag, nöjd
 i sorg som fröjd,
 den tro hos mig befästa,
 att Herren vill mitt bästa.
4. Vad är all världens härlighet,
 hur snart är den försvunnen!
 All nöd och brist och bräcklighet
 är snart ock övervunnen.
 Väl mig, om då
 jag levat så,
 i lyckan och i nöden,
 att lugn jag möter döden!

O. F. Gellert (1757). Wallin (1818).

353 (W 253).

1. Som dig, Gud, tackes, gör med mig
 i döden och i livet.
 O Herre Gud, allena dig
 har jag mig undergivit.
 Jag sover, vakar, sitter, står,
 jag talar, tänker eller går,
 är Gud mig allt allena.
2. Jag kallar gott och ganska väl
 allt det som dig behagar.
 Ej någon nöd så hårt mig kväl,
 den jag då ej fördrager;
 helst jag fullväl besinnar här
 att vad du gör min båtнад är
 och icke min avsaknad.
3. Ack giv att jag, o Fader huld,
 må din i döden bliva.
 Förlåt mig all min brist och skuld,
 och låt din Ande skriva
 uti mitt hjärta ditt behag,
 som leder mig här dag från dag
 till dig, från världens villa.
4. Och när du sist besluta må
 att jag skall hädanfara,
 så låt, o store Gud, mig då
 hos dig få bo och vara
 och bland ditt folk i himmelshöjd
 åtnjuta evig frid och fröjd,
 för Jesu död och pina.

*K. Bienemann (Melissander) (1582).
 Brask (1690).*

354 (W 254).

1. Vad Gudi tackes är mig täckt,
 evad helst är på färde.
 Jag lever stadigt oförskräckt,
 fast högsta nöd mig snärde.
 Gud är den borg
 som i all sorg
 mig hägnar alla dagar:
 det måste gå
 i allting så,
 som honom det behagar.
2. Vad Gudi tackes är jag nöjd,
 på vilket sätt det galler.
 Vad ej bör ske, med lust och fröjd
 jag hans behag hemställer.
 Han prövar mig
 dock mildelig,
 om jag ståndaktig bliver.
 Såframt jag då
 ej tvivla må,
 allt gott han mig visst giver.
3. Vad Gudi tackes är mig kärt;
 hans vilja ser jag gärna.
 Vadhelst han en gång har beskärt
 kan ingen emotspjärna.
 Förgäves är
 allt det besvär
 som mot hans uppsåt strävar;
 men den som har
 av Gud försvar
 för intet motstånd bävar.
4. Vad Gudi tackes, ske alltså.
 Tillfreds jag mig nu giver
 och gläds att allting måste gå
 som han det föreskriver.
 För hans behag
 ej sättes lag.
 Ty räds jag ingen våda,
 om än min blick
 hans visa skick
 ej än kan genomskåda.
5. Vad Gudi tackes lyster mig
 i lust och vedermöda,
 på sorgens som på glädjens stig
 jag vet han skall mig stöda.
 Evad han gör,
 hans namn jag bör
 med ödmjukt hjärta prisa;

- evart det bär,
jag trygger är:
Gud skall mig nåd bevisa.
6. Vad Gudi täckes vill ock jag
och låter fara sorgen.
Att jag får glädja mig en dag,
hans godhet är min borgen.
Vad Gud berett
blir mig betett,
fastän det synes dröja.
Jag tror förvisst
att han mig sist
till ära vill upphöja.
7. Vad Gudi täckes jag begär,
mer vill jag ej åstunda.
På Herren, som min klippta är,
jag allt mitt hopp skall grunda.
I liv och död
är han mitt stöd,
på honom glad jag bygger.
När vandan svår
mig övergår,
är jag i honom trygger.
8. Vad Gudi täckes tar jag an
och vill städs tålig vara.
Han är allen, som hjälpa kan
mig i min största fara.
Fast nöd och kval
förutan tal
till döds mig ville trycka,
skall Herren mig
dock väldelig
ifrån fördärvet rycka.

A. Blaarer (o. 1548). Brask (1680).

355 (NPs 582).

1. Den rätt på dig, o Jesu, tror,
hans sällhet är osägligt stor.
Vår ende medlare du är,
i dig vår Fader har oss kär.
2. Den lösen som åt Gud du gav,
din ångest, pina, död och grav,
de komma mig till godo så,
att jag kan trygg för Gud bestå.
3. Ej större nåd mig hända kan
än när av dig, min löftesman,
jag all min skuld så gäldad ser,
att den mig ej fördömer mer.

4. För mig Guds lag du uppfyllt har,
när du till döden lydig var.
Du av din fullhet allt beskär,
när din i tron jag vorden är.
5. Jag vinner barnskap och frid
och tillgång till min Fader blid,
och när från denna värld jag går,
Guds rikets arv jag vänta får.
6. Men Herre Jesu, jag är svag:
o stärk mig, led mig dag från dag,
och hjälp att jag din stora nåd
ej bruka må till överdåd.
7. Fullborda själv ditt verk i mig
och drag mig närmare till dig,
och låt mig sist på änglars vis
dig prisa få i paradiset.

A. Nohrborg (1765). Bearb.

356.

1. O liv som blev tänt
i kristtrognas bröst, dig har världen
ej känt.
Men ljuset som jordiska ögon ej
tålt
en gång icke längre skall vara för-
dolt.
Gud råder: allt skall under honom
bli lagt
med kärlekens makt.
2. O härliga lott:
att leva där döden sin överman fått,
där kinder som falnat bli röda igen
och hjärtan som svalnat få glöda
igen,
där kärleken växer som solvärmens
blid
i vårfrudagstid.
3. O ljuvliga land,
där gråten ej rinner som timgla-
sets sand,
där rosen ej vissnar, där fågeln ej
dör,
där lyckan är klar som kristall,
men ej skör,
där det blott skall fattas, som
gjort oss för när
och plågat oss här.

4. O väldiga tro,
som slår över djupen din svind-
lande bro
och leder vår färd, utmed avgrun-
ders rand,
från dödsskuggans värld till de le-
vandes land,
dröj kvar hos oss ringa; här trivs
du ju bäst,
du högborne gäst.
5. Du levande hopp,
som lyftes med barnet ur dopfun-
ten opp,
o räck mig de vingar som Anden
dig gav,
att lätt jag mig svingar långt, långt
bortom hav,
dit bort där Guds sol lyser evig och
stark
på paradismark.
6. O kärlek, som har
en sprudlande källa av liv för envar,
du fyller, i kraft av vår Frälsares
ord,
välsignelsens kalk på hans heliga
bord;
din hälsodryck bjud oss härnere,
och bli
vårt eviga liv.
7. O kärlek, som är
det eviga livet i växlingen här,
smält om våra hjärtan i altarets
glöd
och rena vårt stoft från all krank-
het och död,
att glada vi känna, som eld i vårt
blod,
de levandes mod.

Grundtvig (1824). E. Liedgren (1885).

357 (NPs 591).

1. Pris vare Gud; allena han
fullkomlig gåva skänker.
Han giva vill och giva kan
mer än jag ber och tänker.
Han dagens ljus från fästets höjd
allt levande förunnar.
Han bjuder livets sanna fröjd
ur nådens rika brunnar,

- allena han
den rätta glädjen giva kan.
2. Han gav mig av sin rikedom
mitt hem, mitt kall i tiden,
min arbetshåg, min egendom,
mitt mod i levnadsstriden.
Från år till år, från dag till dag
hans omsorg jag fått röna.
Jag älska lärt hans rikets lag,
hans tempelgårdar sköna,
hans sannings ord,
hans verk i himmel och på jord.
3. Att tacka dig, o Gud, mig lär.
Giv mig det barnasinne
som livets alla dagar bär
din trofasthet i minne.
Du älskar rikt och handlar stort;
ack låt mig icke glömma
det goda du min själ har gjort,
men det i hjärtat gömma
och prisa dig
i dina gårdar innerlig.
4. O Gud, mitt fäste och min borg
i livets prövningsdagar,
giv att jag ej i syndig sorg
mot dina rådslut klagar,
men vandrar tålomodets stig,
om sårad fot än blöder,
där Jesus själv gått före mig,
och där hans hand mig stöder.
En liten tid,
och du förlänar salig frid.
5. När nya himlar och ny jord,
o Fader, du bereder,
till glädjen vid ditt rikets bord
din Son de trogna leder;
hans Ande fridens ande är,
förlossar dem som lida.
Så låt oss glada vandra här
och sist i hoppet bida
fullkomlig fröjd
hos dig, vår Gud, i himlens höjd.

Eklund (1914).

5. Bönen.

358 (W 258).

1. Att bedja Gud han själv oss bjöd;
det fordrar ock vår egen nöd.
Den som med troget hjärta ber

- blir hörd av Gud, som hjärtat ser.
Kan någon sällhet likna den
att gå till Gud som till en vän?
2. Giv akt uppå ditt levnadslopp:
vad har du väl till själ och kropp
utav dig själv? Allt är ett lån,
allt givs, allt kommer ovanfrån,
mer än du själv dig önska vet
och först och sist din salighet.
  3. Bed trägen, bed i Jesu namn.
Då öppnar Gud en fadersfamn
och giver dig sin Andes nåd
till ljus och hjälp i råd och dåd,
till hopp och tröst i sorgens tid,
till kraft och mod i andlig strid.
  4. Bed ödmjuk, bed förtröstansfull,
att Gud för dina synders skull
ej vägrar bönen, men beskär
vad honom täckt, dig nyttigt är.
Ack bed med ånger och med tro,
så får du i ditt hjärta ro.
  5. Med andakt fall för Herren ned,
men för dig själv ej endast bed:
försonlig, broderlig och öm,
uti din bön ej nästan glöm.
Hans nöd, ack, som din egen känn,
han vare ovän eller vän.
  6. Vad tröst för oss, o store Gud,
att nalkas dig med bönen ljud.
Ack mana själv därtill vår själ,
och låt vår bön dig täckas väl.
Gud, låt vår bön av hjärtat gå
och ej i blotta ord bestå.

V. 1 och 2 svensk förf. (1767).
V. 3—8 Wallén (1816).

359 (W 14).

1. Fader, under detta namn
nalkas jag med hopp och gjuter
mina suckar i din famn,
viss att du mig ej förskjuter.
Du en faders hjärta bär
för ditt barn som hjälp begär.
2. Då du mig från villans stig
kallar och till bättring väcker,
då jag ångerfull till dig,
Herre, mina händer sträcker,
du en faders hjärta bär
för ditt barn som hjälp begär.

3. Då du gläder med din röst
hjärtat som i oro svävar,
då du styrker detta bröst
som sin vanmakt ser och bävar,
du en faders hjärta bär
för ditt barn som hjälp begär.
4. Då din kärleks ömma vård
jag i nödens timma röner,
även då du synes hård
och mig vägrar mina böner,
du en faders hjärta bär
för ditt barn som hjälp begär.
5. Fader, må ditt hjärtelag
dig ett tacksamt bröst bereda.
Må din kärlek dag från dag
mig till dygd och vishet leda,
att jag dig i hjärtat bär
och som barn din hjälp begär.

Ödmann (1798).

360 (W 260).

1. O Gud, all sannings källa,
jag tror ditt löftes ord.
Vad du har sagt skall gälla
i himmel och på jord:
»Åkalla mig i nöden,
så får du hjälp av mig.»
Ja Herre, intill döden
vill jag åkalla dig.
2. Vad lindring i min smärta
att trösta på din nåd
och anförtro mitt hjärta
åt dina visa råd!
När du mig bedja lärde
i Jesu Kristi namn,
du åt mitt hopp beskarde
en fristad i din famn.
3. Och vad mitt hjärta beder,
det vet jag att du hör;
och vad mitt väl bereder,
det vet jag att du gör.
I nödens högsta smärta
din hjälp mig närmast är:
jag vet att på ditt hjärta
du mina sorger bär.
4. Jag skall ej övergiva
den enda tröst jag har:
jag skall ej tröttad bliva
att sucka till en Far.

Förtvivlan vike fjärran;
till avgrund bär dess stig.
Jag släpper icke Herran,
förrn han välsignar mig.

P. O. Nyström (1814). Wallén (1816).

361 (W 261).

1. Mitt hjärta, fröjda dig, må själ och
sinnen röras,
låt andakt av din bön allt upp i
himlen höras;
ty Fadern bjuder dig, dig kallar
ock Guds Son,
att träda tröstelig inför sin nåde-
tron.
2. Det är din Fader kär som dig be-
faller bedja;
din Broder är ock den dig vill din
bön tillstädja;
din Tröstare evad du bedja skall
dig lär:
alltså med ödmjukt hopp till Gud
din suckan bär.
3. Du ser Guds hjärtelag; låt dig
därav beveka.
Hans mun, hans dyra ord kan dig
ej något neka.
Vad dig omöjligt syns, det vill hans
fadershand
dig giva, ja ock mer än du ens
tänka kan.
4. Så kommer jag, min Gud, i Jesu
namn rätt glader
och säger i fast tro: Jag är ditt
barn, min Fader.
Jag beder, tror och vet, att du min
bön upptar:
du vill, du kan, du gör vad du mig
lovat har.

J. Olearius (1671). Allon (1694).

362 (W 262).

Fader vår.

Matt. 6: 9—13.

1. Herre, du som från det höga
allt bevakar med ditt öga,
allt bevarar i din famn,

Fader vår, vi dig åkalla:
Heligt vare för oss alla
ditt tillbedjansvärda namn.

2. Komme, Gud, till oss ditt rike.
Brott och kval och mörker vike
för din Andes helga röst.
Skänk ditt ljus åt vilseförda,
lätta de betrycktas börda,
giv de ångerfulla tröst.
3. Gode Fader, från din vilja
låt ej mörkrets ande skilja
dina återlösta mer.
Lär oss bedja rätt de orden:
Ske din vilja här på jorden,
såsom den i himlen sker.
4. Låt oss ej i fåfång möda
livets dyra lån föröda.
Giv ej rikedom, ej nöd,
giv blott att vi redligt vinne
och med ett förnöjsamt sinne
njute varje dag vårt bröd.
5. Själva stapplande och svaga,
lär oss andras fel fördraga
utan agg, förtal och knot;
och då vi vår synd begråta,
oss förlåt, som vi förlåta
dem som brutit oss emot.
6. När vi frestas på vår bana,
än av världens onda vana,
än av eget kött och blod,
visa oss vår själavåda,
och i faran oss benåda
med ett himmelskt hjältemod.
7. När till dig i mörka tider,
hårda prov och tunga strider
höjas våra klagoljud,
övergiv oss ej i nöden,
stöd oss, led oss, och i döden
fräls oss från allt ont, o Gud.
8. Hör den bön dig hjärtat ägnar.
Din är makten: allt du hägnar;
ditt är riket: allt du styr;
din är äran, härligheten:
dig lovsjunger evigheten,
dig det ögonblick som flyr.

Wallén (1809, 1814).

363 (NPs 593).

1. Så tag nu mina händer
och led du mig,
att saligt hem jag länder,
o Gud, till dig.
Ditt barn i nåd ledsaga,
min väg är svår:
jag vill ett steg ej taga,
där du ej går.
2. Ja låt mitt arma hjärta
en gång få ro,
åt dig i fröjd och smärta
sig helt förtro;
och låt ditt barn sig luta
intill ditt bröst
och sina ögon sluta
och finna tröst.
3. Får jag ej strax förnimma
ditt starka stöd,
jag ser dock målet glimma
ur natt och nöd.
Så tag då mina händer
och led du mig,
att saligt hem jag länder,
o Gud, till dig.

Julia v. Hausmann (1862). Eklund (1917).

364 (NPs 607).

1. Lyft, min själ, ur jordegruset
dig i bön till himlen opp.
Vänd din blick mot fadershuset,
målet för din tro, ditt hopp.
När dig felar kraft och mod,
skynda till din Fader god
som ett barn, din nöd att klaga:
det skall honom väl behaga.
2. Där ej bönen låga brinner,
tron förgår i köld och natt,
kärlekseldens glöd försvinner,
hoppets stråle lyser matt;
Andens frukter inom kort
falla av och vissna bort:
bedja är dig högst av nöden,
att ej slutet bliver döden.
3. Starka unga män försvagas
och av trötthet givas opp,
de av vanmakt så betagas,
att de falla i sitt lopp;

men som örnen uppåt far,
den till Gud sin tillflykt tar
får i bönen nya vingar
och sig fri mot höjden svingar.

4. Är du ensam, övergiven,
lider fattigdom och nöd,
är din lott på jorden bliven
att få äta tårars bröd:
till din Gud i bönen fly,
och hans nåd, var morgon ny,
skall du då med glädje skåda,
frälsad ur misströstans våda.
5. Vill du smaka dolda friden,
ej av världen trodd och känd,
men dock redan här i tiden
i de trognas hjärtan sänd:
då i bönen trägen var,
lov och pris ej heller spar;
och den frid beskärd dig bliver,
som blott Herren Kristus giver.
6. Vill du njuta rena fröjden
och få glädjas i din Gud,
som man fröjdar sig i höjden,
som sig gläder Kristi brud:
dig till Gud i bönen vänd,
och han gör sin kärlek känd;
du skall få hans godhet smaka,
jordens glädje nöjd försaka.
7. Vill du lyckligt målet hinna
och fullborda loppet väl,
seger över döden vinna,
få till sist en frälsad själ,
lev då i beständig bön,
så blir livets afton skön:
salig du din ande sänder
i din Guds och Faders händer.

S. Åhn (1908).

365 (NPs 606).

1. Det spirar i Guds örtagård
en blomma skär och blid,
den Herren själv har i sin vård
i vårens ljusa tid.
2. Hon tvär var kväll i dagg sin kalk
och står var morgonväkt
med ljuvlig vällukt i Guds mark,
den skönsta i sin släkt.

3. Den blomman i Guds örtagård är trogna hjärtans bön, och Herren själv har i sin vård ej någon ros mer skön.
4. Så kläd dig nu i helig skrud, min själ, i bön och pris, och blomstra frisk för Herren Gud som ros i paradiset.

Sam. Gabrielsson (1910).

366.

1. Att bedja är ej endast att begära, att själviskt ropa: »Giv mig, Herre, giv!»; att bedja är att komma Gud så nära, att han blir livet i vårt eget liv.
2. Att bedja är att jaget helt för-glömma i bönen: »Ske din vilja, icke min», att låta nådens rika källsprång strömma i egen tomhet, eget armod in.
3. Att bedja, det är kraften att för-saka, att mitt i stormen vara trygg och still och visa alla varför fast till-baka, i lugn förtröstan på att Gud så vill.
4. Gud redo är att nådens port upp-låta för varje redlig själ som klappar på, i ödmjuk bön att livets dunkla gåta i evighetens ljus förklarad få.

Stina Andersson (1934).

367.

1. Vi rådslå fåfängt; men en vilja leder i hemlig dragning de försagdas håg mot höga mål, dem förut ingen såg. En helig vilja våra rådslag leder: se, Jesus beder.
2. Oss snärja öden; men en hand dem reder, en hand, fördold och mäktigt uppenbar; och livets tråd kan åter löpa klar.

En kärlekshand vår ödeshärva reder:
se, Jesus beder.

3. I strid vi storma; men en frid sig breder in i vår oro, över all vår tvist. Vad nyss var bittert nu sin udd har mist, en himmelsk klarhet sänks i själen neder:
se, Jesus beder.

4. Vår synd begär oss; men en Vän bereder i fiendernas åsyn oss ett bord. I provet når som viskning oss hans ord:
»Ovänneren sållar, men jag ber för eder.»
Se, Jesus beder.

Siri Dahlquist (1921).

368.

1. Låtom oss bedja i all vår nöd: vår ande behöver sitt dagliga bröd.
2. Tror du det ingenting tjänar till, du, hellre än framåt, går runt och står still.
3. Bön är det eviga livets sav: den stiger trots död och ger blomning trots grav.
4. Helige, himmelske Fader, giv att livet blir bön, och att bönen blir liv.

Gertrud Björck (1936).

6. Trons vaksamhet och kamp.

369 (W 226).

Psalt. 31.

1. På dig jag hoppas, Herre kär, du som min säkra tillflykt är i all min nöd och våda. Jag beder dig, du värdes mig nu ock med hjälp benåda.
2. Din milda öron vänd till mig, ack hör min bön, förbarma dig och låt din hand mig leda.

- Jag sorgsen går
och ej förmår
min räddning själv bereda.
3. O starke Hjälte, stå mig bi,
var mig en borg där jag uti
må väldeliga strida.
Av mörkrets här
jag kringvärvd är:
o vik ej från min sida.
4. Du är mitt liv, min salighet,
min klippa i all farlighet,
mitt fasta värn i nöden.
Är du mig när,
har du mig kär,
jag trotsar själva döden.
5. Jag ser hur världen väpnar sig
med arghet, lögn och flärd mot mig
och lägger ut sin snara;
men Herre, du
skall mig ännu
uti din nåd bevara.
6. Min ande jag befaller dig:
min Gud, min Gud, vik ej från mig,
hav mig i dina händer.
För din Sons död
hjälp mig av nöd;
jag mig nu till dig vänder.
7. Lov, ära, pris och härlighet
* dig tillhör i all evighet,
o Fader, Son och Ande.
Din nåd och makt,
din vård och vakt
ske pris i allo lande.

*A. Reusner (1533). Svensk övers. 1601.
Aström (1814). Wallén (1816).*

370 (W 205).

1. Jesu, du som själen spisar
med ditt ord och nåd bevisar,
allt gott finner jag hos dig.
Bliv, o Jesu, städs hos mig.
2. Sant är, när jag vill besinna,
kan jag mig ej värdig finna;
men jag hoppas uppå dig.
Bliv, o Jesu, städs hos mig.
3. Bliv mig när, ty jag är svager,
att ej satan mig bedrager;
ty jag hoppas uppå dig.
Bliv, o Jesu, städs hos mig.

4. Låt den onde från mig vika,
kött och värld mig ej besvika;
ty jag tröstar uppå dig.
Bliv, o Jesu, städs hos mig.
5. Fastän jag i synden svävat,
ofta mot din vilja strävat,
jag ej mer förgäter dig.
Bliv, o Jesu, städs hos mig.
6. Intet skall mig här fördärva,
himmelriket får jag ärva;
ty jag hoppas uppå dig.
Bliv, o Jesu, städs hos mig.
7. Värdes, Jesu, när mig bliva
och allt ont ifrån mig driva;
ty jag håller mig till dig.
Bliv, o Jesu, städs hos mig.
8. När du, Jesu, hos mig bliver
och din Andes nåd mig giver,
si, då har jag allt i dig.
Bliv, o Jesu, städs hos mig.
9. Då får jag ock salig fara
äntligt till din änglaskara
och där evigt prisa dig.
Bliv, o Jesu, städs hos mig.

J. Flittner (1661). Arrhenius (1691).

371 (W 208).

1. Till dig jag ropar, Herre Krist,
min suckan värdes höra.
Giv mig en tro som kan förvisst
mitt hjärta saliggöra.
Jag sätter all min lit till dig
och till din stora nåde.
I allan våde
din Ande styrke mig
och till det bästa råde.
2. Jag beder dig, o Herre Gud,
att mig ett hopp du giver,
som bland allt världens smädeljud
på skam ej nånsin bliver.
Då kan till dig jag skåda opp
ur all min nöd och fara,
tålmodig vara,
fullborda väl mitt lopp
och gladligt hädanfara.
3. Förlän att jag av hjärtats grund
må prov åt nästan giva
av kristlig kärlek varje stund

och i din frid så bliva;
 giv nåd att dig, o Fader, lik
 jag älskar ock ovänner
 och så bekänner
 dig, Gud, som kärleksrik
 din sol för alla tänder.

4. Låt ingen lust, ej heller nöd
 så stor mig nånsin hända,
 att fast det gällde liv och död,
 den kan mig från dig vända.
 Låt ingen ting mig bli så kär,
 som mig kan från dig draga
 och kan försvaga
 mitt hjärtliga begär
 att endast dig behaga.
5. Här står jag i en andlig strid,
 som gör mig sorg och vände:
 kött, värld och satan ingen frid
 åt hjärtat lämna mände.
 Ty hjälp och styrk min skröplighet,
 jag måste eljest falla:
 med mig och alla,
 Gud, gör barmhärtighet.
 Dig vill jag städs åkalla.

*Tysk förf. (1529). Dansk övers. 1544.
 Svensk övers. 1567. Wallin (1816).
 Runeberg (1857).*

372 (W 210).

1. Vaka, själ, och bed
 och till strids dig red.
 Råds att frestarn lägger snaran,
 där du minst förmodar faran:
 sådan är hans sed.
 Vaka, själ, och bed.
2. Uti lustans spår
 smygande han går;
 vännens röst han efterapar,
 sig till ljusens ängel skapar,
 tills dig snärd han får
 uti lustans spår.
3. Under världens larm
 vägen till din barm
 som en listig orm han hittar
 och med flärd och otro smittar
 hjärtat i din barm,
 under världens larm.
4. Vaka, bed, min själ,
 bliv ej köttets träl
 och låt världen dig ej köpa.

Vad dess barn så efterlöpa
 är ett flyktigt väl.
 Vaka, bed, min själ.

5. Glädjen flyr sin kos:
 nöjet är en ros
 som med fagert sken dig dårar,
 men dig, när hon brytes, sårar,
 vissnande därhos.
 Glädjen flyr sin kos.
6. Lyckans falskhet känn:
 bäst hon smilar än,
 ditt Uriebrev hon skriver;
 Joabs kyssar dig hon giver,
 dräpande sin vän.
 Lyckans falskhet känn.
7. Vad är ärans prål?
 Gift i gyllne skål;
 dryck som törsten icke släcker,
 resekost som icke räcker
 fram till resans mål.
 Vad är ärans prål?
8. Ack i tidens hav
 får det allt sin grav
 likt Egyptens resenärer;
 men det hopp som hjärtat närer
 skall ej gå i kvav
 uti tidens hav.
9. Se det goda land
 på den andra strand,
 dit Guds folk igenom strider,
 genom hav och öknar skrider
 vid sin Josue hand.
 Sök det goda land.
10. Arvet ej förspill,
 som dig hörer till,
 endast du vill bedja, vaka,
 världen och dig själv försaka,
 Jesus följa vill.
 Arvet ej förspill.
11. Vaka, bed och strid
 än en liten tid.
 Snart ditt Kanaan skall hinnas,
 kronan räckas, palmen vinnas
 i en evig frid.
 Vaka, bed och strid.

Wallin (1816).

373 (*W 211*):

1. Upp, kristen, upp till kamp och strid!
Med Andens kraft dig rusta
mot köttet och en farlig tid,
mot världen och dess lusta.
Den ej med allvar kämpa vill,
han hörer ej den Herren till,
som seger oss beredde.
2. Är mödan tung och striden svår,
dess större lönen bliver.
Med varje framgång som du får
ny kraft dig Herren giver.
För den till Gud om bistånd flyr
blir segern viss, om också dyr,
och ljuv, ju mer den kostat.
3. Betänk: om dygden rosor blott
uppå sin bana strödde,
hon ägde redan här sin lott,
hon då som nöjet dödde.
De törnen hon på vägen sår,
försakelsens och smärtans tår
bli pärlor i dess krona.
4. Här gäller liv, här gäller död:
och vill du livet vinna,
så strid. I Gud, som striden bjöd,
du hjälpen ock skall finna.
Men skyr du mödan, feg och svag,
så förestår dig nederlag
och fångenskap och döden.
5. Tag trones sköld, bind Andens svärd,
o kristen, vid din sida
och gack att så mot kött och värld
med heligt allvar strida.
Den intill döden trofast är,
han en gång livets krona bär,
som Herren Jesus giver.

*Aström (1816). V. 1—2 fritt efter
J. Scheffler (1688).*

374 (*NPs 605*).

1. Gå varsamt, min kristen, giv akt på
din gång.
Den vägen är smal och den porten
är trång,
som förer till livet, och de äro få,
som kunna den finna och vilja
den gå.

2. Den måste man varsamt, i ödmjukhet gå,
i bön och i vaksamhet akta därpå.
Ett steg blott på sidan dig bringar
i nöd;
din köttsliga frihet är andelig död.
3. Här gäller att kämpa mot djävul
och värld,
att icke bedåras av högmod och
flärd,
allt själviskt och syndigt försaka i
grund
och hålla sig redo att lida var stund.
4. Bekymmer hav städs om din dyrbara själ
och skaffa med fruktan ditt eviga
väl.
Hur vill du försvara för Herren din
Gud,
om du genom synder befläckar din
skrud?
5. Din klädnad gör vit i din Frälsares
blod;
det styrker till dagelig bättring ditt
mod.
Låt ej dig besmittas av synd och av
last,
bed Gud att han gör din utkorelse
fast.
6. Gå troget och stadigt i Frälsarens
spår,
och kraft till din vandring av ho-
nom du får.
Hans börda är ljuvlig: åt honom
dig giv.
Han giver dig nåd till evinnerligt
liv.

*O. Kolmoåtn (1748). Finsländsk
bearb. (1869, 1880).*

375 (*W 292*).

1. Gud säger att den salig är,
som är befunnen vorden
i hjärtat helig, kysk och skär
i levnad och i orden.
Han skall en gång i glädje stor
få skåda Herren, där han bor
med alla helga änglar.

2. Men ve den som här giver sig
i köttets lust att sväva
och som en hedning dagelig
vill mot Guds vilja sträva.
Ty vad som här i mörkret skett,
det skall i dagen bliva sett,
då Gud det uppenbarar.
3. Den där har lustan till sin Gud
och tukt och dygd ej aktar,
men vandrar tvärt mot Herrens bud,
på honom straffet vaktar
med ånger, ängslan, kval och nöd,
och slutet blir en evig död
för denna vällust korta.
4. Fördenskull, ho vill tänka på
att fredat samvet bära,
sitt hjärta han behålla må
i helgelse och ära;
sin kropp så grant han vårda bör,
att han ej Kristi lemmar gör
till snöda syndalemmar.
5. En tuktigs kropp och hjärta är
den Helge Andes tempel.
Ostraffligt bliver hans begär,
hans tal och hans exempel.
När han betänker Kristi nöd,
hans törnekrona, kors och död,
de onda lustar vika.
6. Rent hjärta skapa, Gud, i mig,
giv mig en ny viss anda,
och gör mig bistånd nådelig,
evad mig läggs tillhanda.
Du är, o Gud, min helgelse;
hjälp mig uti all frestelse:
min hjälp du lovat vara.
7. Förlåt, o Gud och Fader god,
mig alla mina brister.
Förstör, o Jesu, med ditt blod
all satans makt och lister.
O Helge Ande, var mig när,
och helga städs min själs begär
Gud över allt att älska.

Tysk förf. (1652). Spegel (1694).

376 (W 294).

1. Ho är den för Herren träder,
honom täck i Sions gårdar?
Den sin själ i oskuld kläder
och sin första kärlek vårdar.

Jordens barn, i fröjd och smärta
höre du från himlen ljudet:
Kärlek av ett menlöst hjärta
huvudsumman är av budet.

2. Utan helgelse kan ingen
skåda Herren Gud i höjden;
minns det, själ, som lyfter vingen,
trängtande till himlafröjden.
Intet orent väg kan finna
till lycksalighetens rike:
mänskan, för att himlen vinna,
måste bliva änglars like.
3. Tänk på honom som var frestad
såsom du i alla stycken,
honom som vid korset fästad
drack för dig den bittra drycken.
Ren och helig, han allena
kunde frälsning oss förvärva,
att vi, heliga och rena,
skulle paradiset ärva.
4. From och vaksam böj din vilja
under Kristi Andes lydnad.
Utan fläck som dalens lilja
blive helighet din prydnad.
Frisk som blomstret uti Saron
i ditt bröst bevara henne,
och dess smycke såsom Aron
bär uppå ditt klara änne.
5. Fly bespottarens skara,
sitt ej där de fräcka sitta:
deras tunga är en snara,
deras anda dödens smitta.
Dig förnöje Herrens lagar;
Herrens helga bud och rätter
give fröjd åt dina dagar,
give frid åt dina nätter.
6. Upp, min själ, att korset bära,
upp att segerprovet giva!
Vill du tjäna Gud med ära,
red dig till att frestad bliva.
Salig den som tåligt lider:
han hugsvalelse skall finna.
Salig den som manligt strider:
han skall livets krona vinna.
7. Upp att helgelsen fullborda
och din himlaskatt förvara!
Dig med tro och bön omgjorda
mot all frestelse och fara.

Upp att Herrens lov förklara,
o mitt hjärta, o min tunga,
tills du får bland helgons skara
helig, helig, helig sjunga.

Wallin (1814).

377 (W 295).

1. O Gud, om allt mig säger
att jag ej dröjer här,
hjälp att jag överväger
hur dyrbar tiden är,
och frukter samlar in
utav den stund jag äger:
den nästa är ej min.
2. Vad båtar det att ärva
börd, rikedom och makt,
vad båtar att förvärva
all världens lust och prakt,
om detta allt likväl
blott tjänte att fördärva
min återlösta själ?
3. Jag vill mitt väl besinna,
då jag ännu har tid,
och livets lycka finna
i dygd och samvetsfrid.
Då äger jag en skatt
som icke skall försvinna
i själva dödens natt.
4. Jag vill för eget bästa
så sträva, att min plikt
mot Gud och mot min nästa
för mig har helig vikt,
så bruka denna värld,
att hon mig ej må fästa
i bojan av sin flärd.
5. Men gör mig angelägen,
o Jesu, om din nåd.
Hos dig jag, from och trägen,
vill hämta kraft och råd.
Ack led mig med din hand,
o du som känner vägen
till salighetens land.
6. Fast domaren är över
och graven under mig,
jag varje stund behöver
ett varningsrop från dig,
en väckelse som gör
att synden mig ej söver
och jag för evigt dör.

7. Så intryck i mitt sinne
din eftersyn, din lag,
att jag med dem i minne
må helga dig min dag
och gå med salig tro,
när aftonen är inne,
hem till min Herres ro.

Wallin (1816).

378 (E 430).

1. O Förlossare, som bryter
obetvingligt alla band,
klagan du i jubel byter,
blott du för oss vid din hand.
Allt rannsakar du och dömer:
pröva tankar och begär.
Aldrig du de dina glömmet:
följ oss, Herre, bliv oss när.
2. Ingenting från dig kan skilja
vad din Fader dig har skänkt,
ty du skall hans nåd och vilja
så fullända som han tänkt:
skall oss på ditt hjärta bära
och oss stödja med din arm.
Skulle väl oss då förfära
hån och hot och världens larm?
3. Skåda dock hur syndens kedja
lagt allt skapat i sitt tvång.
Hör vår suckan, när vi bedja
om befrielse en gång
från vart band som ännu binder
anden i fåfänglig id,
att vi, bortom alla hinder,
nä en oförgänglig frid.
4. Bryt, o Herre, bräck och krossa
mörkrets hela våld och makt.
Dödens bojar du kan lossa,
som har liv till seger bragt.
Res oss upp ur stoftet, gör oss
lika dig till håg och sinn,
och som nya människor för oss
i ditt frihetsrike in.
5. Ingen vila vi begära
för vad köttet håller kärt.
Allt som tjänar dig till ära
är ock köttets offer värt.
Men vår ande, till dig bunden,
söker dig och håller fast
dig i tro till sista stunden,
om ock allt i världen brast.

6. Seger giv, du segerrike.
Konung, till din kamp oss vig.
Ingen man i provet svike,
när du för ditt rikes krig.
Lys och led vår trängda skara.
Hör, till dig i bön vi fly:
låt oss snart ur natt och fara
se din frihets morgon gry.
7. Ack, vår kraft är ganska ringa.
Giv oss, Herre, dag från dag
mod att ej med världen tinga,
giv ett bergfast sinnelag.
Bort med klenmod vid din tuktan,
bort med själviskhetens ro!
Ingen tvivlan, ingen fruktan
må i våra hjärtan bo.
8. Kärlek, som dig gav i döden,
låt oss renas i ditt namn,
och förklarade i nöden
tag oss sist i salig hamn.
Du är trofast. Ja, den skara
som på dina vägar går
såsom drömmande skall vara,
när din frihets timme slår.

G. Arnold (1897). N. Ahnlund (1936).

379 (E 388).

1. Kom, vänner, låt oss hasta,
ty afton är för hand,
och farligt är att rasta
i detta ökenland.
Upp, låt oss fatta mod
i Andens kraft att vandra
till himlen med varandra.
Oss varder änden god.
2. Ej skall oss ångra denna
vår smala vandringsstig:
hans trofasthet vi känna,
som kallat oss till sig.
Vi tänka på vårt hem
och upp med honom draga,
som lovat oss ledsaga
till Guds Jerusalem.
3. Må andra bördor bära
av gods och överflöd:
vi intet mer begära
än dagligt färdebröd.

Med pilgrimsstav i hand
vi se oss ej tillbaka.
Vi vilja bedja, vaka
och längta till vårt land.

4. Vi sluta oss tillsammans,
och blir än nöden stor,
vi följa eldstodsflamman:
Gud själv ibland oss bor.
Vår blick är stadigt fäst
på den oss kosan visar.
Han sköter oss och lisar,
som vi betarva bäst.
5. Kom, vänner, låt oss vandra
som syskon hand i hand
och fröjdas åt varandra
i detta främlingsland.
Låt oss bli barn och små.
När vi som bröder kära
varandras bördor bära,
Guds änglar med oss gå.
6. Det skall ej länge dröja,
håll ut en liten tid.
Det skall ej länge dröja,
så kommer hemmets frid.
En liten tid i tro,
en liten tid i vaka,
och vi få vilan smaka
i evighetens ro.
7. Så vilja vi då våga
vad väl är våga värt
och det ej efterfråga,
som världen håller kärt.
Förgänglighetens värld,
du är oss alltför ringa,
du kan vår håg ej tvinga:
till hemmet går vår färd.

*Tersteegen (1788). Svensk övers. 1741.
Bearb. (1926, 1934).*

380 (W 5).

1. Ve den som säger: Gud ej är.
Hans mörka väg till döden bär
igenom jämmerdalen.
Med kropp och själ till jorden böjd,
han har i lyckan ingen fröjd
och ingen tröst i kvalen.
Han känner ej den ljuva lott
för Herrens skull att göra gott,

- och av odödlighetens hopp
hans slagna mod ej friskas opp.
O Gud, vår Gud, hur jämmerlig,
föraktelig
är masken mänskan utan dig!
2. Om du, Allsvåldige, ej är,
vem skapte och på händren bär
den sköna, vida världen?
För solar, stjärnor utan slut
vem skriver lag och stakar ut
den jämna, ljusa färden?
O vilken stakar ut för mig
min dunkla, oförsedda stig?
Vem skriver i mitt bröst den lag
som bjuder utan undantag
att alltid rätt jag göra skall,
om världen all
sig reste väpnad till mitt fall?
3. Jag ser din hand, jag hör ditt bud,
du lever, och i dig, o Gud,
vi leva och vi röras.
O väsens upphov, hjärtans hopp,
till dig gå jordens böner opp,
av dig de alla höras.
Min suckan är dig ej fördold,
och du har allt uti ditt våld:
min frid och strid, min fröjd och
nöd,
mitt liv, o Fader, och min död.
Och skickelsen, som dunkel var,
skall bliva klar,
då tidens förlåt rämnat har.

V. 1 B. Münter (1772). V. 2—3 Wallin (1816).

381 (E 304).

1. Led, milda Ljus, när natten faller på,
led du mig fram.
Min väg är mörk, och jag har långt
att gå.
Led du mig fram.
Styr du min fot. Jag vill ej se min
stig
fram till dess mål. Ett steg är nog
för mig.
2. Så var ej alltid förr min bön, att du
mig ledde fram.
Jag ville se och välja själv, men nu:
led du mig fram.
Jag falska bländverk följt; på far-
ligt spår

mig högmod fört. O glöm de gångna
år.

3. Allt hittills du mig lett; ack vart
jag går
min färd du styr,
hän över myr och fjäll och fors och
snår,
tills natten flyr
och ljuvt i morgonljuset änglar le,
som jag i drömmen länge längtat se.

J. H. Newman (1884). B. D. Assarson (1922).

382.

1. Blott en dag, ett ögonblick i sänder,
o vad tröst, evad som kommer på!
Allt ju vilar i min Faders händer:
skulle jag, som barn, väl ängslas då?
Han som bär för mig ett faders-
hjärta,
o han giver ju åt varje dag
hult dess lilla del av fröjd och
smärta,
så av möda som behag.
2. Själv han är mig alla dagar nära,
för var särskild tid med särskild nåd.
Varje dags bekymmer vill han bära,
han som heter både Kraft och Råd.
Att sin dyra egendom bevara,
denna omsorg har han lagt på sig.
»Som din dag, så skall din kraft ock
vara»,
detta löfte gav han mig.
3. Hjälp mig då att vila tryggt och
stilla
blott vid dina löften, Herre kär,
och ej trones dyra tröst förspilla,
som i ordet mig förvarad är.
Hjälp mig, Herre, att evad mig hän-
der,
taga av din trogna fadershand
blott en dag, ett ögonblick i sänder,
tills jag nått det goda land.

Lina Sandell-Berg (o. 1870).

383.

1. O Helige Ande, kom neder
och öppna mitt hjärta för dig.
Du fram till all sanning ju leder,
så led mig på sanningens stig.

2. När ånger och längtan mig bränna,
jag kan icke själv ge mig ro,
blott du lär mig Kristus att känna,
blott du lär mig älska och tro.
3. Jag kan icke slita de banden
som bringa mig jämmer och skam,
om du mig ej fattar vid handen
och för mig till Frälsaren fram.
4. Blott du kan ånyo mig föda,
att icke för evigt jag dör.
Så kom att mig helt genomglöda,
i anden mig brinnande gör.
5. Ej falskhet och synd kan du lida,
du bor ej i avgudahus.
O kom i mitt hjärta att sprida
ditt heliga, straffande ljus.
6. Ja kom att regera därinne
med kärlekens levande lag,
mig fyll med ditt himmelska sinne
och helga mig dag ifrån dag.

Lilly Lundequist (före 1889).

384 (E 333).

1. O giv oss, Herre, av den tro
som sorgerna betvingar,
som lyfter oss till ljus och ro
på starka örnevingar,
som talar mäktigt till envar
och bär oss under färden,
som härlig tröst i tvivlen har
och övervinner världen.
2. O giv oss, Herre, av det hopp
som missmod icke hinner,
som skådar utur tårar opp
och därför styrka vinner,
som ej, hur stjärnlös natten står,
till ängslig bävan bliver,
men drömmer om det jubelår
som evig sällhet giver.
3. O giv oss, Herre, kärlek ock,
som aldrig vänder åter,
som, fastän ständigt gäckad, dock
sig ej förtröttas låter,
den glöd som icke släckes ut
av stora vattuflöden,
den makt som ej vet gräns och slut,
nen segrar över döden.

Ida Granqvist (1902).

385 (E 370).

1. Fördolde Gud, som tronar i det
höga,
du Helige, ej har ett mänskoöga
dig skådat än i härlighetens skrud.
I otillgängligt ljus du bor och bliver,
och när din vilja du till känna giver,
föraktar världen dina bud,
fördolde Gud.
2. Fördolda råd, i vilket Gud oss leder!
Vad än som sker, vårt bästa han be-
reder
och goda gåvor ger ur sitt förråd.
I urtids dagar Fadern på oss tänkte
och till en Frälsare sin Son han
skänkte,
som kom med sanning och med nåd.
Fördolda råd!
3. Fördolda tröst, som all vår nöd be-
tvingar,
när nådens ord oss ljus och ledning
bringar
och gjuter frid i ett förkrossat bröst!
Det hugnar hjärtat som sin skuld
begråter,
det gör mig viss att du, o Gud, för-
låter.
Hur ljuv är ej för mig din röst,
fördolda tröst!
4. Fördolda liv, som av Guds Ande
födes
och icke dör, när annat allt förödes!
Det livet även mig, o Herre, giv.
Du ädla liv, dig äga Jesu vänner,
de Faderns barn som världen icke
känner.
Kom till mig in, hos mig förbliv,
fördolda liv.
5. Fördolda skatt, du himmelrikets
pärla!
Om morgon arla och om afton särla
jag söker dig, som gör mitt hjärta
glatt.
I dig en evig rikedom jag vinner,
som skall bestå, när världens guld
försvinner.
Du skingras ej i dödens natt,
fördolda skatt.

6. Fördolda tid, jag bidar dig i hoppet,
då alla trogna som fullbordat loppet
få skåda Jesus, efter lyktad strid.
När för du mig min Frälsare till
möte,
när når min själ sin vila i hans
sköte
och smakar evighetens frid,
fördolda tid?

J. E. Schmidt (1714). O. J. E. Hasselberg (1927). Eklund (1934). Bearb. (1936).

7. **Trons prövning under frestelser
och lidanden.**

386 (W 460).

Psalt. 42.

1. Såsom hjorten träget längtar
efter friska källans flod,
alltså ock mitt hjärta trängtar
till min Gud, som är så god.
Själén törstar innerlig,
Herre, Herre, efter dig.
När skall det dig dock behaga
mig in i din glädje taga?
2. Jag mitt bröd med tårar fuktar;
gråt och klagan är min spis
i en värld som icke fruktar
för Guds agas skarpa ris.
Ja man frågar mig med spe:
»Var är Gud? Låt oss det se;
låt oss se om han dig svarar
och i nöden dig bevarar.»
3. När jag nu på sådant tänker,
då utgjuter jag min själ:
världens hån mitt hjärta kränker,
och jag grämer mig med skäl.
Ty jag ville gärna gå
med mitt folk att hugnad få,
gå att Herrens hus besöka
och hans högtidsskara öka.
4. Dock, vi vill du dig bedröva,
o min själ, och kvälja dig?
Gud vill dig allenast pröva:
därför hoppas stadelig.
Komma skall ännu den dag
då jag, honom till behag,
skall ett tacksamt offer reda
och hans lovord vitt utbreda.

5. Gud har mig försäkran givit
om sin godhet, dag från dag.
Mina dagars tröst han blivit,
och i natten sjunger jag,
ropande till Gud med flit:
Blott till dig står all min lit.
Gud, min klippa, vi förgäter
du ditt barn, som sorgen fräter?

6. Men min själ, var ej bedrövad:
lägg din oro nu till ro.
Herrens nåd blir åter övad,
när man i en stadig tro
stilla bidar hans miskund
och hans vishets rätta stund.
Det skall jag ock visst besinna
och min hjälp hos honom finna.

*Th. Beza (1551). A. Lobwasser (1573).
Spiegel (1694).*

387 (NPs 596).

1. Jag ville lova och prisa
min Fader i himlens höjd
och Jesus ära bevisa,
min sol och min levnads fröjd,
och Anden, som oss hugsvalar
i nöden på vår jord
och ljuvligen till oss talar
med nådens helga ord.
2. Men Gud, rättfärdige Herre,
jag kommer med klagoröst:
mig nöden tynger allt värre,
och intet mig skänker tröst.
Ack efter dig blott jag längtar
med själens hela håg
likt törstande hind, som trängtar
till källans svala våg.
3. Bland gångna släktenas leder
dock aldrig jag än fått se
att den med allvar dig beder
du ej velat hjälp bete.
Du vill dock ingen förlora
av dem dig höra till.
Fast synderna äro stora,
du nåd ej vägra vill.
4. Så bjud nu nåden att skina,
ty själen därefter trår.
Mig hjälp för Frälsarens pina
och blödande djupa sår.
Med tårar måste jag klaga:
för tung min börda är.

Jag kan ej min sorg fördraga,
om du ej tröst beskär.

5. O Herre, se mitt elände,
som synderskans nöd du såg,
när hon förtappad sig kände
och vid dina fötter låg.
I nåd till Petrus du skådat,
fast han förnekat dig,
och rövaren du benådat:
så gör ock nåd med mig.
6. Min Fader käre, jag beder,
för Jesu, min Herres, död,
att du med Anden mig leder
ur syndens och dödens nöd.
Mig lös ur frestarens snara,
giv håg och sinne ro,
och när jag skall hädan fara,
så låt mig dö i tro.
7. Som harpoklangen försvinner,
som fåglarnas sång förgår,
så världens glädje förrinner,
så flykta tidernas år.
Det vill med flit jag betänka
och giva Gud min själ
och hela min traktan skänka
att vinna evigt väl.
8. Den här sin Herre bekänner
skall in i Guds rike gå
och där bland Frälsarens vänner
i skinande kläder stå.
Den huggnad, glädje och ära,
som oförgänglig är,
du värdes åt mig beskära,
min Gud och Herre kär.

L. Laurinus (1622)? Bearb. Eklund (1911).

388 (E 419).

1. Guds väg i dunkel ofta går,
fördold, men underbar.
I djupa haven stå hans spår,
på stormens sky han far.
2. I outgrundlig vishets schakt
än gömd hans tanke är,
men strålar fram med segermakt
som solen klar och skär.
3. I svaga helgon, fatten mod:
ur moln där åskor gå
skall snart hans rika kärleksflod
välsignande er nå.

4. Tron icke ögats matta syn,
tron det som tro blott ser:
bakom en mulen himmels bryn
Guds fadersöga ler.
5. Blind otro kan blott vilse gå
och klandra vad Gud gör.
Han själv vill lära oss förstå
de vägar han oss för.

*W. Cowper (1779). Eklund (1984).
Bearb. (1930).*

389 (NPs 598).

1 Mos. 28: 11—19.

1. Närmare, Gud, till dig,
närmare dig!
Om det än blir ett kors
som lyfter mig,
sjunger jag innerlig:
Närmare, Gud, till dig, :,
närmare dig!
2. Döljer för pilgrim trött
solen sitt sken,
blir än min huvudgård
hårdaste sten,
skall jag dock drömma mig
närmare, Gud, till dig, :,
närmare dig.
3. Där skall all nåd du gav
stå för min syn
såsom en stege, rest
upp emot skyn.
Änglar där vinka mig
närmare, Gud, till dig, :,
närmare dig.
4. Vaknad, jag reser glad
stenen så hård
såsom mitt Betel upp,
minnet till vård:
natten ju förde mig
närmare, Gud, till dig, :,
närmare dig.
5. Sist, när jag ställa får
uppåt min färd,
och ren till rygga är
jordlivets värld,
viskar det än i mig:
Närmare, Gud, till dig, :,
närmare dig!

*Sarah Flower Adams (1841).
E. Linderholm (1912).*

390 (W 190).

1. O Gud, jag nödgas klaga
för dig min själanöd.
Min bön låt dig behaga,
o Jesu, för din död.
Min tro av tvekan drives
och sviktar av och an;
om mig ej styrka gives,
dess veke slockna kan.
2. Ack upplys du mitt sinne,
så att jag mer och mer
förstår och har i minne
den tröst ditt ord mig ger.
Ditt ord, o Jesu, blive
för mig av helig vikt,
och mig din Ande live
till barnslig tillförsikt.
3. Fast jag i allt ej fattar
ditt underbara råd,
giv att för allt jag skattar
din sanning och din nåd,
mitt hjärta rätt ödmjucar
för dig, som hjärtat ser,
och fromt de medel brukar,
dem oss till tröst du ger.
4. Giv att jag fast mig håller
vid dig i råd och dåd
och ej med synd förvåller
misströstan om din nåd;
att i all nöd och våda
jag må till själens ro
om ej din djuphet skåda
likväl din kärlek tro.
5. Och när uti mitt sista
min tro på prov blir satt,
låt mig det ljus ej mista,
som skingrar dödens natt;
låt än din kärlek vara
ett fäste för min tro,
så kan jag hädanfara
med tröst och sinnesro.

V. 1, 2, 5 O. Nyrén (1785). Wallin (1816).

391 (W 191).

1. Misströsta ej att Gud är god,
när synden gör dig sorgse mod.
För Gud hon är förhatelig,
men driv förtvivlan bort från dig,
- och fall din Herre Gud till fot
med ödmjuk bön och redlig bot.
2. Ty Jesus, Guds enfödde Son,
är kommen ned av himmelstron
att hela våra samvetssår.
För sina barn och fosterfår
han sig i döden givit har,
och all vår skuld på sig han bar.
3. Har du otaligt gott bortmist,
otaligt gott är dig förvisst
förvärvat av din Frälserman,
som seger över döden vann.
Den lag du brutit har han fyllt
och lidit vad du har förskyllt.
4. Om du dig skilt från Herren Gud
med synder mot hans helga bud
och kväljes utav lagens hot,
hos Jesus får du säker bot:
Guds vrede har han på sig lagt,
och friden han dig återbragt.
5. Förskräckes du för evig död,
för satans våld och avgrundsglöd,
betänk att Jesus nederlagt
död, helvete och satans makt,
förvärvat dig rättfärdighet
och Faderns nåd i evighet.
6. Om tron dig synes matt och svag,
dock tröst av Jesu kärlek tag,
att han, som tro i hjärtat ger,
skall ock fullborda den alltmer.
En rykand veke släcks ej ut:
den svaga tron når ock gott slut.
7. Din bättring ofullkomlig syns:
för Gud rättfärdig ingen finns.
Gud gör din bot och bättring sann,
om du i trone håller an.
Med Jesus skall du allt förmå,
hans löfte har du däruppå.
8. Är du Guds godhet icke värd,
den är ock dig av nåd beskärd.
Din Jesus undfår syndare
som äro rätt botfärdige.
Till honom fly: Gud är dig god
för hans förtjänst och dyra blod.
9. Om dig stor svaghet kommer på,
med trogen bön till Jesus gå:
hos Jesus finnes tröst och råd,
ty han är rik av makt och nåd.

Sann läkdom mot all synd och brist
uti hans sår du finner visst.

10. Slätt ingen utan Jesus kär
i himlen och på jorden är,
som glädja kan en sorgsen själ;
i Kristus är oss evigt väl.
Håll dig med tron vid honom fast,
han hjälper dig från all din last.

I. Kolmodin (1894).

392 (W 192).

1. Bort, mitt hjärta, med de tankar
att från Gud du är utstött!
Håll dig fast vid Guds ords ankar,
och bliv ej i bönen trött.
Är du full med synd och skuld,
si, så är Gud evigt huld.
Fast din synd förtjänar döden,
frälsar Gud dig dock ur nöden.
2. Adams barn, som andra alla
född i synd, du föll med hast
och förledd att städse falla
sjönk alltmer i synd och last.
Men om du till Herren flyr
och din förra ondska skyr,
skall han visst dig arma, svaga
åter i sin nåd upptaga.
3. Du i Gud en Fader finner,
som med oss har tålmod.
När i hjärtat ångern brinner,
han barmhärtig är och god.
Ömt han vårdnad om oss bär,
vill oss alltid vara när,
med sin nåd vårt hjärta freda,
med sitt ljus vår vandring leda.
4. Hör hans ord: »Så sant jag lever,
vill jag icke syndarns död,
utan att han alltid strävar
till att döda synden snöd.
Jag en hjärtlig glädje får,
när en själ som vilse går
vill sig rätt till mig omvända.
Intet ont skall henne hända.»
5. Ingen herde kan så leta
efter ett borttappat får.
Kunde du Guds hjärta veta,
huru ömt för dig det slår,
törstar, längtar innerlig
efter den som söndrat sig

från hans hjord och får så säta,
skulle du av glädje gråta.

6. Ingen sjö så högt kan svalla,
intet djup så grundlöst är,
intet regn så rikt kan falla,
att det minsta likhet bär
med den nåd som Herren blid
oss bevisar allan tid,
helst då synden vill oss föra
i fördärv och oss förstöra.
7. Så var tröst och hav glatt sinne,
du min själ, som ängslig går.
All din sorg härvid försvinne:
ingen nöd dig skada får.
Dina synders myckenhet
emot Guds barmhärtighet
kan ej liknas, icke nämnas:
på dig vill han aldrig hämnas.
8. Vore världen av vår Herre
tusen gånger större gjord,
och dess synder, större, smärre,
uti tankar, verk och ord,
vore av dig alla slätt
övade på många sätt,
kunde dock Guds nåd ej stäckas
och hans kärlekseld ej släckas.
9. Ack min Gud, låt samma nåde
alltid för mig öppen stå,
att jag i min sorg och våde,
Gud, din godhet smaka må.
Hav mig kär, och uppväck mig
att jag åter älskar dig.
Låt din Ande mig regera,
att jag aldrig syndar mera.

Paul Gerhardt (1647). Brask (1690).

393 (W 193).

2 Tim. 1: 12.

1. Jag vet på vem jag tror, när mina
synders minne
med ångerns bittra kval betungar
själ och sinne:
botfärdig nalkas jag min Gud i Jesu
namn
och öppnad ser för mig en Faders
hulda famn.
2. Jag vet på vem jag tror, när mod-
fälld och förlägen
jag saknar egen kraft att gå den
goda vägen:

- med redlig bättringshåg min bön till
Jesus går,
och helighetens kraft jag av hans
Ande får.
3. Jag vet på vem jag tror, när världens
lust och lycka
mig vilja söva in och i fördärvet
rycka:
jag Jesu varning hör och vandrar i
hans spår
och så med heligt mod i frestelsen
består.
4. Jag vet på vem jag tror, när livets
glädje rymmer
och hjärtat brista vill bland oro och
bekymmer:
jag minns vad Jesus led; min själ
ock måste så
igenom svåra prov in i Guds rike gå.
5. Jag vet på vem jag tror, när dödens
timme nalkas
och dagens heta kval i aftonskuggan
svalkas:
min Jesus i sin död har döden bragt
på fall;
han lever, och min själ med honom
leva skall.
6. Jag vet på vem jag tror. Men ho-
nom rätt jag prisar,
när jag mitt hjärtas tro med verk
och gärning visar,
ej ropar Herre blott, men Herrens
vilja gör:
blott så i Kristi tro jag lever och
jag dör.

Waltin (1816).

394 (*W 234*).

1. Gud, du är kärleksrik och god:
med tålmod
jag tager mot din aga.
Evad du gör, min Gud och Far,
likväl jag har
ej orsak till att klaga.
Var lugn, min själ,
Gud vill dig väl.
Han aldrig än
förskjutit den
som på hans kärlek tröstar.

2. Om han ock dolt för mig sitt råd,
han dock i nåd
och vishet med mig handlar.
När ingen hjälp jag ser, då är
med hjälpen när
den hand som allt förvandlar.
Min Gud, ännu
på ingen du
en börda lagt,
den ej din makt
med fadersgodhet lättar.
3. O Jesu, mig din frid beskär,
och själv mig lär
att lidandet fördraga.
Då korsets tyngd för mig du bar,
du tålig var
och hördes aldrig klaga.
O lär ock mig
att likna dig
och vid din fot
förutan knot
förlossningstimmen vänta.

J. Hjertén (1814).

395 (*NPs 599, W 235*).

1. Att bära korset hövs en kristen.
Som guld ur degeln renat går,
så ock i lidandet och bristen
vår tro alltmer sin luttring får,
till dess hon glad bekänna kan:
Den Herren älskar agar han.
2. Ju större kors, dess mera kraften
i tron förökas, dag från dag.
När druvan pressas, strömmar saften
till vingårdsherrens välbehag.
I sorgen danas modig håg
som pärlan under havets våg.
3. Ju större kors, dess mera brinner
vårt hjärtas kärlek ren och skär;
och lidandet, som snart försvinner,
ny näring till dess låga bär.
Vår kärleks eld i timplig nöd
får ökad livlighet och glöd.
4. Ju större kors, dess flera böner.
När kryddan krossas, doft hon ger.
När seglarn stormens styrka röner,
till Gud han ropar desto mer.
Vad vore Davids harpoljud,
om han ej provats hårt av Gud?

5. Ju större kors, dess mera längtan
från dalens djup till bergens höjd.
Hos ökenvandrarern vad trängtan
till Kanaan, till hemmets fröjd!
När duvan här ej finner ro,
i arken söker hon sitt bo.
6. Ju större kors, dess mer blir döden
en vinning, när jag flytta får
från sorgen, lidandet och nöden
till hemmet, dit min ande trår.
Det kors som står på graven kvar
betecknar att jag segrat har.
7. Ju större kors, dess mer den krona
som Jesus lovar varder skön.
Ty han, som mäktat allt försona,
ger trogen kämpe härlig lön.
Den detta mål i hoppet ser
lär älska korset mer och mer.
8. O du som själv ditt kors fick bära
och bjöd mig taga korset på,
må tro och hopp och kärlek lära
mig här mitt kors att bära så,
att när min vandringens tid förgår,
jag det mot kronan byta får.

*B. Schmolck (1715). O. A. Torén (1889).
Eklund (1911).*

396.

1. Sorgen och glädjen tillhopa här
vandra,
löje och lek ändar ofta i gråt.
Medgång och motgång tätt följa
varandra,
solsken och regn skifta om på vår
stråt.
Jorderiks gull
bytes i mull,
himlen allen är av salighet full.
2. Ingen i världen får allt efter tycke,
ofta bor sorg i en konungabarm.
Ofta ett bröst under blänkande
smycke
fyller av grämelse, oro och harm.
Alla ha sitt,
ingen har fritt,
himlen allena är sorgerna kvitt.
3. Vælde och visdom och världenes ära,
styrka och ungdom i blomstrande år

högt över andra må huvudet bära;
snart de dock tyna och läggas på bår.
Sist skall också
jorden förgå,
himmelens härlighet ensam bestå.

4. Skönaste rosor bland törnena glöda,
fagraste blomster har dödande gift.
Kind blommar röd, fastän hjärtat
vill blöda;
vem läser själarnas lönnliga skrift?
Farliga skär
hota oss här,
himmelen endast oss trygghet be-
skär.
5. Ängest skall föda förblivande lycka,
sorgen skall spinna sin rulle till slut.
Svaghets skall jublande kasta sin
krycka,
trasor mot purpur en gång bytas ut.
Ondskan skall stå
dömd i sin vrå,
himlen allena kan detta förmå.

6. Därför, min själ, må så djupt dig ej
kränka
motgång, som varar allenast en tid.
Allt du behöver vill Gud ju dig
skänka:
kraft till din börda och mod till din
strid.

Jordlivets tvång
bytes en gång
härligt i himlen till frihet och sång.

*Kingo (1681). O. Wägman (tr. 1914).
G. Thorsell (1984).*

397 (W 237).

1. I världen är så mörkt och tungt,
varthelst jag än må lända.
Hur skall mitt hjärta bliva lugnt?
Till vem skall jag mig vända?
Till vem, i himmel och på jord,
om ej till dig allena?
Du, Jesu, haver livets ord,
det eviga och rena.
2. Det sälla ord och trösteljud
jag vill i hjärtat fästa,
att dem som älska dig, o Gud,
allt tjänar till det bästa.

Den här sin börda tåligt bär
du styrker och du stöder,
och smärtan, som dock timlig är,
en evig sällhet föder.

3. Jag vill ej om den sällhet be,
som söks av syndaträlen.
Att sörja bättre är än le,
ty sorg förbättrar själen.
Du stunden vet att från all nöd
ditt barn för evigt skilja;
ty är min bön i liv och död:
Ske, Herre, blott din vilja.
4. Och nu jag överlämnar mig
i dina milda händer;
jag vet att jag på korsets stig
till fridens hyddor länder.
Om än till sista droppen ut
jag sorgens kalk skall tömma,
du åt din vän dock vill till slut
det goda vinet gömma.

Wallin (1814).

398 (W 238).

1. Den vedervärdighet som mig elända
trycker
mitt hjärta tröstlöst gör och hoppet
undanrycker.
Min jämmerfulla själ ej finner nå-
gon ro,
min ångest större är än någon det
kan tro.
2. Jag kan mitt hjärta ej för någon
uppenbara
och ser mig ingen hjälp på jorden
övrig vara.
All klokhet intet är, vad kan en
dödlig makt?
Den därtill sätter lit blir först i fa-
ran bragt.
3. Min Gud, har du mig då för evigt
övergivit?
Har du från nådens tron till nödens
djup mig drivit?
Har du nu så för mig ditt milda
anlet gömt?
Har du ditt arma barn, o Fader, så
förglömt?

4. Ack nej, mitt kval är stort; men bort,
förtvivlans smärta!
Jag vet, du bär för mig ännu ett
fadershjärta.
Fast mig min stora synd ovärdig
gör därtill,
så tror jag dock att du mig ej för-
skjuta vill.
5. Jag vet att du ditt ord och löfte
aldrig ryggar:
det är min fasta borg, därvid min
själ sig tryggar.
Ja, om än himmelen och jorden gå i
grund,
förgås dock intet ord som går utav
din mun.
6. Och du har lovat mig att mina bö-
ner höra,
och intet är för dig omöjligt att
göra:
du råder över allt, om allt du vård-
nad bär.
Ho är en sådan Gud, som du, o Fa-
der, är?
7. Jag flyr alltså till dig i detta mitt
elände.
Jag faller dig i famn; gör på min
nöd en ände.
Hos dig är hjälp och tröst, hos dig
är makt och råd,
var morgon är ock ny din godhet
och din nåd.
8. Min sorg är dig bekant: du hör, o
Gud, min kvida;
ty vill jag ock din hjälp i tålamed
förbida.
Du, Herre, vet din stund att sluta
allt mitt ve;
ty suckar jag förnöjd: O Gud, din
vilja ske!
9. Giv mig det nyttigt är och vad dig
helst behagar.
Hjälp ock att ingen ting mig från
din fruktan drager.
I motgång styrk min tro, i medgång
led du mig,
att jag av övermod ej må förlora
dig.

B. Carlberg (1694).

399 (W 239).

1. Min själ och sinne, låt Gud råda,
och hoppas på din Fader blid,
så skall han i all nöd och våda
begröna dig med nåd och frid.
Den sig betror uti Guds hand,
han bygger ej på lösan sand.
2. Vad hjälper oss, vi mycket sörja?
Vad gagnar oss vår pust, vårt kval?
Vad är att vi med tårar börja
och sluta våra dagars tal?
Vår sorg förbittrar mödans bröd
och ökar tyngden av vår nöd.
3. Ty är det bättre tåligt lida,
i hoppet och i Gud förnöjd,
och trofast efter Herren bida,
vars hjälp är viss, om än fördröjd.
Ty Gud, som känner bäst var man,
han vet väl vad oss fela kan.
4. Han utser tiden att hugsvala,
han skickar väl det nyttigt är.
Vad vi av troget hjärta tala,
det märker strax vår Fader kär.
Så kommer Gud, förrän vi tro,
och skänker huggnad, tröst och ro.
5. Tänk ej uti din motgångstimma
att du av Gud förgåten är:
han skingrar sorgen som en dimma
och har dig alltid lika kär.
Tänk: tiden snart förbyter sig,
och motgång är föränderlig.
6. Det kostar Gud ju ganska ringa
den fattige att göra rik,
den rike att till armod bringa,
en hög den låge göra lik;
ty Gud, den högste underman,
upphöja och förnedra kan.
7. Sjung, läs och gack på Herrens
vägar
och gör din kallelse med flit,
förtro dig till vad Herren säger
och hav till himmelen din lit:
ty den blir en lycksalig man,
som fast på Gud förtrösta kan.

G. Neumark (1687). Allon (1684).

400 (W 240).

Psalt. 77.

1. Gud, låt min bön dig tackas,
fast den är svag och matt:
se, mina händer räckas
till dig den långa natt.
I tårar ögat vakar,
av ångest hjärtat slår;
jag livets fröjd ej smakar
och gravens ro ej får.
2. Jag suckar och jag kvider
och mera ej förmår.
Jag minns de gamla tider,
jag minns de förra år,
då Herrens hand mig ledde
i sanning och i nåd,
då jag i allt som skedde
blott såg en Faders råd.
3. Har han mig nu förskjutit?
Är han ej god som förr?
Har han i vrede slutit
barmhärtighetens dörr?
Har nu den godhet ända,
som var mitt hela hopp?
Skall nåden återvända?
Skall löftet höra opp?
4. Nej, flyn, I mörka tankar,
förtvivla ej, mitt bröst,
men håll dig vid det ankar
som är vår enda tröst.
Från längst förflutna stunder
Guds nådevägar märk,
betänk hans allmaktsunder
och akta på hans verk.
5. Och säg, när du bedrövas:
»Nu är min sorgetid;
ett barn av Fadern prövas,
dock är han lika blid.
Hans hand kan allt förvandla,
han är så mild som stor
och skall i kärlek handla
med den på honom tror.»
6. Ty vill jag Gud åkalla
och till hans löfte fly,
när kvalens böljor svalla
och olycksstormar gny.

Fast ögat ej utreder
hans djupt fördolda spår,
han sina barn dock leder
som herden sina får.

Wallin (1814).

401 (W 241).

1. Mitt öga, spar nu dina tårar,
kväv dina suckar, klämda bröst.
Den ängslan som mitt hjärta sårar
förvandlas skall i ymnig tröst.
Fast nöden kännes tung och svår,
Guds nåd den vida övergår.
2. Han ej sitt tryckta barn förgäter,
han älskar, även då han slår.
Han tyngden efter styrkan mäter,
hans hjälp tillreds vid branten står.
Den kalk som dryg och bitter är
omsider sötma med sig bär.
3. Min själ, låt aldrig modet falla,
du under korset glömd ej är.
Åt Jesus räcktets bitter galla,
dock var han Gudi lika kär.
För dig hans hjärta blöder än,
han ser din nöd och är din vän.
4. Gud sina barn med vishet leder,
han skiftar glädje och besvär.
Ett barn som får allt vad det beder
sin egen ofärd snart begär.
Lär då en gång att döma rätt
om denne Faderns delningssätt.
5. Om alla skatter vi förlöre,
så blir dock Jesus hos oss kvar;
om ingen vän i världen vore,
en vän i Jesus jag dock har.
Den sig åt honom anförtror
av lyckans skiften ej beror.
6. Så falle då på våra kinder
ej mera någon tröstlös tår.
Vår nöd med Jesus oss förbinder,
vi äro hans, och han är vår.
Han våra sorger skall till slut
likt våra synder plåna ut.

*B. Schmolck (1704). O. Kolmodin (1784).
Bearb. (1798, 1814).*

402 (W 242).

1. När värld och vänner lämna dig
allena med din smärta,
så ropar Herren: »Kom till mig,
kom, slut dig till mitt hjärta.»
Han skiftar både fröjd och nöd,
han bryter ock i nåd det bröd
som du med suckan äter.
Med allt han syftar till ditt väl:
förgät ej honom, o min själ;
han aldrig dig förgäter.
2. Till sina barn den Gode ser
med samma fadersöga,
om ock hans glada sol ej ler
beständigt från det höga.
Det måste vara moln och regn,
att ej må fela saft och hägn
åt jordens ädla gröda;
det måste vara sorg och gråt,
att världen ej och dess försåt
må trones frukt föröda.
3. När solens milda strålar snart
igenom molnen bryta,
är luften frisk och fästet klart,
och grön står jordens yta.
Förbida Gud, min sorgsna själ.
Vad Herren gör är rätt och väl:
han prövar sina trogna;
men töcknet skingras efter hand,
och full blir dagen i det land
där hoppets skörd skall mogna.
4. Ty utså nu din tåresäd
med fromt och tåligt sinne,
och dig åt skördetiden gläd,
som snart, ack snart är inne.
En Jesu vän ju löftet fått,
att den som här med tårar sått
skall där med fröjd uppskåra.
Så tro och gör det Herren bjöd,
och säg i både liv och död:
O Gud, dig vare ära.

Wallin (1819).

403 (W 243).

1. O säg, min själ, vi du förfäras.
Vi suckar du så djupt, mitt bröst?
Fler än de kval som dig beskåras
bar han som dig har återlöst.
Gå till hans kors och se och lär,
och sedan ditt med lydnad bär.

2. Hör från hans mun den dyra lära:
»De vilka här med tårar så,
de skola där med fröjd uppskåra
och himmelriket ärva få.
Ja salig den bedrövad är:
hugsvalelse han finner där.»
3. Som guld det genom elden prövas,
så själen prövas genom kval.
Gud väljer dem han ser behövas
och sätter gräns för deras tal.
När Herrens avsikt vunen är,
ur provet går du ren och skär.
4. Om intet ljus ur öknen blickar
och ingen brunn dig svalka ger,
om Gud ej efter bönen skiekar
dig hjälpen strax, han dig dock ser.
För honom är ej dolt ett grand;
han dig har tecknat på sin hand.
5. Din sorg kan han i glädje vända,
han lika mäktig är som blid;
men skulle det ej strax dig hända,
så är ej än hans rätta tid.
Dig gläd åt varje stund som flyr:
din sällhets morgon en gång gryr.
6. När solen bortom bergen ilar
och bådär sjätte dagens kväll,
går dagakarlén hem och vilar
till Herrens sabbat i sitt tjäll:
så vilar du i graven sött,
av korssets tyngd och livet trött.
7. Ur sömnen snart dig Jesus väcker
till evighetens sabbatsår.
Det mörker här din väg betäcker
i salighetens ljus förgår.
Det kors du här på jorden bar
dig till förbättring givet var.

Hedborn (1812).

404 (W 244).

1. Vad sörjer du så svåra?
Vi skall så djupt, min själ,
en timlig nöd dig såra?
Gud är Immanuel.
På honom skall du tro:
med dig han väl så lagar,
som honom bäst behagar
och länder dig till ro.

12 — 3612.

2. Han aldrig övergiver
den honom sig förtror.
Den honom trogen bliver
uti hans hägnad bor.
Fast sällsamt synes gå,
dock lät dig ej förtryta:
han kan det snart förbyta,
att allt dig gagna må.
3. På honom må du våga
och vara vid gott mod.
Oändlig i förmåga
han är, och evigt god.
Vad Herren nyttigt fann,
det kan ej någon hindra;
och våra smärtor lindra
förmår allena han.
4. Fast motgångs vreda bölja
dig ville sluka opp
och tunga dimmor hölja
din himmel och ditt hopp,
dig Gud dock hjälper fram:
han dimmorna skall fälla
i sinom tid och ställa
för böljorna en damm.
5. Ty vill jag, Gud till ära,
jämt vandra i hans lag
och endast det begära,
vartill Gud har behag.
Jag med Guds råd är nöjd,
Guds vilje är den bäste,
Gud är min borg, mitt fäste,
i Gud är all min fröjd.
6. Giv, Gud, jag dig må ära
av hjärtat all min tid,
ett värdigt lov dig bära
och huggas av din frid.
I frestelsen giv mod,
giv tålmod i nöden,
giv saligt hopp i döden,
o Fader, evigt god.

*J. Heermann (1680). Arrhenius (1691).
Wallin (1816).*

405 (W 245).

1. Varför sörja, varför klaga?
Se mot höjden och hav tröst.
Herren styrker än de svaga,
hörer de betrycktas röst.

Ur det moln din dag betäcker
skall en stråle än gå fram,
och den kalk dig sorgen räcker
bitter är, men hälsosam.

2. Visserligen har du syndat
och därmed förspillt Guds nåd;
du till egen ofärd skyndat,
när du följt din lustas råd.
Men den hand som allt förvandlar
lönar ej på mänskosätt:
Gud med en botfärdig handlar
efter nåd, ej efter rätt.
3. Till din bättring han dig låter
prövas här en liten tid:
när du vänt till honom åter,
återkommer ock hans frid.
När du hört den röst som varnar
och din Faders vink förstätt,
skall du se hur himlen klarnar,
skall du se hur allt är gott.
4. Allt blir gott, när hjärtat vilar
fromt och fast vid Herrens nåd.
Ingen nöd dig överilar
utom hans allvisa råd.
Sorg som glädje då skall syfta
till ditt eget sanna väl,
rena ditt begär och lyfta
närmare till Gud din själ.
5. Varför klaga, varför sörja?
Bär ditt kors i Jesu spår.
Måste du med suckan börja,
du med lovsång sluta får.
Herren delar fröjd och smärta;
tro hans ord och sköt ditt kall
och med hoppfullt barnahjärta
i hans fadersarmar fall.

Wallin (1817).

406 (W 256).

1. O Herre, för allt gott du mig
har värdigats bevisa
mitt hjärta ödmjukt tackar dig
och skall dig evigt prisa.
Men när din vishet fann behov
mig förelägga korsets prov,
du ock mitt lov förtjänte.
2. Av lyckans gunst i blindhet förd,
jag lärde älska världen.

Din varning var ej mera hörd:
min håg blev fäst vid flärdens.
Jag fortgick blind på villans stig,
till dess din tuktan sökte mig
och från fördärvet frälste.

3. Av oförsedda motgångsrön
min sansning återväcktes.
För världens tjänst blev kval min
lön:
det hopp mig dårat släcktes.
Och även när mig blev beskärt
vad jag av jordiskt gods begärt,
det hjärtat ej förnöjde.
4. Bland mången sorg och öm förlust,
bland stormars hot och våda
jag lärde misstro världens lust
och all dess tomhet skåda.
O Gud, då var det som till dig
mitt öga, öppnat, vände sig
och återsåg din sanning.
5. Jag fann, att när du är min skatt,
må jag för intet rädas;
att den till dig förtröstan satt
kan mitt i nöden glädas;
att när jag med uppriktighet
främst söker din rättfärdighet,
allt till mitt bästa länder.
6. Ja Herre, ljuvligt är ditt ok,
och salig är din börda.
Vad om mitt öde i din bok
står tecknat vill jag vörda.
I medgång prisar jag din nåd,
i motgång dina visa råd,
i allt en Faders kärlek.

Adlerbeth (1814).

407 (NPs 597).

1. När ingen dager ögat skådar,
ej sorgens natt vill taga slut,
när intet hopp en ljusning båd
och hjärtats tro vill slockna ut,
när ingen tänker på mitt väl,
var finns ett fäste för min själ?
2. Du, Jesu, är den fasta borgen,
min enda tröst, min frälsnings grund,
min hjälp i tvivlet och i sorgen,
min enda ro i stormig stund,
min nådesbrunn, min hälsoflod,
min Frälsare, min Konung god.

3. Du sorgsna sjäalars vän den bästa,
du enda tröst i plågans hus,
du sanna sol på himlens fäste,
bland ljus det enda klara ljus,
du sanning utan svek och sken,
Guds Ord, Guds avbild skär och ren!
4. Ej bredden, längden, djupet, höjden
jag av din kärlek mäta kan.
Du glädes med i änglafröjden,
när bättring gör en syndig man.
Din nåd från tid till tid består
och mäktig genom världen går.
5. Hur djupt än mörkret här må vara,
det gryr en morgon dock till sist,
då du dig själv skall uppenbara,
du livets ljus, o Jesu Krist.
Du leder genom nattlig värld
till evig dag vår levnads färd.

E. M. Arndt (1819). Eklund (1911).

408 (NPs 589).

1. Ängsliga hjärta, upp ur din dvala!
Glömmet du alldeles bort vad du har:
Frälsarens vänskap,
nåd och gemenskap.
Ännu han lever, densamme han var.
2. Gud är i Kristus ännu din Fader,
Sonen är ännu din Broder, som dog,
trofaste Anden
ännu vid handen
städse dig leder: är detta ej nog?
3. O vilka under helgonen äro:
äro så saliga, sucka så tungt,
äro så höga,
se det så föga,
äro i borgen, men sällan ha lugnt.
4. Vandra i trone, se honom icke:
detta är regeln, det bliver därvid.
Korta minuter
känslan åtnjuter
vad vi i sanning dock äga all tid.
5. Upp då ur dvalan, ängsliga hjärta,
glöm icke alldeles bort vad du har.
Även den timma,
tjockaste dimma
solen fördöljer, är solen dock kvar.

Rosenius (1847).

409 (NPs 602).

1. Vänta efter Herren,
stilla, o min själ!
Han så gärna hjälper,
han gör allting väl.
Bida oförskräckt
efter morgonväkt.
Snart på vinterstormen
följer vårens fläkt.
Under all oro,
under all nöd
Herren dig skall vara
ett trofast stöd.
2. Vänta efter Herren,
stilla, o min själ!
Han så gärna hjälper,
han gör allting väl.
Hur allt skiftar här,
Herren är dig när,
och är nöden mycken,
Gud dock större är.
Eviga trohet,
tröst i all nöd,
värdes mig bevara
i liv och död.

J. F. Räder (1848). Anna Ölander (1900).

410 (E 412).

1. Stilla, mitt hjärta, var stilla,
stilla för Gud och hans ord.
Tankar som fresta och villa,
tvivlan, i själsdjupet spord,
Anden fördriver,
endast du bliver
stilla för Gud och hans ord.
2. Stilla, mitt hjärta, i böner,
burna av Anden till Gud.
Stilla, och snart nog du röner
hur med hugsvalande bud
Anden dig åter
nalkas och låter
frid dig förnimma från Gud.
3. Stilla, mitt hjärta, och bida
tåligt förlossningens dag.
Salig är den som kan lida
prövningens smärtande slag,
viss i sitt hjärta
att efter smärta
hjälpen ock kommer en dag.

4. Stilla, mitt hjärta, var stilla,
 giv dig ej över, min själ.
 Gud kan ej vilja dig illa,
 Gud kan blott vilja dig väl.
 Jesus är när dig.
 Ro han beskär dig.
 Tro det, ja tro det, min själ.

G. M. Hultgren (1922).

411 (E 421).

1. Nu gläd dig, min ande, i Herran,
 upp, jubla, min själ, i din Gud.
 Låt ängslan och sorg vika fjärran
 på Guds, den Allsvåldiges, bud.
 Väl andra må sucka och kvida,
 men dig, som har Gud vid din sida,
 dig höves blott lovsångens ljud.
2. Som allting för intet han gav dig,
 så allting han ännu dig ger.
 Den börda du bar tog han av dig,
 nu intet kan skada dig mer.
 Så får du ej tveka och dröja:
 ditt huvud du dristigt må höja,
 och himmelen öppen du ser.
3. Ser ögat Guds himmel den klara,
 och bär du i hjärtat hans frid,
 då trygghet du har i all fara
 och mod för var stundande strid.
 Ja villigt ditt liv kan du mista,
 och glad kan du ge till det sista
 din kraft i din kallelse id.
4. När friden ett hjärta bevarar,
 stor rikedom får det och makt:
 det räknar ej längre och sparar,
 står ej om sitt eget på vakt.
 Det frestaren bjuder att vika
 och källor att flöda så rika
 i lidandets brännheta trakt.
5. Men såsom den jagade hinden,
 som ej äger rast eller ro,
 men räds för vart prassel av vinden
 och själv ej sin räddning kan tro,
 så värnlöst är människans sinne,
 när icke på djupet därinne
 Guds frid och hans salighet bo.
6. Som templet med rämnade murar,
 där vildmarkens djur stryka fram,
 en valplats för vinande skurar

och vägarnas virvlande damm,
 så hjärtat, sen friden det lämnat,
 fastän till Guds helgedom ämnat,
 blir hemvist för lustar och skam.

7. Vet, hela Guds frid du behöver,
 om hjärtat skall provet bestå,
 och hela Guds himmel däröver
 sitt skyddande valv måste slå.
 Här duger ej dela och tveka.
 Hur vågar ditt hjärta du neka
 att hela sin rikedom få?
8. Vi ängsliga gå och betryckta,
 på vakt kring vårt nedgrävda pund.
 Vi sitta med dörrarna lyckta,
 en räddhågad lärjungarund,
 då Herren oss väntat att finna
 därute, där striderna brinna,
 i manligt och troget förbund.
9. Som örnar med vingfjädrar unga
 att stiga mot himmelens höjd,
 som hjältar att mäktiga ljunga
 och sjunga om seger med fröjd:
 till sådana ting har oss alla
 vår väldige Gud velat kalla:
 med mindre han icke är nöjd.
10. Kom, himmelske Fader, var när
 mig:
 all kraft utav dig är ett lån.
 Om du icke lyfter och bär mig,
 var tager jag vingar ifrån?
 Jag vet ju du aldrig kan svika,
 men att jag från dig ej må vika,
 o Fader, sänd till mig din Son.
11. O Jesu, den frid som vi alla
 begära blott finnes hos dig;
 i mörker vi famla och falla,
 så snart du ej lyser vår stig.
 Min tro är en flämtande gnista,
 din segrade än i det sista:
 o Herre, så tro du för mig.
12. Din Helige Ande du sände,
 som allt vad oss felar beskär:
 han styrke mig i mitt elände,
 han vise mig dig som du är.
 I ångest, i vanmakt och smärta
 han säge mitt klentrogna hjärta
 att, Herre, du än är mig när.

E. Båling (1922).

412.

1. O kom med hjälpen, Herre Krist,
ty jag i livets stormar mist
mitt hopp, mitt säkra ankar.
Jag kan ej tro,
jag får ej ro
för mina mörka tankar.
2. Så länge allting gick mig väl,
jag stilla gladdes i min själ
att se Guds stora under.
Men det slog om,
när sorgen kom,
och nu jag dukar under.
3. Kom till mig med det glada bud
att nu som förr kan Herren Gud
ur djupa nöden frälsa.
Jag hör din röst,
då får jag tröst,
och själen vinner hälsa.
4. Vad än jag lida skall på jord,
låt mig få lita på ditt ord,
till dess mitt hjärta brister.
Jag räds ej nöd,
ej sorg, ej död,
blott tron jag aldrig mister.

Paul Nilsson (1984).

413.

1. Herren gav, och Herren tog,
solen sken, och blixten slog.
Hårda törnar, öppen famn:
lovat vare Herrens namn.
2. Gav han, var det salighet,
lycka som ej gränser vet.
Varje dag som drog förbi
var en nåd med sötma i.
3. Tog han, var det för att ge
oförtjänt välsignelse.
Vingårdsmannens vassa kniv
ansar vist till evigt liv.
4. Ljusa visshet, stor och sann:
tager han, så giver han.
Lyckokast och sorgebud:
prisad vare Herren Gud.

N. Bolander (1988).

414.

Klagov. 3: 25, 26.

1. Herre, jag vill bida
stilla vid din port,
tills min själ din blida
fadersblick försport.
Trött på allt mitt eget,
ödmjukt här jag står.
Hjälp mig sista steget,
du som allt förmår.
2. Herre, jag vill bida
stilla vid din port,
icke fåfängt strida,
som jag fordom gjort.
Jag förmår ej draga
himlen till mig ner.
Intet kan jag taga,
som ej du mig ger.
3. Men jag vill besinna,
Gud, din stora nåd
och mig ödmjukt finna
i din kärleks råd.
Jag som ej kan klappa
ens uppå din dörr
ligger på din trappa,
arm som aldrig förr,
4. arm, och dock oändligt
trygg i själens grund.
Något ljusst och vänligt
när mig denna stund.
Ifrån rymder höga
friden dalar ner,
och mitt häpna öga
Herrens godhet ser.
5. Männe Gud förkastar
någon enda själ
som till honom hastar?
Nej, jag vet det väl:
om än världen rämnar,
Herrens nåd står kvar;
trygg är den som lämnar
sig i hans förvar.
6. Det är gott att bida,
Herre, vid din port.
Himlar öppnas vida,
här är helig ort.

Och min själ förnimmer
en ny glädjeton,
och jag ser ett skimmer
från en snövit tron.

H. Öberg (1935).

415.

1. Modfälld och trött jag är,
orkar ej mer.
Bed för mig, Herre kär.
Se till mig ner.
Jag har blott synd och brist.
Bönen sin kraft har mist.
Bed för mig, Jesu Krist,
bed för mig, du.
2. Nu råder mörkrets makt.
Frestelsens här
hjärtat i ångest bragt.
Jesu, bliv när.
Bed att min tro ej släcks,
bed att mitt högmod stäcks,
bed att min kärlek väcks.
Bed för mig, Krist.
3. Såsom för Petrus du
bad i hans nöd,
bed för mig, Herre, nu,
styrk mig, giv stöd,
att jag bevarad må
genom all fara gå,
snart i din skara stå,
evigt dig när.

A. Frostenson (1936).

Sjukdom.

416 (W 362).

1. O Jesu Krist, du är min vän den
bäste.
När världen skyr mitt mörka sorge-
näste,
när hälsan flyr med glädjen bort
från mig,
behåller jag i tron dock städse dig.
2. Du med ett ord i fröjd min vanda
byter,
uti mitt bröst ditt evangelium flyter,
och kärlek, frid, hugsvalelse och tro
tillsamman där med mina plågor bo.

3. Av världens flärd och lyckans yn-
nest sviken
jag var från dig, o Jesu, fjärran
viken;
du hann mig upp, du räckte mig din
hand
och syndens sår på mig så huld för-
band.
4. Min kranka själ du så har velat
frälsa:
bland kroppens kval hon återfår sin
hälsa.
Pris vare dig; vadhelst du sedan gör,
i dig förnöjd jag lever och jag dör.
5. Med dig förent jag din skall evigt
vara;
du förer mig förbi all nöd och fara
till livets land, där jag evinnerlig,
min hälsas Gud, skall se och lova
dig.

Hedborn (1812). Wallin (1819).

417 (W 363).

1. Gud, som mig i kärlek kände,
innan än jag världen såg,
och till mig ditt öga vände,
medan jag i mörkret låg,
bättre vet du det än jag,
att min varelse är svag:
grant du ser till alla delar
vad en bräcklig hydda felar.
2. Jesu, värdes mig förläna
att min bräcklighet och nöd
måtte mig till välfärd tjäna
och till hågkomst av min död.
Giv att jag i bot och tro
hos dig söker alla min ro
och mig skickar alla dagar
att gå hem, när dig behagar.
3. Jesu, låt min sjukdom bliva
en förbättring för min själ.
Vill du hälsan återgiva,
lär mig den att nyttja väl,
så att både själ och kropp
till din ära offras opp
och ditt namn må varda prisat
för den nåd du mig bevisat.

Svensk förf. (1787). Wallin (1819).

418 (W 366).

1. Du all hälsas källa,
jag till dig vill ställa,
Jesu, allt mitt hopp.
Värdes nådigt hela
allt vad mig kan fela
så till själ som kropp.
Giv att jag,
betryckt och svag,
må, i allt, ditt bistånd finna
och förbättring vinna.

2. Skall jag sjukdom draga,
ack så låt din aga
min förbättring bli.
Men om du mig låter
hälsan vinna åter,
stå mig nådigt bi
att var stund
av hjärtans grund
dig med ord och gärning lova,
Herre, för din gåva.

O. Kolmodin (1784). Wallin (1816).

419 (W 367).

1. O Gud, som skiftar allt, död, sjuk-
dom, liv och hälsa,
så stor är ingen nöd, varur du ej
kan frälsa.
När hoppet ute var och döden kom
mig när,
blev du min hjälp, o Gud, som sanna
livet är.

2. Din godhet och din nåd du ny vår
morgon visar,
hugsvalar sinnets kval och kroppens
smärta lisar.
Du ock till mig, ditt barn, med fa-
dersöga såg,
när jag, av plågor tård, uti min van-
makt låg.

3. Du haver slagit mig, men även nå-
digt helat.
Förlåt för Jesu skull vad jag mot
dig har felat.
Du som min kropp har styrkt, giv
att min själ också
i dig sitt liv, sin kraft, sin hälsa
söka må.

4. Förläna mig din nåd, att jag för
hälsans gåva
med tankar, ord och verk dig rätt
må kunna lova.
Din Ande lede mig, att jag må leva
din
och flytta, när jag dör, till dig i
glädjen in.

*J. Olearius (1671). Svedberg (1694).
Dahl (1807).*

420 (NPs 628).

1. Tänk, o Gud, på sjuka alla
och på dem som lida nöd,
hör dem, när de dig åkalla,
hjälp dem, Jesu, för din död.

2. Hjälp att deras själar bliva
fria från all synder sin.
Värdes dem ock hälsan giva,
om det så är viljan din.

3. Men låt bördan som de bära
lända dem till salighet
och ditt namn till pris och ära
nu och i all evighet.

Bön för krigsinvalider 1789.

421 (E 420).

1. O Herre, när mig lyckan övergiver,
hjälp att jag fast i tro och bön för-
bliver.
Ett ord av dig allena gör en ände
på mitt elände.

2. Vår jord har ej en ört som läker
såren,
ej världen all en hand som torkar
tåren.
Dig jag i nöden vill till fota falla,
din hjälp nedkalla.

3. Du kan, o Frälsare, ifrån mig taga
det kors som jag ej mäktar själv att
draga.
Men kan det vittna om din nåd och
ära,
lär mig det bära.

4. Giv under bördan kraft åt själens
vingar,
att den ur smärtans djup mot dig
sig svingar,

som själv du steg från kval förutan
like
till Faderns rike.

5. O du som ända kan allt ve på jorden,
i kvalen du min tröst och fröjd är
vorden.

Ett ord av dig kan giva liv och hälsa
och evigt frälsa.

Ingemann (1825). G. Thorsell (1834).

422.

1. Vi skulle jag ej möta glad min
plåga?
Hon är en ängel, sänd ifrån min
Gud.
Vi skulle jag den gode Fadern fråga
varför han valde henne till sitt bud?
2. Som fågeln under moderns vingar
vilar,
intill hans bröst jag lutar mig i ro,
och kommer döden än med tusen
pilar,
jag segrar dock, och segern är min
tro.
3. Låt offret av min vilja dig behaga,
o du som djupet av mitt hjärta ser.
Jag vill av dig min kalk med kärlek
taga,
liksom du honom utav kärlek ger.

E. Sjöberg (VWallö) (1824).

423 (E 533).

1. Frälsare, bliv mig
alla stunder nära.
Frälsare, giv mig
kraft att plågan bära.
Du som blev hädad,
sargad och försmäddad,
giv mig ditt saktmod.
2. Frälsare, bär mig
hult på dina armar.
Frälsare, lär mig,
du som dig förbarmar,
bedja och vaka,
hälsans fröjd försaka:
du är min hälsa.
3. Frälsare, gör mig
trofast intill döden.

Frälsare, för mig
ur den sista nöden,
helig och renad
och med dig förenad,
hem till min Fader.

R. Zetterquist (1834).

424 (W 369).

1. Hälsans gåva, dyra gåva
av den Gud som ger allt gott,
må vi glada honom lova
för så ovärderlig lott,
som av oss dock sällan skattas,
kanske först när den oss fattas.
2. När i nätter som i dagar,
på en bädd där kvalen bo,
hjärtat utan lindring klagar,
ögat vakar utan ro,
då, av värk och vända tärde,
ack, vi känna hälsans värde.
3. Jesu, dig i nåd förbarma
över alla plågans rov.
Herre Gud, låt ej de arma
ställas på för hårda prov.
Hjälp dem, giv dem tröst i nöden,
mod i striden, frid i döden.
4. Vill du än dem hälsan skänka,
lär dem rätt förstå dess vikt.
Lär ock oss med dem betänka
så vår sällhet som vår plikt,
att vi dig av hjärtat prisa
och mot likar kärlek visa.
5. Hjälp oss alla så använda
var förlänad hälsostund,
att ännu, när den har ända,
du vår själ må finna sund,
och sist från allt ont oss frälsa,
Jesu, du vårt liv och hälsa.

Wallin (1819).

8. Trons bevisning i levnaden.

425 (W 127).

Hebr. 12: 2 f.

1. Jesus hav i ständigt minne,
vill du bli Guds barn och vän.
Jesus bär i hjärtat inne,
Jesus hav för ögonen.

Vid din möda, vid din vila,
i din glädje, i din nöd
se på Jesu liv och död.

2. Se på Jesus, och upplive
tro och kärlek all din själ.
Till allt gott din håg de drive,
när du ser hur han gjort väl.
Verka såsom han i tiden
det som evigt frukter bär.
Verka, medan dagen är.
3. Se på Jesus, bed och vaka,
när din fot på rosor går.
Världens lust och prål försaka,
tag ditt kors och följ hans spår.
Se på Jesus, när du frestas:
då skall frestarn fly med skam
och Guds änglar träda fram.
4. Se på Jesus, när en fara
hotar dig, och tro på Gud.
Se, ibland en rådlös skara,
Jesu lugn vid stormens ljud.
Tro på honom som kan näpsa
hav och vindar, eld och flod,
och gå fram med kristligt mod.
5. Se på Jesus, när du lider,
se vad han, den gode, led.
Är det hjärtats hårda strider,
själens kval dig trycka ned:
se hans ande djupt bedrövad,
se hans blodsvett, se hans strid,
hör hans bön och känn hans frid.
6. Är det nödens tagg dig sårar,
suckar du på plågans bädd,
pressar otack dina tårar,
är av världen du försmädd,
glöms, förnekas du av vänner:
se vad Jesus utstått har,
vilken ren som ljuset var.
7. Se på Jesus, när du döden,
när du domen för dig ser.
Jesus än i sista nöden
ger den frid ej världen ger.
Bed som han och böj ditt huvud:
Jesus fullgjort allt för dig,
Jesus tar din själ till sig.

Franzén (1816).

426 (W 129).

1. Jesu, gör mig så till sinnes,
såsom du till sinnes var.
I all nöd mig för till minnes
hur ditt kors du tåligt bar.
Och om mänskor hata mig,
Jesu, lär mig likna dig:
deras brott och nöd begråta,
deras oförrätt förlåta.
2. Jesu, låt din helga vandel
alltid för mitt öga stå,
så att jag i all min handel
dig blott efterfölja må.
Du som villigt gjorde allt
vad din Fader dig befallt,
hjälp mig så min levnad föra,
att jag städs må dig tillhöra.
3. Jesu, lär mig så i nöden
som i glädjen tro på Gud,
så i livet som i döden
tröstligt höja bödens ljud,
vara med Guds vilja nöjd,
hava i hans ord min fröjd
och intill min levnads ända
söka att hans verk fullända.
4. Jesu, värdes mig utrusta
med din Helge Andes nåd,
att ej världen och dess lusta
skiljer mig från dina råd.
Se jag villig är, men svag:
Jesu, i ditt hägn mig tag,
du som, mäktig i de svaga,
bäst kan hjälpa och ledsaga.

*V. 1 och 2 J. Hjertén (1816).
V. 3 och 4 Wallin (1816).*

427 (W 171).

1. Bepröva mig, min Gud, förnim hur
jag det menar:
om världen eller dig i håg och verk
jag tjänar.
Se till, om ej ännu på orätt väg jag
är,
och led mig på den väg som till ditt
rike bär.
2. I dopets helga bad du mig en Fader
blivit,
mig nådens barnskap och löftets
arv du givit.

- Har jag ock som ditt barn i allt
mitt levnadslopp
dig fruktat, älskat, lytt med hjär-
tats tro och hopp?
3. Har jag ej spart den kraft, den tid
du mig förunnat
att verka i min krets det goda som
jag kunnat?
Och gick, där jag det gjort, i min
beräkning in
ej mera världens dom än samvetets
och din?
4. Har jag med trohet sörjt för dem
du mig förtrodde,
med godhet dem bemött, som av
mitt bud berodde,
och varit i mitt kall, min hydda
och min bygd
en värdig föresyn av ordning, flit
och dygd?
5. Har jag mot hämndelust och avund
mig bemannat,
för dem mig hatat bett, välsignat
dem mig bannat?
Har jag gjort alla rätt och önskat
alla gott,
vid andras lycka glad, och nöjd med
egen lott?
6. O Gud, har denna röst ej smiekrat,
ej förtalat,
men lika öm och sann bestraffat
som hugsvalat?
Har denna hand jag räckt till näs-
tans hjälp i nöd,
till den betrycktas värn, den över-
givnas stöd?
7. Har jag med Andens kraft mot köt-
tets lusta kämpat,
dess väckta gnista kvävt, dess första
utbrott dämpat,
att ej begärelsen i hjärtat synden
fött
och i fullbordad synd jag andeligen
dött?
8. Var jag i glädjens dag blott glad
uti din fruktan?
Bar jag i sorgens dag med tålmod
din tuktan?

Gav jag i fröjd och nöd dig tack-
samhetens pris,
förvissad att i allt du nådig är och
vis?

9. O Gud, ho märka kan hur ofta här
han bryter?
Gå ej med mig till doms; du skådar
vad mig tryter.
Allt vad jag syndat har för Jesu
skull giv till:
jag på en bättre väg härefter vandra
vill.

J. A. W. Weigel (1775). Wallin (1816).

428 (W 201).

Psalt. 51: 12—14.

1. Skapa i mig, Gud, ett hjärta
som är heligt, gott och rent
och med dig i fröjd och smärta
oupplösligen förent.
Lär mig onda lustar kväva
och mot kött och värld så sträva,
att i tankar, verk och ord
blott din vilja bliver spord.
2. Giv mig en förnyad anda,
som i dig har ljus och ro,
och evad mig står till handa,
aldrig vacklar i sin tro,
men beständig i din fruktan,
nöjd och tålig vid din tuktan,
glad och tacksam vid din nåd,
vilar trygg vid dina råd.
3. Många skulder mig belasta,
många brott mot dina bud;
värdes dock mig ej förkasta
från ditt ansikte, min Gud.
Du som rörd av vårt elände
ende Sonen till oss sände
att borttaga syndens skuld,
gode Fader, var mig huld.
4. Giv att jag ej mer må skilja
mitt begär från ditt behag.
Helige, som ser min vilja,
ej din Ande från mig tag.
Mig han tro och hopp skall giva,
mig till helig kärlek liva,
då mitt hjärta öppnar sig
för den nåd han bjuder mig.

5. Skall bland sorger, nöd och våda
 detta hjärta prövas än,
 Herre, mig med kraft benåda,
 trösta med din hjälp igen.
 Om jag stapplar, räck mig handen,
 och den gode, milde Anden
 uppehålle mig var stund
 i din dyra nåds förbund.

Wallin (1816).

429 (W 202).

1. O Gud, som även räckt din hand
 att föra mig till fridens land,
 hjälp att jag aldrig, skild från dig,
 må tappa bort den rätta stig.
2. Lång väg att vandra jag ej har,
 men viktigt är vart steg jag tar.
 O Herre, var mitt ljus och stöd:
 jag ser för mig båd liv och död.
3. Ett är nödvändigt, har du sagt
 och det uppå mitt hjärta lagt.
 Hjälp att jag städs betänker det
 och trofast går i Jesu fjät.
4. Min kraft, o Herre, är för svag
 att göra efter ditt behag;
 men om jag gör det jag förmår,
 jag av din Ande bistånd får.
5. Du gode Gud, uppvärm mitt bröst,
 bli mitt beskydd, mitt hopp, min
 tröst.
- Om hela världens byggnad brast,
 du klippan är, som dock står fast.

O. A. Kock (1816).

430 (W 203).

1. Hjälp mig, Jesu, troget vandra
 på den väg du anbefallt:
 att som mig jag älskar andra,
 älskar dig utöver allt.
 Giv att jag din röst må höra
 och din vilja gärna göra.
2. Hjälp mig, Jesu, tåligt lida
 prövningens och sorgens slag
 och med stilla hopp förbida
 frälsningens och glädjens dag.
 Låt mig under all min smärta
 äga dig uti mitt hjärta.

3. Hjälp mig, Jesu, from förtrösta
 på din sanning och din nåd
 och bland dina återlösta
 fröjdas av ditt kärleksråd.
 Låt min tro alltmera stärkas
 och på goda frukter märkas.

4. Hjälp mig, Jesu, hjälp mig fara
 sist från denna värld i frid
 och bland dina helgon vara
 där du är, till evig tid.
 Där, i salighet och ära,
 skall jag evigt lov dig bära.

Wallin (1816).

431 (W 204).

1. Jesu, du min fröjd och fromma,
 all min glädje och min tröst,
 värdes nådigt till mig komma
 med ditt ord, din ljuva röst.
 Kom, o Jesu, bli mig när,
 låt mig bli där du är.
2. Jesu, låt mig städse börja
 i ditt namn allt vad jag gör,
 att jag måtte framgång spörja
 och så sluta, som jag bör.
 Kom, o Jesu, bli mig när,
 låt mig bli där du är.
3. Alla mina ord och tankar,
 Jesu, låt behaga dig.
 Laga att jag flitigt samkar
 det som evigt gagnar mig.
 Kom, o Jesu, bli mig när,
 låt mig bli där du är.
4. När jag lägger mig att sova,
 skydda mig, o Jesu mild.
 När jag uppstår, låt mig lova
 dig, och var ej från mig skild.
 Kom, o Jesu, bli mig när,
 låt mig bli där du är.
5. När jag slutar mina dagar,
 låt i ro mig somna in.
 Ske det, när dig helst behagar,
 blott jag evigt bliver din.
 Kom, o Jesu, bli mig när,
 låt mig bli där du är.

Okänd tysk förf. (1686). Arrhenius (1691).

432 (W 206).

2 Mos. 20.

1. Vad gott kan jag dock göra
av egen kraft och råd,
om Gud mig ej vill föra
allt med sin Andes nåd.
Ty led mig med din stav,
min Gud, av nåde riker,
att jag dock aldrig viker
från rätta vägen av.
2. Lär mig att skild från flärden
min väg enfaldigt gå,
ej vara träl av världen,
men bruka henne så,
att jag ditt rike bär
uti min själ med trona,
så skall du mig visst skona,
fastän jag syndig är.
3. Lär mig det onda dämpa,
det goda efterstå
och mot allt uppsåt kämpa,
som dig ej täckas må,
men göra gott var man
och oförtröttad söka
ditt rike att föröka,
så vitt jag nånsin kan.
4. Låt mig ej bli förmäten,
om lyckan tager till,
men världen bli förgäten,
som mig förföra vill,
att jag, i trone fäst,
kan bedja trygg och glader
mitt *A b b a, k ä r e F a d e r,*
i motgång allra mest.
5. Lär mig din rena lära
rätt fatta och förstå,
den i mitt hjärta bära,
ej vika därifrån,
att jag med verk och mun
rätt helgar sabbatsdagen
och så blir styrkt och tvagen
i Sions hälsobrunn.
6. Lär mig tillbörligt vörda
föräldrar, överhet,
ej tynga nästans börda
med orätt och förtret.
O Herre, värdes mig
med dine hjälp utrusta

emot all köttslig lusta,
som skiljer mig från dig.

7. Från girighetens snara
och allt bedrägeri
fräls mig, och från den fara
som tungan för uti.
Ej låt mig, Herre kär,
min nästas gods begära;
du kan mig dock beskära
vadhelst mig nyttigt är.
8. Låt tron uti mig verka
vad jag mig tager för,
att man må kunna märka
vad tro och kärlek gör.
Hjälp mig i denna värld
ostrafflig leva kunna,
så skall du, Gud, mig unna
en salig hädanfärd.

*Allon (1894).***433** (W 207).

1. O Gud, o Gud så from,
du som din nåd oss lovar
och av dess rikedom
oss med allt gott begåvar,
regera du mig väl
och låt uti mig bo
en obefläckad själ,
gott samvet och ren tro.
2. Giv att jag gör med flit
allt det som mig tillhör
och i din Andes nit
min kallelse utförer.
En tid som flyr så snart
mig visligt nyttja lär
och giv en lycklig fart
åt allt vad nyttigt är.
3. Mitt tal det falle så,
att jag det kan försvara;
fåfänglig ord ej må
ifrån min mun utfara.
Men när jag tala bör,
hjälp att jag talar rätt;
o Herre, tungan rör
och lär det bästa sätt.
4. Om någon farlighet
sig ock emot mig ställer,
så giv frimodighet,
att hon mig icke fäller.

Hjälp att jag av din nåd
med saktmod segra må,
och när jag tarvar råd,
låt mig dem av dig få.

5. Låt mig med varje man
i frid och endräkt bliva,
så vitt en kristen kan.
Vill du mig något giva
av världens gods och guld,
som rättvist värvas kan,
låt mig bli armom huld
och skada ingen man.
6. Skall jag i världen här
en högan livstid vinna
och genom mång besvär
till ålderdomen hinna,
giv tålmod: din hand
mig lede, vart jag går,
att jag ock bära kan
med äran min' grå hår.
7. Hjälp att jag somnar in
på Jesu död och pina,
låt själen vara din
och komma bland de dina.
Giv trötta benen ro
i mina fäders grav,
när jag i levand tro
från världen vandrar av.
8. När du av jordens sand
de döda vill uppväcka,
o värdes då din hand
ock till min grav utsträcka.
Låt klinga mig din röst
och väck mig glader opp;
förläna evig tröst,
föreana själ och kropp.

J. Heermann (1680). Svensk övers. 1684.

434 (W 217).

Matt. 5: 3—10.

1. Kom, min kristen, Gud till ära,
kom och hör vad Herren talt.
Du skall här få noggsamt lära
vem till nådebarn han valt:
ho bekänner med sin mun
Jesus och i hjärtats grund
all sin frid av honom äger
och så gör, som Herren säger.
2. Salig den som ödmjuk lever,
den som andligt fattig är
och sitt hjärta ej förhäver
av de gåvor Gud beskär,
utan Gudi äran ger
och sin egen ringhet ser:
han Guds rike öppet finner
och en evig ära vinner.
3. Salig den vars trohet prövas
i bekymrens tunga lott,
men vars hjärta mest bedrövas
över sina fel och brott.
Till den Gud som allt förmår
ej hans suck förgäves går:
visst skall han hugsvalad bliva,
fröjd skall Herren honom giva.
4. Salig den som i sitt hjärta
är saktmodig, from och god,
som i glädje och i smärta
bär sitt jämna, lugna mod,
utan flärd och ränker är,
aldrig harm och avund när:
han i frid med sig och andra
glad sin värld skall genomvandra.
5. Salig den sin lust ej finner
i vår världs fåfänglighet,
men av helig åtrå brinner
efter sann rättfärdighet,
trängtar ifrån jordens grus
efter himmelskt liv och ljus:
hans begär skall ej förvillas,
men hans trogna längtan stillas.
6. Salig den som för de arma
ett medlidsamt hjärta bär,
tröttnar ej att sig förbarma
över den som nödställd är,
men på Himlafaderns sätt
gör den trycktes börda lätt:
han skall själv i nödens timma
Guds barmhärtighet förnimma.
7. Salig den som ren och tuktig
uti ord och gärning är,
den som vaksam och gudfruktig
segrar på sitt köttets begär.
Med ett samvet utan fläck
skall hans ande, Gudi täck,
dagligt helgas till den fröjden
att få skåda Gud i höjden.

8. Salig den som vill befrämja samdräkt, enighet och frid, livar kärlek, stiftar sämja, kväver hat och dämpar strid, knyter skilda vänners band, åt en ovän räcker hand, icke vredgas, icke hämnas: han Guds eget barn skall nämnas.
9. Salig den som tåligt lider för det rätta oförrätt, och om än hans hjärta svider, dock ej byter handlingssätt, alltid håller sanning kär och dess nöjda offer är: Gud skall själv hans sak utföra, himlen honom skall tillhöra.
10. Jesu, giv att denna lära, skriven i ett helgat bröst, blir min levnads ljus och ära, blir mitt hjärtas fröjd och tröst; och med denna salighet, som för tid och evighet i ditt ord de trogna lovas, Jesu, låt ock mig begåvas.
11. Lär mig föra helig vandel, älska tukt och nykterhet, visa uti all min handel kärlek och rättfärdighet, leva ödmjuk, stilla, nöjd, under korset tåligt böjd; ja din Ande mig förläna, att jag dig må evigt tjäna.

J. Heermann (1636). D. Denicke (1648). Svedberg (1694). Wallin m. fl. (1816).

435 (W 257).

1. Vad kan dock min själ förnöja vid vår tids eländighet? Vårt vi våra sinnen böja, är allt obeständighet. O min själ, betänk och märk att vårt väsen och vårt verk i en flyktig tid omvandra och som månen sig förändra.
2. Människans beslut och handling, dess besvär och tidsfördriv underkastas jämn förvandling: vanskligt är vårt hela liv.

- Flyktig är all konst och råd, obeständig gunst och nåd, ovaraktigt vad vi göra, tänka, tala, se och höra.
3. Dock, fastän oss ofta kränker denna världs ostadighet, när man åter sig betänker, huggas hjärtat, ty man vet att vår tids och lyckas skick vårdas av den Faderns blick, som har allt i sina händer och allt till vårt bästa vänder.
4. Allt vad vi med ögon skåda, allt är Gudi underlagt. Vad vi göra, tänka, råda står allt i Guds hand och makt. Vad vi äga han beskär, vad vi bedja han förär. Till vårt bästa allt han vänder: allting är uti hans händer.
5. Att vi stiga upp till heder, att vår lycka med oss står, att vi lära konst och seder, att vår flit belöning får: sådant och allt annat mer blott av Herrens godhet sker, som har allt i sina händer och allt till vårt bästa vänder.
6. Att vår tid förnöjsamt skrider, att vi samla många år, att vi tälja lugna tider, att vårt huvud bär grå hår, att vi se och huggas vid våra barn i ålderns tid: sådant av Guds godhet händer, som har allt i sina händer.
7. Däremot, när man beklagar att en nyttig levnads lopp uti mångens halva dagar oförmodligt hörer opp, låt oss tro att Gud ock där lika vis och nådig är, som har allt i sina händer och det till vårt bästa vänder.
8. När i kroppens alla delar kraft och värme taga av, när oss syn och hörsel felar, när vi luta till vår grav

och vår ande avsked tar
från den boning han nu har,
han till himlens hyddor länder,
hamnande i Herrens händer.

9. Säll är den som det betänker
och i Gudi har sin fröjd:
han är trygg mot världens ränker
och bland lyckans skiften nöjd;
när han, skild från tidens kval,
vandrar genom dödens dal,
Gud allt till hans bästa vänder,
tar hans själ i sina händer.
10. Säll är den som sina händer
i Guds händer sluter in:
vart hans värld och lycka vänder,
har han dock ett roligt sinn;
han är nöjd i sorg och nöd,
han har tröst i liv och död,
allting till hans bästa länder:
han är alltid i Guds händer.
11. Sist, min Gud, jag dig nu beder:
Tag min hand uti din hand,
så att du mig alltid leder,
förer till ditt fröjdeland,
varest ändas allt besvär;
och när loppet slutat är
och jag dig min ande sänder,
tag då den i dina händer.

Allon (1694).

436 (W 273).

1. Anamma from de dyra nådeorden
och ödmjuk sitt vid Herrens Jesu
fötter;
ty ödmjukhet, hon är den goda jor-
den,
där ordets säd välsignas och slår
rötter.
2. Hon liknas må vid dalen vatturika,
dit frukt och fröjd på milda skurar
flöda,
då högmod är med kala berget lika,
som saknar must och giver ingen
gröda.
3. Hon är den grund så djupa och så
trygga,
på den i oss Guds Andes tempel
stödes,

då allt vad vi på egenkärlek bygga
ett Babel är, som prunkar och för-
ödes.

4. Ty vill jag ej för fåfång ära slava,
men akta from på Herrens helga
lagar:
han bor när dem som ödmjuk ande
hava,
och deras bön den Ewige behagar.
5. Att bliva fri de brister vid mig låda,
med daglig flit jag göra vill mitt
bästa
och så med hopp till Gud i höjden
skåda,
med kärlek till min arma, svaga
nästa.
6. Om av Guds nåd jag bättre lottad
blivit,
o skulle jag däröver mig förhäva?
Ack nej, av den som Herren mera
givit
jag vet att han skall även mera
kräva.
7. Jag vet, min Gud, att jag är alltför
ringa
till all den nåd du velat mig bevisa.
Min mun dig ej ett värdigt lov kan
bringa:
o måtte dig min vandel bättre prisa.
8. Lär mig förstå att jag är stoft och
aska,
och trogen bli jämväl uti det lilla.
Då skall mig ej ditt budskap över-
raska:
på stilla dag skall natten komma
stilla.

Wallin (1816).

437 (W 274).

1. Allt mänskosläktet av ett blod
den store Guden danat,
och allas väg han, vis och god,
till samma mål har banat,
på det som barn av samme Far
och bröder med varandra
vi skulle våra prövningsdar
i endräkt genomvandra.

2. Vi hit ej förde gods och gull,
ej väldighet och ära,
och ner i gravens tysta mull
vi intet med oss bära.
Varandras bistånd, tröst och råd
vi hava här av nöden
och Guds barmhärthighet och nåd
i livet och i döden.
3. Allt mänskosläktet med ett blod
förlöstes, att i renhet,
i ödmjukhet och tålmod
bevara andens enhet.
En medlare, en tro, ett dop
bjöd samma tröst åt alla
som låta sig av nådens rop
till bot och bättring kalla.
4. En tjänarens tjänare
kom alla herrars Herre
att frälsta det förtappade,
det större med det smärre,
och vid sin bortgång skänkte han
oss detta testamente:
»I bröder, tjänen så varann,
som jag er alla tjänte.»
5. Och i hans Ande blevo vi
varann som kristna like,
och både tjänare och fri
fick arvsrätt till hans rike.
Sig allas blick från kvalens jord
till samma himmel höjde,
och allas knän vid nådens bord
i samma tro sig böjde.
6. Ty hjälp oss, Herre, att vi må
bland gåvor mångahanda,
som av din rika nåd vi få,
dock livas av en Anda,
som kärleksfull och ljuv och blid
kan våra hjärtan rena
och i rättfärdighet och frid
med Kristus oss förena.
7. Tag bort allt köttsligt överdåd,
allt högmod ur vårt sinne.
Du giver de ödmjuka nåd:
du så, o Gud, oss finne.
Att nyttja rätt de pund vi fått
du värdes själv oss lära,
och för allt gjort och njutet gott
ge dig allena ära.

Wallin (1814, 1816).

438 (W 275).

1. Stilla jag på dig vill akta,
o min Jesu, all min tid,
i din sannings ljus betrakta
vad som hörer till min frid,
och uti din kärleks värma
till din salighet mig närma.
2. Stilla jag mitt kall må sköta
med all trohet, flit och fröjd
och en okänd framtid möta,
med Guds helga vilja nöjd,
nöjd med vad han ger och tager,
när mitt samvet mig ej gnager.
3. Stilla må jag städs betvinga
sinnlighetens överdåd,
glad åt Gud ett offer bringa
av min egen viljas råd,
i hans kraft mot högmod kämpa,
avund kuva, vrede dämpa.
4. Stilla må min vandel bliva,
så i handling som i ord,
och förargelse ej giva
någon själ på denna jord.
Bygga upp, ej riva neder,
är en kristens plikt och heder.
5. Stilla må jag tadlet höra
och min väg ostraffligt gå.
Hellre än att orätt göra
själv jag orätt lida må
och förlåta och förglömma,
viss att Gud skall rättvist döma.
6. Stilla jag mitt kors må taga
och gå fram i Kristi spår.
Allt umbära, allt fördraga
genom honom jag förmår.
Ack hur fort är prøvotiden
dock med all sin nöd förliden!
7. Stilla må jag Herren bida,
tyst och trogen göra väl;
medan dagens timmar skrida,
aktsam vara om min själ.
Snart är sista timmen slagen
och min själ ifrån mig tagen.
8. Stilla komme och välkomna
vare dagens slut och lön;
stilla må i Gud jag somna

från min sista aftonbön,
vilken, när den här avbrytes,
i en himmelsk lovsång bytes.

9. Stilla ock mitt stoft må gömmas
i den tysta jordens famn;
må det rum av världen glömmas,
där jag vilar utan namn:
rum och namn väl Herren känner,
då han ropar sina vänner.

Wallin (1818).

439 (W 276).

1. Vem är bland Jesu rätta vänner,
vem går sin gång med tillförsikt?
Den som ej mänskofruktan känner,
men vågar allt för rätt och plikt.
I Herrens hägnad trygg han bor,
då världen honom hjälplös tror.
2. Han bävar ej, om jorden bävar
vid stormars ras och böljors svall,
om döden över honom svävar
i blixters eld och viggars fall.
Han vet att utan Guds behag
ej går en timme från hans dag.
3. När ondskan spinner sina ränker
och lägger snaror för hans fot,
när orättvisan honom kränker,
vad höves honom däremot?
Förlåta, ömka mänskors brott
och hämnas med välgärning blott.
4. När avund, att hans vandel svärta,
mot honom höjer tadlets röst,
i himmelen och i sitt hjärta
han har sitt vittne och sin tröst.
Ett våld som över dem ej rår
är ju ej värt en kristens tår.
5. Så går i Jesu namn en kristen
med samma mod och sinnesfrid
att möta lidandet och bristen
som medgångens och glädjens tid.
Så visar han vad den förmår,
vars fasta hopp till Herren står.
6. O Jesu, värdes mig ledsaga
på sanningens och fridens stig.
Du som är mäktig i de svaga,
din Andes kraft förlåna mig.
Då kan jag trofast målet nå
och en gång livets krona få.

Wallin (1816).

440 (W 277).

Psalt. 15.

1. Vem är den, som trött av striden
får med friden,
Herre, i din hydda bo?
Vem skall, upphöjd över nöden,
sorgen, döden,
bliva på ditt berg i ro?
2. Den som utan vank och villa
vandrar stilla
på rättfärdighetens stig;
den som utan skrymtan övar
vad han prövar
vara gott och rätt för dig;
3. den som sanning trygg förklarar
och försvarar
utav hjärtat all sin tid;
den som utan flärd och ränker
aldrig kränker
någons ära, någons frid;
4. den som fattiga och rika
aktar lika,
lasten blott föraktlig tror;
den uti vars lugna öga,
ej den höga,
men den heliga är stor;
5. den som nästans hopp ej sviker
eller viker
från sin ed för vinnings skull;
den som dygdens fall ej våller,
ej förhåller
nödens rätt för gunst och gull:
6. han, o Herre, skall med friden
efter tiden
i din helga hydda bo;
han skall, upphöjd över nöden,
sorgen, döden,
få hos dig en evig ro.

Wallin (1810).

441 (W 281).

1. Ej guld och rikedom jag har,
min lott är ringa vorden;
men jag i himlen har en Far,
om intet stöd på jorden.
Han ser min vandel från sin höjd,
och vad han ger jag tager nöjd.
Hans tröst väl hos mig bliver,
om allt mig övergiver.

2. Hur nåderikt, o Gud, du styr,
det tyda alla stunder:
den natt som sänks, den dag som gryr
förkunnar dina under.
Du kläder liljorna i prakt,
åt allt vad rörs, med fadersmakt,
du daglig föda mäter:
du mig ock ej förgäter.
3. Håll du min hand till nyttigt verk,
fastän jag sent får somna,
och mina svaga krafter stärk,
närhelst de vilja domna.
Den arbetsamme är du blid:
än såg jag icke någon tid
att den dig trogen blivit
du, Herre, övergivit.
4. Jag vet, du vill ej pröva mig
mer än min kraft kan bära.
Ack nödens väg och brottets stig,
de gå varandra nära.
Men sviktar jag, du stöde mig:
din trohet är evinnerlig;
du älskar den du tuktar
och hjälper den dig fruktar.
5. Min provningstid ej evig är:
ditt ord är mig en borgen,
att jag en gång med fröjd uppskär
vad jag sår ut i sorgen.
Ty vill jag vandra livets stig
med dygd och stilla hopp till dig,
tills fälld är vandringsstaven
och jag får ro i graven.

Geijer (1812).

442 (W 285).

1. I mänskors barn, som alla ägen
er vård av samme Faders hand,
vi kiven I ändå på vägen
till ett och samma fadersland?
I haven ej de bud i minne,
som Herren gav oss, evigt god;
I haven icke Kristi sinne,
och fåfängt flöt för er hans blod.
2. Hur fridsamt deras dagar välva,
som rätt förstå vad han befallt:
att älska andra som sig själva
och älska Herren över allt;
som ont med ont ej vedergälla,
men övervinna ont med gott,

och hämnden glömma eller ställa
uti den Högstes händer blott.

3. Den Helige du fåfängt prisar
med tönerns mängd och sångers ljud,
om ej din mänskokärlek visar
din sanna kärlek till din Gud.
För honom fåfängt du begråter
din brist vid nådens altarfot,
om du en broder ej förlåter
vad han har brutit dig emot.
4. Ty var din trätobror benägen
till vänskap, medan än är tid.
Gör väl, då än du är på vägen,
så hinner du ditt mål med frid.
Gör väl ej blott åt den som löner,
åt den som prisar dig igen:
i samma hjärta, samma böner
hav rum för ovän och för vän.
5. Och fød den arma, kläd den nakna,
låt upp för nödens barn din dörr.
Du skall ej själv din nödtorft sakna
av Herrens händer mer än förr.
Då skall ock sist i Faderns rike
dig möta detta glada ljud:
Det goda du bevist din like,
det har du ock bevist din Gud.
6. O du som gav ditt liv för fåren,
om nåd och kraft vi bedja dig
att framgent följa dig i spåren
på kärlekens och fridens stig.
Låt mer och mer en skingrad skara
förenas i din sannings ljus,
att det må vara, evigt vara
en herde och ett fårahus.

Wallin (1809).

443 (W 289).

1. Mitt vittne vare Gud: jag vill
till honom hämnden ställa.
Förlåta hörer mänskor till,
och Gud att vedergälla.
Ack huru skall jag själv bestå,
om han med mig till doms vill gå?
2. Dock glömmet han sin stränga rätt,
en Fader han förbliver
mot den som på en broders sätt
sin nästas skuld tillgiver.
Säll den som lyder fridens bud,
ty han skall heta barn av Gud.

3. Med kristligt saktmod, o min själ,
ditt barnskap besanna.
Åt dem som hata dig gör väl,
välsigna dem dig banna.
Försonlig var och kärleksrik,
o var den högste Fadern lik.
4. Men synda vi på Herrens nåd,
vår dom vi själva vålla:
ty låt oss dämpa hämndens råd
och vreden återhålla,
att över den ej solen må,
kanske för alltid, nedergå.
5. Kom, broder, räck mig här din hand
till vänskap och försoning.
När människor knyta fridens band,
blir fröjd i änglars boning.
Som vi varann förlåta här,
så varder oss förlåtet där.
6. O Herre, du vår Fader är,
och dina barn vi äre.
Ack lär oss hava friden kär,
så varda vi dig käre.
Välsigna oss i all vår tid,
och låt oss mötas i din frid.

Wallén (1816).

444 (W 307).

Psalt. 133.

1. Si, huru gott och ljuvligt är
att bröder kunna sämjas,
att en den andre haver kär
och allas välgång främjas!
Som hälsokraft av balsam går,
likså ett folk av endräkt får
sin rätta kraft och hälsa.
2. Som daggen gör stor fruktbarhet,
när den av Hermon rinner,
så trevnad föds av enighet,
där Kristi kärlek brinner.
Där skall välsignelse och fröjd
och allt vad själen gör förnöjd
i råd och dåd förspörjas.

Spegel (1694).

445 (E 489).

1. Ditt verk är stort, men jag är svag
och lätt till jorden böjes.
Mig arme i din tjänst dock tag,
om så din kraft upphöjes.

2. Mig ödmjukhet och kärlek giv
och trohet intill döden,
och låt mig gå med bud om liv
bland smärtorna och nöden.
3. Till evig tid jag hör dig till
och vill ej mer begära.
Så tag mig, led mig som du vill,
blott alltid till din ära.

Beskow (1887).

446.

Luk. 12: 49.

1. Det gick en gång i Juda land
en man som Herren sände.
Hans själ var eld, hans liv var
brand,
hans ord var glöd som tände.
Guds rikets salighet han bjöd
de fattiga och frusna,
och för en värld i natt och nöd
begannte livet ljusna.
2. Klar brann den eld han jorden
bragt,
dess gnistor flögo vida.
Än värma milt de ord han sagt,
än ge de sår som svida,
än glimma de i fattigt bo
som röda kol på härden.
Men få de tända än den tro
som övervinner världen?
3. Där inga hjärtan brinna mer
och inga offer bringas,
kan otron ej med makt slås ner
och tvivlet ej betvingas.
De tankens tempel fädren byggt
stå mörka och förfallna:
Guds sannings ljus blir undanryckt,
där kärleken får kallna.
4. Den enda visdom som består
är den Guds helgon lärde:
den lyser ur den Mästarns spår,
som heligt nit förtärde.
Och varda vi med honom ett,
i kärlek till varandra,
då skall den Gud som ingen sett
än mitt ibland oss vandra.
5. Du som för evigt livet vann,
då du för oss det miste,

rätt lysa och rätt värma kan
blott du, o Jesu Kriste.
Kom du och tala till oss så,
att våra hjärtan brinna,
och hjälp oss i din kärlek nå
den Gud vår själ vill finna.

E. Liedgren (1916).

447 (W 297).

1. Du som åt människan
den ädla förmån skänker,
att tungan yttra kan
vad själen vill och tänker;
med ansvar, fullt av vikt,
du lämnar i mitt val
att tillse när min plikt
är tystnad eller tal.
2. Må aldrig denna röst
sig blanda med de fräckas,
av vilka jordens tröst
och himlens budord gäckas.
En oblyg ordalek
mitt skämt besmitte ej,
ej svordom eller svek
mitt öppna ja och nej.
3. Jag väja må det ord
som villar eller sticker
och fly som själamord
allt baktal och allt smicker.
Jag sanning tala vill
och anse för ett rån
såväl att lägga till
som taga därifrån.
4. Jag söke ingen del
uti den usla ära
att träffa nästans fel
och dem i dagen bära.
Den illsint gripes an
jag kristligt hägna vill;
och där jag det ej kan,
jag tige hellre still.
5. Min tunga aldrig skall
en hemlighet förråda:
hon hellre stum och kall
må fast vid gommen låda.
Vad vännen trygg förtror
åt ömhetens förvar
må han, som trätobror,
ännu där finna kvar.

6. Men lossne tungans band
att tolka vad jag känner
för konung, fosterland,
välgörare och vänner.
Jag spare ej mitt tal,
där jag med Jesu nåd
kan lindra uslas kval
och hindra ondas råd.

7. Vad rätt, vad ärligt är,
vad kyskt, vad ljuvligt lyder,
vad dygdens stämpel bär,
vad ung och gammal pryder,
sig gjute med min röst
liksom en morgondagg
och vittne om ett bröst
förutan flärd och agg.

8. Men först och sist, min Gud,
jag vill med tacksam tunga
förkunna dina bud,
din nåd och sanning sjunga
och gå i fröjd och kval
till dig med börens ljud:
låt mina läppars tal
behaga dig, min Gud.

Wallin (1816).

448.

1. Ett vänligt ord kan göra under,
det läker själens slagna sår,
det är ett ljus i mörka stunder,
en hand som torkar ögats tår.
Ett vänligt ord är änglabud,
det hälsar oss från Herren Gud.
2. När tacksamhet vårt hjärta andas,
den tröttes börda lyftes av,
i arbetet den glädje blandas,
som Kristus åt de sina gav.
Ett erkännamt, ett tacksamt ord
är dagligt bröd på hemmets bord.

Paul Nilsson (1934).

449.

Mark. 7: 34.

1. Ord av evighet,
Mästare, som vet
att med Gud och människor tala
och de stummas nöd hugsvala,
lös med mäktig hand
våra tungors band.

2. Bryt vår stolthets damm
och låt brusa fram
all den oro som oss jäktar,
allt det kval som tyst försmäktar;
giv det form och ljud,
bär det upp till Gud.
3. Och när Guds behag
ger en solskensdag,
när ej längre plågan stinger,
men av fröjd vårt hjärta springer
i befriat bröst,
giv då glädjen röst.
4. Hjälp oss att ej kallt
se och tåla allt,
men när det blir brott att tiga,
kom att våra läppar viga
och gör rösten varm
av din kärleks harm.
5. Helst dock låt oss få
bjuda frid och nå,
liksom du, igenom stängda
dörrar in till de beträngda,
giva dem din ro
och din kraft till tro.
6. Du Guds starka Ord,
skapa om vår jord.
Till ditt rikets tjänst bered oss,
Herre, gör ett under med oss:
alla löftens Ja,
säg ditt E f f a t á.

E. Liedgren (1919).

450 (NPs 609).

1 Kor. 13.

1. Är än min röst som änglars tunga,
och klingar än så skönt min psalm,
kan ej min själ i kärlek sjunga,
allt ljuder som den döda malm:
all bön, jag fram till Herren bär,
förutan kärlek intet är.
2. Jag må Guds verk profetiskt skåda
och livets hemligheter se,
fritt över Andens krafter råda
och i min tro mig mäktig te:
för Gud, som gåvorna beskär,
jag utan kärlek intet är.

3. Om allt vad här jag kunnat vinna
jag gåve dem som lida nöd
och lämnade min kropp att brinna
på bålet i martyrens död:
hur än min gärning prisas här,
den utan kärlek intet är.
4. Av högmod kärleken ej villas,
men gläds åt sanning, rätt och frid.
Där kärlek bor all vrede stillas,
ty den är tålig, mild och blid.
Jag allt fördrager, hoppas, tror,
om kärlek i mitt hjärta bor.
5. Allt styckeverk förgår i tiden,
som barnets tänkesätt förgår,
när barnaaldern är förliden.
En gång, då allt fullkomnat står,
jag klart får se vad nu jag tror,
där oförgänglig kärlek bor.
6. Snart profetian skall försvinna,
vår kunskap sina gränser nå
och tungomålens tid förrinna:
tron, hoppet, kärleken bestå.
Men störst av allt vad tanke vet
är kärleken, i evighet.

Eklund (1911).

451 (NPs 610).

1. Vår Skapare, all världens Gud,
oss bjöd på jorden råda.
Med löftets ord och lagens bud
han velat oss benåda,
att vi må på hans vägar gå,
hans vilja se, hans råd förstå,
hans verk med glädje skåda.
2. Oss fröjder liljans rena skrud,
oss gläder fågelns tunga,
när de sitt lov till Herren Gud
i färg och toner sjunga.
Men när i vända djurens hop
från jorden höjer klagorop,
oss deras kval betunga.
3. Den ej i ogudaktighet
vill Faderns godhet glömma,
men Frälsarens barmhärtighet
djupt i sitt hjärta gömma,
han kan ej utan ömkan se
de många varelsernas ve;
han måste för dem ömma.

4. När skall som Herrens lustgård stå
den fagra vida jorden,
och när skall dödens makt förgå?
När sannas löftesorden
att synden, som gör handen hård
och nekar Herrens verk dess vård,
är helt besegrad vorden?
5. O Fader vår, dig tacka vi,
med Sonen vid din sida,
att människan skall varda fri,
att skapelsen får bida
den dag då Anden helt en gång
skall lösa varelsernas tvång
och ingen mer skall lida.

Eklund (1917).

452 (NPs 612).

1. Verka, tills natten kommer,
kallelsens verk är stort:
hela livet behöves,
dagarna svinna fort.
Tidigt i livets morgon
sände dig Herren bud.
Dopets gåva förpliktar:
livet helt åt Gud!
2. Verka, tills natten kommer.
Barndomens ljusa år,
ungdomens drömmuppfyllda,
kämpande, rika vår,
mannagärningens sommar,
höstens och ålderns tid,
livets dagsverkstimmar
fyll med kostsam id.
3. Verka, tills natten kommer.
Du som gick tidigt ut,
kastar du dina redskap,
tror du ditt verk är slut?
Verket är icke färdigt
ens när du hembud får.
Saligt ur natten dagas
evigt gudstjänstår.
4. Verka, tills natten kommer,
dröj i Guds verk och bed.
Vet: där du går i kallet,
går din Herre med.
Dignar du under oket:
»Herre, min kraft är all»;
han som gav värvet äger
kraften för ditt kall.

5. Verka, ty natten kommer;
dagen är alltid kort.
Kallets mått skall fyllas,
spill ingen timme bort.
Verka, ty natten kommer,
dagsverkets prövningstid,
lönen för dagens möda:
evig tjänst och frid.

Siri Dahlquist (1916).

453 (NPs 614).

1. Gud gav i skaparorden
dig, människa, ditt höga kall.
Du i hans namn på jorden
i makt en konung vara skall.
Självs konung utan like,
dig Kristus del beskär
av väldet i det rike
vars grundare han är.
I skapelsen, som trängtar
till sin förlossnings dag,
men vändas än och längtar,
du råda skall med Andens lag.
2. Är syndens boja krossad
och brutet lustans tyranni,
går människan, förlossad,
från alla världens makter fri.
Hon får den makten stora,
i ringhetens gestalt,
att kunna allt förlora
och kunna äga allt,
att kunna allt försaka
och allt behålla kvar,
ja vinna allt tillbaka,
om allt på jord hon offrat har.
3. Dig Kristus visar vägen,
där du till denna höghet når,
om ödmjuk, fast och trägen
du stilla i hans lydnad går:
i mödans verk att bringa
de dina dagligt bröd,
i tjänargärning ringa
att ge de svaga stöd,
att lida tåligt agan
i bitter sorgetid
och utan knot och klagan
här kämpa ut din goda strid.
4. Gud i det dolda skädar
och kronan redan nu beskär;

han redan nu benådar
den som i tron har honom kär
med purpurklädet, vunnet
Guds heliga till skrud,
och silket, som är spunnet
till dräkt åt Kristi brud.
Han troget skall förvara
det arv han dig berett
och saligt uppenbara
vad ännu intet öga sett.

5. Så må vårt lov vi höja
till Gud, i varje verk och ord.
Var åkerteg vi plöja,
den är Guds rikets åkerjord;
var boning som vi bygga
i våra fäders land
vill Fadern överskygga
med hägnet av sin hand.
Så må vi glatt och stilla
gå fram i nådens tid
och trogna i det lilla
förvänta oförgänglig frid.
6. Den härlighet och ära
som Kristus åt de sina vann,
den skatt han vill beskära
envar som allt i honom fann,
Gud värdes mig förläna,
sin vilja till behag.
Han hjälpe mig så tjäna
min levnads hela dag,
att när den är förrunnen,
jag hör från himlens höjd:
»Du trogen är befunnen,
gå in uti din Herres fröjd.»

Eklund (1910).

454.

1. Långt lyser arvet som släktena samlat,
arvet av makt och av kunskap och gull.
Tungt ha de släpat och strävat och famlat;
arvet sig ökat, tills skatten blev full.
Vem skall väl äga den? Ack vad det strides
att av dess gods få det yppersta fatt;

ack vad det kämpas och blödes och lides.

Skiften, I bröder, som bröder er skatt.

2. Den som vill äga och samla och gömma
äger till sist blott förgängelsens mull.
Fåfångt om lycka hans hjärta må drömma:
vissnade löv blir hans samlade gull.
Dela och giv: de som dela och giva
vinna sitt arv till det skönaste pris.
Själva i givandet rikast de bliva.
Skiften, I bröder, på broderligt vis.
3. Han som kom hit från Guds härlighets rike
gav oss sitt arv intill yttersta skärv.
Vorden den ringaste tjänares like,
vann han vårt släkte till evigt förvärv.
Bröder, I bröder till Människosonen,
smälten hos honom all hjärtanas is.
Delen så ut av de himmelska länen.
Skiften er arvslott på broderligt vis.
4. Arvet av nåd och rättfärdighet tagen,
delen det ut åt en hungrande värld:
ut som hans skatteutdelare dragen;
själv skall han råda och leda er färd.
Delen, I himmelens arvingar alla,
tills på vår jord genom töcken och dis
paradis glimtar och skrankorna falla.
Skiften, I bröder, på broderligt vis.
- Gustav Jensen (1915). O. Mannström (1915).
Bearb. (1936).*

455.

1. Kristus, hjälten, han allena
har mig löst ur trældomsbandet.
Skulle jag ej honom tjäna
all min tid i främlingslandet?
Han som verkar min förvandling,
Herre över herrar alla,
varje tanke, ord och handling
vill han styra och befalla.

2. Friden ger han; men till striden
kallar han, min själs diktator,
ständigt korsfäst här i tiden,
en gång evig triumfator.
Fienden med fräcka händer
må hans rikets grundval hota:
en gång alla folk och länder
skall han lägga sig till fota.
3. Ensam skall jag ej förbida
Herrens dag, som ingen känner.
När och fjärran kämpa, lida
rikets barn, min Konungs vänner.
Får hans saktmods milda ande
oss i endräkt sammansluta,
skall vår väg i mörko lande
himmelsk klarhet övergjuta.
4. Då vi livets goda dela,
dela sorgerna som bränna,
bedja varmt för dem som fela,
villigt våra fel bekänna,
då av Andens röst vi ledas
under bön i stilla stunder,
genom lydnad vi beredas
till att se Guds dolda under.
5. Du som var till döden trofast,
fostra oss att bliva trogna.
Ingen är på jorden bofast,
vi för himlen måste mogna.
Lär oss här i timligheten
kämpa utan blek förfäran,
tills vi se i härligheten
dig som makten har och äran.

G. Thorseell (1984).

E. DET KRISTNA SAMHÄLLET.

1. Hemmet.

456 (NPs 615).

Jos. 24: 15.

1. Jag och mitt hus för dig, o Gud,
nu redo stå att på ditt bud
med enig håg dig tjäna.
Till trogen gärning dag från dag
i villig lydnad för din lag
välsignelse förläna.
Kom till vårt hem och var oss när,
och hjälp oss att vi alla här
må din församling bliva,
dig helt vårt hjärta giva.
2. Vår rätta spis vid hemmets bord,
det vare livets rena ord,
som andens hunger stillar.
På ljusastaken ställas må
det livets ljus som lyser så,
att ingen sig förvillar.
Din Ande låt ibland oss bo,
som skänker helgad högtidsro,
all syndens makt fördriver
och helig glädje giver.
3. Hjälp oss som här tillsammans bo
att växa till i samma tro;
i kärlek oss förena.
4. Om jordisk lycka du beskär,
hjälp att ej köttsliga begär
oss fast vid jorden kedja.
Vi bedja ej om rikedom,
som flyr och lämnar själen tom;
om dagligt bröd vi bedja.
I fattigdom, i värk och kval,
i sorgens natt, i dödens dal
oss lär att tåligt lida
och tyst din frälsning bida.
5. Dig, Gud, vi tacka först och sist
att du oss sänt vår Herre Krist
och Anden från det höga.
Välsigna än ditt folk i nåd,
giv din församling kraft och råd
och vänd till oss ditt öga,
att vi i all vår levnads tid
få njuta barnaskapets frid
och sist bland helgons skara
i frid få hemma vara.

K. J. Ph. Spitta (1888). Eklund (1909, 1914).

457 (NPs 616).

1. Välsignat är det hem förvisst,
som har sitt allt i Jesus Krist.
Där han ej är, är världen tom,
där han ej bor, är fattigdom.
2. Välsignat mer än allt på jord
är varje hem där Kristi ord
om Faderns nåd och välbehag
till alla talar dag från dag.
3. Välsignat är det stilla bo
där alla äro ett i tro,
där alla vilja tjäna Gud
och akta på hans viljas bud.
4. Välsignad är den hemmets härd
där börens helga offergärd
som rökelsen mot höjden går
och Herren Gud tillbedjan får.
5. Välsignad är vår gärning all,
om vi förbliva i vårt kall
och var och en i kärlek bär
den börda honom given är.
6. Välsignat varje folk består,
där tro till barn från fäder går,
där Faderns nåd och Kristi frid
regera får från tid till tid.
7. Så sluter jag i denna stund,
jag och mitt hem, med dig förbund,
o Gud, att dig jag tjäna vill
och höra dig för evigt till.
8. Ja, du vår Fader, när oss bliv,
välsigna oss och nåd oss giv
att skåda upp till dig i tro,
och skänk oss sist en salig ro.

Chr. O. L. von Pfeil (1782). Eklund (1911).

458 (NPs 617).

Jag vet en hälsning mera kär
än, värld, vad du kan ge:
den heter frid, Guds frid det är,
och därom vill jag be.
Kom då, o frid, dröj i mitt tjäll,
bliv bästa, bästa gästen min.
Ty dagen skrider, det blir kväll,
och natten bryter in. .:.

Geijer (1887).

459 (NPs 618).

1. På Gud, som åt fågeln bereder
ett bo i den grönskande lund
och över oss människor breder
sin nåd liksom himmelens rund,
vår lycka och sällhet vi bygga:
vi glada till honom oss trygga,
som helgat vårt äkta förbund.
2. Hans godhet vi hava fått spörja
med varje upprinnande dag.
Så må vi ej klaga och sörja,
men prisa hans goda behag.
Den Gud som oss själv har förenat,
han har oss ej heller förmenat
sin hjälp under prövningens slag.
3. O Jesu, din nåd vi behöva
var flyende stund av vårt liv.
Låt oss ej din Ande bedröva
med inbördes köld eller kiv.
Befall dina änglar oss skydda,
bevara vårt hjärta, vår hydda,
vårt kall din välsignelse giv.
4. Oss hjälp att i sorg som i gamman
i trohet och kärlek bestå,
i lust och i nöd hålla samman
och målet för vandringen nå:
det saliga hem i ditt rike,
där vi bliva helgonen like
och del i din härlighet få.
5. Vi knutits av Gud vid varandra
med dyraste bandet på jord,
vi hava tillsamman fått vandra
till templet och Frälsarens bord.
O må vi ej bliva tillbaka,
men båda den vila få smaka,
Gud lovat sitt folk i sitt ord.

S. Åhn (1911).

460 (W 340).

1. O Gud, du skänkt mig barn, som
föddes att dig dyrka:
de skola höra till ditt rike och din
kyrka.
Min plikt mot dem är dyr: giv mig
välsignelse
att dana till din tjänst dem du lät
ljuset se.

2. Giv mig din Andes nåd att dem din vilja lära,
 så att de må ditt namn rätt frukta
 och rätt ära;
 låt detta vishetsfrö så tidigt rötter slå,
 att dagligt de i nåd som ålder växa må.
3. Låt mig ock samvetsgrant mitt ansvar eftersinna,
 att de sin föresyn må i min vandel finna.
 O Herre, skydda dem för all förargelse
 som kan en menlös själ till rov åt lasten ge.
4. Må ej som Eli jag så blind i kärlek vara,
 att när jag skådar fel, jag skulle näpsten spara.
 Med saktmod allvarsam och nitisk i min vård,
 må jag ej vara vek, må jag ej vara hård.
5. O Gud, som bjudit mig att huldhet mot dem öva,
 förkasta ej min bön: må de mig ej bedröva.
 Med framgång krön mitt hopp: led-sage dem din hand
 att goda kristna bli och gagna fädrens land.
6. O måtte jag dem se emot min omsorg svara
 och glad av denna syn i frid från världen fara.
 Men är min stund bestämd i deras spåda dar,
 så bliv, o Herre, själv de faderlösas far.
7. Giv, när jag samlad är med dem till mina fäder
 och jordens hela ätt inför din domstol träder,
 att jag må säga glad, uppstånden ur min grav:
 O Gud, se här är jag med barnen du mig gav.

Adlerbeth (1814).

Måltidspsalm.

461 (NPs 626).

1. I Jesu namn till bords vi gå,
 välsigna, Gud, den mat vi få,
 och hägna med din milda hand
 i nåd vårt hem och fosterland.
2. För mat och dryck du skänkt oss här
 dig vare pris, o Herre kär.
 Oss alla av det brödet giv,
 som skänker världen evigt liv.

Gammal bordsbön, tilldiktad 1911.

2. **Skolan.**

462 (NPs 631).

1. Sanningens Ande, som av höjden talar,
 som oss upplyser, och som oss hug-svalar,
 kom att oss leda. Bo i dessa salar;
 helga vår kunskap.
2. Led oss att söka här, i allt vi lära,
 evige Faderns kärlek, makt och ära.
 Låt oss i Sonens kunskap frukter bära
 här för Guds rike.
3. Du som är vägen, sanningen och livet,
 eviga ljus, till salighet oss givet,
 Kriste, låt ordet, i vårt hjärta skrivet,
 helt oss förnya.
4. Herre, du ensam är det sanna ljuset,
 som kan oss leda hem till fadershuset.
 Lys oss, att under vandrigen i gruset
 dig vi må följa.

Topelius (1869).

463 (E 546).

1. Krist signe oss och alla.
 Han föddes till vår jord
 en konung utan purpur och krona.
 Gud läre oss bekänna
 med gärning och med ord
 den Herren som kan synderna sona.
 Krist signe oss alla i sitt rike.

2. Han giv ädla tankar
i allvar och i lek,
bland jordens fagra rosor och liljor,
han värne våra själar
för smicker och för smek,
han rene våra hjärtan och viljor.
Krist signe oss alla i sitt rike.
3. Han läre oss att skatta
allt som är kärlek värt
och leva såsom broder med broder.
Han skydde hem och hembygd
och allt vi hålla kärt,
vårt fosterland, vår fader och moder.
Krist signe oss alla i sitt rike.
4. Han låte oss få skåda
sitt rikets nya tid,
som seger skall hans trogna beskära.
Han lyse över Sverige
den heliga Guds frid;
han hjälpe oss att tjäna med ära.
Krist signe oss alla i sitt rike.

Eklund (1895).

3. Fäderneslandet.

464 (W 299).

Konungaspegel.

Psalt. 101.

1. Om nåd och rätt jag tänker sjunga:
du gode Ande, stå mig bi,
och giv att ordet på min tunga
må i min levnad sanning bli.
Ack lär mig du det bästa sätt
att likna dig i nåd och rätt.
2. Jag vill min håg, mitt hjärta fästa
vid det du haver mig befallt
och söka mina bröders bästa
och, Gud, din ära framför allt,
på det rättfärdighet och ljus
må bland oss bo i fridens hus.
3. Till allt vad jag mig tager före
berede mig en trogen bön.
Din lag mig blive rättesnöre
och ditt behag min ljuva lön.
Då vet jag, Herre, att du skall
välsigna själv mitt dyra kall.

4. Jag smickrets stämman ej må höra,
men akta på mitt samvets röst.
För baktal slute sig mitt öra,
för agg och mannamån mitt bröst.
Att hindra onskans verk och råd,
o Gud, förlän mig kraft och nåd.
5. Hos mig de redliga i landen
må finna tillflykt och försvar.
Jag räcka vill de arma handen
och bli de faderlösas far
och göra nödens börda lätt
och skaffa de betryckta rätt.
6. Mitt öga efter dem skall leta,
som Kristi ord och löften tro,
som med hans Andes hjälp arbeta
för enskilt väl och allmän ro.
De skola fröjdas åt min tid,
och dem vill jag mig trygga vid.
7. Men dig, min starkhets Gud, jag
beder:
Regera du mitt hjärta så,
att jag ditt namn till pris och heder
allt detta troget göra må,
så skall mitt hjärta innerlig
lovsjunga dig evinnerlig.

Svedberg (1694). Wallin (1819).

465 (W 302).

1. Vår konung och vårt fosterland,
o fädrens Gud, beskydda.
Slut kärlekens och fridens band
omkring palats och hydda.
Med oväld vare tydda
de lagar du oss gav, o Gud,
och sanningens och dygdens bud
av fria hjärtan lydda.
2. Styrk dem, o Gud, som fäders bygd
med fäders mandom stöda.
Hjälp dem som sig för bröders dygd
och ljus och tröst bemöda.
Låt ymnigheten flöda
av borgarns flit och trevna ro.
Giv hägn åt åkermannens bo,
hans arbete och gröda.
3. Nu blott ett hjärta och en själ
må Nordens söner nämnas
och allmänt väl bli allas väl
och rätt och plikter jämnas.

Åt glömskan allt må lämnas,
som gör ett brödrasinne kallt;
och Kristi Ande live allt
som tänkes och som ämnas.

4. Välsigna den som vet och vill
däri sin ära sätta
att oförkränkt blott lyssna till
det sanna och det rätta.
Bekymrens bördor lätta,
åt dygdens mödor lycka giv,
och låt oss i ett bättre liv
få mötas efter detta.

Wallin (1814).

466 (W 305).

Välsigna, gode Gud, vår konung och
vårt land
och sträck din milda allmaktshand
utöver slott och hydda.
Giv enighet, giv frid, oss i din fruk-
tan stärk,
befrämja våra händers verk
och våra hem beskydda.
Giv tålmod, giv mannamod,
i motgång och i fara.
Giv allom kraft att liv och blod
för allmänt väl ej spara.
O Gud, var dino folke god,
din arvedel bevara.

Wallin (1810).

467 (NPs 633).

1. Oss himmelens Gud vill vara när:
han vill de sina bevara,
han skall det folk som har honom
kär
än hägna och skydda i fara.
Guds heliga råd är säker hamn,
det sviker oss ingalunda.
Vår hjälp är i Herrens, Herrens
namn,
vad än må i tiderna stunda,
om vårt hopp vi på honom grunda.
2. Du hjälpe oss, Herre, all världens
Gud,
att fädrens tro vi ej mista.
Förlåt våra synder mot dina bud,
gör helt vad som hotar att brista.

Du fädernas Gud, som stått oss bi
i växlande, hårda öden,
av hjärta och själ dig bedja vi:
Oss värna för yttersta nöden,
för den smygande, onda döden.

3. Dig, Herre vår Gud, som Fadern är,
din Son, vår hälsa och styrka,
din gode Ande, som frid beskär,
vi vilja bekänna och dyrka.
Du Konung, som äger evigt liv
och välde förutan ände,
åt konung och folk din frälsning giv.
Ditt ansikte till oss du vände
och oss friden från himlen sände.

Svensk förf. (1567). Eklund (1911).

468 (NPs 634).

1. Bevara, Gud, vårt fosterland,
håll över det din starkhets hand,
och var dess hägn i strid som frid,
i sorgens som i glädjens tid.
2. Här se vi vad oss mest är värt,
allt vad vi skatta dyrt och kärt;
ej fjärran finns en bygd, ej när,
som är för oss vad denna är.
3. Här hava våra fäder bött,
arbetat, kämpat, hoppats, trott;
här även vi vår boning fått
med samma liv och samma lott.
4. Här skola våra barn också
en gång på våra stigar gå,
ha det vi haft, se det vi sett
och be till Herren, som vi bett.
5. Gud, skydda detta kära land,
från sjö till sjö, från strand till
strand.
Sänk över det din milda vård,
som sommardagg på rosengård.
6. Välsigna varje trofast själ
som önskar det av hjärtat väl,
men slå vart onskans uppsåt ned,
som vill dess fall och stör dess fred.
7. Låt det få bli och vara ditt,
befolkat, tryggt, glatt och fritt,
på kärlek bördigt som på råd
och uppfyllt av din Andes nåd.

8. Du hulplit det ur mörker opp
liksom en blomma ur sin knopp,
så låt det ock till tidens slut
uti ditt ljus få vecklas ut.

9. Det ljuset är ditt helga ord,
en sol för himmel och för jord.
Giv att det klart här lysa må
och aldrig mer ifrån oss gå.

Runenberg (1857).

Lag och rätt.

469 (W 309).

1. O store Allmakts-Gud, som allting
ser och dömer,
giv mig din nåd, att jag min äm-
betsplikt ej glömmar,
som är att skaffa rätt och icke sköta
om
ens ogunst eller gunst, men blott en
rättvis dom.
2. Giv nåd att omsorgsfull för män-
skors väl jag vakar,
att lugn och samvetsgrann jag varje
mål rannsakar;
att jag en utredd sak ej svikligt
drager ut,
ej heller är för bråd i mörka sakers
slut;
3. att jag en ringa ej försmår, en mäk-
tig ärar,
men hörer både den som svarar och
som kärar:
han vare fattig, rik, vän, ovän, upp-
höjd, låg,
så lär mig döma så, som jag här
ingen såg.
4. Ty jag i sanning vet att Gud ej
fjärran vistas,
men sitter i vår dom och märker
vad här tvistas,
vad tänkes, talas, görs; och över
våld och väld
hans dom, hans stränga dom, en dag
skall varda fälld.
5. Så undervis mig, Gud, och lär mig
dina rätter,
att jag ej någonsin mitt kall till-
bakasätter,

men dömer så, att jag ej kommer
uppå fall,
när, Herre, för din dom jag själv
framträda skall.

O. Rudbeck d. y. (1894). Wallin (1816).

4. **Jordens fruktbarhet.**

470 (W 399).

1. Giv oss, o Gud, ett dagligt bröd,
förskona oss för hungersnöd;
förläna oss vad nyttigt är,
o du vår Gud och Fader kär.
2. Låt upp, o Gud, din milda hand,
gjut ner till detta folk och land
god frukt, god hälsa och god tid;
gjut ner välsignelse och frid.
3. Du föder djurens myckna hop,
du hörer ock korpungars rop.
Ty hör och märk, o Fader kär,
vad barnens mun av dig begär.
4. Förlåt vår synd, och giv oss nåd
att bättre följa dina råd,
och låt oss din barmhärtighet
förspörja i all evighet.

N. Hermann (1862). Svedberg (1694).

471 (W 396).

När missväxt hotar.

1. Du mänskors Fader, himlars Gud,
för vilkens minsta ord och bud
de hårda bergen smälta bort
och själva havet bliver torrt,
2. du kan, o Herre, lättelig
befalla skyn att öppna sig;
du kan, o Herre, när du vill,
din himmel åter sluta till.
3. Du, Herre, märker mer än vi,
du ser vad nöd vi äro i:
vår synd har det dock väl förtjänt,
att du din kärlek från oss vänt.
4. Det goda av din hand vi fått,
du ser hur det har tjänat blott
till missbruk och till överdåd;
ty undandrar du oss din nåd.

5. Kring grödan som förtorkad står
ditt folk, o Gud, bedrövat går
och tänker nu med skräck och kval
på sina svåra synders tal.
  6. O Gud, med ånger, bön och bot
vi ödmjukt falla till din fot.
Se till vår jämmer, brist och nöd,
och giv oss än ett dagligt bröd.
  7. Vi äro barn som bedja dig
i Jesu namn så hjärtelig.
Ditt hjärta röres, tro vi visst,
så titt vi nämna Jesus Krist.
  8. Krön året, Herre, med allt gott,
giv dagg och must i ymnigt mått.
Ack vederkvick den usla säd,
och sorgsna hjärtan åter gläd.
  9. Vi kyssa då ditt fadersris
och säga evigt lov och pris.
Giv, Herre, vad vi bedja om,
och med ett nådigt bistånd kom.
- Spegel (1686). Wallin (1816).*

472 (W 397).

Tacksägelse efter regn.

1. Sin suck naturen skickar
till dig, o Gud, från brända fält.
Av solens heta blickar
förtärd, sitt huvud blomman fällt.
Ej hjorden svalka hämtar
vid trädets höljda stam,
och villebrådet flämtar
sin nöd ur skuggan fram:
då du från himlens skyar
oss hjälpen sänder ner
och jordens skrud förnyar
och livets glädje återger.
2. I milda skurar nalkas
den tröst oss är av dig beskärd;
naturen åter svalkas,
av ångst försmäktande och tärd.
Med kyla luften blandas,
i fröjd är jämmern bytt,
och kreaturen andas
ett lyckligt liv på nytt.
På skördemannens kinder
man glädjen målad ser,
och då han kärven binder,
han prisar dig, som växten ger.

3. Till dig, som världen gläder
och mild naturens suckan hör,
ditt folk med andakt träder
och tacksamhetens offer för.
Vår mödas svett ej tvingar
ett korn ur jordens sköt:
den frukt oss fältet bringar
din nåd från höjden göt.
Må oss din mildhet lära
att evigt älska dig.
O Fader, dig till ära
all världens röst förene sig.

B. Münter (1774). Ödmann (1798).

Skördetiden.

473 (W 400).

1. I nåd du, Herre, på oss tänkt:
vår jord din rikdom hyser.
Den frukt uti dess sköt vi sänkt
i gyllne mognad lyser.
Välsignelse
blott du kan ge:
din högra hand
åt våra land
har givit korn och kärna.
2. Se axet fälles till vår fot;
oss fäller dödens glaven.
Av ladan tas vår skörd emot
och skördaren av graven.
Kanske besår
om några år
en odlare
ovetande
den torva som oss höljer.
3. Den jord vi ägt oss äger då,
vårt goda äga andra,
och nya tjäll kring nejden stå,
där nya slakten vandra.
Men Herre, du
skall, liksom nu,
ock låta då
din sol uppgå
och skördar pryda jorden.
4. Allt världsligt flyr, förgår så fort;
ej må vi därför sörja.
I livet vi din godhet sport,
i döden vi den spörja.

Ty den på dig
förlitar sig,
av död ej rörd,
skall som din skörd
till dina hyddor samlas.

Geijer (1812).

474 (W 401).

Psalt. 65.

1. Hur ljuv, o Gud, hur säll den lott
att dig i Sion lova!
Du, Herre, giver oss allt gott,
och daglig är din gåva.
O du som hjärtats böner hört,
av dig, på rena läppar fört,
må hjärtats lov ock höras.
2. Du som en fader, öm och huld,
den ångrande förlåter,
då nedertryckt av syndens skuld
till dig han vänder åter.
Benådad, lugnad, frälst och from
han mättas i din helgedom
av dina rika hävor.
3. Din makt, din vishet och din nåd
av jord och himmel tydes.
Du stillar folkens överdåd,
ditt bud av stormen lydes.
Ditt namn i skarors fröjdesång
från solens upp- och nedergång
högtidligt återskallar.
4. O världars Gud, hur skönt vår ängd
din godhet oss förkunnar!
Hur flödar dina gåvors mängd
ur aldrig tömda brunnar!
En blick av nåd du sänker ned,
och strax den ofruktrbara hed
av gräs och gröda höljes.
5. Du kommer, och i dina fjät
det goda året träder;
vid skenet av ditt majestät
i fröjd sig höjden kläder,
och dällden är av hjordar fylld,
av skördar slätten är förgylld:
allt fröjdar sig och sjunger.

Wallin (1818).

475 (W 402).

Psalt. 67.

1. Gud över oss förbarmar sig,
han låter för de sina
så kärleksrik och nådelig
sitt klara anlet skina,
att vi hans vägar känna må,
hans helga vilja lära,
att vi på jorden må förstå
hans salighet och ära
och honom lov hembära.
2. Så tacka må och lova dig,
o Herre Gud, all tunga,
och hela världen fröjda sig,
med lust och glädje sjunga;
ty, Herre, du är allas hopp,
som ödmjukt till dig falla,
du hugnar, hägnar, håller opp,
hugsvalar, hörer alla
som dig i tron åkalla.
3. Ja tacke, Gud, och love dig
* allt folk med dygd och fromma:
se, jorden bär nu rikelig
sin gröda, frukt och blomma.
Högtlovat vare i all land
ditt namn, båd när och fjärran.
Välsignat haver oss din hand:
all världen prise Herran,
all världen frukte Herran.

*Luther (1524). Olaus Petri (1536).
Wallin (1819).*

476 (NPs 637).

1. De rika skördar som förgyllde
med mogna ax vår åkerjord
och säningsmannens lador fyllde
med korn till brödet på vårt bord,
de oss förkunna, Herre kär,
hur underbar din godhet är.
2. O Gud, du ensam växten giver;
vi blott på en förhoppning så.
Din nåd densamma städse bliver,
utur din hand vi allting få.
Vår bön av dig har blivit hörd:
dig vare tack för bärgad skörd.
3. Du är vår Fader; dig vi prisa
för varje gåva jorden bjöd,
men bedja ock att du må spisa

vår själ och ande med det bröd
som kommer från din himmel ner
och evigt liv åt världen ger.

4. När jordisk kraft och glädje härjas
en gång på dödens skördedag
och vi stå mogna för att bärgas,
i dina hyddor hem oss tag
bland dem som du församla vill,
att dig för evigt höra till.

E. N. Söderberg (1911).

477 (NPs 638).

1. Kommen för Herren med tacksam-
* het, gamla och unga,
kommen med fröjd att vår Fader
av hjärtat lovsjunga.
Vidga dig, bröst,
lyft dig mot himlen, min röst,
jubla Guds ära, min tunga.
2. Härliga verk hava framgått ur Ska-
parens händer:
sommarens ymnighet strödde han
kring våra stränder,
syndares jord
dukar han liksom ett bord,
manna av himmelen sänder.
3. Gud har gjort under och rikligt väl-
signat vår möda.
Växten han givit, och jorden har
burit sin gröda.
Än mera gott,
rikare gåvor jag fått,
själen till fägnad och föda.
4. Innan jag ropat om nåd, är han
redo att svara.
Saligt det är i hans heliga tempel
att vara.
Han i sitt ord
mättar sin hungrande hjord,
leder till källan den klara.
5. Kommen, I folk, och förnimmen att
* Herren är nära.
Sjungen, I himlar och jord, den
Allsmäktiges ära.
Hjälp oss i dag,
Fader, att dig till behag
heliga tackoffer bära.

Paul Nilsson (1908).

5. Arbetet.

478 (W 306).

Psalt. 127.

1. Förgäves all den omsorg är,
som styrd av Gud ej bliver,
förgäves människans besvär,
om Gud ej framgång giver.
Vad gagna kan
att med varann
vi rådslå och arbeta,
om ej Guds nåd
i råd och dåd
vi städse med oss veta?
2. En Konung över konungar
han folkslagen regerar,
han kunskaper och näringar
välsignar och förmerar.
Inom det land
där fridens band
ej i hans namn blev knutet,
med härars makt,
med murars vakt
man lyckan fåfängt slutit.
3. Sällt är det land, den stad, det hus,
där bön och rena seder
i molnets dagg, i solens ljus
hans mildhet kalla neder;
där hälsan går
i mödans spår,
där trevna odlarn röner
en tacksam jord
och kring sitt bord
ser sina söners söner.
4. Men om vår själ ej lyftes fri
till det som evigt bliver,
en vansklig gröda bärga vi
av allt vad tiden giver.
Förlorat är
allt det besvär
som grävs i jorden neder,
den lycka lek,
den visdom svek,
som oss ej högre leder.
5. Ack lär oss, Gud, med fröjd och flit
ditt rike först att söka,
upplyfta våra hjärtan dit
och där vårt goda öka,

att vi må se
i väl och ve
ditt ljus alltmera dagas
och sist med frid
till evig tid
i dina hyddor tagas.

Dahl (1807). Wallin (1819).

479 (W 279).

1. Giv, Gud, att ren och samvetsgrann
jag genom tiden vandra kan.
Hjälp mig, att jag gör allom rätt
och får mitt bröd på ärligt sätt;
ty orätt gods dock ej består:
med synd det kom, med sorg det går.
2. Långt hellre vill jag lida nöd
än njuta brottsligt överflöd.
När jag, med all min fattigdom,
är idog, redlig, nöjd och from,
mitt goda samvete, o Gud,
är mig ett dagligt gästabud.
3. Och när jag vandrar som du bjöd,
du mig ock hjälper i all nöd.
När främst av allt jag söka vet
ditt rike, din rättfärdighet,
du omsorg för allt övrigt bär
och giver mig det nyttigt är.

Wallin (1816).

480.

1. En dag har börjat. Livet kallar.
Där plogen skär sitt raka spår,
där hammarn malm ur berget slår,
där svänghjul gå i jättehallar,
där forskarn nya världar spanar,
där moderskärlek sluter öm
sitt hägn om barnets lek och dröm,
Guds skapartankes rikedom jag anar.
2. Jag beder, Fader, låt mig vara
din tankes redskap denna dag
och i ditt stora arbetslag
i bröders tjänst min kraft ej spara.
Min ringa gärning värdes lyfta
ur stoftet upp och foga så,
att den din gärning tjäna må
och till ditt vida rikes fullhet syfta.
3. Låt komma snart den dag då ingen
sin börda bär med ofri själ,
då allas tjänst är allas väl,

då anden råder över tingen,
då dygnets id, som Mamons lära
för tusenden i trældom vänt,
får som ett heligt sakrament
din godhets rikedom kring jorden
bära.

Beskow (1886).

481.

1 Mos. 3: 19.

1. Du skall äta ditt bröd i ditt anletes
svett,
så ljuda gudomliga orden.
Hur ädelt och skönt än vårt liv vi
berett,
det bliver ej annat på jorden.
O mänska, du kallats en börda att
bära,
så finn i ditt arbetes möda din ära.
2. Du skall äta ditt bröd i ditt anletes
svett,
ej lägga på andra din börda.
Ej uslare syn under solen jag sett
än människor som yvas att skörda
de frukter som odlats med möda av
andra,
när själva de stolta och lediga
vandra.
3. Jag vill tjäna, o Gud, med den kraft
som du gav,
med fröjd mina ringaste bröder.
Ej tjänar jag Mamon som jordbun-
den slav,
ej lustan, som kraften föröder.
En friboren är jag, när kärlek mig
tvingar,
och kärlek åt hårdaste möda ger
vingar.
4. Du skall äta ditt bröd i ditt anletes
svett:
ja Fader, jag vördar din vilja.
Med mod vill jag bära den lott du
berett
och ej från min broder mig skilja.
Din heliga eld i min själ värdes
tända,
och hjälp mig i trohet mitt livsverk
fullända.

5. O du evige Fader, o källa av liv,
beständigt du skapar och danar;
oss arbetets söner den härlighet giv,
som hjärtat tillbedjande anar:
att vara i skapande gärning dig like
och dana av stoftet åt Anden ett rike.

Beskow (1920).

482.

1. Du gav mig, o Herre, en teg av din
jord,
som jag för min egen får kalla.
Du gav mig ett värv och ett bröd
för mitt bord.
Här lever jag trygg på ditt mäktiga
ord,
hur tider än växla och svalla.
Här reddes mitt bo,
här njuter jag ro
och får i din hand mig befalla.
2. Av framfarna slakten som sentida
arv
jag mottog den mark som jag plöjer.
Här bröto de sten, och här går nu
min harv
i åkrarnas mylla sitt fredliga varv.
Dock högre min tanke sig höjer.
Ty allt är ett lån
därovan ifrån,
din kärlek i allting sig röjer.
3. Så lär mig att taga, o Gud, ur din
hand
välsignelsens dagliga gåva,
att tacka för regnet, som vattnar
mitt land,
för solsken och värme i sommarens
brand,
för äring och skördar dig lova.
Vad mäktar väl jag?
Din vilja är lag:
det växer ju, medan vi sova.
4. Så lär mig ock, Herre, att dig till
behag
förvalta det pund mig blev givet,
att fylla med frimodig gärning min
dag,
att hjälpa och omhulda den som är
svag,
att älska, ty därav går livet.

Och giv mig till sist
ett namn, Herre Krist,
som är i din livsbok inskrivet.

O. R. Sundell (1984).

483.

1. Mästare, som själv har provat
timmermannens arbetslott,
som att tjäna aldrig tövat,
när du här på jorden gått,
kom och skänk vår mödas tid
din välsignelse och frid.
2. De betungade och trötte
bjöd du hugnad, kraft och ro.
Med din kärleks blick du mötte
varje glimt av hjärtats tro.
Så som då kom till oss än,
vår hugsvalare och vän.
3. Skänk åt varje dagsverkstimma
kraften av ditt välbehag.
Låt av himlens sol en strimma
falla över mödans dag.
Fyll vårt hjärta med den tro
varur trogen tjänst kan gro.
4. Giv att vi, vadhelst vi verka,
tjäna dig, men ock varann,
och i samfälld gärning stärka
allt som binder man vid man
till gemensam ädel strid
i en hård och söndrad tid.
5. Vare det vår levnads lösen:
ej på eget bästa se.
Bröder, ur Guds kärlek ösen:
kraft till tjänst blott den kan ge.
Så blir livets mening skön:
kraft till tjänst är tjänstens lön.

O. Ahlén (1986).

484.

1. Tack, Gud, att också jag får gå
i tunga vardagsmödan.
Den ene kallar du att så,
en annan bärgar grödan,
men du ger växt och liv åt allt,
ger ax och äring hundrafalt,
där trägna händer verka.

2. Du går i verkstad och fabrik,
i brus av hjul och remmar,
och gjuter kraft av himmelrik
i våra trötta lemmar.
Vår arbetsdag bland sot och stål
du ger en mening och ett mål
och åt vår tro ett fäste.
3. Hur kunna vi försagda stå?
Du är oss alltid nära.
Du själv är solen i det grå.
Du hjälper oss att bära.
Vid skrivpulpet, på lärorum
ett evigt evangelium
ger mödan glädjens vingar.
4. Så lär mig troget hålla ut
just där du mig vill finna,
och ge mig helt till livets slut,
när bråda dagar brinna.
Lär mig att gudstjänst, ren och
sann,
är tjänst och kärlek mot var man,
som möter mig på vägen.

N. Bolander (1936).

Sjöfolk.

485 (NPs 639).

1. När stormen ryter vilt på hav
och böljan öppnar vitt sin grav,
kom till oss, du som hjälpa kan,
kom till oss då, vår Frälserman.
2. Du näpser stormen, när du vill,
och lägger vägen lugn och still.
Så giver du ock hjärtat ro,
om vi på dig, o Herre, tro.
3. Låt ordets fyrbåk lysa klar,
att ingen bland oss vilse far
och lider skeppsbrott i sin tro,
för alltid mister samvetsro.
4. O Jesu Krist, ditt dyra namn
vi lärde i vår moders famn.
Låt det få vara ankargrund,
vårt fäste till vår sista stund.

Paul Nilsson (1914).

486 (NPs 641).

1. Upptag, Herre, våra böner,
när vi lämna i din hand
alla dem bland våra söner,

som från hem och fosterland
färden styrt till främlingskuster,
en mångtalig skara, spridd
över havets fjärran vidd.

2. Vart än deras väg dem leder,
deras håg och vilja stärk,
att sitt folks, sin hembygds heder
de befrämje med sitt verk.
Giv att deras hjärtan gömma
trofast lit till faders Gud,
villig lydnad för hans bud.
3. Framgång skänk och krön med
styrka
den som på en främlingsstrand
söker samla i vår kyrka
barnen av vårt eget land,
att de aldrig må förgäta
tempel, hem och fosterjord,
aldrig glömma Herrens ord.
4. Du som näpste vindar vreda
och till vila vägen bjöd,
du kan frälsa än och freda
från de stora djupens nöd.
Du från alla stormar för oss
till en trygg och lycklig hamn,
om vi trösta på ditt namn.

E. N. Söderberg (1911).

Vid resa.

487 (W 370).

1. I Herrens namn far jag åstad
och är i Gudi trygg och glad:
är jag på vatten eller land,
betrör jag mig uti hans hand.
Hans ord mitt hjärta tröst beskär
och mina fötters lykta är;
i liv och död är han mig när.
2. Jag skiljs från mina och mitt hem:
jag dig, o Gud, befaller dem.
Om du med mig den nåden gör,
att du mig lyckligt återför,
så skall jag, Herre, innerlig
i din församling prisa dig,
som vårdat och ledsagat mig.
3. Nu, Jakobs Gud, med mig du var,
gör lyckosam den väg jag far;
o store Gud, låt allt gå väl,
o Herre, styrk min kropp och själ.

Ja därpå jag förlitar mig,
att du, o Fader, vårdar dig
om dem som gå på lovlig stig.

4. Vår Herres Jesu Kristi frid
ledsage oss till evig tid.
Gud tröste den bedrövad är,
den vare fjärran eller när.
Bevara, Gud, din kristenhet,
så ock vår kära överhet;
giv lycka, Gud, och salighet.

V. 4 *Hans Christensen Sthen (1878).*
Svensk övers. 1820. V. 1—3 J. Hjertén (1816).

6. Ofärdstider.

488 (W 122).

Matt. 23: 34—39. Apg. 7: 54—60.

1. O Gud, vår broder Abels blod
till dig från jorden ropar.
Än rasar onskans övermod,
än brott på brott hon hopar.
Dock vid allt otrons överdåd
de dina du hugsvalar.
Till jorden ser du än i nåd,
ty Jesu blod där talar.
2. »Korsfäst!», de ropte om Guds Son
och Barabbas behöllo.
I Kristi fjät med kval och hån
hans trogna vittnen föllo.
Men ordet lever efter dem,
som ljus åt världen givit,
då av din prakt, Jerusalem,
ej sten på sten förblivit.
3. Och se, då en rättfärdig man
står fram att sanning yrka,
all världens makt ej fruktar han:
Guds sak ger honom styrka.
Förgäves onskan tänder skär
och till hans död sig väpnar:
hans uppsyn lik en ängels är,
för vilken brottet häpnar.
4. Åt himlen lyftande sin syn
den fromme går att lida
och skådar i den öppna skyn
Guds Son vid Faderns sida.
Lik honom ber han i sitt fall
för dem hans ofärd göra
och dör med lugn; ty en gång skall
dock mörkrets makt upphöra.

5. Ja Herrens ljus ej slocknar ut,
fast det i moln sig döljer.
Det goda segra skall till slut,
fast världen det förföljer.
Och han som kom i Faderns namn
skall än välsignad komma
och samla i en evig hamn
från tidens storm de fromma.

Franzén (1813, 1814).

489.

1. O Gud, vår Gud, hör bön från dina
fromma.
Låt dina vänners tro på skam ej
komma.
Hör: dag och natt, när nöd och sorg
sig hopa,
till dig de ropa.
2. På skam de komme, vilka hata friden
och trotsa på sin egen makt i striden.
Ack vänd i nåd ditt anlet till oss
arma
och dig förbarma.
3. O du som fiendernas hjärta känner,
ditt ord förmår förvandla dem till
vänner;
så säg ditt ord, att kampen de upp-
giva
och stilla bliva.
4. Vid dig allena kunna vi oss trygga;
förgäves är på mänskohjälp att
bygga.
Men tänder du i hjärtat trones låga,
vi allting våga.
5. Du ensam hjälten är, som segern
vinner.
Hos dig vår trängda skara tillflykt
finner.
I frälsarnamnet ropa vi tillsammans:
Fräls, fräls oss. Amen.

J. Heermann (1830). Eklund (1909).
Bearb. (1936).

490 (W 376).

1. Fridens Gud, oss frid förläna:
hör oss, milde Herre Gud.
Hjälp ditt folk dig troget tjäna,
fäst det vid din viljas bud.

O då skall med helgad ro
det i fridens hyddor bo.

2. Ingen makt kan det förfära,
då det har sin tröst till dig.
I ditt hägn det står med ära,
står, då världen välver sig,
står, då folk förgås med hast,
i din fruktan lugnt och fast.
3. Men det land där Gud förgätes
röner snart vad ofrid är:
först av egna det uppfrätes,
sedan av förtryckarns här;
skylar trampas ner i blod,
höggar stå där bygden stod.
4. Ack, där synd och otro råda
hjälpa icke svärd och spjut;
skulder uppå skulder båda
nöd och undergång till slut.
Världslig klokhet, världsligt mod
hämna ej fördärvets flod.
5. Du blott hjälper i all fara,
du, de trognas värn och skygd.
Fädrens Gud, lär oss bevara
fädrens tro, med deras dygd,
att vi må i eget land
frie tryggas av din hand.
6. Frid i landet du oss give,
frid i husen följ den.
Makar, bröder, grannar live
fridens anda, kärleken.
Frid i hjärtat, Jesu, bjud,
frid med människor och med Gud.
7. »Frid på jorden!», sjöngs i höjden,
Jesu, i din födslostund.
Frid från himlen utgör fröjden
av ditt saliga förbund.
Men i denna prövotid
vinnas den ej förutan strid.
8. Hjälp oss du, o kärleksrike,
styrk oss med din Andes mod,
du vår Konung i det rike
som du köpte med ditt blod.
Där med oss mot synden strid,
tills vi nå en evig frid.

Franzén (1819).

491 (W 377).

1. O du som har
ett hult försvar
oss fordom låtit röna,
som härars makt
har nederlagt
att oss med seger kröna,
2. styrk deras mod,
som nu sitt blod
för fosterlandet våga;
var du vårt värn
mot våldets järn
och dämpa krigets låga.
3. Du härars Gud,
den makt förbjud,
som blott vill skada göra.
Dig till oss vänd,
din ängel sänd
att friden återföra.
4. Då skall din hand,
som frälst vårt land,
bli prisad utan ända,
och nödens slag
från denna dag
oss till förbättring lända.

G. F. Gyllenberg (1798). Dahl (1807).

492 (W 378).

1. Förfäras ej, du lilla hop,
fast fiendernas larm och rop
från alla sidor skalla.
De fröjdas åt din undergång,
men deras fröjd ej bliver lång;
ty låt ej modet falla.
2. Din sak är Guds: gäck i ditt kall
och i hans hand dig anbefall,
så räds du ingen fara.
Hans Gideon skall än bli spord,
som Herrens folk och Herrens ord
skall manligen försvara.
3. I Jesu namn vårt hopp är visst,
att de gudlösas våld och list
ej oss, men sig förstörer.
Till hån och spott de skola bli.
Med oss är Gud, med honom vi:
och segern oss tillhör.

*»Gustav Adolfs fältpsalm». J. Fabricius? (1632).
Wallén (1819).*

493.

Led, o Fader, led den vilda tiden,
som i stormen sina frökorn sår.
När orkanen en gång är förliden,
växe av dem sanningen och friden
opp för åldrar lugnare än vår.

Tegnér (vid reformationsfesten 1817).

494.

1. Ut i det okända hjärjaren sopar
ständigt nya människohopar.
Gråt, som snyftar, klagan, som ropar,
tigande lämnar han utan tröst.
Mörka, ljusa människoöden,
alla de nås till sist av döden;
i det gåtfulla mörkrets flöden
virvla de bort som löv om höst.
2. Inför oändliga, ofarna vatten,
inför den ogenomträngliga natten
hisnar tanken och tystna skratten,
tynar livet och tärs vårt mod.
Finns i de okända, vida länder
ingen som tröstande bud oss sänder,
ingen som räcker oss starka händer,
hjälpande genom dödens flod?
3. En det finnes, som övervunnit,
en, som väg genom mörkret funnit,
en, som det eviga hemmet hunnit
bortom det brusande havets svall.
Kristus, Kristus vår Frälsare blivit,
Kristus har dödens skräck fördrivit,
Kristus, vår Konung, oss löftet givit:
»Se jag lever, du leva skall.»
4. Hell dig, livets Furste, som bräckte
porten till gravarnas mörka häkte,
och vårt förlorade, fallna släkte
givit det eviga livets ljus.
Över de dina du dig förbarmar.
Hur än helvetet gnyr och larmar,
bär du dem på trofasta armar
till den himmelske Faderns hus.

G. Thorsell (1916).

495 (W 32).

1. Dig, Herre Gud, är ingen lik
i himlen och på jorden.
Så härlig, hög och nåderik
är ingen konung vorden.

Stor är du, och ditt namn är stort,
och stora ting med oss du gjort,
o alla herrars Herre.

2. Du ensam, helig, god och vis,
allt till det bästa skickar,
fast ofta glömd av mänskors pris
och dold för deras blickar.
Likväl du giver dem allt gott,
och alla sin beskärda lott
av dig, o Gud, bekomma.
3. Om nöd och sorg du stundom bjöd
att våra hjärtan trycka,
så låg i denna sorg och nöd
ett frö till högre lycka;
ty lika huld och faderlig
du i din tuktan visar dig
som i din nådes gåvor.
4. När jordens folk i yrans tid
blott våldets budord lydde
och under tusen viljors strid
all rätt och sanning flydde,
du våldet bröt och yran tvang,
och sällhet, ordning, sammanhang
ånyo pryddes jorden.
5. Väl oss, o Allmakts-Gud, att du
din spira evigt förer.
Du ser till dina barn ännu
och deras suckan hörer.
Du som i himlars himlar bor
dock lika nådig, vis och stor
ännu besöker jorden.
6. Jag för min lott ej sörjer då
och vill ditt råd ej klandra.
Därom jag sörje, att jag må
uti din fruktan vandra.
Ej jag, men du mitt bästa vet,
och du har tid och evighet
uti din hand, o Fader.

Okänd tysk förf. (1765). Wallin (1816).

496 (W 383).

1. Ära ske Herren. Vår hjälpare Her-
ren är vorden:
målet han satte för skövlingen, vål-
det och morden.
Han till vår nöd
vände sitt öga och bjöd:
Frid vare åter på jorden.

2. Och som en stråle fördelar de sam-
lade skyar
fridsbudet kommer och glädjen och
hoppet förnyar.
Ljuvligt och sällt
hälsar det dalar och fält,
hälsar det städer och byar.
3. Långsamma dagar ej mer i bekym-
mer förnötas:
fredliga yrken i trevliga boningar
skötas.
Välstånd och ro
tryggade nejder bebo,
godhet och trohet där mötas.
4. Ära ske Herren. Ja Herren allena
ske ära,
mäktig att göra långt mer än vi
mäkta begära.

- Härligt och stort
är vad den Evige gjort:
honom vårt offer vi bära.
5. Bärom för Herren det offer som ho-
nom behagar:
saktmod i lyckan och tålmod, när
han oss agar,
sanning och dygd,
kärlek för fädernebygd,
lydnad för konung och lagar.
  6. Lycka ske konungen. Herren hans
vägar berede,
styre hans råd och hans hjärta för
sorgerna frede.
Herren vårt land
hägne med faderlig hand
och i sin fruktan oss lede.

Wallin (1816).

F. TIDENS SKIFTEN.

1. Årsskifte.

497 (*W 413*).

1. Giv, o Jesu, fröjd och lycka:
ett nytt år går åter in.
Värdes ock på nytt intrycka
i mitt hjärta viljan din.
Giv att själen, ren och from,
blir på nytt din egendom.
Ny välsignelse och gamman
skänk av nåd oss allesamman.
2. Lär mig nu att rätt besinna
hur jag handlat dig emot.
Låt min syndanöd försvinna:
väck mig till allvarlig bot,
att jag ondskan hata må
och din nåd och ynnest få;
ty all synd du visst förlåter,
när man hjärtligt den begråter.
3. Med din kärlek mig hugsvala,
hör min suck, o Herre kär,
fast ej munnen kan uttala
allt vad jag på hjärtat bär.
Sover eller vakar jag,
i ditt värn du mig upptag.
Styrk mig i min nöd och möda,
låt ej synd och sorg mig döda.
4. Detta året lär mig höra
rätt ditt ord, o Herre blid,
och en kristlig vandel föra
utan svek i all min tid,
att jag har min nästa kär,
aldrig hat till honom bär.
Giv mig nåd att heligt leva
och i synd mig ej inveva.
5. Låt din Ande mig ledsaga
alltid på de frommas stig.
Låt ej högfärd mig intaga,
flärd och svek ej bo hos mig.
Giv att jag ont sällskap flyr,
girighet och otukt skyr.
När jag frestas, hjälp mig strida,
lär mig motgång tåligt lida.
6. Jesus vare allt mitt nöje,
Jesus blive alltid när,
Jesus mina sinnen böje,
Jesus vare mitt begär,
Jesus styrke kropp och själ,
Jesus mig beskydde väl,
Jesus vare i mitt hjärta,
Jesus lise i all smärta.
7. Jesu, giv att jag väl ändar
detta påbegynta år.

Bär du mig på dina händer,
fräls mig från all vända svår.
Stå mig bi uti all nöd,
var mig när uti min död.
Ack du mig i famnen slute,
när min livstid här är ute.

J. Rist (1642). Brask (1690). Wallin (1819).

498 (W 407).

1. Än ett år uti sitt sköte
oss en mängd av dagar bär,
dem vi skola gå till möte,
om det Herrens vilja är.
Vem blir mulen? Vem blir klar?
Gud oss det förborgat har.
2. Dock begär ej, mask i gruset,
att hans dolda råd förstå.
Varje morgonväkt med ljuset
goda gåvor till oss gå,
varje natt vid vilans bädd
vakar Gud, i mörker klädd.
3. Herrens nåd i solens låga
sprids från himlens klara fält,
skiftar härlig i den båga
han i molnen haver ställt;
ty han tänker varje stund
uppå oss och sitt förbund.
4. Herrens öga aldrig blundar,
varje dag han sett och ser,
den som var och den som stundar:
vad vill jag då veta mer?
Han ock sett min dolda stig
och den stakat ut för mig.
5. Ej en framtid mig betungar,
jag dess omsorg lämnar Gud.
Han försörjer örnens ungar,
kläder liljan i dess skrud:
skall han mig förgäta? Nej,
han de sina glömmar ej.
6. Israel på honom trodde,
då han genom öknen drog;
Gud i tjäll med Aron bodde,
och hans folk då ägde nog:
det sitt bröd från himlen fick
och ur klippan tog sin drick.
7. Döden bör mig ej förfära,
om han möter mig i år;
att en skörd för himlen skära

i Guds ärende han går:
himlens port han låter opp,
målet för mitt trogna hopp.

8. Jag kan trygg vid Herren vila
så i glädje som i sorg,
medan tidens stunder ila;
ty han är min fasta borg.
Han min starkhets klippta är:
trygg mitt hus jag bygger där.

Hebhorn (1812).

499 (W 408).

1. Snabbt som blixten de försvinna,
våra korta levnadsdar;
som en pil att målet hinna
tiden hastar bort så snar.
Döden möter att oss fälla
och för Herrens domstol ställa;
sällhet eller ofärd då
blir den lott vi skola få.
2. O min själ, må du betänka
dina dagars knappa tal,
att ej synden dig må sänka
i förtappelse och kval.
Uppskjut ej dig själv att pröva,
dröj ej Herrens bud att öva,
att när han dig kalla vill,
du må vara prydd därtill.
3. Lik ett skepp, av vinden kastat
plötsligt till en okänd strand,
än ett år, ack syndbelastat,
flytt till evighetens land.
Vad jag gjort och tänkt och velat,
vad jag brutit, vad jag felat,
allt med detta flydda år
i Guds bok nu tecknat står.
4. Om ock någon dygd blev övad,
ack hur litet gäller den,
då dess inre halt blir provad
av den högste domaren.
Nej, i stoftet må jag ligga
och om nåd och tillgift tigga.
Jesu, låt ditt dyra blod
rena mig och skänka mod.
5. Låt den nya nådetiden
av min själ användas så,
att jag, när den är förliden,
må för dig i tron bestå.

Låt från denna dag mig börja
 mera vist för själen sörja,
 leva för den evighet
 som jag snarligt stunda vet.

B. Münter (1774). Aström (1816).

500 (W 410).

1. Din godhet nu vi lova,
 o Herre Jesu kär,
 att såsom nyårsgåva
 vårt hjärta du begär.
 O må det skänka sig,
 odelat, fromt och renat
 i ditt blod, och förenat
 igenom tron med dig.
2. Oss kan ej vederfaras
 en större nåd och tröst
 än att oss uppenbaras
 att du oss återlöst.
 Ditt blod som för oss rann
 har helgat denna dagen;
 du, undergiven lagen,
 förlossning för oss fann.
3. Fördenskull är dig givet
 ett namn som härligt är,
 som salighet och livet
 allena innebär;
 ty Jesus kallas du.
 O Jesu, värdes bliva
 vår Jesus och oss giva
 allt vad vi bedja nu.
4. Dig Fadern velat skänka
 åt oss till Frälsare:
 o må vi det betänka
 och alltid låta se
 vårt hjärtas tacksamhet
 därmed att vi dig prisa
 och städs vår tro bevisa
 med sann gudaktighet.
5. Du nådigt velat frälsa
 vår syndbesnärda själ,
 beskärt oss liv och hälsa,
 bevakat allas väl,
 att vi, av ditt behag
 förskonta från all våda,
 med glädje kunna skåda
 och fira denna dag.

6. Vår första gärning denna
 må bli alltså i år,
 att andaktsfullt bekänna
 ditt namn, som allt förmår,
 och glada samlas här,
 där oss ditt ord förkunnas,
 där oss den friden unnas,
 som trygg och evig är.
7. Förnya du vårt sinne
 i detta nya år.
 Giv att vi oss påminne
 hur tiden snart förgår.
 I himlen tecknad står
 var stund som använts illa:
 Gud, låt oss ej förspilla
 kanske vårt sista år.
8. Ack låt oss våra dagar
 framleva uti ro,
 att vi, som dig behagar,
 i kärlek, hopp och tro
 må vandra livets stig.
 Ja Herre, oss förläna
 att vi dig rätt må tjäna
 och så få ro hos dig.

Spegel (1686). Wallin (1816).

501 (W 411).

1. Det gamla år framgånget är,
 nytt kommer nu i stället här.
 Gud vare lov, att vi i frid
 fått leva intill denna tid.
 Förlän, o Gud, ett gott nytt år,
 att var och en nytt sinne får
 och i sin gamla synd ej står.
2. Hur mången nöd, o Herre god,
 i detta år oss förestod,
 du haver dock fast dagelig
 den från oss vänt så faderlig.
 Låt oss, o Gud, i all vår tid
 ännu få trygga oss därvid,
 att du är nådig, mild och blid.
3. Ho är väl värd så mycket gott?
 Ditt fadershjärta gör det blott:
 du kan för din barmhärtighet
 ej länge se vår uselhet.
 O att vi dock rätt tänkte på,
 att det med oss skall ände få,
 och vi till Gud oss vända må.

4. För vådeld, pest och hungerstid
har du oss skont, o Fader blid.
Vi hava hört av krig och strid,
men suttit dock i ro och frid.
O gode Herde, du allen
din dyra hjord behållit ren
från otro, villa och allt men.
5. Vi bedja, vi åkalla dig:
Förlåt vår synd miskundelig.
Låt sakramenten och ditt ord
ej tagas bort ifrån din hjord.
Din kärlek i vårt hjärta tänd,
din Andes nåde till oss sänd,
så varder satans list bortvänd.
6. Sträck över oss din högra hand,
välsigna både stad och land.
Giv oss, o Gud, ett dagligt bröd,
och fräls oss du i all vår nöd.
Upplys vår hulda överhet,
förlän oss frid och enighet
och allt vad du oss gagna vet.
8. Så vilja vi, o Fader blid,
dig tjäna nu och allan tid:
din Helge Andes kraft oss giv,
till kärlekens och trones liv.
Och låt oss sist bland änglars kor
i himlen, där du själver bor,
lovsjunga dig med glädje stor.

J. Eberdt (1801). Svedberg (1894).

502 (W 412).

1. Vår tid är ganska flyktig här:
det förra året gånget är
nu lyckligen till ända.
Ett nytt år börjar här sitt lopp;
så vilja vi med tro och hopp
oss till vår Gud nu vända,
som sig
härlig
städs bevisat,
sorgen lisat,
gjort stor nåde
och oss frälsat av all våde.
2. O Gud, din Andes fröjd och frid,
som hugnat oss i all vår tid,
vi detta år ock njutit.
Fast vi med synd och överdåd
missbrukat denna stora nåd,
har du oss ej förskjutit.
- Godhet,
trohet,
nådehåvor,
glädjegåvor,
oss till fromma,
mände vi av dig bekomma.
3. O Gud, vårt hjärta öppnar sig
att för all kärlek tacka dig,
som du oss har bevisat:
du frälsat oss från hungersnöd,
från krig och pest och ondan död
samt allt bekymmer lisat.
Kraft, nåd,
hjälp, råd,
hälsan, livet
oss du givit,
dig till ära:
dig vi därför tack hembära.
4. Tag bort nu med det gamla år
vår gamla synd och ondska svår,
för Jesu död och pina.
Förvissa oss att Jesus Krist
har tagit bort vår synd och brist,
sin kärlek låtit skina.
I nöd,
i död
han sig givit,
för att livet
oss förvärva,
att vi må hans rike ärva.
5. Förnya, Gud, i detta år
välsignelsen och lyckan vår,
att vi med dygd och ära
dig tjäna må i frid och ro,
i kristlig kärlek sammanbo,
oss redeligen nära.
Gud, stärk
vårt verk,
bördan lätta,
oss upprätta
och förändra
att som nya människor vandra.
6. O Gud, ditt ord och sakrament
låt aldrig bliva från oss vänt;
själv din församling skydda.
Vår kristeliga överhet
giv hälsa, lycka, salighet;
bevara slott och hydda.

Låt sist,
o Krist,
oss i friden
rätta tiden
till dig fara.
Evgigt nyår skall där vara.

Tysk förf. (1582). Svedberg (1694).

503 (W 414).

Luk. 13: 6—9.

1. Ack jordens barn, vår tid är kort,
och våra dar förrinna:
de som en skugga hasta bort
och som en rök försvinna.
Vi se oss om, och åter är
ett år tilländalupet:
dess nöjen liksom dess besvär,
de sjönko ned i djupet,
i tidens hav,
den vida, allom öppna grav.
2. Vid årets början mångens hopp,
i sköna färger brutet,
dess hela bana mätte opp,
men släcktes innan slutet.
Så mången då i sorgfritt tjäll
med barn och maka bodde;
så mången då, förnöjd och säll,
på liv och hälsa trodde:
och se, nu ren
har jorden gömt hans kalla ben.
3. Åt mig du livet än förlänt,
än låter du mig vandra.
O Herre, har väl jag förtjänt
att skonans mer än andra?
Ack nej, det gör din blotta nåd,
din kärlek utan ända,
att jag må se mitt överdåd
och hinna mig omvända,
jag syndaträl,
som tänkt så litet på min själ.
4. Jag är det trädet i din gård,
som skulle sparat bliva,
att en gång, tacksamt mot din vård,
det måtte frukter giva.
Den ömma vård du tog därom
från år till år du ökte;
och varje år du återkom
och frukt på trädet sökte:
du kom i år,
men lika ofruktbart det står.

5. »Tag trädet bort», så talar du,
»dess torra stam hugg neder.»
»Ack låt det stå ett år ännu»,
så Jesus för mig beder.
Ja bed, du gode vingårdsman,
din bön allena gäller;
och hjälp att frukt jag visa kan,
förrän mig döden faller.
O Jesu, bliv
den svages kraft, den dödes liv.

6. Mig föd och vattna med ditt ord
och med ditt blod, så trogen,
att jag, med nytta för din jord,
blir för din himmel mogen.
Mig värdes för din kärleks skull
till trones frukter liva.
Ty snart, där trädet föll omkull,
där skall det ock förbliva.
Låt för ditt namn
mig falla, Jesu, i din famn.

Wallin (1816).

504 (W 415).

1. Så lyktar än ett år sitt lopp:
dess dagar gå ej mera opp,
dess timmar hava slagit;
och tidens flod
har ond och god
med sig i farten dragit.
2. Men mig, o Herre, låter du
på jorden vandra kvar ännu,
att dock jag måtte hinna
omvända mig,
o Gud, till dig
och nåd i himlen finna.
3. Ett annat år upprinner fort:
kanske, förrn det sitt omlopp gjort,
skall dödens hand mig röra.
Då blir för sent,
då är förment
att bot och bättring göra.
4. Ty vill jag, medan än är tid,
betänka vad tillhör min frid
och mer i synd ej falla;
ack dig jag vill
om kraft därtill
med daglig bön åkalla.

5. Du helige, du gode Gud,
hjälp att med lydnad för ditt bud
jag mot din kärlek svarar
och Jesu tro,
till hjärtats ro
och helgelse, bevarar.
6. Då hoppas jag, för Jesu skull,
att du ej sträng, men nådefull
här med ditt barn skall handla
och hjärtats hopp
vid slutat lopp
i salighet förvandla.

Wallin (1819).

505 (NPs 517).

1. Vad har min själ till vinning kvar
ifrån den tid som flyktat har,
när årets gräns jag hunnit?
Ej jordisk skatt behållas får:
den är ett lån, som återgår,
när snart all tid förrunnit.
Vad är då kvar, när i sin grav
det gångna år sig slutit
likt strömmen, som sig gömt i hav
med allt vad däri flutit?
2. Den dag som sjönk i natten ner,
den ser jag aldrig, aldrig mer;
förspillt är vad där spilldes.
Försummad väg till trogen vän
står mig ej öppen mer igen,
sen vi av döden skildes.
All nöd som väntat, men ej fått,
vad jag har kunnat giva,
den måste jag, när året gått,
uti dess skuldbok skriva.
3. Och månet hastigt vredens ord,
där hjärtats onda art blev spord,
hur snart var det ej talat!
Men ej jag åter lika lätt
har plånat ut en oförrätt
och sårad själ hugsvalat.
Och dock jag vet vad själv jag har
hos dig, min Gud, åtnjutit,
hur du till huldhet redo var,
trots allt vad jag har brutit.
4. Som bäcken porlar dag och natt
och bjuder törstig jord sin skatt,
så ingen dag har farit,
då du din vård mig undandrog,

då du ej gav mig mer än nog;
så har det alltid varit.
Och därför vill jag tacka dig
och bedja, om du giver
ett år ännu till gagn åt mig,
att din alltmer jag bliver.

5. Och när jag nalkas gravens dörr,
som kanske öppnas för mig förr
än mina tankar mena,
ett enda blott den stunden må,
o Gud, för mina ögon stå:
det är din nåd allena,
din nåd i all min gångna tid,
din nåd ännu i döden,
att du bär hem min själ i frid
utur den sista nöden.

A. F. Runstedt (1908, 1911).

506.

1. Nu kommer kväll med vilans bud,
och bördan lägges av.
Nu vill jag tacka dig, min Gud,
för allt vad året gav:
2. för hus och hem och dagligt bröd,
för jordelivets id,
för tröst i nöd, för liv i död,
för himmelrikets frid.
3. Och gryr för mig en morgondag,
så är den dagen din;
så är din vilja all min lag,
och all din kärlek min.
4. Så står jag här i Jesu namn
och lever på ditt bud;
så går jag mot din öppna famn,
min Fader och min Gud.

Beakow (1928).

507 (E 630).

Psalt. 90.

1. O Gud, vår hjälp i gångna år,
vår framtids hopp och frid,
vårt värn, när storm kring jorden
går,
vårt hem för evig tid:
2. i hägnet av din tron din här
kring dig du samlat har;
din arm mot onskans makter är
vårt fäste och försvar.

3. Förn bergen vordo på ditt bud
och formad blev vår jord,
du var; och evigt blir, o Gud,
din allmaktsvilja spord.
4. I dina ögon tusen år
bortila som en dag,
liksom en morgonväkt förgår,
ja som ett andedrag.
5. Fort skyndar tiden som en ström
och sköljer alla bort.
Vår levnad liknar mest en dröm,
förgäten inom kort.
6. O Gud, vår hjälp i gångna år,
vår framtids hopp och frid,
du är och blir, när allt förgår,
vårt hem för evig tid.

*I. Watts (1719). Eklund (1934).
Beskow (1934).*

2. Arstiderna.

Våren.

508 (W 392).

1. Den blida vår är inne,
och nytt blir jordens hopp.
Ny fröjd får varje sinne,
nytt liv får varje knopp.
Hur livligt solen strålar;
hur majestätiskt mild
för dödliga hon målar
odödlighetens bild!
2. Förskönad står naturen
uti sin högtidsdräkt.
Vad ljuvlig vällukt, buren
på varje vindens fläkt!
Vad prakt, vad rikedomar,
som skifta tusenfalt!
Allt lever, doftar, blommar
för dig, o mänska, allt.
3. I luft, i lunder höras
mång tusen fröjdeljud.
Skall ej vår tunga röras
och lova Herren Gud?
Skall ej vår frälsta anda,
ur jordens sorger höjd,
sin känslas offer blanda
med all naturens fröjd?

4. Men må de glada sånger
av rena hjärtan gå,
dem brottets agg och ånger
besmitta aldrig må.
Må kölden i vårt sinne
lik vinterkylan fly
och kärleken därinne
lik vårens morgon gry.
5. Snart våren är förliden;
men Jesu, när oss bliv.
Med oskulden och friden
du oss din Ande giv,
att hjärtats stormar tystna
och själen uti ro
till dina bud må lyssna,
på dina löften tro.

6. Låt ymnigheten flöda
med glädjen kring vår bygd.
Gör landet rikt på gröda,
gör folket rikt på dygd.
Som bröder må vi vandra
en stund i gruset än,
som bröder se varandra
en gång hos dig igen.

Wallin (1807).

509 (NPs 642).

1. Likt vårdagssol i morgonglöd
gick Jesus fram ur natt och död
till liv förutan like.
Därför, så länge världen står,
det efter vinter kommer vår
också i andens rike.
2. Som fåglars kör i lund och mark
besjunger våren, blid och stark,
och livets alla under,
vi må besjunga med varann
hans liv, som döden övervann
i påskens morgonstunder.
3. Snart alla ängar stå i skrud,
och skogen kläder sig som brud,
när livets krafter blomma.
Så komme vår i Jesu namn
i folkens liv, i kyrkans famn,
till alla själars fromma.

Grundtvig (1846). Eklund (1909).

*Sommaren.***510** (W 393).

1. Naturen åter träder
förnyad fram i högtidsskrud.
Allt av din nåd sig gläder,
du världens Skapare och Gud.
Av solens milda strålar
förlänges glädjens dag,
och blommans knopp du målar
med färger och behag.
Du fröjdar alla väsen
med känslan av din nåd.
Din dagg på låga gräsen
är ymnighetens förebåd.
2. Dig, milde Fader, ärar
allt vad du liv och anda gett:
dig prisa luftens härar,
dem din försyn ett bord berett;
dig prisa regnets droppar
och vindens ljuva fläkt
och fruktens späda knoppar
och trädets rika dräkt
och havets vilda vågor
och bäckens lena fall
och blixstens klara lågor
och åskans dunder, fart och knall.
3. Till dig naturen sänder,
o Skapare, sin högtidssång.
Dig prisa flodens stränder,
dig prisar källans friska språng.
De stjärnbeströdda himlar
och djupets mörka stig,
allt vad i böljan vimlar,
allt, Fader, prisar dig;
och allt vad ljuset gläder
och allt vad jorden bär
till dig med lovsång träder
och vittne om din godhet är.
4. Från berg och dalar skallar
till Herrens lov ett återljud,
som dig, o mänska, kallar
att böja hjärtat till din Gud.
Dig hugnar fältets gröda
och axets böjda topp:
så glöm i dag din möda,
och gläd dig i ditt hopp.
Lär dina plikter sköta

med nöjt och helgat bröst,
så skall du en gång möta
i lugn din ålders sena höst.

Ödmann (1795).

511 (W 394).

1. Den blomstertid nu kommer
med lust och fågring stor:
du nalkas, ljuva sommar,
då gräs och gröda gror.
Med blid och livlig värma
till allt som varit dött
sig solens strålar närma,
och allt blir återfött.
2. De fagra blomsterängar
och åkerns ädla säd,
de rika örtesängar
och lundens gröna träd,
de skola oss påminna
Guds godhets rikedom,
att vi den nåd besinna,
som räcker året om.
3. Man hörer fåglar sjunga
med mångahanda ljud:
skall icke då vår tunga
lovsåga Herren Gud?
Min själ, upphöj Guds ära,
stäm upp din glädjesång
till den som vill oss nära
och fröjda på en gång.
4. Du milde Jesu Kriste,
vår glädjesol och sköld,
ditt ljus och hägn ej briste;
uppvärm vårt sinnes köld.
Giv kärlekseld i hjärta,
förnya själ och and;
vänd bort all sorg och smärta
med mild och mäktig hand.
5. Du Sarons blomster sköna,
du lilja i grön dal,
ack värdes själen kröna
med alla dygders tal.
Av Sion må hon fuktas
med nådens dagg, att hon
förskönas och befruktas
som ros på Libanon.

6. Välsigna årets gröda
och vattna du vårt land.
Giv oss nödtorftig föda,
välsigna sjö och strand.
Av himlen drype fetma,
bespisande vår jord,
och flöde nådens sötma
till oss av livets ord.

I. Kolmodin (1694).

512 (NPs 643).

1. I denna ljuva sommartid
gå ut, min själ, och gläd dig vid
den store Gudens gåvor.
Se hur i prydnad jorden står,
se hur för dig och mig hon får
så underbara håvor.
2. Av rika löv är grenen full,
och jorden täckt sin svarta mull
med sköna gröna kläder.
De fagra blommors myckenhet
med större prakt och härlighet
än Salomos dig gläder.
3. Tätt flyga bin kring blommors blad,
i luften stiger lärkan glad,
och göken gal i lunden;
och högt begåvad näktergal
med sången fyller enslig dal
i stilla aftonstunden.
4. Oss åkern bådard ymnig tid,
och ung och gammal gläds därvid
och bör Guds mildhet prisa,
som vill i överflödigt mått
oss människor så mycket gott
var dag och stund bevisa.
5. Vi skulle jag allena då
i denna tid otacksam gå,
när allt sitt lov dig bringar?
O Gud, som äran hörer till,
med lov till dig jag höja vill
i tron min andes vingar.
6. Ack är det redan här så skönt,
är det så härligt och så grönt
på denna ringa jorden,
vad skall det då ej vara där
i härligheten, när jag är
en gång förklarad vorden!

7. Vad fröjd och ljus skall själen då
i Kristi lustgård njuta få,
när hon med änglatunga
bland de utvalda skara stor
och tusende serafers kor
halleluja får sjunga!

8. Ack att jag redan stode där
inför din tron, o Herre kär,
och bure mina palmer.
Jag ville då på änglars vis
instämma i ditt lov och pris
med bättre fröjdepsalmer.
9. Låt, Jesu, mig uti ditt hägn,
alltjämt av nådens milda regn
bevattnad, stå i blomma.
Din kärleks sol upplive så
min själ, att trones frukter må
av hennes värme komma.
10. Låt Anden din mig bliva när,
så att ett träd jag ständigt är,
som goda frukter giver.
Förlän att jag, en planta grön,
en saronlilja, täck och skön,
uti din vård förbliver.
11. Behåll mig till ditt paradys,
och låt mig på de trognas vis
i dina gårdar grönska.
Låt mig få tjäna dig allen,
i trohet sann, i kärlek ren,
så vill jag mer ej önska.

*Paul Gerhardt (1653). J. von Düben (1725).
Bearb.*

513 (NPs 644).

1. En vänlig grönskas rika dräkt
har smyckat dal och ängar.
Nu smeker vindens ljumma fläkt
de fagra örtesängar,
och solens ljus
och lundens sus
och vågens sorl bland viden
förkunna sommartiden.
2. Sin lycka och sin sommarro
de yra fåglar prisa:
ur skogens snår, ur stilla bo
framklingar deras visa.
En hymn går opp
av fröjd och hopp
från deras glada kväden,
från blommorna och träden.

3. Men du, o Gud, som gör vår jord
så skön i sommarns stunder,
giv att jag aktar främst ditt ord
och dina nådesunder.
Allt kött är hö,
och blomstren dö,
och tiden allt fördriver;
blott Herrens ord förbliver.
4. Allt kött är hö: allt flyktar här,
och snart förvissna gräsen.
Hos dig allena, Herre, är
ett oförgängligt väsen.
Min ande giv
det nya liv,
som aldrig skall förblomma,
fast äng och fält stå tomma.
5. Då må förblekna sommarns glans
och vissna allt fåfängligt:
min vän är min och jag är hans,
vårt band är oförgängligt.
I paradiset
han huld och vis
mig sist skall omplantera,
där intet vissnar mera.

C. D. af Wirsén (1898).

Hösten.

514 (W 404).

1. Med hastat lopp och dunkelt sken
oss solen snart förlåter,
att uppgå sorgelig och sen
på mulna fästet åter.
Förbi är årets sköna tid,
och stormar störa bygdens frid,
och täta skurar svalla;
den sista blomman lutad står,
och i den kulna höstens spår
de gula löven falla.
2. Förbleknad åkern tynat av,
sin gyllne skrud berövad.
Till vilan i sin vintergrav
naturen går bedrövad.
Och över hav och över land
så fjärran till en bättre strand
nu luftens härar draga;
och Herren dem sig tager an:
de vandrande allena han
kan mätta och ledsaga.

3. Men oss i själva vinterns bygd
vår Fader vill försörja;
vi skola i hans milda skygd
än samma nåd förspörja.
Ej nöden oss förfära skall,
ej vinternatten, mörk och kall,
ty Herren vill beskydda
den stilla flitens förrådshus
och låta uppgå nådens ljus
uti den frommes hydda.
4. O Gud, vår tid så snart förgår,
vårt mål så hart är nära.
Ack lär oss du att vad man sår,
det skall man ock uppskåra,
på det vår ålder, ångerfri,
må lycklig som vår ungdom bli,
med gråa hårens heder,
och livets höst, som förestår,
omärkligt bytas i den vår
vars sol går aldrig neder.

B. Münter (1774). Wallin (1813).

515 (NPs 645).

1. Fram skrider året i sin gång;
nu gulna lund och lid.
Farväl med all din lust och sång,
du korta sommartid.
2. Snart suckar vinterstormens röst:
allt vissnar och förgår.
Men vissnar allt, jag vet en tröst
som under allt består.
3. Låt gulna varje blad på kvist,
låt falna varje strå;
Guds rika nåd, det vet jag visst,
den skiftar ej ändå.
4. Jag vet var glädjen har sitt hem,
när jordens prakt förgår:
ännu som förr från Betlehem
ett livets bud mig när.
5. Jag vet ett träd så friskt och grönt,
när döden råder här:
på Golgata det blommar skönt,
och evig frukt det bär.
6. Vid blommornas och lövens fall
jag är dock nöjd och glad,
ty tron på Jesus rädda skall
sitt friska hjärteblad.

7. Det liv som fram ur graven går
skall aldrig mera dö.

Mig Kristus lovar evig vår,
trots död och vintersnö.

*O. J. Boye (1833). B. Wadström? (1888).
Eklund (1911).*

516 (NPs 646).

1. Av förgängelsen är färgad
all den fågning sommarn gav;
åkerns sista skörd är bärgad,
ängens blommor fallit av.
Och när höstens vindar svala
härja lund som gulnad står,
höra vi Guds stämma tala
om hur snart vår tid förgår.
2. Liksom strån för lien falla,
skola vi ock mejas ned;
hö och stoft vi äro alla,
lång är ej vår vandringsled.
Men om också döden skriver
lag för allt som föds på jord,
dock evinnerligen bliver
oförvissnat Herrens ord.
3. Låt, o Gud, på oss fullbordas
löftet i dess vittnesbörd
om det vetekorn som jordas,
men skall gro till evig skörd.
Värdes ock, när levnadshösten
brett sin skymning kring vår stig,
rikt hugsvala oss med trösten
om ett liv i ljus hos dig.

E. N. Söderberg (1917).

Vintern.

517 (NPs 647).

1. Hur härligt vittna land och sjö
ännu i frost och vintersnö,
o Gud, om dina under!
Förvissnad, öde, mörk och kall,
är jorden dock din fotapall,
som i sin blomstrings stunder.
2. Hon ändat har sin arbetsdag,
hon böjer sig för ditt behag
och kläder av sin prydnad.
Nu vilar hon i sabbatsfrid
och bidar nästa arbetstid
i tålmod och lydnad.

15 — 3612.

3. Ty du, barmhärtig år från år,
bevarar för en nyfödd vår
det frö som drivan täcker.
Det lever i sin mörka grav;
du lyfter snart dess täcke av,
din sol det återväcker.

4. Ljus är din klädnad, Herre Gud:
i norrskensprakt och stjärneskrud
din himmel skådar neder.
Dig bliver intet mörker när,
du våra fötters lykta är,
som oss i natten leder.

5. Upplys oss, Herre, med ditt ord,
att vi på denna mörka jord
ifrån din väg ej vike.
Och för oss sist i Kristi tro
från dödens skugga, där vi bo,
till ljuset i ditt rike.

Topelius (1880).

3. Dygnets tider.

Morgon.

518 (W 418).

1. Att dig, o Gud, mitt offer bära
min första känsla vara bör:
min röst skall höjas dig till ära;
mitt hjärta vet att du mig hör.
2. Du är det, Gud, som tima låter
att jag bevarad, styrkt och nöjd
ur nattens glömska vaknar åter
till denna nya dagens fröjd.
3. De krafter vilan återgivit,
välsigna deras bruk i dag,
att på den väg du föreskrivit
jag vandrar i din viljas lag.
4. Låt för din röst, som till mig ljuder,
mitt öra aldrig sluta sig;
gör mig så from din lära bjuder,
så lycklig som hon lovar mig.

O. G. af Leopold (1793).

519.

Ej blir en dag den andra lik,
då vi av Anden ledas,
ty varje dag på nåd blir rik.
Oss gärningar beredas
till Guds behag.

Och som vår dag,
så skall vår kraft ock bliva,
då vi åt Gud oss giva.

A. Frostenson (1886).

520 (W 420).

1. Din klara sol går åter opp:
jag tackar dig, min Gud.
Med kraft och mod och nyfött hopp
jag höjer glädjens ljud.
2. Din sol går opp för ond och god,
för alla som för mig:
o må jag så i tålmod
och kärlek likna dig.
3. O må jag ock med flit och dygd
och måtta i begär
än kunna glädjas i ditt skygd
var dag du mig beskär.
4. Då skall jag, trygg i råd och dåd,
till dig, o Fader, fly
och än förnimma att din nåd
är varje morgon ny.

Wallin (1814).

521 (W 421).

1. Pris vare Gud, som låter
oss glada vakna opp
och över jorden åter
en nådedag gå opp,
en dag som skall försvinna
lik den i går förgick;
o må vi då besinna
dess dyra ögonblick.
2. O må vi noga märka
vad Gud av oss begär
och med all trohet verka,
så länge dagen är,
att icke syndens minne
vårt hjärta klagar an,
när aftonen är inne,
då ingen verka kan.
3. Att åt sin arma nästa
råd, hjälp och hugnad ge;
ej blott på eget bästa,
men ock på andras se;
ej blott Guds vilja veta,
men vandra i hans bud:
det är att kristen heta,
det är att tjäna Gud.

4. Och salig är och bliver,
när Herren komma skall,
den tjänaren som giver
så akt uppå sitt kall.
Han dela skall den fröjden
som intet öga sett,
men Herren uti höjden
åt sina barn berett.
5. Vår kraft, o Gud, föröka,
att vi med trofasthet
må först ditt rike söka
och din rättfärdighet.
Då vill du nådigt skänka
allt övrigt åt envar.
O må vi det betänka
i dag och alla dar.

Wallin (1812).

522 (W 422).

1. O Gud, som åter värdes mig
med dagens fröjd begåva,
mitt hjärta lyftat är till dig,
min tunga dig skall lova.
2. Att ljuv och ostörd ro jag haft
i natt på vilans läger,
att nyfött hopp och ökad kraft
till dagens värv jag äger;
3. att jag, när morgonsolen gryr,
att jag vid kvällens möte,
som barnet till sin fader flyr,
kan fly uti ditt sköte:
4. det gör din kärlek och din nåd,
o du all godhets källa.
Giv att jag efter dina råd
min levnad ock må ställa.
5. Giv att jag, tacksam för allt gott
som du mig täcks bevisa,
dig må ej med min tunga blott,
men med min vandel prisa.
6. Mitt uppsåt styrk, min synd förlåt,
och mig med kraft utrusta
mot frestaren och dess försåt,
mot världen och dess lusta.
7. Gör mig alltmåra vis och from,
barmhärtig och gudaktig
och av din godhets rikedom
i liv och död delaktig.

Wallin (1812).

523 (W 423).

1. Morgonrodnan mig skall väcka
till den helga sångens ljud;
tidigt vill jag händren sträcka
upp till Herren Gud, min Gud,
och med hjärta och med tunga
den Allsvåldige lovsjunga,
vilken ej det lov försmår,
som av fromma läppar går.
2. Samma sol som fordomtimma
över Edens lunder brann,
för vars strålar nattens dimma
från en nyfödd jord försvann,
se, hon lika härlig brinner,
lika mild hon oss påminner
att med samma nåd och makt
Herren på sitt verk ger akt.
3. Herren Gud i alla tider
är de frommas ljus och tröst;
frid och salighet sig sprider
av hans ord till alla bröst.
Han i alla evigheter
över allt vad fader heter
är i himmel och på jord
som den rätte Fadern spord.
4. Därför vill jag hoppfull möta
allt vad han mig förelagt
och mitt kall med trohet sköta
och förbida vad han sagt.
Glad som fågeln skall jag sjunga,
när jag går i dagens tunga,
trygg i Herrens skugga bo,
när jag går till nattens ro.
5. Och när solens ljus sig röjer
för min blick ej mer en gång,
örat hörer, tungan höjer
här ej mera bön och sång,
då skall öga, tunga, öra
bättre skåda, sjunga, höra
Herrens nåd och härlighet
i en salig evighet.

Wallin (1814).

524 (W 424).

1. Den signade dag som vi nu här se
av himmelen till oss nedkomma,
han blive oss säll, han låte sig te
oss allom till glädje och fromma.

Ja Herren den högste oss alla i dag
för synder och sorger bevara.

2. Den signade dag, den signade tid
var morgon jag månde betänka,
då nådenes sol så härlig och blid
rann upp för all världen att blänka
och herdarne hörde Guds änglar i
skyn,
som sjöngo att dagen var kommen.
3. Ack saliga dag, ej uppenbar
för världens fåfångliga trälar,
du strålar så skön, du lyser så klar
för fromma och menlösa själar,
för enfaldens öga och oskuldens tro,
nu och förutan all ände.
4. Om än varje träd och gräs på vår
mark
fått stämma och talande tunga,
om djurens och fåglarnas, ljuvlig
och stark,
som änglarnes röst kunde sjunga,
förmådde de aldrig till fyllest Guds
Son,
vår Frälsare Jesus, lova.
5. Men såsom en fågel mot himmelens
höjd
sig lyfter på lediga vingar,
han lovar sin Gud, är glad och för-
nöjd,
när han över jorden sig svingar:
så lyfter sig själen i hjärtelig fröjd
till himlen med lovsång och böner.
6. Ack låtom oss lova och bedja vår
Gud,
när stunderna växla och skrida,
så skola vi stärkas att hålla hans bud
och vaka och tåligen lida.
Ja låtom oss verka med allvar och
flit,
så länge oss dagen förunnas.
7. Ty dagen han är dock aldrig så lång,
att icke dess afton skall stunda.
Då lämnas vårt verk, då tystnar vår
sång:
må vi det med allvar begrunda.
Vi bliva utburne, och sömnen blir
tung
i graven, vår slutliga boning.

8. Ack give då Gud, vi honom så tjänt
med allt vad av honom vi äga,
så nyttjat de pund oss Herren för-
länt,
att han till envar måtte säga:
Gack in i din Herres glädje, gack in,
du tjänare gode och trogne.
9. När vi skola till vårt fädernesland
och skiljas vid detta elände,
befalle vi Gud vår själ uti hand
och glade från världen oss vände.
Ja Herren han give i Jesu namn
vår vandring en fröjdefull ände.

*Nordisk dagvisa från medeltiden, i svensk
handskrift o. 1480. Dansk bearb. (1569).
Bearb. (med tillägg av vv. 8 och 6) av
Wallén (1812).*

525 (W 425).

1. Min Gud och Fader käre,
mitt hjärta prise dig
och ödmjuk tack dig bäre,
som vakar över mig.
Du har ock mig av nåde
i natt bevarat väl
och frälsat från all våde
ditt barn till kropp och själ.
2. I dag jag dig ock beder:
O Gud och Fader min,
led mig i dina seder,
ske hos mig viljan din,
att aldrig jag bortviker
ifrån den rätta stig,
att aldrig jag dig sviker,
du som ej sviker mig.
3. Förlän mig trona rena
på din Son Jesus Krist,
vår Frälserman allena;
förlåt mig all min brist.
Du mig ej övergiver,
det har du lovat mig,
om jag vid trona bliver
och städs åkallar dig.
4. Mig värdes hoppet giva,
som mig upphålla kan;
lär mig i kärlek bliva
emot var kristen man,
att jag allt gott må göra
min nästa såsom mig
och sådan levnad föra,
som kan behaga dig.

5. Ditt ord vill jag bekänna
för denna arga värld;
mig skall ej från dig vända
gods, ära eller flärd.
Led mig uti din vilja,
upplys mitt mörka sinn,
låt ingenting mig skilja
från rätta sanning din.
6. Lär mig min dag fullända
ditt namn, o Gud, till pris
och tro, vadhelst må hända,
att du är god och vis.
Du värdes hos mig vara
i allt mitt levnadslopp,
och när jag hän skall fara,
tag själen till dig opp.

J. Kolros (1535). Svensk övers. 1601.

526 (W 426).

1. Ljus av ljus, o morgonstjärna,
Kriste, sanna sol och dag,
vi se nu den solen gärna
framgå efter ditt behag,
som med rosenstrålars sken
världens krets upplyser re'n,
det i natt var gömt upptäcker
och var till sitt kall uppväcker.
2. Men vårt hjärta är betaget
utav dårskaps dimma kall:
syndens mörker oss bedragit
och oss kommit uppå fall.
Herre, se vi vilse gå;
våra tankar, verk också
på en farlig ban omsväva
och din sannings ljus motsträva.
3. Låt din Andes morgonstrimma
skina i vår mörka själ,
att vi livets väg förnimma
och förstå vårt sanna väl.
Gör vår vandel med ditt sken
från allt villans töcken ren,
att din nåd vi känna lära
och din kärlekseld rätt ära.
4. Styrk din kyrkas svaga skara
med den gyllne fridens band.
Värdes uti nåd bevara
konung, folk och fäders land.
Avvärj tvedräkt, sorg och strid,
främja endräkt, fröjd och frid.

Hunger, pest, allt ont förjaga,
och oss med din hand ledsaga.

5. Låt vår lampas olja brinna,
när du dömer världen vid.
Låt vår levnad så förrinna
denna korta vandringstid,
att du oss av sorgens dal
värdes till din fröjdesal
och vårt rätta hemvist föra,
att oss evigt saliggöra.

*M. Opitz (1684). Svensk bearb. (1684).
Wallin (1814).*

527 (W 427).

1. O Gud, dig vare lov och pris,
att du har, lika huld som vis,
på ljus och mörker skillnad satt,
varav är vorden dag och natt.
2. När vi ha anlagt dagen rätt
till flit i dygd på bästa sätt,
är natten gjord av dig därtill,
att du oss ro förlåna vill.
3. Ty tackar jag dig, Herre blid,
för ro i nattens flydda tid.
Ej skräck och plåga har mig väckt,
ej dödens mörker mig betäckt.
4. Var ock hos mig i denna dag
och led mig efter ditt behag.
Din gode Ande styre mig,
att jag ej vika må från dig.
5. Styrk mig i alla goda verk,
i tro och hopp mitt hjärta stärk.
Giv stadigt sinne, tåligt mod,
och gör mig rättvis, glad och god.
6. Behåll i mig till änden väl
en ren och obefläckad själ.
Från vällust, högmod, flärd, o Gud,
mig böj till lydnad för ditt bud.
7. Beskydda konung, folk och land,
och led oss alla vid din hand.
Låt oss få njuta frid och ro
och i all trevnad sammanbo.
8. Förtrolig vänskap ök och stärk,
förtag allt ont och avundsverk.
Förlän till nödtorft dagligt bröd,
att vi ej lida timlig nöd.

9. Men giv oss helst det nyttigt är
till själens välfärd, Herre kär.
Giv tillväxt, framgång, kraft och
skygd
åt sanning, ära, tukt och dygd.
10. Min nästa som är stadd i nöd
gör bistånd, Jesu, för din död.
Med tröst till de betryckta kom,
och vänd de vilseförda om.
11. När jag från världen vandra skall
och lämna vedermödans kall,
o giv mig då en salig fröjd,
en evig ro i himmelshöjd.

Spegelef (1682). Wallin (1816).

528 (W 428).

1. Varmed skall jag dig lova,
min Gud och Fader blid,
som lät i ro mig sova
och vakna upp med frid?
Se natten är förbi,
sin klarhet solen sprider,
och du i alla tider
mitt hopp och skydd vill bli.
2. Anamma mina böner
och tänk på mig i nåd,
att jag ditt bistånd röner
i allt mitt råd och dåd.
Ledsaga ock min fot,
att jag går rätta vägar
och ingen handel plägar,
som är dig, Gud, emot.
3. När jag nu åter skyndar
att gripa an mitt kall,
hjälp mig, att jag ej syndar,
fräls mig från olycksfall.
Låt varje gott beslut,
till nytta för ditt rike,
för mig och för min like,
med framgång föras ut.
4. De trogna herdar skicka,
som akta på din hjord
samt henne vederkvicka
med Jesu rena ord.
Förlän oss ro och frid,
och håll oss vid det ena
att dig vi troget tjäna
i all vår levnadstid.

5. Vår konung väl bevara
och skydda med din hand;
hans livstid länge spara
till hugnad för vårt land.
Hjälp honom, Herre god,
sin spira rättvis bära,
ditt folk till värn och ära,
i tro och manligt mod.
6. För fiender och vänner,
o Herre, jag dig ber,
som allas tillstånd känner,
att du dem nåd beter.
Du är mot alla god;
men om till varning händer
att sorger du oss sänder,
så giv ock tålmod.
7. I medgång lär mig vaka
mot lustars överdåd,
i motgång ej försaka
att hoppas på din nåd:
då är jag trygg och nöjd
och vet, evad mig händer,
att allt för mig du vänder
till salighet och fröjd.
8. När jag skall hädanvandra
av denna jämmerdal,
giv mig bland fromma andra
ett rum i glädjens sal,
att jag till evig tid
må med en änglatunga
dig pris och ära sjunga,
min Gud och Fader blid.

H. Ekman (1682). Wallin (1819).

529 (W 429).

1. Vak upp, min själ, giv ära
din Gud och Fader kära.
Han, som allt gott oss giver,
en väktare oss bliver.
2. Jag trygg mig nederlade,
ty vård han om mig hade.
Mig mörkrets makt begärde,
men Gud mig ro beskärde.
3. Ja Fader, vad kan kvälja
den du till barn täcks välja?
Han tryggad i ditt sköte
förbidar dagens möte.

4. »Mitt barn», du sade, »vila,
när nattens timmar ila.
Sov väl, förutan våda:
dagsljuset skall du skåda.»
5. Och nu du mig benådat,
att än jag solen skådat;
för nöd du mig befriat
och liv och hopp förnyat.
6. Jag kan ej rätt dig lova,
dock frambär jag min gåva;
den rökelse jag giver
min sång och suckan bliver.
7. Försmå ej det jag beder:
du ser i hjärtat neder
och finner att jag haver
för dig ej bättre gåvor.
8. Du värdes själv fullända
ditt verk på mig och sända
den som mig alla dagar
hugsvalar och ledsagar.
9. Min gärning nådigt skåda,
hjälp du det bästa råda;
låt upphov, fortgång, ända,
allt till din ära lända.
10. Välsigna mig och skydda,
mitt hjärta bliv din hydda;
låt ditt ord min spis vara,
till dess jag hän skall fara.

Paul Gerhardt (1647). Spegell (1682).

530 (W 430).

1. Vak upp, min själ, och var ej sen,
ty solen nu sitt blida sken
begrinner åter visa.
Gud haver mig i natt betäckt
med sitt beskydd och mig uppväckt;
ty bör mig honom prisa.
Hjärtelig
vill jag mig
därför gläda
och framträda
med min gåva
och Guds nåd och godhet lova.

2. Ej finns ett offer Gud så kärt
och Herrens välbehag så värt
som en andäktig tunga,
när den hos en botfärdig själ
av Andens nåd upplivas väl
att bedja och lovsjunga.
Sådant ljud
till vår Gud
skall framföras
och bönhöras:
det skall hinna
till hans tron och nåde finna.
3. All djur på marken fröjda sig
och på sitt sätt lovsjunga dig,
du store världens Herre.
Var fågel sjunger dig till pris,
vart träd, var blomma på sitt vis,
det större med det smärre.
Jag har fått
mera gott,
större gåvor,
bättre hävor
än de alla;
ty bör jag dig mer åkalla.
4. Din omsorg har ledsagat mig
så underbar som nådelig
allt ifrån moderlivet.
Du var min enda hjälp och tröst,
när jag låg vid min moders bröst;
och mig av nåd du givit
liv och lem,
hus och hem,
mig försvarat,
mig bevarat
från elände,
där jag själv ej faran kände.
5. Men dyrast är den nåd, o Gud,
att du mig givit dina bud
och låtit mig få veta
den tro som själen frälsa kan,
den plikt som fordras av var man
som vill en kristen heta;
tagit mig
nådelig
i din kyrka,
dig att dyrka
och att höra
ordet som kan saliggöra.
6. Min Frälsare, den nådekraft
ditt ord och din försoning haft
jag salig rönt och njutit,
då jag i dopet tvåddes ren
utav min synd, och ofta sen,
när vid ditt bord jag sutit.
Jag har sport
vad du gjort
till att frälsa,
giva hälsa
dem som sörja
och ett nytt liv vilja börja:
7. ett liv som av dig självän är
och gör att vi dig komma när
igenom trona rätta,
ett liv som övas allan tid
i hopp och kärlek, fröjd och frid,
i kyskhet; och allt detta
bör mig visst,
Jesu Krist,
till din ära
både lära
och bevisa
och ditt namn sålunda prisa.
8. På det jag nu dess bättre må
ett sådant heligt mål rätt nå,
vill du mitt liv föröka
och unna mig så mången dag,
ja dagligt säga mig din lag,
att jag må kunna söka
det som är,
Jesu kär,
av dig funnet
och dyrt vunnet
med din pina:
evig ro för själen mina.
9. Ty tackar jag, o Herre, dig,
att du vill lämna tid åt mig
och än med domen dröja,
att jag min levnad bättra må
och framgent större krafter få
att så mitt hjärta böja,
som, o Gud,
dina bud
mig befalla
och oss alla
som förtröste
på dig som oss återlöste.

10. Förläna mig din Andes nåd,
som giver mig det bästa råd
hur jag min tid skall leva,
att jag mot världenssynd och flärd,
vari hon fallen är och snärd,
må stadigt kunna sträva.
Styrk du mig
kraftelig
till att vandra
ej som andra,
köttets trälär,
de där dräpa sina själar.
11. Men låt mig som ett ljusets barn
se och undvika alla garn
som satan för mig ställer.
Ja låt mig aldrig glömma bort
att levnadstiden är så kort,
och likväl mycket gäller.
Ty bör mig
flitelig
nyttja dagen,
höra lagen,
som kan lära
det som länder till din ära.

Spegel (1886). Wallin (1814).

531 (W 431).

1. Vi tacke dig
så hjärtelig,
o Gud och Fader käre,
att vi så väl
till kropp som själ
helbrädda, styrkta äre,
2. särdeles att
i denna natt
vi ock fått trygga sova
och nu förmå
i ditt hus gå,
dig gladelig att lova.
3. Vi bedje än
att du igen
oss må i dag bevara
och med din makt,
din änglavakt,
oss hjälpa i all fara.
4. Upplys vår själ
och lär oss väl
din helga vilja känna,

- att vi i dag
till ditt behag
må håg och gärning vända.
5. Vårt kött förvisst
och världens list
vill oss till synd bedraga;
men var oss när,
oss tillflykt lär
vid Jesu kors att taga.
6. Vi give dig
lydaktelig
båd liv och själ i händer;
ty vad du vill
oss skicka till
oss visst till välfärd länder.
7. Vår överhet
med trofasthet
vi dig ock nu befalle:
giv henne ro,
och låt oss bo
i frid och hugnad alle.
8. Låt vattunöd
och ond bråd död,
krig, pest och hunger vika
från detta land.
Räck fadershand
till fattiga och rika.

9. Giv allom nåd
och goda råd,
som land och stad regera,
att allt går rätt,
och på ett sätt
som länder till din ära.
10. Hjälp var för sig
så kristelig
sitt kall på jorden sköta,
att vi också
varandra må
i himlens glädje möta.

Spegel (1886). Wallin (1819).

Afton.

532 (W 432).

1. O Gud, som allt med vishet styr,
hav tack för varje dag som flyr,
vart steg som mig i Jesu namn
för närmare din fadersfamn.

2. Si, jag en främling är och gäst,
som icke här min boning fäst,
men fristad i ditt hägn begär
var gång en dagsled slutad är.
3. Välsigna kroppens vilotid,
men gjut ock i min själ din frid.
Rannsaka mig, min Gud, och säg
om jag är stadd på livets väg.
4. Ack att jag rätt ödmjukat mig,
lik publikanen, inför dig,
lik samariten understött
de arma likar som jag mött.
5. Ack att i Jesu spår jag gått
och korsets börda ej försmått.
Ack att jag med de pund du länt
dig, Herre, from och tålig tjänt.
6. O du som mina brister vet,
jag flyr till din barmhärtighet
och tror att du för Jesu skull
till mig än skådar kärleksfull.
7. Låt mig i detta ljuva hopp
få somna in och vakna opp
och ledas troget vid din hand
hem till mitt rätta fadersland.

Wallin (1812).

533 (W 433).

1. När allt omkring mig vilar,
till dig min ande ilar,
o Gud, och lovar dig.
När världens larm försvinner
och jag mig ensam finner,
är du, Barmhärtige, hos mig.
2. När mörker jorden höljer
och all dess prakt fördöljer,
jag till ditt rike ser;
jag ser det kring de dina
av nåd och sanning skina,
uti ett ljus som ej går ner.
3. Det ljuset när mig bliver,
då natten mig omgiver;
därvid jag somnar in.
Därvid jag vaknar åter,
så länge du mig låter
här fostras att bli evigt din.

4. Låt mig din nåd ej sakna,
tills jag en gång får vakna
där själv du solen är,
där jag på dig blott aktar,
ditt anlete betraktar
och kommer dig alltmera när.

Franzén (1814, 1818).

534 (W 434).

1. Så går en dag än från vår tid
och kommer icke mer,
och än en natt med Herrens frid
till jorden sänkes ner.
2. Men du förbliver den du var,
o Herre, full av nåd;
och våra nätter, våra dar
du tecknat i ditt råd.
3. Trygg i din vård jag lämnar mig,
när solen från oss flyr;
och gladligt skall jag prisa dig,
när dagen åter gryr.
4. Men om det stilla dödens bud
i denna natt jag hör,
det är min tröst att din, o Gud,
jag lever och jag dör.

J. F. Hertzog (o. 1680). Chr. F. Neander (1779). Wallin (1814).

535 (W 435).

1. I min stilla hyddas sköte
kommer efter Guds behag
vilan åter till mitt möte
på en väl förfluten dag.
Gudi ära för allt gott
som har blivit här min lott.
Ack att jag så visst fullgjorde,
glad och tacksam, vad mig borde.
2. Men vad finner jag väl skrivet
i min öppna samvetsbok?
Har jag fromt och undergivet
tagit på mig Jesu ok?
Har jag kärleksfullt och ömt
om min svaga like dömt?
Har jag hjälpt min arma nästa
och ej sökt blott eget bästa?

3. Har med något gagn åt jorden
jag sökt gälda himlens lån?
Är väl världen bättre vorden
genom mig, i någon mån?
Är vid denna dagens slut
själv jag bättre än förut,
eller finner du mig, Herre,
lika syndig, om ej värre?
4. Ack, där mänskor skuld ej finna,
är för dig dock mycken skuld.
Lär mig rätt min frid besinna,
gode Gud, och bliv mig huld.
Vare Jesu kors mitt stöd;
må av hans förtjänst och död
tron uti mitt hjärta verkas
och på goda frukter märkas.
5. Så av nåd jag tillgift äger,
så av nåd jag äger hopp
att i morgon från mitt läger
stiga än med glädje opp.
Och närhelst det tackes dig,
Gud, att hädankalla mig,
du det barnet ej förskjuter,
som sig till ditt hjärta sluter.

Wallin (1812).

536 (W 436).

1. Din sol går bort, men du blir när:
o Gud, du alltid hos oss är.
I mörkret ser du oss ännu,
och när vi sova, vakar du.
2. Allt vilar under Herrens hand,
som hägnar både stad och land;
och till de goda barnens ro
hans goda änglar hos dem bo.
3. Sött sover den som fruktar Gud
och vandrar efter Herrens bud.
Med glädje står han upp igen
och prisar Gud, sin Far och Vän.

Franzén (1814).

537 (W 437).

1. Jag i tysta skuggors timmar
Herrens lov förkunna skall:
himlen av hans klarhet glimmar,
jorden är hans fotapall.
O min tro, du själens öga,
skåda den som på det höga
dessa sköna facklor satt,
att oss leda i vår natt.

2. Skriv på fästet, klara måna,
Skaparns milda majestät,
och ditt bloss åt natten låna,
att vi där ock se hans fjät.
Gläns utöver berg och dalar:
allt om Herrens under talar.
Kläd i silver flod och fält:
över allt sin tron han ställt.
3. Ack så nära, mig så nära
är du då, Oändlige.
Fast mitt öga ej kan bära
glansen av ditt anlete,
fast min tanke, dig att fatta,
fåfängt skall sin vinge matta,
lever jag och rörs i dig,
Gud, min Gud, så nära mig.
4. Din är jag, när jag uppvaknar,
din, när jag ock går till ro;
och det ljus som här jag saknar
bidar jag med stadig tro.
Jag i stilla andakt tiger,
men min känsla högre stiger
än dit alla stjärnor nå,
än dit alla tankar gå.

Wallin (1814) efter E. Lindschöld (1688).

538 (W 438).

1. Den ljusa dag framgången är,
och natten ren oss höljer;
men nådesol, bliv du oss när,
du som ditt sken ej döljer.
Bliv oss när, o Herre Jesu.
2. Du är den trogne väktaren,
som kan oss väl bevara
och hjälper oss i frestelsen
och i all nöd och fara.
Bliv oss när, o Herre Jesu.
3. Du är vårt värn, vår fasta borg,
när vi ditt namn åkalla,
och i din mäktiga försorg
vi trygga oss befalla.
Bliv oss när, o Herre Jesu.
4. Låt oss ock i vårt stilla bo
i natt din vård ej sakna:
förläna oss en ostörd ro
och låt oss glada vakna.
Bliv oss när, o Herre Jesu.

5. Så vilja vi till dig med fröjd
i morgon hjärtat lyfta
och till vårt mål i himlens höjd
med all vår vandel syfta.
Bliv oss när, o Herre Jesu.

*Hans Christensøn Sthen (o. 1591).
Svensk övers. o. 1640. Wallin (1814).*

539 (W 439).

Nu är en dag framliden,
och natt tillstundar visst.
Från oss är solen skriden:
bliv när oss, Jesu Krist.
Förlän en stadig tro,
och städse oss bevara,
att vi må utan fara
gå till vår nattero.

Svensk förf. (1682). Svedberg (1694).

540 (W 440).

1. Nu haver denna dag
alltefter Guds behag
sin ände även nått,
och natten, sömnens vän,
har nu för oss igen
i ljusets rum uppstått.
2. O store Herre Gud,
vars röst och stränga bud
allt lyda måste här:
du skapte dag och natt;
när dagen gör mig matt,
mig natten ro beskär.
3. O Gud, mig ej försmå,
låt mig din nåde få,
ty jag är svag och trött,
men mörkrets makt är stor;
dock du, i höjden bor,
gör att jag sover sött.
4. Min ögon slutas till:
din ängel blid och mild
förordna du åstad
att hålla trogen vård
och stänga fastan gård
omkring min vilostad.
5. Min kläder klädas av:
min synd, o Gud, begrav
i Kristi sidosår;
så skall min skröplighet

bli vänd i härlighet,
när jag av jord uppstår.

6. Hur gladligt skall jag då
inför ditt anlet stå
uti en härlig skrud
och sjunga dig med fröjd
uti din himmels höjd,
min Herre och min Gud.

S. Columbus (1674). Svedberg (1694).

541 (W 441).

1. Nu denna dag förliden är:
jag dig, o Gud, mitt lov hembär
för all den nåd jag njutit har
så denna dag som alla dar.
2. Men ack, förlåt vad glömsk och svag
jag brutit mot din helga lag,
och låt mig nu och allan tid
förnimma att du är mig blid.
3. Uti din hand med tro och hopp
befaller jag min själ och kropp;
uti ditt namn jag somnar in
förnöjd, och viss att jag är din.
4. Din helge ängel blive när
och drive från mig satans här.
Beskräma mig för Kristi skull,
var mig, ditt barn, en Fader huld.
5. Låt mig, om det dig tackes så,
i morgon frisk och sund uppstå;
men om i natt du kallar mig,
så låt mig vakna säll hos dig.

*J. Leo (1611). Tysk bearb. (1640).
Braak (1690). Wallin (1814).*

542 (W 442).

1. Nu vilar hela jorden,
och luften mörk är vorden,
snart världen sover sött;
men dig, min själ, bör vaka,
att bönens sötna smaka
och i din andakt ej bli trött.
2. Sitt ljus nu solen döljer,
och natten överhöljer
det stora luftens tjäll:
min sol, o Jesu, visa
din nåd, som kan upplysa
min själ uti den mörka kväll.

3. Nu haver dagen ända,
och stjärnor börja tända
sitt däjeliga ljus:
o Gud, låt mig ock komma
dit alla själar fromma
så skina i din himmels hus.
4. Till sömn jag mig bereder,
bortlägger mina kläder,
en hamn av dödlighet:
låt, Jesu, själen vila
i dina sår och skyla
sin brist med din rättfärdighet.
5. Dagsbördan tynger neder
min kropp och mina leder,
att de betarva ro:
ack Jesu, låt mitt hjärta
från syndens tyngd och smärta
snart lisas och få hos dig bo.
6. När sömnen mig nedtrycker
och mina ögon lycker,
o Gud, hav vård om mig;
ditt milda fadersöga
se neder av det höga,
att jag må vila tryggelig.
7. Låt oro mig ej väcka
och ingen nöd förskräcka,
när jag nu somnar in;
men dina änglar blive
när mig och hädandrive
vad som kan störa vilan min.
8. Vad jag i dag har syndat,
av världens flärd förblindad,
o Gud, förlåt mig det.
I Jesu namn jag beder
att du mig alltid leder
på livets väg, i Jesu fjät.
9. Giv att jag icke saknar
i morgon, när jag vaknar,
din milda allmaktshand,
som mig i alla dagar
beskyddar, och ledsagar
omsider in i livets land.
Paul Gerhardt (1653). Spegel (1686).

543 (W 443).

1. Var nu redo, själ och tunga,
o mitt hjärta, redo var
att tillbedja och lovsjunga

Gud, min Gud, min himlafar,
att av honom jag så väl
skyddad är till kropp och själ,
att jag, i hans hägnad tagen,
ock framlevat denna dagen.

2. Lov och pris jag vill hembära
dig, barmhärtighetens Gud,
för all tröst av nådens lära,
för allt ljus av lagens bud.
Pris ske dig för dagligt bröd,
kraft i möda, hjälp i nöd,
lättnad i min dags bekymmer,
vila när dess 'afton skymmer.
3. Pris ske dig. Ja, evigt store,
gode Gud, uti ditt namn
sig min sista suck förlöre,
då jag somnar i din famn.
I din nåd och ditt försvar,
Herre, nu jag en och var,
vän och ovän, mig och alla,
vill av hjärtat anbefalla.
4. Herre, hela riket akta,
led vår konung i ditt ljus,
dina änglar sänd att vakta
hans regering och hans hus.
Var hans tröst uti all sorg,
i all nöd hans fasta borg.
Styr hans råd med dinom Ande,
styrk hans makt till vattn och lande.
5. Högste Gud, ack värdes höra
vad ditt barn nu bedit har.
Jesu, din förtjänst kan göra
att jag får ett nådigt svar.
Helge And, jag beder dig,
värdes mana gott för mig.
Ja jag tror det skall så hända,
ty vill jag med a men ända.

*J. Rist (1652). Spegel (1695).
Dahl (1807).*

544 (NPs 648).

1. O Kriste, du som ljuset är,
dig kan ej mörker bliva när;
vi skåda upp i tron till dig,
när solens ljus fördöljer sig.
2. Till tröst för alla är du satt;
beskydda oss i denna natt,
att vi i dig må hava ro
och i din hägnad trygga bo.

3. När våra ögon sluta sig,
låt själen njuta frid i dig;
ditt ljus oss alltid lyse så,
att vi i synd ej sova må.
4. Du frälste oss från synd och skuld
med korsets död, o Jesu huld.
Du vorden är vår själatröst:
så hjälp dem som du återlöst.
5. Gud, Fader, Son och Ande, bliv
* oss alltid när, och nåd oss giv.
Den heliga Treenighet
ske pris och lov i evighet.

*Latinsk psalm fr. 600-talet. W. Meuselén (1526).
Olaus Petri (1536).*

545 (NPs 649).

1. Nu dagens sol i glans och prakt
jag sett gå ned till vila.
Men du, min själ, med bönens makt
må än mot höjden ila.
Till himlens port min gång
jag under lov och sång
nu ställa må i längtan stor
att bo där Herren Jesus bor.
2. I klara stjärnor Herren satt
att vakta himlarunden,
I bringen ljus i dunkel natt
och glans åt aftonstunden.
Men tusen gånger mer
än glans som ögat ser
är Jesus, himlens stjärna klar,
som gör Guds sanning uppenbar.
3. Här nere natten råder nu,
till sömn sig allt begiver;
där uppe vakar likväl du,
som aldrig tröttad bliver.
På mig, o Herre kär,
ditt öga riktat är,
och därför troget natt och dag
för dig i anden vake jag.
4. När nu till vilans bädd jag går,
jag i ditt skydd får vara.
Till värn i nattens mörker står
kring mig din änglaskara.
Jag rädes ingen nöd
och ej den bråda död,
ty hör jag dig, min Herre, till,
du mig till glädje väcka vill.

5. Så länge livets pulsar slå,
må dig min kärlek famna.
Till dig min andes krafter trå,
hos dig i tron att hamna.
Till dig jag ser med hopp,
när åter jag står opp;
jag är och bliver evigt din.
O Jesu, Jesu, du är min.

Chr. Sriver (o. 1671). Ekkund (1911).

546 (NPs 651).

Luk. 24: 29.

1. Bliv kvar hos mig; se dagens slut
är när.
Bliv kvar, o Herre, snart är natten
här.
Då allting annat sviker och bedrar,
du ende trogne tröstare, bliv kvar.
2. Som drömmar fly, så ila våra år.
All jordens glädje likt en fläkt
förgår.
Allt hastar hän mot sin förvand-
ling snar.
Du är densamme, bliv du hos mig
kvar.
3. Ej blott en blick, ett ord jag be-
der om.
Nej, såsom fordom du till Emmaus
kom
och sorgsna bröders tunga börda
bar,
kom, ej att gästa blott; bliv hos
mig kvar.
4. Du ensam kan betvinga mörkrets
hot
och giva styrka att stå frestarn
mot.
Var stund din närhet jag av nö-
den har;
i köld, i sol bliv, Herre, hos mig
kvar.
5. Som späd jag lades i din kärleks
famn
och blev välsignad i ditt dyra
namn.
Du mig ej lämnat, fast på villors
stig
jag ofta svek dig; o bliv kvar hos
mig.

6. Ej fruktar jag, då du är när i nåd.
Då viker smärtan, aldrig fattas råd,
av gravens fasa ej ett spår är kvar,
och döden mist sin udd, när dig
jag har.
7. Ditt kors skall skina för min blick,
när sist
jag somnar in, o Herre Jesu Krist.
Då viker natten, morgon bräcker
klar.
I liv, i död bliv, Herre, hos mig
kvar.

H. F. Lyte (1847). O. Mannström (1920).

547 (NPs 653).

På söndagens afton.

1. Nu vilans dag förflutit,
då åter vi ha njutit,
o Jesu huld, din vård.
Du livets väg oss visat,
med livets bröd oss spiset
uti din helga tempelgård.
2. Ack giv oss nåd att gömma
ditt ord och aldrig glömma
vad du i ordet lärt.
Hjälp oss därvid förbliva
och helt vårt hjärta giva
åt dig, som oss all nåd beskärt.
3. Ditt rike värdes främja,
giv endräkt, frid och sämja,
o Gud, omkring ditt ord.
Giv din betryckta kyrka
nytt ljus och liv och styrka,
och hjälp i nåd din svaga hjord.
4. När dagen från oss ilar,
giv att vårt hjärta vilar
vid dig i stilla tro.
För synd och nöd oss skydda;
sist låt oss i din hydda
få smaka evig sabbatsro.

L. J. Nyblom (1911).

548.

1. Till natt det åter lider,
och solen från oss skrider.
Jag sluter mina händer
och till min Gud mig vänder.

2. O Herre, du som varit
min tröst den dag som farit,
låt mig din nåd förnimma
också i nattens timma.
3. För Jesu blod, som flutit,
tillgiv vad jag har brutit,
att ej min skuld mig gnager
och sömnens frid förtager.
4. När mina sinnen alla
i vila sammanfalla,
då låt din änglaskara
min vakt och hägnad vara.
5. Mig själv och vad i livet
mig kärt av dig är givet
jag ger liksom tillbaka
åt dig att övervaka.
6. O Gud, min bön jag slutar
och mot din nåd mig lutar;
ej finnes ro i världen
som på den huvudgården.

Runeberg (1857).

549 (E 654).

Psalt. 113: 3.

1. Den dag du gav oss, Gud, är gången,
och mörker sänkes kring oss ned.
Ditt lov steg upp i morgonsången,
ditt lov skall signa nattens fred.
2. När jorden sig i rymden vänder
och ljuset går från trakt till trakt,
ditt lov väcks upp i nya länder;
din kyrka håller troget vakt.
3. Den sol som oss till vila viger
för bröder tänder arbetsdag.
Ur andra hjärtan bönen stiger
om kraft att vandra i din lag.
4. Pris vare dig, som jordens bana
igenom öde rymder sträckt,
och som av jordens folk vill dana
en enda helig mänskosläkt.

*J. Eüerton (1870). Eklund (1912).
Beskow (1936).*

550 (E 655).

1. I döpelsens bad har du tvätt mig ren
och lovat en Fader mig vara,
bevarat mig ömt som en ögonsten
och skyddat i mångfaldig fara.

Din trofasta kärlek lovsjunger jag
nu;

ja vare högtlovad i evighet du,
min Gud och min Frälsare käre.

2. Förlåt vad jag syndat i denna dag,
för Jesu, min Frälsares, pina.
Din Helige Ande mig sänd, att jag
dig städs har för ögonen mina,
att tacksam för allt vad du givit
åt mig
jag aldrig med uppsåt må bryta
mot dig,
min Gud och min Frälsare käre.
3. En gång för ditt ansikte skall jag
stå,
ack lär mig det städse betänka.
Ja lär mig i bönen dig söka så,
mig så i ditt väsen försänka,
att stadig i tron på ditt frälsare-
namn
jag lever i dig och får dö i din
famn,
min Gud och min Frälsare käre.

Th. Wallerius (tr. 1901). Bearb. (1936).

551.

1. Somnar jag in med blicken fäst
på stjärnornas strålande skara,
drömmer jag stundom min själ är
gäst
hos Gud i hans himlar klara.
Evige Gud, hos dig är bäst
för sorgsna själar att vara.
2. Milt är ditt öga och djupt dess sken,
famnar i kärlek världen.
Trött är min själ; i din famn så len
lyft den, o Gud, och bär den.
Lyft den till dig, och söv den sen
stilla till ro på färden.
3. Söv den i sömn på den färd som går
fram genom dödsrikets dalar,
där det isande mörkret rår.
Du som vart kval hugsvalar,
väck den sedan till ljuvlig vår
i dina ljusa salar.

J. Tegengren (före 1919).

552.

1. En dag har gått: ett purpurstänk
på kvällens sky förbrinner.
Lyft vingen, o min själ, och tänk
på dag som kväll ej hinner.
Min andakt, Faderns hjärta sök;
stig som osynlig offerrök
bland vildängsblom
i sommarnattens helgedom.
2. Nu hör jag stegen av en vän,
en själens vän, som nalkas.
O Herre Krist, besök mig än
i natt som daggstänkt svalkas.
Kom närmare, kom fram till mig
och stilla uppenbara dig.
Min själ är tom,
men längtar till din rikedom.
3. Väl tunga tankar plågat mig;
i natt dock brister kedjan,
ty Kristus uppenbar sig,
och allt blir ljus tillbedjan,
och nattens drömmar bli till sång
om all den sol som Gud en gång
skall giva dem
som längta här till ljusets hem.

O. Arbman (1926).

553 (E 657).

Ett, Jesu, än påminner jag:
var du min trogna följeslag;
på alla vägar skydda.
I mörker var mitt klara ljus,
i fattigdom mitt rika hus,
i storm min lugna hydda.
Var min stav
till min grav,
spis och föda,
ro i möda,
allt i alla.
Sist min själ till himlen kalla.

J. Possieth (1709). Bearb.

554.

1. Mitt liv rinner bort som var fattig
dag;
o vad gav du mig livet till?
Jag vet ju din vilja, jag känner
din lag,
och gör icke själv det jag vill.

Allt rör sig omkring mig så svindlande fort,
jag har intet att hålla mig vid.
Och nära står döden, en vidöppen port.
Gud, giv mig tid!

2. Man flyter ju bort, och man släutas ut,
man har intet att kämpa för.
En dag blott om sänder, och livet är slut,
och ingen vet om, att man dör.
Martyrerna skänkte du smärtornas bål
i segrarnas flammande tid.
Jag längtar var dag till en kamp och ett mål.
Gud, giv mig strid!

3. Jag vet, jag är bara en enkel man under himmelens höga tak.
Så lär mig att tjäna så stilla jag kan
den heliga kärlekens sak.
Jag själv är ju intet, snart vissnar jag ner,
och din kraft är så famnande vid.
Så tag mig som korn i din åker, ej mer.
Gud, giv mig frid!

Bengt E. Nyström (1985).

555.

1. I ändlöshetens ocean,
kringflammade av eldens skrud,
framila solarna sin ban
och lova evighetens Gud.
Av dig, o Herre, sin gestalt,
sin gräns, sitt vissa mål de ha,
och dig de bringa tusenfalt
sitt brusande halleluja.

2. Och där mitt öga blott ser natt,
jag vet, i millioners tal
du andra stjärnefacklor satt
att lysa i din tempelsal.
Och ännu där omätlig längd
för varje fjärrglas satt en damm,
där ljunga väl i tallös mängd
änyo solsystemer fram.

3. Jag hisnar inför denna syn,
min tanke svindlar på sin led,
och som en skjuten örn ur skyn
den, arm och vingbräckt, faller ned.
I detta omätbara loft,
som överspannar varje rum,
vad är väl jag? En handfull stoft.
Vad är mitt liv? En böljas skum.

4. Som arkens duva nu jag flyr
från ändlöshetens vidder skyggt.
En hamn jag vet, dithän jag styr,
där kan mitt hjärta vila tryggt:
då solar slockna och vår jord
en gång av sin förvandling nås,
av nådens bud, av löftets ord
skall dock en bokstav ej förgås.

5. Så höjer jag, o Herre kär,
på nytt mitt huvud glatt och fritt.
Jag känner genom allt som är
ett fadershjärta slå mot mitt.
Ditt ord, det är min fasta grund
i svallet av ett strandlöst hav,
det lysa skall i dödens stund
ditt barn, igenom natt och grav.

G. Thorsell (1920).

556 (W 444).

Vid aftonklämtningen.

1. Min vilotimma ljuder
en gång den sista gång
och mig i jorden bjuder
en bädd så kall och trång.
Dock den mig ej förskräcker:
så sött jag sover där,
tills Herrens röst mig väcker,
då ingen natt mer är.

2. Men Herre Gud, bevara
min själ till evig tid
för syndasömnens fara,
för världens falska frid.
Här hjälp mig att fullkomna
mitt värv med tro och hopp;
sen kan i ro jag somna
och stå med glädje opp.

Franzén (1814).

557 (NPs 652).*Vid helgsmålsringningen.*

1. Det ringer till vila, och veckan
går ut,
Guds sabbat sig nalkar, och mödan
har slut.
Tack, evige Fader, för hälsa och
frid
och nådenes gåvor i nödenes tid.
2. Du varit mitt stöd i mitt anletes
svett,
min börda du lättat, mitt bord du
berett,
och om i min blindhet jag knotat
ibland,
du tog dock ej från mig din skyd-
dande hand.
3. Förlåt mina brister, och giv att
alltmer
din nåd jag förnimmer, din san-
ning jag ser;
ack öppna mig ögonen, Gud, för
ditt ord,
som bliver, då himlen förgås med
vår jord.
4. Det ordet skall vara min tröst och
mitt ljus;
i morgon det ljuder ännu i ditt hus.
Jag dit med de fromma så gärna
då vill,
och själen hon längtar och trängtar
därtill.
5. Lär mig då besinna mitt eviga väl,
upplys du mitt sinne, upplyft du
min själ
från levernets oro och sorg och
besvär
till dig och till det som evinner-
ligt är.
6. Det dröjer ej länge, så är det förbi
med färden i världen och tingen
däri.
Vad bleve då av mig, om, Herre,
ej du
mig vore barmhärtig och nådig
ännu?

7. Ty vill jag till målet så vandra
min stig,
att synden ej skiljer mitt hjärta
från dig.
Mitt salighetsverk så förena jag
skall
med trohet och flit i mitt jordiska
kall.
8. Till detta beslut att ej glömma
ditt bud
välsigna min gudstjänst i morgon,
o Gud.
När åter jag börjar min veckas
besvär,
ett steg jag då närmare himme-
len är.

*Wallin (Järvsö 1838). Bearb.**Morgon och afton.***558** (W 416).

1. Lov, pris och ära vare dig,
o Gud, att från det höga
du vakar dag och natt på mig
med nådigt fadersöga.
2. Giv mig din Ande, att jag må,
till gagn för mig och andra,
med trohet dina vägar gå
och i din fruktan vandra.
3. Giv nåd och lycka, ro och frid
åt överhet och rike.
Från våra hyddor hungerstid
och pest och tvedräkt vike.
4. Släkt, vänner, deras, mitt förråd
vill jag dig anbefalla.
Slut ock min ovän i din nåd,
du gode Far för alla.
5. Må i mitt kall och i mitt bo
jag nöjd och tålig vara,
din sanning och ditt löfte tro
och fåfäng omsorg spara.
6. Ett saligt avsked mig förlän,
o Gud, av denna världen,
när jag en gång skall fara hän
den dyra, sista färden.

7. Min bön du värdes denna gång
inför din tron upptaga,
låt dig min hjärtans suck och sång
i Jesu namn behaga.

M. Brunnerus (1684). Wallin (1814).

559 (W 417).

1. När jag om morgonen uppstår,
om aftonen till vila går,
till dig, o Gud, mitt öga ser,
till dig mitt rörda hjärta ber.
2. O Jesu, vid din nåd försann
jag trygg och säker vila kan:
din Ande visst bevara skall
min själ från kval, min fot från fall.
3. Ditt blod, som rann från korset ned,
det ger mitt hjärta tröst och fred.
Jag somne eller vakne opp,
är du min tröst, mitt enda hopp.
4. Din ängel håller om mig vakt;
ty fruktar jag ej dödens makt.
I fröjd och nöd du vårdar mig,
ty med- och motgång är från dig.
5. Evad jag lever eller dör,
med liv och själ jag dig tillhör.
Min arma själ betror jag dig:
upptag den, Herre, mildelig.

*Tysk förf. (o. 1682). H. Ausius (o. 1641).
Svedberg (1694). Wallin (1816).*

560 (W 419).

1. Jag lever och upphöjer
min själ igen till dig,
o Gud, vars vård jag röjer
i allt som omger mig:
i dagens nya ljus,
i lugnet kring mitt läger,
i allt vad kärt jag äger
oskadat i mitt hus.
2. Lov ske ditt ord i tiden,
som bjöd att ljuset är.
Lov ske dig ock för friden
som natten till oss bär.
Hur ljuvt att i dess famn
mitt trötta huvud gömma
och dagens sorger glömma
och somna i ditt namn!

3. Hur sällt att åter träda
förnyad på din jord
och åt din sol mig gläda
och tänka på ditt ord
och gå med hälsans fröjd
till mina pliktens övning,
beredd till kamp och prövning,
och med min lott förnöjd!

4. Ej blott att kroppen stärka
du gav oss vilan, Gud.
Den bör ock hos oss verka
ny håg för dina bud.
Om på min gårdagsstig
jag ser med blygd tillbaka,
hjälp mig i dag att vaka
mer troget över mig.
5. Hjälp mig, att jag ej kränker
min nästas minsta rätt,
ej talar eller tänker
på lastarenas sätt;
att jag för stundens ro
ej spiller samvetsfriden,
ej håglös dräper tiden,
men gör mitt kall med tro.
6. Kanhända snart jag saknar
den tid du nu mig ger:
jag lägges ner, och vaknar
till jordens dag ej mer.
O Jesu, giv mig då
den frid som du blott giver,
till dess den dagen bliver,
som ej skall nedergå.

Franzén (1813).

561 (E 656).

1. I Jesu namn jag börjar dagen,
som Gud av nåd förlänat mig.
I Jesu namn från synden tvagen
jag tackar honom innerlig.
När natt sig sänker kring mitt bo,
i Jesu namn jag går till ro.
2. I Jesu namn jag gläds åt livet,
åt allt jag finner rätt och skönt,
åt allt som mig av Gud är givet,
åt kärlek som mitt hjärta rönt:
i Jesu namn förnimmer jag
i allt Guds verk hans välbehag.

3. I Jesu namn jag ofta njutit
stor glädje i Guds tempelgård.
Vid nattvardsbordet han mig slutit
in i sin ömma herdevård.
Jag räds ej gravens tysta hamn:
jag viges där i Jesu namn.

4. I Jesu namn jag uppstår åter.
Som liljan gror i jordens vår
och ren och skär sin kalk upplåter,
när sommarsol på himlen står,
så får jag vakna glad och nöjd
i Jesu namn, till salig fröjd.

Ester Andersson (1984). Bearb.

562.

1. Som sådden förnimmer Guds väl-
behag
i fattig och stenig mull,
så prisa din Gud, du min kropp,
i dag
för vägens och bördornas skull.
För kraften och viljan, för stegets
svikt,
för klara och stränga bud,
för jordisk gärning och jordisk
plikt
jag tackar dig, himlarnas Gud.
2. Den kommer så stilla, din vilodag,
med frid och med helig ro.
Ditt krav är så stort och min kraft
så svag.
Så lär mig, o Herre, att tro,
att helga mitt verk åt din kärleks
sak
och glömma mitt eget liv.
Den bördas tyngd som gör ryggen
rak,
du skördarnas Herre, mig giv.
3. O led mig med enkla och trygga ord
var dag i ditt rike in,
och lär mig att minnas att denna
jord,
och icke blott himlen, är din,
att här skall det provas, som värde
fått,

allt efter din stränghets lag;
men mät mig, o Gud, med din mild-
hets mått
en gång på uppståndelsens dag.

Bengt E. Nyström (1986).

563.

Jes. 50: 4.

1. Han väcker var morgon mitt öra,
ej trött i sitt väktarekall.
Han väcker mig upp till att höra
det ord som mig vägleda skall.
Ej finnes en stämma på jorden,
som är för mig kärare vorden
än denna min Frälsares röst.
2. Han vet att var timme på dagen
skall frestaren lägga försåt.
Han vet huru lätt jag blir dragen
långt bort på den villande stråt.
Så kan han ej svika sin vana
att troget var morgon mig mana
att lyssna till sanningens ord.
3. Ej mäktar jag vandra allena
en dagsled, hur kort den än är,
ty krafterna äro så klena,
och tungt är det korset jag bär.
Men han som har krafter för andra,
min Frälsare, med mig vill vandra
från morgon till afton, var dag.
4. Så väckes var morgon mitt öra
av Frälsarens ljuvliga röst,
som bjuder mig uppmärksamt höra
vad han har att säga till tröst,
till maning och varning och tuktan,
att Gud jag må tjäna med fruktan,
med kärlek, med tro och med hopp.
5. Hur saligt att sitta och höra
helt stilla vid Mästarens fot
och ej hava annat att göra
än törstande taga emot!
O lär mig allt djupare dricka
ur Skrifternas källa och blicka
var dag och var stund upp till dig.

K. Glerup (1918).

G. UNGA OCH GAMLA.

1. Barn.

564 (NPs 619: 1).

Gud, som haver barnen kär,
se till mig, som liten är;
vart jag mig i världen vänder,
står min lycka i Guds händer.
Lycken kommer, lyckan går,
den Gud älskar lyckan får.

Gammal svensk bön för små barn (tr. 1780).

565 (NPs 622).

1. Tryggare kan ingen vara
än Guds lilla barnaskara:
stjärnan ej på himlafästet,
fågeln ej i kända nästet.
2. Herren sina trogna vårdar
uti Sions helga gårdar;
över dem han sig förbarmar,
bär dem uppå fadersarmar.
3. Ingen nöd och ingen lycka
skall utur hans hand dem rycka.
Han, vår vän för andra vänner,
sina barns bekymmer känner.
4. Gläd dig då, du lilla skara:
Jakobs Gud skall dig bevara.
För hans vilja måste alla
fiender till jorden falla.
5. Vad han tar och vad han giver,
samme Fader han dock bliver,
och hans mål är blott det ena:
barnets sanna väl allena.

Lina Sandell-Berg (1859).

566 (W 342).

1. O Gud, som ej de spädas röst för-
aktar,
hjälp ock att jag med barnslig lit
betraktar
att du min Gud och Fader vara vill,
som jag med allt i bön får komma
till.
2. Du kallat mig av nåd till detta
livet;
min kropp, min själ och allt av dig
är givet.
Ja ännu det som mycket mera är:
i dopet du mig tvagit ren och skär.

3. Giv att jag städs min vandring så
anställer,
att ungdomsfel och odygd mig ej
fäller.
Jag icke själv min in- och utgång
vet;
ty led mig du uti all menlöshet.
4. Vad nyttigt är, giv, Gud, jag det
må lära,
beflita mig därtill om dygd och ära,
min ungdomstid ej nöta fåfängt
bort.
Det läras bör är drygt, men tiden
kort.
5. Föräldrar är jag skyldig barnslig
lydnad
och heder: det skall lända mig till
prydna,
när troget de mig lära dygd och
tukt,
därav jag får med åldern mycken
frukt.
6. Bevara mig, o Gud, för ont exempel,
att ej förstörs den Helge Andes
tempel;
ont sällskap som förgift lär mig
att sky,
falsk lära och de ondas seder fly.
7. Styrk mig, att jag alltmera må
tilltaga
uti allt gott och städse dig behaga,
förkovra mig i visdom och i nåd
och aldrig gå från dina helga råd.
8. Min levnad vill jag dig, min Gud,
befalla
och dag från dag om bistånd dig
åkalla,
att jag må väl fullända livets lopp,
behålla tron samt kärlek och gott
hopp.

Svedberg (1804).

567 (E 503).

1. Jag lyfter ögat mot himmelen
och knäpper hop mina händer.
Till dig, o Gud, som är barnens vän,
min häg och tanke jag vänder.

2. Glatt är att prisa och tacka dig,
och gärna vill jag det göra.
Jag vet det visst, att du ser på mig
och ej försmår att mig höra.
3. Tack för allt gott du mig ständigt
ger
att känna, älska och äga.
Tack, gode Fader, för mycket mer
än jag kan nämna och säga.
4. Jag är en planta uti din gård,
för evigheten uppdragen.
Jag var knappt till, när i faders-
vård
av dig jag redan var tagen.
5. Så håll utöver mig än din hand,
o Fader förutan like,
och låt mig växa för livets land,
som är ditt himmelska rike.
Runeberg (1857).

568 (NPs 619: 2—6).

1. Gode Fader, i din vård
tag oss här i denna gård:
far, att han får kraft att sträva;
gode Gud, att mor får leva.
Gud, som haver barnen kär,
hjälp ock den som liten är.
2. Alla hem där mor är död,
alla barn som lida nöd,
seglare på stormigt vatten,
vandrare i mörka natten,
käre, gode Fader vår,
trösta den som sorgsen går.
3. Fader, som i himlen bor,
hjälp du dem som glömt sin mor,
alla fattiga och stora,
som sin barnasjäl förlora.
För dem hem från villsam stig,
att bli barn och små hos dig.
4. Alla gamla tag vid hand,
led dem till ditt ljusa land
genom livets nöd och vimmel.
Blinda, som ej se din himmel
eller jordens sommarskrud,
låt dem se dig själv, o Gud.

5. Tack, att ingen ensam går,
som din fadersarm ej når.
Tack, att dina milda händer
sträckas över folk och länder.
Tack för att du hjälper visst.
Tack, vår Gud, för Jesus Krist.

Siri Dahlquist (1911).

569.

1. Herre, du har skapat allt
som är i världen vida.
Åar och älvar har du befallt
att brusa och glittrande glida,
2. trädet att växa, molnet att gå,
myran att sträva med sitt strå,
lärkan att sommardagen lång
rymderna fylla med sin sång.
3. Allt som är vill tjäna dig,
du Konung utan like.
Ett jag dig beder: Giv också mig
att växa till tjänst i ditt rike.

A. Frostenson (1984).

570.

1. När Jesusbarnet låg en gång
på krubbans halm, vid änglars sång,
då tände Gud i himlens hus
den första julens stora ljus.
2. I granen tända vi nu snart
små ljus, som skina varmt och klart.
Och alla barnens tankar gå
till barnet där på krubbans strå.
3. Det växte upp och blev en man,
så god och vis, så stark och sann,
som ingen förr på jorden var,
och ingen sedan varit har.
4. Och därför lyser än för oss
hans stjärnas underbara bloss.
Var gång vi följa glatt hans ord,
det lyser bättre för vår jord.
5. Välkommen hit i jul igen,
du som blev barnens store vän.
Kom, följ oss alltid på vår stig,
och lär oss att bli lika dig.

Jeanna Oterdahl (1909).

571 (NPs 623).

1. Gläns över sjö och strand,
stjärna ur fjärran,
du som i Österland
tändes av Herran.
Stjärnan från Betlehem
leder ej bort, men hem.
Barnen och herdarna
följa dig gärna,
:,: strålände stjärna. :,:
2. Natt över Judaland,
natt över Sion.
Borta vid västerrand
slocknar Orion.
Herden som sover trött,
barnet som slumrar sött
vakna vid underbar
korus av röster,
skåda en härligt klar
stjärna i öster;
3. gånga från lamm och hem,
sökande Eden:
stjärnan från Betlehem
visar dem leden,
fram genom hindrande
jordiska fångsel
:,: hän till det glindrande
lustgårdens stängsel. :,:
4. Armar där sträckas dem,
läppar där viska,
viska och räckas dem,
ljuva och friska:
»Stjärnan från Betlehem
leder ej bort, men hem.»
Barnen och herdarna
följa dig gärna,
:,: strålände stjärna. :,:

Viktor Rydberg (1881).

572.

Matt. 2: 1—12.

1. Härlig är den himmel blå.
Det är skönt att se uppå,
hur de gyllne stjärnor blinka
och med stilla skimmer vinka
oss från jorden upp till Gud.
2. Det var mitt i julenatt.
Andra stjärnor glimma matt,
men med ens på himlens båga

synes en i klarhet låga
som en sol bland stjärnor små.

3. Denna stjärna, ljus och blid,
som går upp i midnattstid,
bådar att i Juda rike
föds en konung utan like.
Så var sagt från forna dar.
4. Vise män av Österland
drogo genom öknens sand,
att den Kungen känna lära,
att den Kungen offer bära,
som var född i samma stund.
5. Så han fanns i Davids hem,
i det lilla Betlehem.
Ingen prakt var där att finna,
men där satt en fattig kvinna
med ett nyfött barn i famn.
6. Stjärnan troget följde de,
tills de fingo Kristus se.
Ock för oss går upp en stjärna;
om vi henne följa gärna,
komma vi till Jesus Krist.
7. Denna stjärna, mild och ljus,
strålar fram i Herrens hus.
Det är Herrens ord det klara,
som han låtit uppenbara
att oss lysa på vår väg.
8. Ständigt före oss hon går.
Må vi följa hennes spår.
Upp till himlen hon oss leder,
där i fröjd vi falla neder
för vår Herre Jesus Krist.

Grundtvig (1815). S. Cavallén (1882).

573 (E 629).

1. I öster stiger solen opp
och sprider guld på sky.
Hon stiger över bergets topp,
bestrålar stad och by.
2. Hon kommer från den fagra kust
där paradiset låg.
Hon ger de gamla liv och lust
och fröjdar barnens häg.
3. Hon hälsar oss ännu så skönt
från Edens morgon klar,
där livets träd stod evigt grönt,
där livets källa var.

4. Hon hälsar oss från livets hem,
där upp en stjärna rann,
gudsljuset över Betlehem,
som för de vise brann.
5. Och stjärnorna, de buga sig,
när österns sol går opp,
den sol som oförlikelig
har bådat världens hopp.
6. Du solars sol från Betlehem,
hav tack och lov och pris
för varje glimt från ljusets hem
och från ditt paradys.

Ingemann (1887). Eklund (1912). Bearb.

574.

1. När änglar sjöngo lov och pris,
Guds lov och pris,
kom livets träd från paradys.
Halleluja! Halleluja!
2. Det kom till oss i mörkret ned,
i mörkret ned.
Det städs blir jul kring livets träd.
Halleluja! Halleluja!
3. Det kom till oss i öde land,
i öde land,
dess stam sköt upp ur ökensand.
Halleluja! Halleluja!
4. Och trädet bar en blomma röd,
en blomma röd,
till läkedom för all vår nöd.
Halleluja! Halleluja!
5. Så fager frukt åt oss det bjöd,
åt oss det bjöd,
från krubbans frid till kors och död.
Halleluja! Halleluja!
6. Se, trädet står i stjärneljus,
i stjärneljus,
ty det når in i himlens hus.
Halleluja! Halleluja!
7. Vårt ljus, det släckes här en gång,
det släckes en gång;
i himlens jul det tänds vid sång.
Halleluja! Halleluja!
8. Kring livets träd vi samlas där,
vi samlas där,
och sjunga med i änglars här.
Halleluja! Halleluja!

9. Vi sjunga då Guds lov och pris,
Guds lov och pris,
kring livets träd i paradys.
Halleluja! Halleluja!

B. Stypelen (1926). Beskow (1936).

2. Ungdom.

575 (W 349).

1. O min Gud, vad härlig dager
strålar på den ynglings stig,
som av dig sin styrka tager
och sin glädje har i dig,
som sig håller till din lag,
och förnöjd med ditt behag
går att livets plikter sköta,
går att livets öden möta.
2. Hjälp mig, Gud, att sådan bliver
min förhoppning och min skörd.
Ack, om du ej styrka giver,
är jag svag och lätt förförd.
Styrk mig, led mig, att jag må
rätt min kallelse förstå
och mitt värde ej förspilla
på begärens flärd och villa.
3. Om jag stapplat, mig benåda,
mig förlåt för Jesu skull.
Om jag stapplar än i våda,
stöd mig lika nådefull,
och din Andes kraft mig giv,
att, o Gud, mitt hela liv
helgas dig och fosterbygden,
nyttan, sanningen och dygden.

Wallin (1816).

576 (NPs 624).

1. Gud, i mina unga dagar
lär mig alltid tjäna dig,
göra det som dig behagar,
städse gå på livets stig.
Lär mig bygga all min ro
på din nåd och Kristi tro,
så att vad mig än må hända
intet mig från dig kan vända.
2. Huru skall jag kunna löna
moders kärlek, faders vård,
all den huldhet jag fått röna
i min barndoms trygga gård?
Men dock mycket mera än,

Fader uti himmelen,
du mig älskat, du mig hägnat
och med dina gåvor fägnat.

3. Därför jag, o Gud, dig beder:
Lär mig främst att älska dig.
Giv ock nåd att jag bereder
fröjd åt dem som älska mig.
Att mitt hem och fosterland
jag med vilja, håg och hand
troget och med fröjd må tjäna,
därtill, Herre, nåd förläna.

4. Som den unga björk i skogen
växer friskt i sommarregn,
låt mig växa, ren och trogen,
i ditt hulda fadershägn.
Och när stormar skaka mig,
låt mig fäste ha i dig
och mig hålla vid det ena:
att dig älska, frukta, tjäna.

5. Intet givs så ljuvt i världen,
som du är, o Herre kär;
skulle jag väl älska flärden,
då av dig jag älskad är?
Re'n i livets morgonstund
tog du mig i ditt förbund.
Skulle jag dig övergiva,
som mitt allt har velat bliva?

6. Låt mig aldrig dig förglömma
och i världen vilse gå,
giv att jag ditt ord må gömma
och din vilja göra må.
Låt ej världens hot och hån
draga mig ifrån din Son
och min barndoms tro förstöra.
Herre Gud, mig värdes höra.

Finländsk förf. (1869). Bearb. (1911).

577 (NPs 502).

1. O du som ser, o du som vet
vart stackars väsens hemlighet,
som också vet, långt mer än jag,
mitt väsens natt och dag:
tag allt jag äger i din hand,
bränn slagget med din renhets brand,
och låt mig leva i ditt land,
min Fader och min Gud.

2. Om än den väg som för till dig
är smärtornas och dödens stig,
så lär mig vilja, Gud, ändå
den tunga vägen gå.
Den gång du viskade ditt: »Bliv»,
du ville mening i mitt liv.
Din mening i mitt väsen skriv,
min Fader och min Gud.

Jeanna Oterdahl (1910).

578 (E 513).

1. Du som har kommit till vår jord
och gått de ungas väg,
giv oss, o Segrare, ditt ord,
och oss din sanning säg.
2. Din sak det är: på kallets stig
du ensam leda kan.
Sann visdom finnes blott hos dig,
som mörkret övervann.
3. Den som din vilja gärna gör
får mening i sitt liv;
sitt mål han ser, din röst han hör.
Vår man, vår hövding bliv.
4. Väck kärlek till de höga ting,
gör oss i tron till män;
och vackla vi, i slutna ring
oss för till kamp igen.
5. Hos dig vi leva bröders liv.
Din kärlek är dess lag.
Ditt namn åt oss till lösen giv
för varje arbetsdag.

*L. F. Benson (1894). Eklund (1934).
E. Åkesson (1934).*

579.

1. Ring in gudstjänsttid.
Hjärta och hand,
tanke och tunga,
folket, vårt land,
gamla och unga,
gärning och kall
Gud skola dyrka.
Världen all
blive Guds kyrka.
Glöm misströstan, min själ,
vet, oss Gud ej försmår.
Sörj, o folk, för ditt väl,
ring in gudstjänstår.

2. Sjung in arbetsid.
Släktenas rad
räcker oss handen,
kämpen som bad,
skald rörd av anden.
Mödornas blod,
arbetets tunga
kräva sitt mod:
tro gör oss unga.
Heliga minnenas här
tecknar i dunklet spår.
Framåt vår lösen är.
Sjung in arbetsår.
3. Bed in hjärtefrid.
Bröder, i dag,
medan vi vandra,
vare vår lag:
hjälpa varandra.
Oförrätt gjord
hjärtat belastar,
nåden förspord
tyngden avkastar.
Glöm det tillrygga, min själ.
Herre, o var oss blid,
se i din hand är vårt väl.
Bedjom in evig frid.

Nathan Söderblom (1910).

580.

1. Fram, fram, kristmän, korsmän!
Kommen är drabbningens dag.
Svärden, smidda i Herrens låga,
svingen, Gud till behag.
Kristman, korsman får ej vika,
aldrig sin Herre och Konung svika.
Faller än natten med bitande frost,
troget han står på sin post.
2. Fram, fram, kristmän, korsmän!
Vågsam är kampen för Gud.
Hånet hatfullt mot höjden stiger,
högre psalmernas ljud.
Kristman, se de vilseförda,
se dem som böjas av trälldomens
börda.
Korsman, gå främst i den heliga
strid.
Bjud dem den eviga frid.
3. Fram, fram, kristmän, korsmän!
Fören på fjällkrönet opp
dem som böjas av vardagsmödan.

Örnstarkt stige vårt hopp.
Kristman, hör ditt namn, det sköna.
Låt alla kämpande själar röna
var du har funnit ditt svingande
svärd,
vapnet mot frestande värld.

4. Fram, fram, kristmän, korsmän!
Värnen på riddarevis
alla sviktande, alla arma,
Gud till ära och pris.
Var ditt riddarlöfte trogen,
alltid till striderna redobogen.
Varder dig kampdagen kvalmig och
lång,
styrk dig vid källans språng.
5. Fram, fram, kristmän, korsmän!
Sköld får ej höljas av damm.
Kristus kröner var modig kämpe;
han är hövdingen: fram!
Skönt är ungdoms glädje smaka,
skönare är att i riddarvaka
bedja och se huru natten flyr
sist för Guds morgon, som gryr.

O. Arbmän (1915).

581 (E 514).

1. Du unga vakt, stig upp med fröjd
mot livets solbelysta höjd.
Av Herren tag
ditt riddarslag,
i from tillbedjan böjd.
Gå fram med Gud och Andens svärd
emot allt ont i denna värld.
Försvara här
vad kärast är:
Guds hus och hemmets härd.
Lägg aldrig dina vapen ned.
En ovän finns i egna led:
vår veklighet,
vår själviskhet;
med den slut aldrig fred.
2. O Gud, vår Gud, vad under stort
med trogna fäder förr du gjort,
hur mörkrets makt
du nederlagt,
är runt kring världen sport.
Se ljus vid ljus en vinterkväll
från sunnanhav till nordanfjäll:

så livets ord
 på vardagsbord
 må lysa i vårt tjäll.
 I korsets tecken segra vi,
 ty Kristus gör vår ande fri;
 vi genom strid
 gå fram till frid.
 O Herre, stå oss bi.

Paul Nilsson (1934).

582.

1. Steniga ödeländer
 vänta på järnet som bänder,
 vänta på plogens blänkande bill.
 Fader, se här mina händer:
 bruka dem hur du vill.
2. Blodet brinner och bankar.
 Lustarnas rykande dankar
 fladdra och flämta tidigt och sent.
 Fader, se här mina tankar:
 hjälp mig att tänka rent.
3. Fläckad är själens lilja.
 Mycket, mycket vill skilja
 Kristi betvingande kärlek från min.
 Fader, se här min vilja:
 böj den in under din.
4. Synden vill sveda och svärta.
 Bitter är ångerns smärta
 över min halvhet och dubbelhet.
 Fader, se här mitt hjärta:
 hela och helga det.

N. Bolander (1935).

583.

1. Jag blickar mot kommande dagar:
 de nalkas mig mörka och tunga.
 Jag vet, efter eviga lagar
 vi åldras och vissna, vi unga.
2. Jag blickar mot kommande dagar:
 dock kan jag ej sörja och gråta;
 mig sker blott som Herren behagar,
 han löser allt levandes gåta.
3. Min synd han mig nådigt förlåter,
 han bär mig i livet och döden.
 Jag söves, och uppväcks åter
 vid livskällans spelande flöden.

4. O Herre, slut ömt dina armar
 kring mig och kring dem jag har
 kära.
 Hur världen än lockar och larmar,
 är du oss förunderligt nära.

O. Hallberg (1908).

584.

1. Låt mig leva, låt mig verka
 stark och vaken, glad och fri.
 Låt mig vara rymdens lärka,
 låt mig skogens psalmsång bli,
 stumma tankars melodi.
2. Låt mig andras bördor lyfta,
 låt mig stråla, låt mig ge
 öppen famn åt dem som snyfta,
 öppen famn åt dem som le,
 lika varm för fröjd och ve.
3. Låt mig tacka, låt mig bedja
 till mitt sista andedrag.
 Låt mig knyta livets kedja
 till ditt liv var nyfödd dag.
 Fader, därtill föddes jag.

Jeanna Oterdahl (1915).

585.

1. Öden mörkna, öden glimma,
 oviss är var dygnets timma;
 glädjetårar, sorgegråt
 i vår levnad följas åt.
2. Ingen klokskap leder färden,
 ingen människa i världen
 kan den vägen räkna ut,
 som oss för till saligt slut.
3. Det blir dag för själens öga,
 då Gud ser mig från det höga.
 Han allena tänder ljus
 för min fot och i mitt hus.
4. Du som sitter i din himmel
 ovan jordens ve och vimmel,
 kan jag hoppas mig du ser,
 hör vad arma hjärtat ber?
5. Barnets gråt ju modern väcker,
 om än sömnen sinnet släcker.
 Gud, som vakar natt och dag,
 hör var själens flämtning svag.

6. Kristus vittnar från det höga
att oss ser en Faders öga.
Han oss trofast söker än,
himlens Son och jordens Vän.
7. Tag min ro i dina händer,
du som ro och oro sänder;
du min framtid känner bäst.
Hos mig själv är jag en gäst.
8. Lätta jordelivets dimma,
giv vår släkt en solig timma,
giv besked och klara bud,
du vår ledare och Gud.

M. Björkquist (1935).

Idrott.

586.

1 Kor. 9: 24—27.

1. Du, o Gud, är livets källa,
rik och ren och underbar.
Ur dess djup de flöden välla,
varav allt sitt ursprung har.
Vi ditt lov ur hjärtan unga
jublande nu vilja sjunga.
2. Kraften som i allt pulserar
brusar i vårt eget blod.
Herre, du som allt regerar,
led oss med din Ande god.
Tänd den tro som oss kan bära.
Låt oss leva till din ära.
3. Herre, giv vår längtan lyftning,
gör vår vilja fast som stål.
Hög är idrottslekens syftning,
stort och manande dess mål.
Hårt må plikten, vänskapsbandet
knyta oss till laget, landet.
4. Vare livet en arena
för en storsint kämpalek.
Fosträ oss att tappert tjäna
utan vacklan eller svek.
Må vi icke snålt oss spara,
men till offer redo vara.
5. Då vi följa spjutets bana,
tecknad snabbt mot himlens rund,
evighetens närhet ana
vi en andlöst tyst sekund.
Men dess flykt oss även minner
om hur snabbt vår tid försvinner.

6. Snart förvissnar segerkransen.
In i ålderns sena dar
dröjer skimret, tävlingsglansen,
ännu ljusst i minnet kvar.
Kristus sist de trogna giver
segerkransen som förbliver.

A. Frostenson (1936).

3. Alderdom.

587 (W 359).

1. Mig dagen flyr, och åldern ögat
skymmer,
min kraft är tänd av år och av be-
kymmer.
Mång barndomsvän sin vila funnit
har;
jag ensam snart på jorden vandrar
kvar.
2. Du lät mig, trött, o Fader, vilan
smaka;
jag vilse gick, du förde mig till-
baka;
jag hungrade, jag var vid sorgset
mod:
du mättade, du tröstade så god.
3. Nu önskar jag, om det min Gud be-
hagar,
att sluta få de mörka årens dagar
och lägga ned mitt huvud uti ro
på gravens bädd, mitt sista, lugna bo.
4. Långt bättre är en enda dag hos
Herran
än tusen år i denna öken fjärran;
dess morgonsol med längtan bidar
jag:
dock ske ej mitt, men, Fader, ditt
behag.

P. A. Sondén (1813).

588 (W 360).

1. Jag haver en gång varit ung;
nu är jag gammal vorden.
Min kropp sig böjer, trött och tung,
till allas moder, jorden;
och själen längtar till det land
där Herden på en fredad strand
församlar spridda hjorden.

2. Bland långa rön av ljuvt och lett
min hjässa grå är bliven;
men aldrig jag den fromme sett
av Herren övergiven.
I nödens som i glädjens dag
han är förnöjd med Guds behag
och på hans händer skriven.
3. Jag släkten fly och komma såg
och vän från vänner vika
och rik och fattig, hög och låg
i graven varda lika,
men Herrens nåd, var morgon ny,
för dem som komma, dem som fly,
sitt löfte aldrig svika.
4. Nu mätt av år och tacksamt rörd
jag ser min tid förliden;
mitt huvud, vitnande till skörd,
bebådar andetiden.
Farväl, I sorger och besvär!
I lärden mig hur ljuvt det är
att äntligt hinna friden.
5. Hur ljuvt att från en tid och värld
som mig ej mer behaga
få reda till min hädanfärd
och till mitt land hemdraga!
Snart reser jag i Jesu namn,
och mig i forna vänners famn
Guds änglar snart ledsaga.
6. Med Simeon jag far i frid
och mig till ro begiver,
lik kärven som i rättan tid
från marken införd bliver.
Mig, Jesu, med det hoppet gläd,
att bland din skörd, din goda säd,
du mig ett rum ock giver.

Wallén (1818).

589 (NPs 630).

1. Ensam lämnad här i världen,
står jag utan huld och tröst,
utan stöd på levnadsfärden,
ensam under livets höst.
Dock allena jag ej är;
nej, i dig, o Jesu kär,
har jag vännen som ej sviker,
ej ifrån min hydda viker.
2. Lär mig då att ensam vara,
Herre Jesu Krist, med dig.
Hjälp att tomma tankars skara
mellan oss ej tränger sig.
Hjärtats öra öppet gör,
att din herderöst jag hör.
Låt din Ande till mig tala,
stärka mig och mig hugsvala.
3. I min ensamhet jag hinner
tänka på förgångna år.
Ack, jag då med smärta finner
brist och skuld och samvetssår.
Tag emot mig, Jesu god,
rena mig uti ditt blod,
du som vill ur synden frälsa,
giva själen frid och hälsa.
4. I min ensamhet jag tänker
på allt gott i flydda dar,
i din kärlek mig försänker,
som så rikt jag njutit har.
Tack för livets orden ord,
tack för nådens dyra bord.
Oförskylld är all din gåva;
därför vill min själ dig lova.
5. Fast min fot ej mer har styrka
att till templet bära mig,
Herre, i din helga kyrka
jag i anden möter dig.
Jag med dem som samlas där
än i tron förenad är,
och i bönen för dem alla
vill jag dem åt dig befalla.
6. Låt min ensamhet mig lända
till välsignelse och frid;
låt mig ej till skada vända
ensamhetens nådetid,
ej med missmod, tvivel, knot
synda dig, min Gud, emot.
Jesu, må ditt kors mig lära
enslighetens kors att bära.
7. När till sist en gång jag stiger
ned i dödens mörka flod
och min tunga maktlös tiger,
var du hos mig, Herde god.
Stöd mig med din starka hand.
Herre, på den andra strand,
i din frälsta helgonskara,
skall ej mer jag ensam vara.

G. T. Lundblad (1914). Eklund (1914).

590 (E 540).

1. Som guldets halt i elden prövas,
du luttra vill, o Gud, min själ.
Om hälsans gåva mig berövas,
du vill dock visst mitt sanna väl.
Men skänk mig kraft att härda ut,
till dess min prøvotid är slut.
2. O du som sagt: »Jag är densamme
allt intill eder ålderdom»,
mig led, mig bär, tills jag är framme
och står i Livets helgedom.
Ack giv mig tålmod och tro,
min barndoms värn, min ålders ro.

Paul Nilsson (1984). Eklund (1984).

591 (E 542).

1. Solen sig till nedgång sänker,
kvällens skymningstimme nalkas,
daggen sina droppar stänker,
dagens kvalm och hetta svalkas.

Framför oss på helga bergen
skimrar mot oss fadershuset
skönt i aftonrodnadsfärgen,
och från harpor når oss bruset.

2. Bortom tidens dunkla vågor
fläkta fridens vindar stilla.
Där är svar på alla frågor,
inga tvivel där förvillla.
Dem som där i ljuset vandra
i sitt rådslut Gud inviger.
Från en klarhet till den andra
där den frie anden stiger.
3. Ljuvlig är Guds helgons vila,
deras ro i himlafriden.
Stunderna för dem ej ila
orofyllda som i tiden.
Evigt dock envar där tjänar,
mer och mer en Kristi like.
Salig den som Gud förlänar
detta liv i himlens rike.

A. F. Runstedt (1984).

H. DE YTTERSTA TINGEN.

1. Livets förgänglighet och evig-
hetens allvar.

592 (W 7).

Psalt. 90.

1. Oändlige, o du vars hand
från släkt till släkt, från land till
land
all världen hägnad giver,
förrn jorden folk och skördar bar,
förrn bergen voro till, du var,
och evigt du förbliver.
Men jordens barn, men stoftets son
knappt fröjdas får av livets lån,
när honom genast åter
till stoft du varda låter.
2. För dig, o Herre, tusen år
likt dagen som gick fram i går,
likt nattens väkt försvinna;
och våra dagar som en dröm,
som vindens fläkt, som böljans ström
bortila och förrinna.
Om morgonen slår blomman ut,

men vissnar före dagens slut;
och hennes like vorden
är människan på jorden.

3. Vi hava det förskyllt, o Gud,
vi hava mot ditt ord och bud
med våra fäder brutit.
Se därför är vår tid så kort,
och hastigt, som ett ljud dör bort,
är mänskans liv förflutet.
Ja hennes högsta vandring går
till sjutti eller åtti år,
bland arbete och möda,
och stannar hos de döda.
4. Så snart är det med oss förbi,
så snart, så fort som flöge vi,
till dödens land vi fara.
O må vi märka tidens flykt
och tänka på vår ändalykt,
att vi må visa vara.
Men du, som ej av skiften vet,
densamme är i evighet.
Du hörde fädrens böner;
du bönhör deras söner.

5. Behåll oss, Herre, vid det hopp
att du vår levnads dunkla lopp
till ljusets hem ledsagar.
Vårt hjärta gläd, vår ande stärk,
och främja våra händers verk
i alla våra dagar.
Giv oss och våra barn din nåd
och var med oss i råd och dåd.
Lär oss beredda vara
var stund att hädanfara.

Wallin (1814).

593 (W 448).

Psalt. 39.

1. Gud, lär mig dock besinna
hur snart mitt liv förgår.
Liksom en ström förrinna
dess dagar och dess år.
Om flera eller färre
ät mig du mätte ut,
de likna dock, o Herre,
en flyktad dröm till slut.
2. Si, jordens släkter falla
som stoft till jorden ner:
hur äro de dock alla
en skugga och ej mer!
De fika, de arbeta,
betänka ej sitt fall;
de samla och ej veta
ho det anamma skall.
3. Varvid kan jag mig trygga?
På dig förtröstar jag
och lägger glad till rygga
min väg för varje dag.
En gäst lik mina fäder
jag föres vid din hand
och gränsen snart beträder
till mina fäders land.

Wallin (1818).

594 (W 449).

1. Snart döden skall det öga sluta,
som länge sorgens tårar göt;
snart skall mitt stoft sin vila njuta
och frid i jordens lugna sköt.
2. Men i den stund då dödens smärta
mig omger med sin ryslighet,
o då gör kännbar för mitt hjärta,
Allfader, din barmhärtighet.

3. När rösten, skälvande och bruten,
åkallar, Skapare, ditt namn,
o sträck mot mig i dödsminuten
din hulda, faderliga famn.

O. Wolff (1787). Anna Maria Lenngren (1797).

595 (W 450).

1. Aek att i synd vi slumra bort
ett liv, så viktigt och så kort,
och glömma för ett timligt väl
att samla skatter för vår själ.
2. Betänk då vad din frid tillhör:
o mänska, bed och bättring gör.
I dag du kallas av din Gud;
härnäst dig kallar dödens bud.
3. Då upphör makt och rikedom:
du måste fram för Herrens dom.
All världen där, o syndaträl,
ej frälsa kan din arma själ.
4. Väl den som följer Jesu röst
och haver i hans ord sin tröst,
till hans förtjänst sin tro och lit,
och övar dygd med kristligt nit.
5. Ej jordisk sorg hans sällhet stör:
han lever nöjd, och lugn han dör,
förvissad att i Jesu namn
få slutas i sin Faders famn.
6. O Jesu, du som med din död
har frälsat mig från evig nöd,
giv att beredd och glad jag må
min sista stund till mötes gå.
7. I tro och dygder mig bered,
och i din Andes ljus mig led,
att jag fullborda kan mitt lopp
med samvetsfrid och saligt hopp.
8. För döden jag ej fruktan bär,
när jag med dig förenad är:
med glädje, när du kallar mig,
min frälsta själ skall gå till dig.

O. G. Cassel (1814).

596 (W 451).

1. Mina levnadstimmar stupa
mot det stilla målet ner:
i det tysta, mörka, djupa
sjunka de allt mer och mer.

- Dagen som i skymning skrider
går för mig ej upp igen:
Herre, bliv mig när: det lider
snart, ack snart till aftonen.
2. Snart från allt vad livet äger
går jag bort, att kall och stum
sova på mitt trånga läger
i mitt låga vilorum.
Över mig den gamla lagen
ljuder snart vid mullens fall:
Mänska, du av jord är tagen,
och till jord du varda skall.
3. Är jag färdig, är jag mogen?
Har jag under dagens tid
verkat tålig, from och trogen
för den goda nattens frid?
Har jag, när mitt hjärta brister,
något stöd för hoppet kvar,
någon tillflykt, när jag mister
allt vad här min glädje var?
4. Ack, i jordens stilla sköte
multnar blott en vansklig kropp;
anden kallas till ditt möte
bävande ur gruset opp.
Han skall för din domstol ställas,
att vid evighetens dag
prövas, dömas, vedergällas
efter helighetens lag.
5. Domare, jag är ej färdig
att för dina blickar stå.
Fader, nåd! Jag är ej värdig
att de sällas krona få.
Ofta fångslad utav världen
har jag glömt mitt sanna väl:
lyckan, lustarna och flärden
hava rätt uti min själ.
6. O jag finner, o jag känner
huru arm och svag jag är.
Ära, nöjen, skatter, vänner,
allt mig övergiver här.
Sköra vänskap som jag knutit!
Usla skatter som jag ökt!
Tomma nöjen som jag njutit!
Falska ära som jag sökt!
7. Gud, miskunda dig, jag beder
som ett villat barn sin far:
ryck mig ej i graven neder
uti mina halva dar.
- Slut mig ej i dödens fjättra,
innan döden blir min vän.
Jag har mycket att förbättra,
mycket att begråta än.
8. Men förgäves jag begråter
mina dyra, flydda år:
tiden kallas icke åter,
skulden ensam återstår.
Nej, till korsets fot jag dignar:
Herre, styrk min svaga tro.
Jag behöver och välsignar
nådens kraft till hjärtats ro.
9. O jag känner, o jag finner
huru stor din kärlek är:
nåd i Jesu blod jag vinner,
frid hans Ande till mig bär.
O så vill jag troget göra,
tåligt lida vad du bjöd,
och dig älska, dig tillhöra,
gode Gud, i liv och död.
10. Du som ser vad jag besluter,
du som vet vad jag förmår
och min suckan ej förskjuter
och mitt löfte ej försmår,
du skall ej min vanmakt döma,
men min viljas redlighet,
och vid ångerns tårar glömma
mina bristers myckenhet.
11. Nu, o Gud, för dina lagar
jag mig böjer trygg och nöjd:
vill du skifta mina dagar
än åt livets kval och fröjd
eller snart min ande skilja
ifrån stoftets tunga band,
gode Fader, ske din vilja.
Jag mig lämnar i din hand.

Wallin (1809).

597 (W 454).

1. I levernets bekymmer sänkt
du ser ej huru oförtänt
din dag till skymning skrider.
Du tror dig säker, stark och vis,
du jagar efter jordens pris
och om dess torvor strider.
O människa, o människa,
till aftonen det lider.

2. Och när du strävar här som bäst,
så nalkas en ej bjuden gäst:
vi honom döden kalla.
Då bryts den säkres överdåd,
den vise månede sakna råd,
den starke måste falla.
O människa, o människa,
han nalkas dig och alla.
3. »Bestyr», han ropar, »om ditt hus:
du måste dö, och solens ljus
för dig ej mer sig tänder.
Farväl åt hela världen säg:
du måste vandra nu den väg
där du ej återvänder.
O människa, o människa,
befall dig Gud i händer.»
4. Då skall ock du av världens prakt,
dess rikdom, ära, lust och makt
förnimma hela flården.
I evighetens öppna port
det frågas blott hur du har gjort
och levat här i världen.
O människa, o människa,
betänk den dyra färden.
5. En port är vid, en väg är bred:
den bär i avgrundsdjupet ned,
och många där försvinna.
En port är trång, en väg är smal:
den bär till himlens fröjdesal,
men få den vägen finna.
O människa, o människa,
ditt val i tid besinna.
6. Så vaka nu var stund och bed,
med tro och kärlek dig bered
i frid att hädanfara.
De arma fød, de nakna kläd,
de svaga stärk, de sorgsna gläd,
och så din tro förklara.
O människa, o människa,
du inför Gud skall svara.
7. Och när du fullgjort detta allt
med redlig håg, som Gud befallt,
så säg med ödmjukt sinne:
Jag är, o Gud, min Frälsare,
blott en onyttig tjänare,
men nåd på rätten vinne.
O Jesu Krist, o Jesu Krist,
för din skull nåd jag finne.

*Laurentius Petri Gothus (1572)?
Bearb. av Wallin (1816).*

598 (W 455).

1. Allt vad vi på jorden äga,
det är allt förgänglighet:
allt vad här vi älska plåga
är dock blott fåfänglighet.
Som en ström vår tid förrinner,
som en dröm vårt liv försvinner;
men på denna vansklighet
följer själens evighet.
2. Såsom månens nya dager
tändes, växer, fyller sig,
åter skiftesvis avtager
och försvinner slutelig,
alltså är ock all vår handel
en ostadig växelvandel.
Världens lycka ävenså
lika litet plår bestå.
3. Sol och stjärnor, luft och väder,
jorden, tiden, växter, djur,
allt om en förvandling kväder:
bräcklig är alltings natur.
Frost och regn samt köld och hetta
stadigt i sin växling streta;
koppa, järn och hårda sten
av förändring lida men.
4. Ack vad kan oss nyttigt vara
denna världens stora gods?
Kan det skydda från livsfara?
Kan det göra glad till mods?
Nej, den värld så skön vi finna
skall med all sin lust försvinna;
ja hon gör i hjärtat kval,
giver sorger utan tal.
5. Ve den som här evigt bliver
skadd och sårad till sin själ
och ej synden från sig driver,
utan är dess arma träl,
sig därmed från Gudi vänder,
ger sin själ i satans händer:
ack var finns så riker man
som den igenlösa kan?
6. Allt vad vi här älska månede
svinner, när vi tänkat minst;
gör oss alltså sorg och vånede
den förmenta världens vinst.
Men den världslig lust föraktar,
himmelriket eftertraktar,
han är rik och väl förnöjd,
har i Gud en evig fröjd.

7. Ty låt oss nu städs besinna
denna värld's ostadighet,
att här intet är att vinna:
allt är idel vansklighet.
Våra kroppar döden trycker
och i mörka graven rycker;
själen haver här ej ro,
måste bort, när minst vi tro.

8. O min Jesu, lär mig bliva
from och viser, så att jag
må besinna, aktning giva
huru allting dag från dag
tager av och sig borthastar;
och när döden mig kullkastar,
tag mig till dig, Herre kär,
där en stadig glädje är.

Brask (1682). Wallin (1816).

599 (W 391).

1. En jämmerlig och usel ting
är livet och tar snarligt slut.
Dödsängeln svävar allt omkring
och över världen ropar ut:
Fåfänglighet!
Förgänglighet!
2. Allt som på jorden anda har
till jorden faller för hans glav,
och sorgen ensam lever kvar
att rista på den vida grav:
Fåfänglighet!
Förgänglighet!
3. En stark ej tröste på sin makt,
och på sin visdom ej en vis.
Vad är dock lycka, fröjd och prakt
och jordagods och mänskopris?
Fåfänglighet!
Förgänglighet!
4. När samma jord man famna ser
en dagakarls och konungs ben,
vad säger mindre eller mer
en mullhög eller marmorsten?
Fåfänglighet!
Förgänglighet!
5. Si, den som nyss på maktens höjd
av böjda skaror dyrkan fått,
för dödens makt själv nederböjd,
bevittnar stum all världens lott:
Fåfänglighet!
Förgänglighet!

6. O människor, människor, frukten Gud,
som ensam evig spira bär.
Hans löften bliva och hans bud;
allt annat under solen är
fåfänglighet,
förgänglighet.

Wallin (1816).

600 (W 467).

1. Herre Gud, för dig jag klagar:
vad mig kväljer natt och dag,
vad min kropp och själ försvagar
är en fruktan för din lag,
mot vars bud jag ständigt gått,
tills jag fyllt mitt syndamått.
Ty vill mig förtvivlan stjalpa:
Herre, värdes du mig hjälpa.
2. Alla mina fel och synder
jag nu på mitt samvet bär.
Jag har varit ganska blinder
i allt det som heligt är,
och följt alltid onda råd
med förmäta överdåd.
Jag har alla budord brutit
och din Andes nåd förskjutit.
3. Nu vill därför döden grymma
för din dom framstamma mig.
Ack vart skall jag undanrymma?
Ack vart skall jag fly för dig?
Ty en ondska som är stor
i mitt eget hjärta bor.
Fåfängt jag mig då fördöljer,
när mitt straff mig städse följer.
4. Dag från dag är jag bedrövad,
vet ej mer av någon lust.
All min fröjd är mig berövad,
allt mitt tal är suck och pust.
Hela världen är mig trång,
och var timme är mig lång.
Jag kan ej med nöje leva
och vill dock mot döden sträva.
5. Ofta tycker jag mig höra:
Syndare, vart har du gått?
Städse ekar i mitt öra:
Kom och svara för ditt brott.
Allt vad nånsin skapat är
vittnesbörd emot mig bär,
att det Gud har täckts mig läna
har mig måst till synden tjäna.

6. Dygden har jag platt försummat,
laster har jag lärt med flit.
Var jag något ont förnummit,
har jag gärna hastat dit.
Herrens ord har jag försmått,
i hans hus ovilligt gått,
men ont sällskap helst behagat
och allt gott ur hägen slagit.
7. Kroppen ryser, hjärtat skälver,
när jag tänker däruppå,
ropande till bergen: Välver
över mig, att jag kan få
hastig ände, ty jag vet
ingen råd och säkerhet:
ack var skall jag usle bliva,
när Gud vill mig övergiva?
8. Men ho lærer dig så klaga?
Själ, var tar du sådant tal?
Skall dig samvetsmasken gnaga,
skall du känna syndens kval
och ej märka någon tröst,
att du dyrt är återlöst
av Guds Son, som än dig kallar
och i tid till bot befaller?
9. Satan vill mig så bedraga,
att jag Jesus glömma skall,
vill mig nu vid handen taga,
rycka med mig i sitt fall.
Förr har han mig synda lärt
och i säkerhet besnärt.
Nu vill han förtvivlan lära
och allt hopp om nåd avskära.
10. Nej, när jag mig själv anklagar
och bekänner all min brott,
gör jag det min Gud behagar,
fast det länder mig till spott.
Men förnekar jag min skuld,
bliver Gud mig icke huld.
Vill jag synden kunnig göra,
skall han ej åklagarn höra.
11. Medan samvetet nu vakar
och ser alla mina fel,
Gud min ånger icke vrakar,
ty jag har i honom del.
Är jag en förlorad son
samt mitt släktes harm och hån,
är Gud Fader dock så blider,
att han i sitt hus mig lider.
12. Döden gör mig icke häpen,
ändock han är faselig,
ty han är av Kristus dräpen
och kan icke skada mig.
Domen fruktar jag väl stort,
efter jag har illa gjort,
men den trösten jag ej glömmar,
att min Broder Jesus dömer.
13. Jesu blod min synd avplanar,
därmed har han allt försont.
Än allt gott för mig han manar,
att jag nådigt varder skont.
Jag en säker tillflykt får
i hans helga, djupa sår.
Ej jag vill på bergen kalla,
att de över mig må falla.
14. Märk det, du som detta hörer,
ty det är mitt testament:
ack, om det ditt hjärta rörer
vad mig nu är skett och hänt,
fly då synden, bed och tro,
och sök själens rätta ro.
Jesus hjälper utur nöden
uti livet och i döden.

Lasse Johanson (Lucidor) (tr. 1885).

601 (W 489).

1. Kom, jordens barn, eho du är,
din bortgång att besinna.
Den kropp som ligger livlös här
må dig därom påminna.
I graven, dit han gått förut,
kanhända inom årets slut
man också dig skall finna.
2. Betänk dig då, betänk i tid
den dyra sista dagen,
och med ditt samvete sök frid,
förrän av döden slagen
du blandas skall med jordens grus
och är från dagens blida ljus
i mörkrets boning dragen.
3. Yvs ej att vara frisk och ung:
ej döden räknar åren.
Hur mången, fast av ålder tung,
har sett sin son på bären!
Ja undanfly ej någon kan:
vem Herren vill, den kallar han,
också i ungdomsvåren.

4. Lär då att nyttja tiden rätt:
det själens frälsning gäller.
Du vet ej stund, ej rum, ej sätt,
som döden för dig ställer.
Beställ då tidigt om ditt hus.
Vem vet? Med denna dagens ljus
kanhända han dig faller.

5. Ack sök i bättring och i tro
från denna dag att finna
i Jesu nåd din högsta ro;
och vill du livet vinna,
låt varje steg, var timme dig
uppå din korta vandringsstig
din dödlighet påminna.

6. O Gud, låt städs min hädanfärd
för mina tankar sväva,
på det att jag mot synd och värld
må kraftigt kunna sträva;
ja lär mig dö, förrän jag dör,
så skall, när han jag skiljas bör,
jag ej för döden bäva.

*G. W. Sacer (1685). J. von Düben (1725).
Psalmboksförslagen 1765, 1798. Dahl (1807).*

602 (NPs 654).

1. Jag är en gäst och främling
som mina fäder här,
mitt hem är ej på jorden,
nej, ovan skyn det är.
Däruppe bor min Fader
i härlighet och ljus;
där ville jag ock vara
uti min Faders hus.
Hem, hem, mitt kära hem,
ej finns en plats på jorden
så skön som du, mitt hem.

2. Däruppe bor min Jesus,
min Frälsare så huld,
som gick för mig i döden
och tog på sig min skuld.
Om glädjen blomsterströdde
vart steg jag här går fram,
jag skulle ändå längta
hem till Guds dyra Lamm.
Hem, hem, mitt kära hem,
ej finns en plats på jorden
så skön som du, mitt hem.

3. Hur jordens blommor dofta
av friskhet och behag,
och hur dess fåglar sjunga
den sköna sommardag,
hur vänner dyra, kära
så ljuvligt möta mig,
mitt hjärta ändå längtar,
o sköna hem, till dig.

Hem, hem, mitt kära hem,
ej finns en plats på jorden
så skön som du, mitt hem.

4. Ty här på denna jorden
är synden med i allt
och ger åt allt det sköna
en främmande gestalt.
Fast den ej kan fördöma,
sen själv fördömd den är,
den kan mig ännu plåga;
men så den skall ej där.
Hem, hem, mitt kära hem,
ej finns en plats på jorden
så skön som du, mitt hem.

5. Och snart, så ordet säger,
jag skall ock hinna dig;
min Jesus själv skall komma
och hämta mig till sig.
Då skall jag salig skåda
vad här jag trodde på
och till min Jesu ära
den gyllne harpan slå.
Hem, hem, mitt kära hem,
ej finns en plats på jorden
så skön som du, mitt hem.

Lina SandeU-Berg (1868).

2. Det kristna hoppet inför döden.

603 (W 452).

1. Jag går mot döden, var jag går.
Min väg bland dolda skiften
må löpa jämnad eller svår,
så bär den dock till griften.
Jag har ej annat val:
igenom fröjd och kval
min gång sig närmar till min bår.
Jag går mot döden, var jag går.
2. Jag går till himlen, var jag går,
om Jesus blott jag följer.
Min själ av honom kronan får,
då graven stoftet höljer.

Jag gör ett saligt val:
igenom dödens dal
min gång är trygg i Jesu spår.
Jag går till himlen, var jag går.

*Brorson (1784). Dansk bearb. (1798).
Wallin (1816).*

604 (W 458).

1. Du snöda värld, farväl;
till himlen far min själ.
Där vill hon hamnen hinna,
där söker hon att vinna
vad evigt månde vara,
ibland Guds helgon klara.
2. I himlen är min Vän:
dit längtar jag ock hän.
Han mig sitt hjärta giver
och hos mig trofast bliver;
han mig med glädje mättar
och alla sorger lättar.
3. Att himlens härlighet
är mig beredd, jag vet.
Det namn som mig är givet
är i Guds bok inskrivet.
Min fröjd skall där ej störas,
min lovsång evigt höras.
4. O himmels gyllne prakt,
du mer av Herrens makt
och av hans godhet lyser
och högre fågring hyser
än alla stjärnor klara.
När får jag dit uppfara?
5. O himmels lust så kär,
väl den vars lott du är!
Mitt bröst för dig blott lågar,
ej annat efterfrågar;
när dig en gång jag funnit,
så är allt ont försvunnet.
6. O himmels rikedom,
dig snarligt skynda, kom.
Mång ljuvlig, härlig gåva
mig Jesus där täcks lova,
mång skatter, sköna, stora,
dem jag ej skall förlora.
7. Far bort, o värld så svår:
min håg till himlen står,

det jordiskt är föraktar,
det himmelskt är avvaktar.
Farväl, o värld, med alla:
jag vill mig Gud befalla.

*Tysk förf. (1675). Svensk övers. 1678.
Wallin (1816).*

605 (W 459).

1. När jag uti min enslighet
hos mig väl eftertänker
vår usla världes fåfånglighet,
dess oro, våld och ränker,
från detta liv jag längtar då
och önskar till min Jesus gå,
som bättre lott mig skänker.
2. Här söka världens barn med makt
att jordens fröjd förlänga.
I vällust, välgång, prål och prakt
de om varann sig tränga.
Men över dem den hand är höjd,
som kan förkorta jordens fröjd
och himlens portar stänga.
3. Allt vad på världens fagra fält
för deras syn kan glimma
av döden varder nederfällt,
som strå i skördens timma;
och lyckans sol, som skimrar än,
går ner och går ej upp igen
ur gravens dystra dimma.
4. Men dem som efter Herren se
och taga sig till vara
för synds och satans retelse,
åt dem skall Gud förvara
en krona, prydd med härlighet,
en skrud, beredd av helighet,
i de utvaldas skara.
5. Fördenskull, Jesu, led du mig
städs med ditt ord det rena
i hopp och tro på jämnan stig,
och böj mig till det ena,
att jag för allt det jorden bär
dig väljer och dig håller kär
och dyrkar dig allena.
6. Till din förtjänst med tron jag flyr:
för mig du uppfyllt lagen.
Den synd som jag botfärdig skyr
blir i ditt blod avtvagen;

ty du har dragit all min last,
för mig på korset naglad fast,
bespottad, kvald och slagen.

7. Lär mig på denna stora nåd
mitt hopp, o Jesu, fästa.
Lär mig att vandra i ditt råd,
vänd allting till det bästa.
Min svaga tro giv större kraft,
giv kärlek, mer än jag har haft,
till Gud och till min nästa.
8. Så kan jag, när det täckes dig,
till mina fäder fara
och nöjd från världen skilja mig,
att evigt hos dig vara
och mättas av den salighet
som du berett av evighet
åt din utvalda skara.

9. Hjälp mig, min Jesu, styrk mitt
hopp,
håll mig fast vid din lära;
och när fullbordat är mitt lopp,
giv mig en evig ära.
Min själ uti ditt sköte tag,
min kropp också på domedag
oändlig fröjd förära.

E. Lindschöld (1688). Wallin (1814).

606 (W 461).

1. O hoppets dag, som klarnar opp
ur dödlighetens dimma,
du sänker till mitt vandringslopp
utav ditt ljus en strimma;
och brist och nöd
och sorg och död
fly bort som nattens skuggor.
2. Förgås må världen med sin prakt,
sin ära, lust och lycka,
dock skall från vansklighetens makt
de sina Herren rycka;
ty döden har
sin udd ej kvar
för Jesu återlösta.
3. Jag livets dag ej slöse bort
på tidens små bekymmer.
Allt skall dock lämnas innan kort,
när livets afton skymmer.
Mig följer blott
vad rätt och gott
i Kristi tro jag övat.

4. Så vill jag, innan det blir natt
och vilans bädd tillagas,
blott samla här åt mig den skatt
som ej från mig kan tagas,
blott söka här
det namn som är
i livets bok inskrivet.

5. Men Jesu, under dagens lopp
låt mig din nåd förnimma,
och kom till mig med saligt hopp
uti min aftontimma.
När mig du bliv.
Är du mitt liv,
blir döden ock min vinning.

Wallin (1819).

607 (W 469).

1. O Jesu Krist, sann Gud och man,
som dödens välde övervann
och frälste oss från syndens nöd,
när du led korsets bittra död,
ack, i min sista stund mig stärk
och på mitt hjärtas suckar märk.
2. När jag blir förd i mörkrets dal
och stadd i dödens kamp och kval,
ack, när ej tungan talar mer,
ej örat hör, ej ögat ser
och pulsen sakta tynar av,
med mig, o Jesu, miskund hav.
3. När mitt förnuft ej mer förstår
och mänskohjälp ej mer förslår,
så kom, o Herre Jesu, blid
och hjälp mig i min sista tid.
Förkorta, lindra mina kval,
och lys mig du i mörkrets dal.
4. All fruktan du ifrån mig driv
och med din Ande hos mig bliv.
Gör själen fri från jordens band
och mottag henne i din hand;
och kroppen låt i ostörd ro
sig vila få i gravens bo.
5. En glad uppståndelse mig giv,
och mitt försvar i domen bliv.
På mina synder icke tänk,
men för din död mig livet skänk,
som du mig lovat i ditt ord,
så blir jag frälst och saliggjord.

6. Du lovat har, o Jesu Krist,
att den vars hopp till dig är visst,
han skall i domen trygg bestå,
till livet genom döden gå
och fast han lider timlig nöd
dock frälsas från en evig död.
7. Ty skall, o Gud, din starka hand
befria mig från dödens band
och föra mig till himlens ro,
där jag med dig får salig bo
i helig fröjd evinnerlig:
därtill förhjälp mig nådelig.
8. Vi bedja dig av hjärtans grund:
Förlåt vår brist var dag och stund.
Hjälp oss med bön och vaksam akt
din stora dag och domens makt
förbida tryggt i Kristi tro
och föras sist till salig ro.

*P. Eber (1582). Petrus Johannis
Gothus (1572). Wallin (1816).*

608 (W 470).

1. Ack Jesu Krist, din nåd bete:
jag måste hädan skiljas.
Men när och huru det skall ske,
står i din nåd och vilja.
Ty stunden är mig obekant,
men du har henne tecknat grant
och mina dagar räknat.
2. Jag vill med ditt behag förnöjd
mig i din hand befalla.
I dig är all min lust och fröjd,
tills du mig hän vill kalla.
Jag tror ock visst att du allen
har mig från synden tvagit ren
och himmelsk fröjd förvärvat.
3. Ack giv att jag behålla får
förstånd och redigt sinne,
att jag, så länge hjärtat slår,
må hava dig i minne
och på min säng i levand tro
må somna in i godan ro
och själen dig befalla.
4. Men skulle döden träffa mig
på främmand ort och ställe,
i vattunöd, pest eller krig,
och vad det annars gälle,

- så ske, o Gud, ditt visa råd,
men låt mig vederfaras nåd,
att jag må saligt somna.
5. Och om jag än i svaghet min
din godhet ej kan vörda,
så undandrag ej handen din,
men lätta du min börda,
att hjärtat lindrigt brista må
och som ett ljus utslockna få,
när stunden må infalla.
6. Dock vill jag intet lära dig
och intet föreskriva,
men till dig alltid hålla mig
och vid ditt löfte bliva.
Jag tror att du, som livet är,
mig menar bäst, evart det bär,
och i vad död jag kommer.
7. Jag ger mig därför i din hand
vid hälsa och besinning.
Du är mitt liv; upptag min and,
och döden är min vinning.
Jag tror att du på domedag
uppväcker mig till ditt behag
och livets krona skänker.

*B. Ringwaldt (1586). Svensk övers. 1684.
Bearb. (1936).*

609 (W 471).

1. O Jesu, när jag hädan skall
och andan min uppgiva,
o då är prövotiden all:
hos dig får jag då bliva.
Min kropp här såddes dödlig,
men skall stå upp odödlig,
i härlighet förklarad.
2. Jag kläder av förgänglighet,
blir lös av syndabandet,
ikläder mig stor salighet
uti det goda landet,
där livets krona för mig står,
den jag av Herrens hand då får
och jag har efterlängtat.
3. Jag kommer av ett brusand hav
på rätta glädjestranden;
min kropp, han lägges ned i grav,
men Gud upptager anden.
Ur mörker kommer jag till ljus,
från armod till Guds rika hus,
från oro till god vila.

4. Min hydda, som här fallen är,
skall Herren där upprätta.
Ett paradys Gud mig beskär,
ett evigt liv för detta.
Min ögon öppnas, varda klar,
jag liv i döden funnit har:
så har all sorg en ände.
5. Ty detta liv är idel död,
man må det liv ej nämna;
men all dess jämmer, brist och nöd
vid gravens brädd vi lämna.
Ju längre jag här leva får,
dess närmre jag till graven går,
min dödsstund äntligt nalkas.
6. O usla liv, o bräcklighet,
ho dig kan rätt betrakta,
han må din lust och härlighet
ej synnerligen akta.
Men döden är nu ingen död,
en gång till livet från all nöd,
förlossning av elände.
7. O död, du är de fromma god
och bitter för de vrånga.
Åt de betryckta ger du mod,
men stolta slår du många;
och fattigdom får evigt nog,
men allt vad girigheten tog
den måste evigt mista.
8. Kom, Jesu, du min Frälserman,
kom, för mig till det livet
som på din Faders högra hand
de troгна varder givet.
Låt mig fullborda så mitt lopp,
att själen tages till dig opp,
till de utvaldas skara.

M. G. de la Gardie (1694)†

610 (W 473).

1. Nu vill jag bryta opp, nu vill jag
hädanfara
och komma till det land där mig är
gott att vara.
Jag kämpat länge nog med brister
och besvär;
nu längtar jag till ro, och Gud mig
ro beskär.
2. Jag svåra slagen var, jag låg i nöd
och smärta,

- jag hade, o min Gud, bekymmer i
mitt hjärta;
men du mig helat har, din tröst har
glatt min själ.
Nu är jag lugn och nöjd; nu, Herre,
är mig väl.
3. Jag ser hur nådefullt, hur vist du
mig ledsagar,
jag ser vad jag ej såg i livets glädje-
dagar:
hur korsets väg, o Gud, till himmel-
riket bär
och allting bliver gott för dem dig
hava kär.
4. Min högtidsdag går in: allt är så
tyst och stilla.
Farväl, o värld, jag vill på dig ej
tiden spilla.
Mitt hjärta redo är, min själ för-
bidar dig;
o min Förlossare, du är ej långt från
mig.
5. Hur ljuvligt vid din hand jag efter
korta kvalen
förs genom dödens hem till ljusa
bröllopssalen!
Du känner vägen bäst förbi den
mörka ort:
ett steg ännu, och så jag är vid him-
lens port.

Wallin (1816).

611 (W 474).

1. Älskar barnet modersfamnen,
strävar dagakarl'n till ro,
bräckta skeppet in i hamnen,
vandringsmannen till sitt bo:
ack hur ljuvt, o död, ditt sköte,
där jag, sövd från kval och strid,
vaknar till en evig frid!
2. O vem må förnöjd ej vara
att med Simeon i frid
till det goda landet fara
från en svår och farlig tid,
från en svag, fördärvad hydda,
från en ond och fåfäng värld,
full av ränker, våld och flärd.
3. Men om dig, min Gud, behagar
i ditt kärleksfulla råd

att förlänga mina dagar,
lär mig nyttja rätt din nåd.
Om jag snart skall skiljas hädan,
ack, i dag beredd mig gör,
att i dig jag saligt dör.

4. Mig botfärdig gör och trogen,
Jesu, i mitt vandringslopp.
När jag är för himlen mogen,
tag min ande till dig opp
att hos dig få hemma vara
och dig där förklarad se,
Gud, min Gud, min Frälsare.

*J. Kahl (1745). Psalmbocksförel. 1765.
Dahl (1807). Wallin (1818).*

612 (W 476).

1. I världen är jag blott en gäst,
mitt liv som skuggan farit;
det haver, då det var som bäst,
blott sorg och möda varit.
Men målet syns, och innan kort
jag vandrar nöjd den vägen bort,
där ingen vänder åter.
2. Ej mer lik en förlorad son
jag drivs kring fjärran länder:
min själ, som längtar härifrån,
till Fadern glad hemvänder.
Han möter mig så kärleksfull,
benådar mig för Jesu skull,
och fröjd det blir i himlen.
3. Min själ går fri ur dödens dal,
där bojan man begraver;
i himlen bland de trognas tal
umgängelse hon haver.
Säll den som är i Herrens hand,
säll den som hem till fridens land
från livets stormar hunnit.

Wallin (1812, 1814).

613 (W 477).

1. Jag längtar av allt hjärta
att saligt skiljas hän
från all min nöd och smärta
och bli hos Gud, min vän.
Jag önskar hädanfara
från sorger, flärd och brist
och evigt, evigt vara
hos dig, o Jesu Krist.
2. Du som dig velat giva
i döden ut för mig,

att livet skulle bliva
min arvedel hos dig,
för dig jag lägger neder
min börda och min stav
och sista bönen beder,
förrän jag somnar av.

3. Förlåt vad jag har brutit,
o Jesu, var mig huld,
och med det blod du gjutit
utplåna syndens skuld.
Styrk, Herre, själv den svaga,
gör striden lätt och kort,
och trösta dem som klaga,
då jag från dem går bort.
4. Fort eller sent från världen
vi vandra en och var:
säll den som sista färden
med tro och kärlek far.
Säll den som hoppet äger
i undergivet bröst
och vänner kring sitt läger,
som tala frid och tröst.
5. Gud signe eder alla
som här i tårar stån.
I sen att Gud vill kalla
min ande härifrån.
Men till ert hjärta tränge
hugsvalelsen så mild:
ej fjärran eller länge
jag är från eder skild.
6. Till himlen för Guds vänner
är vägen gen och kort.
De sina Herren känner
och glömmer dem ej bort.
Han dem väl skiljas låter,
men blott en liten tid:
han dem förenar åter
uti en evig frid.
7. Ty tvivlen ingalunda
uppå Guds milda råd.
Er tro I skolen grunda
på Herrens makt och nåd.
Gott samvete behållen
och obesmittad själ,
och vid Guds ord er hållen,
så slutas allting väl.
8. Farväl, nu vill jag somna
och fridens hem bebo.

O varen snart välkomna
till samma goda ro.
Ack ljuvt är vilans läger
och natten fort förbi.
Farväl, mitt hjärta säger,
i himlen råkas vi.

9. Nu all min håg jag vänder,
o Jesu Krist, till dig:
i dina milda händer
jag anbefaller mig.
Nu får jag hädanfara
från sorger, flärd och brist
och evigt, evigt vara
hos dig, o Jesu Krist.

*K. Knoll (1599). Arrhenius (1694).
Wallin (1814, 1816).*

614 (W 478).

1. Så får jag nu med frid och fröjd
mig hädanskilja.
Jag är med Herrens vägar nöjd:
ske hans vilja.
Döden är mig ingen död:
han är en sömn allena.
2. Jag njutit av det bröd som kan
de trogna frälsa
och av den kalk där själen fann
liv och hälsa.
Smakat haver jag och sett
hur ljuv du är, o Jesu.
3. Ty vandrar jag med fröjd och frid
till Faderns boning.
Jag vet vad jag mig tryggar vid:
din försoning.
Jesu, mig ej liv, ej död
kan från din kärlek skilja.
4. Jag räds ej dödens mörka hus:
jag där ej dröjer,
ty mig till härlighetens ljus
Jesus höjer.
Jesus, Jesus är mitt liv,
och döden är min vinning.

*Luther (1524). Svensk övers. 1872.
Wallin (1814).*

615 (W 479).

1. Min jämmer nu en ände har,
från världen jag mig vänder.
Min själ, o Jesu, nådig var
och tag i dina händer.

Du haver henne givit mig,
tag henne åter upp till dig:
med hopp till dig hon länder.

2. Förlåt min synd och 'giv mig till
allt vad mot dig jag brutit;
du, Herre, syndarns död ej vill,
du intet barn förskjutit:
eho av hjärtat ångrat sig
och flytt med tro och bön till dig
har tillgift alltid njutit.
3. Till dig jag ställer allt mitt hopp,
du kan min själ bevara.
Min bön du, Jesu, tager opp
och skall mig väl försvara
mot kött och värld och allt som mig
vill skilja, Helige, från dig;
ty räds jag ingen fara.
4. På korset du min skuld betalt
att mig med Gud försona;
till medarvinge du mig valt
av härlighetens krona;
och mig du även inneslöt
uti den sista bön du göt:
»O Fader, dem förskona.»
5. Därpå förlitar jag nu mig
och längtar hos dig vara.
O min Förlossare, till dig
jag önskar hädanfara
och evigt fri och evigt glad
dig lova i din helga stad,
bland dina änglars skara.
6. Det är, ja amen, sant och visst
och kan mig icke fela
att jag hos dig, o Jesu Krist,
skall frälst och salig dela
de fröjder utan tal och slut,
som alla sorger plåna ut
och alla brister hela.

Tysk förf. (1568). Arrhenius (1691).

616 (W 480).

1. I Kristi sår jag somnar in,
de rena mig från synder min:
ja Kristi död och dyra blod,
det är mitt liv, min prydnad god.
2. Därmed jag vill för Gud bestå,
när jag för domen skall framgå.
Med fröjd och frid far jag nu hän:
Guds barn här dör, dock lever än.

3. Nu väl, o död, du förer mig
till Gud, att leva eviglig.
Av Kristus är jag renad väl;
anamma nu, o Gud, min själ.

Tysk förf. (1638). Svensk övers. 1687.

617 (W 481).

1. Var är den Vän som överallt jag
söker?
När dagen gryr, min längtan blott
sig öker;
när dagen flyr, jag än ej honom
finner,
fast hjärtat brinner.
2. Jag ser hans spår, varhelst en kraft
sig röjer,
en blomma doftar och ett ax sig
böjer;
uti den suck jag drar, den luft jag
andas,
hans kärlek blandas.
3. Jag hör hans röst, där sommarvin-
den susar,
där lunden sjunger, och där floden
brusar;
jag hör den ljuvast i mitt hjärta tala
och mig hugsvala.
4. Likväl ett töcken mig från honom
stänger:
min bön, men ej min blick till honom
tränger.
Ack såge jag hans anlet och mig slöte
intill hans sköte!
5. Ack, när så mycket skönt i varje
åder
av skapelsen och livet sig förråder,
hur skön då måste själva källan vara,
den evigt klara!
6. O ljustets, fridens, salighetens källa,
när skall för mig din rena våg upp-
välla?
Vem förer mig till dina friska flö-
den?
Den stilla döden.
7. Var tröst, min ande, hoppas, bed,
försaka.
Dig Vännen vinkar: du skall se och
smaka

hur ljuv han är och sjunka i hans
armar,
som sig förbarmar.

8. Snart till den strand där böljor sig
ej häva
lik arkens trötta duva skall du
sväva,
till herdens famn lik rädda lam-
met ila
och där få vila.

Wallin (1818).

618 (W 483).

1. En fridens ängel ropar: »Kom!»,
och hjärtat skall ej vackla,
när döden sakta vänder om
den bleka livets fackla.
Så nöjd jag far den tysta färden:
jag är så trött, så mätt på världen.
2. Jag fann ej det jag sökte här
med all min svett och möda:
jag fann att denna mark ej bär
den goda hoppets gröda;
fast rikt av tårar vattnad vorden
hon dock ej gått i ax på jorden.
3. Nu skall den skörd sin mognad nå,
som här blott börjat blomma;
nu får jag hem till Herren gå
och samlas till de fromma
som före mig fullbordat loppet
och vunnit kronan efter hoppet.
4. Hur många from, hur många öm
skall sluta mig i famnen
och säga: »Tidens stormar glöm,
ty du har hunnit hamnen»;
hur många av begråtna vänner,
hur många som först där jag kän-
ner!
5. Vad boningar i Faderns hus,
vad stjärnor i det höga!
Och över alla flödar ljus
ur Herrens öppna öga.
Och från en klarhet till den andra
jag med Guds heliga skall vandra.
6. Och fröjd i tider utan slut,
i rymder utan gränser,
från Skaparns hjärta strömmar ut,
så vidt som ljustet glänsar;

och fröjdfull skall min frälsta anda
sin lovsång med de sällas blanda.

7. Så nöjd jag då från jorden far
och intet där begråter,
ty vad för mig hon kärast har
jag snart skall finna åter.
Farväl, o värld; det är Guds vilja
att mig utur ditt fångsel skilja.
8. Förlossning var den fångnes hopp,
och glad han går ur banden.
Den brand som löser stoftet opp
befriar, renar anden:
det är odödlighetens flamma.
O Jesu Krist, min själ anamma.

Wallin (1818).

619 (W 485).

1. Herre, när skall jag dig skåda,
o när vill du kalla mig?
Frälst ur tidens kval och våda
längtar jag att nalkas dig,
nalkas dig i himlens höjd,
i den salighet och fröjd
som, av nåd mig lovad vorden,
är mitt enda hopp på jorden.
2. Att de troгна sälla göra
har den Högste där berett
glädje hörd av intet öra,
ljus av intet öga sett.
Oskulden i snövit skrud
får sin krona där av Gud;
hopp och kärlek, tron och bönen
framgå där till segerlönen.
3. Herren bland sin änglaskara
själv på tronen sitter där.
Att hans härlighet förklara
deras röst förenad är.
Trefalt helig, store Gud,
sjunga de med glada ljud;
bland de harpor som de röra
skall man ock min lovsång höra.
4. Och mitt öga skall förklarat,
o min Jesu, skåda dig.
Herrens råd skall, uppenbarat,
till beundran lyfta mig.
Evig som min salighet
bliva skall min tacksamhet,
ingen syndig lusta störa
helga känslor som mig röra.

5. Frestelsen skall mer ej finna
vägen till mitt rena bröst;
ångerns tår skall aldrig rinna,
intet kval skall fordra tröst,
split och avund, våld och list,
hunger, törst, behov och brist,
från Guds boning utelyckta,
skola från mitt väsen flykta.
6. Sol och måne ej regera
tidens lopp i denna rymd.
Himlarunden där ej mera
är av nattens skuggor skymd:
Herren bliva skall mitt ljus
och min boning Faderns hus;
sanningens och nådens källa
skall min åtrå tillfredsställa.
7. Vidden av Guds verk och ära
i oändlighetens famn
skall, i evig tillväxt, lära
mig att dyrka rätt hans namn.
Mera fast i Guds förbund
skall jag slutas varje stund,
varje tanke honom hylla
och han själv mitt hjärta fylla.
8. Låga jord, vik från mitt öga
med din dårskap, med din flärd.
Blott en blick upp till det höga
mer än all din prakt är värd.
Dig, o Jesu, tillhör jag.
Herre, är det ditt behag,
värdes snart min prövning ända,
att jag må till himlen lända.

Adlerbeth (1814).

620 (W 488).

1. Snart ligger bojan krossad
i gravens mörka klyft,
och anden är förlossad
och över jorden lyft.
Jag re'n, av änglar buren,
hör himlaharpors ljud;
han faller, skiljemuren,
och jag får skåda Gud.
2. Med alla Herrens fromma
jag till den staden går,
där livets träd i blomma
vid ljusets källa står,
där tusen inom tusen

åtnjuta vad vi tro;
och i de sälla husen
skall jag för evigt bo.

3. Och Herdens röst jag känner,
som ropar mig vid namn,
och mina forna vänner
de räcka mig sin famn;
och här jag dem får bida,
som lämnats efter mig
en liten tid att lida
ännu på korsets stig.
4. Så liden, tåligt liden
och varen vid gott mod,
och Herrens dag förbiden,
och tron att Gud är god.
Ack för så liten möda
vad härlig lön han ger!
Här skall ej hjärtat blöda,
ej ögat gråta mer.
5. Ty sorgerna och nöden
ej hitta denna stråt,
och icke mer skall döden
de goda skilja åt.
Ej synden skall besmitta,
ej oron skall bebo
det rike de besitta
i helighet och ro.
6. O klarhet som fördriver
all tidens dunkelhet,
o härlighet som bliver
min lott i evighet:
där alla tungor höja
Allfaderns lov och pris,
och alla hjärtan röja
att Gud är god och vis.

Wallin (1814).

621 (W 490).

1. Så vandra vi all världens väg,
den ena med den andra;
kom, ho du är, och överväg
varthän du snart skall vandra.
Du bygger hus, du önskar ro:
se här det hus där du skall bo,
den bädd där du skall vila.
2. I detta vansklighetens land
du fåfängt lyckan söker.
Du knyter dina vänskapsband
och dina skatter öker;

men Herren, Herren har befallt
att du skall dö och lämna allt
som fröjdat dig på jorden.

3. Se graven öppnas, och din vän
uti dess djup försvinner.
Han kommer ej till dig igen,
men snart du honom hinner.
Snart vila våra kalla ben,
och sommarns fläkt och solens sken
skall dem ej mera liva.
4. Men han som oss till livet väckt
skall undanvälta stenen
och liva med sin Andes fläkt
en gång de kalla benen.
Vid skenet av hans härlighet
skall ära och odödlighet
hans trogna barn bekröna.
5. O må vi här till Guds behag
så redeligen vandra,
att i vår Faders hus en dag
vi åter se varandra.
Den frommes prövning är ej lång:
hans död är blott en övergång
till rätta livets njutning.

Wallin (1809).

622 (W 491).

1. »Kommen till en Fader åter,
kommen, mänskors barn, till mig»,
talar Herren Gud och låter
trötta barnen vila sig.
Efter mödor, kval och strid
väntar oss en salig frid
hos vår Gud, i evig tid.
2. Den som Herrens råd ej klandrat,
men i stillhet skött sitt kall,
fruktat Gud och redligt vandrat,
han till friden komma skall.
Efter mödor, kval och strid
väntar oss en salig frid
hos vår Gud, i evig tid.
3. Han har kämpat, han har vunnit
och behållit tro och hopp.
Nu har han sin krona funnit
efter väl fullbordat lopp.
Efter mödor, kval och strid
väntar oss en salig frid
hos vår Gud, i evig tid.

4. Sälla äro de som sova,
de som slutat vandringen.
Salig frid är dödens gåva
åt en Guds och Jesu vän.
Efter mödor, kval och strid
väntar oss en salig frid
hos vår Gud, i evig tid.

Wallin (1811).

623 (W 492).

1. Nu tystne de klagande ljuden
och stille sig tårarnas flöden:
till liv och odödlighet bjuden
är mänskan av Gud genom döden.
2. Vad säga de fredliga vårdar,
vad är det som runorna lova?
»De sälla, som bo i Guds gårdar,
de äro ej döda: de sova.»
3. Begärens och stormarnas ilar
och jordiska sorgen och fröjden,
de störa ej stoftet, som vilar,
ej anden, som lever i höjden.
4. En dag skall ock känslan och modet
de domnade benen uppliva
och värmen och spelande blodet
de stannade pulsarna driva.
5. Och vissnade lemmar, dem griften
i mörker och tystnad förblandar,
högt över förgängelsens skiften
förklaras kring saliga andar.
6. Det höstliga kornet som jordas
ej vintriga månar föröda:
vid vårsolens blick det fullbordas
till sommarens gyllene gröda.
7. Så, värmd av det eviga ljuset
och vårdad för sällare tider,
står kroppen förskönad ur gruset
och mera ej dör eller lider.
8. Men salig vi döden må prisa:
dess kval, som till jorden oss böja,
oss vägen till hemlandet visa
och hjärtat till himmelen höja.
9. Nu, jord, slut den ädlaste sonen,
slut mänskan till moderligt sköte.
Dess lemmar, de dyrbara lånen,
förvara till givarens möte.

10. En ande som bad och som trodde
där ägde sin älskade boning;
en brinnande vishet där bodde,
som närdes av Kristi försoning.
11. Omhägna med nattliga friden
den trötte, o grav, i din gömma.
När natten en gång är förliden,
skall Herren sin avbild ej glömma.
12. När jordenes grundvalar bäva
och himlabasunen har dödat,
skall Herren sitt lån återkräva,
förädlat och nytt och förskönat.

*Latinsk begravningsdång av Prudentius († o. 405). (Svensk övers. 1867).
Ny övers. av Wallin (1816).*

624 (NPs 656).

1. Lär mig, du skog, att vissna glad
en gång som höstens gula blad:
en bättre vår snart blommor,
då härligt grönt mitt träd skall stå
och sina djupa rötter slå
i evighetens sommar.
2. Lär mig, du fåglars glada tåg,
att draga hän med fröjdfull håg
mot obekanta stränder.
När allt är vinter här och is,
jag till ett evigt paradiset
från köld och töcken länder.
3. Lär mig, du fjäril, vingad, lätt,
vad Herren ock åt mig berett,
där du mot höjd dig svingar.
I går dig puppan inneslöt,
i dag du glad ditt fångsel bröt:
min själ skall ock få vingar.
4. O Jesu Krist, som ur din grav
stod upp med evigt liv och gav
det ut åt världen vida,
giv mig ditt liv, att även jag
må efter bitter långfredag
min påskdagsmorgon bida.

Oehlenschläger (1813). H. F. Lundberg (1889). Bearb. (1920).

625 (NPs 657).

1. Våra stunder ila
till den tysta hamn:
låt oss få vår vila,

Jesu, i din famn
och till målet komna
somna
i ditt dyra namn.

2. Dina änglar skicka
till den bädd där vi
heta kalken dricka,
att de stå oss bi
och ur tunga banden
anden
lösa evigt fri.
3. Snart får han sig svalka
efter stridens kvalm,
till Guds tron sig nalka,
krönt av segerns palm,
och med änglatunga
sjunga
livets morgonpsalm.

Wallin (1827).

626 (NPs 658).

1. En dalande dag, en flyktig stund
är människans levnad i tiden,
och släktena skifta som löv i lund,
när sommaren är förliden.
Så sjunka vi hän, så redes oss sist
en bortglömd grav efter striden.
2. Och dock är mitt hjärta oförskräckt,
min ande bidar förskoning.
I liv och död är en hand mig räckt,
som bjuder frid och försoning,
ty Kristus, Guds Son, mig lovat har
i fadershuset en boning.
3. Själv gick han åstad och beredde
blid
i huset, ej byggt med händer,
en evig boning, med liv och frid
för Herrens vänner och fränder.
Där väntar han oss, om i tro vi gå
vår väg genom dödens länder.
4. Väl ingen i världen, trång och låg,
har skyttat de strålande salar,
väl själen endast i aningen såg
dess glans här i tårarnas dalar,
men vägen, vägen, den ligger klar
i Jesus och ordet han talar.

5. Ja du är vägen, vår Frälserman,
Guds levande ord, oss givet.
Du ensam de villade leda kan,
du sanningen är och livet;
och allt vad jag syndat min lev-
nads dag
i dig försonat är blivit.
6. Så somnar jag glad i ditt heliga
namn,
du vakar, tills dag sig tänder.
När morgon upprinner, då är jag i
hamn
och skådar mitt hemlands stränder
och kysser med utsäglig fröjd
de genomborrade händer.

Johannes Johnson (före 1915). O. R. Hallberg (1920). O. O. Mannström (1920).

627 (NPs 660).

1. Saliga de som ifrån världens öden
somna i Jesu Kristi tro i döden.
Herren skall föra deras själ ur
nöden
hem till sin glädje.
2. Dem skall ej dödens mörker mer
förskräcka,
dem skall Guds frid i graven över-
täcka.
Kristus, Guds Son, skall dem en
gång uppväcka,
evigt förklara.
3. Pris vare dig, att hoppet är oss
givet,
att ock vårt namn i livets bok är
skrivet;
pris vare dig, uppståndelsen och
livet,
o Jesu Kriste.

Topelius (1869).

628 (NPs 661).

1. Jag vet mig en sömn i Jesu namn,
när döden mitt timglas tömmer.
Mig redes en säng i jordens famn;
så moderligt hon mig gömmer.
Min själ är hos Gud i himmelrik
och möda och sorg förglömmers.

2. Jag vet mig en kväll, vars frid en gång
 skall ända min levnads strider;
 jag längtar därtill från jordens tvång
 och glädes att dagen lider.
 Jag ville till vila gärna gå
 och somna i ro omsider.
3. En morgon jag vet, som klar och skär
 skall gry över jordens lunder.
 Då kommer Guds Son med sin änglahär,
 omstrålad av himlens under.
 Han nalkas min grav och väcker mig,
 som sover så tungt därunder.
4. Du morgon av hopp, så ljuv, så kär;
 med längtan på dig jag tänker.
 »O komme den snart, o vore den när»,
 jag suckar, då sol sig sänker.
 Jag sjunger om den, när dagens ljus
 på himlen i öster blänker.
5. Fram träder Guds Son till gravens hus:
 hans röst i all världen höres.
 Då brytes vart stängsel ner i grus,
 den djupaste havsgrund röres.
 Mig Jesus ropar: »Mitt barn, kom ut!»,
 och fram jag förklarad föres.
6. Sig himmelens portar öppna då,
 med jubel gå in de fromma.
 Gud låte oss alla mötas få,
 där livets träd står i blomma.
 Gud skänke oss nåd för Kristi skull,
 att ingen må vilse komma.

Landstād (1869). O. Wågman (1911).

629 (NPs 662).

1. Hemlandstener mäktigt ljuda;
 nu vid slutet av min färd
 ökenvandrarén de bjuda
 till en paradisisk värld.
 Nu min Fader mig täcks kalla

till det salighetens hus
 där han dem församlar alla,
 som anammat nådens ljus.

2. Han som mörkrets välde krossat
 och mig köpt med ångst och död,
 han som nådigt mig förlössat
 från all synd och avgrundsnöd,
 han vars blod för mig har runnit,
 och som blivit mig så kär,
 nu, när jag till gränsen hunnit,
 mig oändlig fröjd beskär.
3. Snart min oros tid är gången,
 snart jag hör ett fridens bud,
 snart jag lyssna får till sången,
 frälsta själars segerljud.
 Anden når sin sabbatsvila;
 sakta löst från stoftets band,
 uppåt, uppåt får han ila
 till de frias fröjdeland.
4. Snart ibland de helga slakten
 vilka stå i ljusets famn
 skall ock jag, i vita dräkten,
 prisa Guds och Lammets namn.
 Snart förlössad ingå får jag
 i de saliggjordas hem;
 snart i dina portar står jag,
 strålände Jerusalem.

C. A. Torén (1889).

630 (E 688).

1. Det finns ett land av ljuvlig ro,
 där dagen ej förgår,
 där helgon i Guds glädje bo.
 Ej sorg det landet når.
2. Där väntar oss en evig vår,
 där blomstren aldrig dö.
 Men mellan oss och landet går
 den mörka dödens sjö.
3. Som Israel från Jordan såg
 mot sina löftens land,
 vi speja över dunkel våg
 mot paradiset strand.
4. Vi stackars dödlige likväl
 oss frukta för att dö.
 Ej gärna styr vår rädda själ
 ut på den mörka sjö.

5. Ty än med tvivel kämpa vi,
för blicken stänga de.
O kunde synen blott bli fri
och vi vårt Kanan se.
6. Gud, låt mig stå där Moses stod;
förd av din starka hand.
Då skrämmer mig ej dödens flod:
jag ser blott löftets land.

*I. Watts (1707). Eklund (1822).
Beskow (1834).*

631.

1. Att säga världen helt farväl,
sent eller tidigt, varje själ
har lika svårt att lära.
Det lärdes aldrig på vår jord,
om, Jesu, du ej i ditt ord
som vän oss komme nära.
2. Hur ofta jag hos dig fann tröst,
när hjärtat skalv i ängslat bröst
och djupens dån jag hörde:
vid stoftet hänger dock min själ,
och ormen stinger i min själ,
fast du hans makt förstörde.
3. O Jesu Krist, vår hjälp i nöd,
du känner bäst den bittra död,
du har den övervunnit.
Du vet att vår natur är svag
och bävar, när vi se en dag
att ut vårt timglas runnit.
4. O komme du, som sist jag vet
att i din Faders härlighet
du skall dig uppenbara,
om tidigt eller sent, min själ
sig redde efter kort farväl
till dig i skyn att fara.
5. Men kommer döden före dig,
kom då i hemlighet till mig,
ty gravens natt förskräcker.
Lys kring mig, att jag glömmer den,
och hjälp din stackars sjuke vän
att se hur morgon bräcker.
6. Ja kom i nattens sista väkt
i en av mina käras dräkt,
och sätt dig vid min sida,
och tala såsom vän med vän
om hur vi snart få ses igen,
där ingen mer skall lida.

7. Kom som du vill; ty, Herre Krist,
en gång som förr du skall förvisst
igenkänd bli på rösten,
den röst vars klang, trots världens
larm,
gör själen brinnande och varm
och ger den rätta trösten.
8. O låt mig i min sista stund
få höra av din egen mun,
som liv och ande talar,
hur gott det är att bo hos dig,
och att du rum berett åt mig
i dina ljusa salar.

9. Så, innan dödens kalla hand
har slitit sönder livets band
och hjärtat bragt att domna,
skall jag, hugsvalad av din röst,
som barnet vid sin moders bröst
i dina armar somna.

*Grundtvig (1845). A. E. Friedlander (1925).
Beskow (1936).*

632.

1. När får jag se dig, Frälsare kär,
ren och förklarad bliva dig när?
När ser mitt öga
dig i det höga
sådan du är?
2. Går ock bland kära vänner min stig,
rolös och arm dock känner jag mig.
Friden jag vinner
först då jag finner
vägen till dig.
3. Människor svika, du håller tro.
Salig är den som hos dig får bo.
Jesu, var med mig,
lys mig och led mig
hem till din ro.
4. Stå vid min sida, se jag är svag.
Du äger makten, hjälplös är jag.
Ser du mig digna,
stöd och välsigna.
Hjälp mig var dag.
5. Ja gör mig stark i kraft av ditt
namn,
skänk mig din nåd, så hinner jag
hamn.

Nåden kan rena,
nåden allena
öppnar din famn.

6. Snart får jag se dig sådan du är,
får ibland vänner vara dig när.
Då skall min tunga
högt dig lovsjunga,
Frälsare kär.

W. Malmivaara (1903). A. Takolander (1927).

633.

1. Skiljas vi må från vänner och fränder,
du är oss när i dödsskuggans länder.
Du med din kärleks mäktiga händer
hägnar oss alla.
2. Du som befaller vindar och lågor,
du som förtager vånda och plågor,
du som ger svar på ängslande frågor,
allt du förvandlar.
3. Ljus är den mantel vari du höljer
dem du benådar. Mörker fördöljer
mer ej ditt anlet. Evighet följer
livet på jorden.

A. Frostenson (1936). Bearb.

Vid ett barns död.

634 (W 345).

1. Så snart for då min fröjd sin kos,
så sorgetimmen ilar;
och bleknat som en bruten ros
mitt barn på båren vilar.
O Jesu, du som tröst beskär,
se milt till den förkrossad är,
att jag ej syndigt klagar.
2. Alls ingen så som du förmår
hugsvala den som lider,
rätt föra den som vilse går
och styrka den som strider.
Omger mig natt ur dödens hus,
en enda stråle av ditt ljus
kan graven själv förklara.
3. Jag vet, o Gud, att det är rätt,
vad du med mig vill göra.
Ej känner jag det bästa sätt
att mina öden föra.

18 — 3612.

Men lär mig älska ditt behag,
och uppehåll den själ som, svag
och rov för ängslan, bävar.

4. Mot sorgfulla är du god
och väl bekant med smärtan.
Du offrade ditt eget blod
att trösta mänskors hjärtan.
Den lidande du drar till dig,
och jag välsigna vill den stig
som mig till dig kan föra.
5. Jag vet, du är en bättre far
än någon uppå jorden,
och att den du till dig upptar,
hans lott är lycklig vorden:
vi skulle jag begråta då
den oskuldsfulla som fick gå
till dig i rätta hemmet?
6. En dag du rör ock vid den grav
som bådas stoft omgiver.
Du då den telning nu bröts av
föräldrar återgiver.
Så kärlek är: den smärta ger,
men även genom tårar ler,
och hoppas än vid graven.

Geijer (1812).

635 (W 493).

1. Säll du som menlös fann din grav
för åren,
lik späda blomman som föll av
om våren.
Du i det stilla
gick ner, du lilla,
förrn ondskan hunnit ditt förstånd
förvilla.
2. Förrn falska läror fått din själ
bedraga,
du månde Herren Gud så väl
behaga.
Att dig förvara
från allsköns fara
han upptog dig ibland sin ängla-
skara.
3. Där vill du glädja dem dig nu
begråta.
Snart bortom kvalen möter du
de såta

vid livets källa,
den klara, sälla,
ur vilken nåd och sanning evigt
välla.

4. Ty lugnens här, I ömma bröst
som blöden,
och tänken nu med stilla tröst
på döden.
Han ej förstörer,
han endast förer
till himlen det som jorden ej till-
hörer.
5. O Jesu, giv att barnslig tro
och lydnad
för oss må bliva själens ro
och prydnad.
Som barn allena,
med hjärtan rena,
du vill oss i din Faders hus förena.

Wallin (1807, 1819).

Vid en ung människas begravning.

636 (W 494).

1. Stanna, ungdom, och hör till:
säg, o säg, varthän du ärnar.
Du skall gå dit du ej vill:
du mot döden fåfängt spjärnar;
ty sin hand han lägger tung
nu på gammal, nu på ung.
2. Älderdom dock ofta går
ensam, stapplande vid staven,
när från vänner, sol och vår
ungdom ryckes ner i graven.
Yra ungdom, stanna här
och av döden vishet lär.
3. Av den dolda masken tärđ
blomman vissnar lätt på kinden,
och fast ej till mognad närd
skakas frukten ned av vinden.
Ungdom, på dig själv ej bygg:
tro på Gud, så är du trygg.
4. Frukta Gud och håll hans bud;
dig och alla det tillhörer.
Ordets ljus och bödens ljud
genom liv och död oss förer
till en mildrik himmelsk Far.
Ungdom, bed och redo var.

Wallin (1816).

637.

1. Snart bröt du upp och rycktes bort.
Din levnad blev en gästning kort,
en vår som blott i blomning gick,
en gryning som ej dagas fick.
2. Men intet Gud tillspilloger.
Hans mening är i allt som sker.
Fullbordan han åt allt beskär,
som blott hann bliva början här.
3. Hur rik på liv, på kraft och nåd
må han ej vara, som har råd
så snart från jorden hämta dem
han älskar, till sitt fadershem.
4. Din nåd, o Gud, oss vare nog.
För vad du gav, för vad du tog,
för löftet om ditt paradís
dig vare tack och lov och pris.

A. Frostenson (1886).

*Vid en trogen Herrens tjänares be-
gravning.*

638 (W 495).

1. Så vila i välsignelse,
du gode, trogne tjänare;
gå i din Herres glädje in
och lönen för din möda finn.
2. Kring nejden spörjes gråt och sorg,
stor klagan går från Sions borg;
ty du är borta, du som var
för oss en herde, vän och far.
3. Du förde fram Guds rena ord
och födde troget Kristi hjord.
Med lära och med leverne
du himlens väg oss visade.
4. Vi vilja efterfölja dig
till ljusets land på dygdens stig
och lära våra barn den tro
som dig och oss har givit ro.
5. Så far i frid, du fridens man;
farväl, du trogne Jonatan.
Gå i din Herres glädje in
och lönen för din möda finn.
6. Om aftonen är pust och gråt,
då vänner måste skiljas åt;
men Gud en bättre morgon ger,
då ingen gråt skall vara mer.

Wallin (1816).

3. Uppståndelsen, domen och det eviga livet.

639 (W 484).

1. Så skön går morgonstjärnan fram
och bådär, klar och lyckosam,
den stora dagens möte,
då själen, över jorden höjd,
får svinga sig med helig fröjd
i Himlafaderns sköte.
Tiden,
striden
snart skall slutas,
friden njutas,
hoppet vinna,
tro och kärlek målet hinna.
2. Jag skyndar till den staden fort,
det nya Salem, på vars port
min bön så länge klappat.
Jag vet att du så nådelig
av dem som voro givna dig
ej någon har borttappat;
blödde,
dödde,
kärleksfulle,
att jag skulle
även frälsas
och bland de utvalda hälsas.
3. Och lindrigt lösas jordens band:
jag vet att vid din trogna hand
jag i den glädje hamnar,
där vännen återfår sin vän
och David, from och glad, igen
sin Jonatan omfamnar.
Modern,
brodern
där ej gråta;
makar såta,
ömma hjärtan
där ej hinnas mer av smärtan.
4. Ej mer med blicken skum och svag
jag leta skall Guds anletsdrag
i världens dunkla spegel,
men Herrens klarhet ohöljd se
bland dem som äro tecknade
med Herren Guds insegel.
Salig,
salig,
skall jag röna

allt det sköna,
sanna, höga
som här doldes för mitt öga.

5. Min sällhetsdag, jag väntar dig,
jag redo är, jag kläder mig
i vita högtidsdräkten.
Kom, Jesu! »Ja, jag kommer snart»,
du svarar mig, jag hörer klart
din röst i morgonvåkten.
Ära,
ära
vare Herran.
Viken fjärran,
sorger alla.
Gudi vill jag mig befalla.

Wallén (1816).

640 (W 496).

Matt. 25: 31—46.

1. »Vaker upp!», en stämman bjuder,
som mäktig och högtidlig ljuder
till alla gravars djup en gång.
Vaker upp, står upp, I döda,
som glömmen tidens vedermöda
i dödens dvala, tung och lång.
Guds röst till eder sker,
ty natten är ej mer;
dagen kommer,
den sista dag,
den största dag:
han kommer efter Guds behag.
2. Jord och hav och himlar bäva,
och Herrens änglar nedersväva;
han kommer, Människones Son.
Djupen öppnas, bergen falla,
och Adams barn församlas alla
med hopp och fruktan kring hans
tron.
Här bliver fröjd och gråt:
han skall dem skilja åt
som en herde.
De trogna då
sin krona få,
men bort de onda måste gå.
3. Jesu, mig din ankomst gläder,
där jag i dina fotspår träder
på törnestig, av sorger böjd.
Törnet byter du i palmer
och sorgerop i glädjepsalmer:
ty skådar jag min grav med fröjd.

När efter mödan trött
 en stund jag sovit sött
 i dess skugga,
 du väcker mig
 så nådelig
 till evig frid och fröjd hos dig.

V. 1 F. G. Klopstock (c. 1800). Wallin (1816).

641.

Matt. 25: 1—13.

1. Våktarn stöter gällt i luren:
 »Vak upp», han ropar högt från
     muren,
 »vak upp, Guds stad, Jerusalem!»
 Nu är midnattstimmen slagen:
 I jungfrur, edra lampor tagen
 och fort med olja fyllen dem.
 Ja rusten eder till,
 ty Sions brudgum vill
 eder möta:
 var väntan lång,
 med ljus och sång
 till bröllops ställen nu er gång.
2. Ropen in till bruden tränga,
 och glädjen hennes bröst vill
     spränga:
 hon skådar ut med nyväckt hopp.
 Vännen, Trofast och Sannfärdig,
 nu träder fram, tillbedjansvärdig:
 en stjärna tänds, en sol går opp.
 Kom, Herre Jesu god,
 vår krona och klenod.
 Hosianna!
 I himlens hall
 med jubelsvall
 din stora nattvard firas skall.
3. Herre Kriste, dig lovsjunga
 skall människors och änglars tunga
 till harpors och cymbalers ton.
 Genom pärlportar klara
 vi följa dig, att evigt vara
 med änglars körer kring din tron.
 Vad du oss där berett
 ej någon hört och sett
 eller anät;
 din brud är glad:
 vi gå i rad
 och sjunga evigt i din stad.

*Ph. Nicolai (1599). Mose och Lamsens
 visor (1717). C. A. Torén (1889).
 E. Lidgren (1936).*

642 (W 497).

1. O mänska, till en Fader kom,
 som än i nåd dig kallar.
 O syndare, till Gud vänd om,
 förrn domsbasunen skallar.
 Hon kommer ljungeldslik, den
     stund
 då himlens kraft sig giver
 och jorden darrar på sin grund:
 för sen din bot då bliver.
2. Du gömma kan din styggelse
 för blickarna av solen,
 men icke för hans ansikte,
 som sitter uppå stolen.
 Med glömda brott i jordens famn
 du må av mull betäckas:
 när Herren ropar dig vid namn,
 skall du i graven väckas.
3. Och dina gärningar med dig
 till Herrens domstol följa:
 de fjät du tog på lastens stig
 ej mörkret mer skall hölja.
 Din väg i avgrund stupar ner,
 där ingen bot kan göras,
 där ingen nåd skall bjudas mer
 och inga böner höras.
4. Ack stora dag, då Herren Gud
 skall lön och straff tillmäta
 åt dem som vandra i hans bud
 och dem hans bud förgäta.
 En salig ro då Herren ger
 för evigt åt de sina;
 men rösten till de onda sker:
 Gån bort i evig pina.
5. O Herre Gud, av kärlek rik,
 väck oss ur syndens dvala.
 Från oss i frestelsen ej vik,
 i nöden oss hugsvala.
 Beredda håll oss varje stund,
 o Jesu, till ditt möte,
 och när du kommer, hav miskund,
 upptag oss i ditt sköte.

Wallin (1814) efter en äldre psalm.

643 (W 498).

1. En dag skall uppgå för vår syn,
 må vi det ej förglömma,
 då Herren komma skall i skyn
 all jordens krets att döma.

Betänk dig, arme syndaträl:
var vill du din förskräckta själ
för Herrens blickar gömma?

2. När domsbasuners stränga ljud
vitt över jorden höras,
då skola jordens barn till Gud
från hav och länder föras.
Ja levande och döda då
för Herrens åsyn skola stå,
och räkenskap skall göras.
3. Den boken då upplåtas skall,
i vilken står beskrivet
vad gott och ont sen Adams fall
i världen är bedrivet.
Och sedan dömes en och var,
allt eftersom han handlat har
i det förflutna livet.
4. Ve dem som här från Herrens ord
och Kristi lydnad vika,
som leva blott för denna jord,
blott för dess lustar fika.
Sin lön de redan hava fått;
nu blir för evigt deras lott
med onda andars lika.
5. O Jesu, hjälp, när detta sker,
för din förtjänst och pina,
så att du mig med nåd anser
och undfår bland de dina.
Ja därpå jag ej tvivla skall,
ty du har satan bragt på fall
och avtvått synder mina.
6. Du själv min medlare då var,
när du din dom anställer,
att vad mot Gud jag brutit har
mig ej för evigt fäller.
Ack låt mig i en salig stund
det ordet höra av din mun,
som till min frälsning galler.
7. O Jesu Kriste, kom dock snart,
om det dig så behagar.
Jag gläder mig åt tidens fart
och mödans flydda dagar:
ty med var dag som går, jag vet
att du mig till din härlighet
allt närmare ledsagar.

*B. Ringwaldt (1886) efter hymnen Dies iræ.
L. Springer (o. 1676). Wallin (1814).*

644 (W 499).

1. En gång dö och sedan domen
är oss allom förelagt.
När vår kropp till jord är kommen,
blir dock själen än vid makt.
Hon för domen måste då
ställas, att det utslag få,
som en helig Gud skall fälla,
och som skall för evigt gälla.
2. Herre, för din helga vrede
bävar himmel, bävar jord.
Jag mig då i tid berede,
give akt på Jesu ord.
Här är liv, och här är död,
himmelsk glädje, evig nöd:
välj, min själ, ack välj det bästa,
där du trygg ditt hopp kan fästa.
3. Ej har Gud oss här i världen
skapat till fåfänglighet,
ej att blindvis följa flärden,
sövas in i yppighet:
nej, att lyda Herrens lag,
Gudi tjäna natt och dag,
kärleksfullt och fridsamt leva
och till himlen alltid sträva.
4. Helig vandel, salig ända,
det har Gud tillsamman satt.
Den sig här ej vill omvända
stannar där i evig natt.
Ja förlorad är förvisst
all den nåd som Jesus Krist
mände oss så dyrt förvärva,
när vi själva oss fördärva.
5. Styr, o Jesu, till det bästa
vad som mig åligga kan.
Lär mig alltid vid dig fästa
en förtröstan ren och sann.
Skilj allt ont, o Gud, från mig;
allt det goda är i dig.
Värdes du mitt liv förbliva;
dig vill jag mig undergiva.
6. När min sista stund månd vara,
uppehåll mig med din hand.
Låt min ande salig fara
hädan till ditt fröjdeland.

Öppna du mig livets dörr
och till Faderns hus mig för,
milde Herre Jesu Kriste;
jag din kärlek aldrig miste.

7. Anse, Gud, att jag är renad
genom Jesu Kristi blod;
anse att jag är förenad
med din Son, min Frälsar god.
Herre, se mig nådigt an,
att för dig jag framgå kan,
lov och tack dig gladligt bära
och ditt namn där evigt ära.

E. Gripenhjelm (tr. 1884). Wallin (1816).

645 (NPs 665).

1. En herrdag i höjden är vorden be-
sluten
av Konungen uti det himmelska
land,
att han skall hitkomma med mång
sinom tusen
och kalla till doms både kvinna
och man,
med änglarnas röst
de trogna till tröst,
med svidande styng i de otrognas
bröst.
2. Ack mildaste Jesu, föröka oss trona,
att vi må beredda och vakande stå,
att vi ej bortmista vår salighets
krona,
och att vi din nåd ej förlustiga gå.
O räck oss din hand,
vår Frälsareman,
och för oss till himlens lycksaliga
land.

Gammal nordisk sång.

646 (NPs 668).

1. Med lust och glädje tänker
jag på den sommartid
då Gud de sina skänker
en evig ro och frid,
då skapelsen är vorden
Guds viljas återsken
och himlen ny och jorden
från alla synder ren.

2. När Guds basuner skalla
kring all den vida jord,
skall oss ur graven kalla
vår Herres Kristi ord.
Då faller tidens slöja,
då flyr all dunkelhet,
då skall Guds rike röja
sin dolda härlighet.
3. Hört haver intet öra
och intet öga sett
den fröjd som Gud vill göra
dem riket är berett.
De skola ohöljt skåda
Guds majestät och ljus;
oändlig frid skall råda
i deras Faders hus.
4. Ny skall då solen vara,
ny månens klara rund
och alla stjärnors skara
på fästets djupa grund.
Guds himlavalv det sköna
är nytt i vidd och höjd;
i ljus Guds barn få röna
Guds rikets nya fröjd.
5. Vid evighetens brunnar
står livets träd i blom,
och Gud de sina unnar
sin kärleks rikedom.
De Faderns godhet ära
och ende Sonens nåd,
i Andens ljus de lära
att se Guds frälsningsråd.
6. Oss Kristus där bereder
en evig högtidssal
och till sin måltid leder
en skara utan tal.
Då kan oss intet skilja
från Kristi kärlek mer;
vi skola endast vilja
att Herrens vilja sker.
7. Så må Guds vänner alla,
som lida sorg och ve,
ej vackla eller falla,
men fasta sig bete,
så att de korset bära
med stadigt tålmod
och giva honom ära,
som är mot oss så god.

8. Välsigna, Gud, de dina
i denna mörka värld;
ditt ansikte låt skina
till ljus på deras färd.
Min själ i nåd bevara
och hägna all min tid,
att jag beredd må vara
för evighetens frid.

9. Nu vill med fröjd jag ända
mitt hjärtas sommarsång;
jag vet att Gud skall vända
i frihet allt mitt tvång
och nådigt mig förläna
att utan sorg och brist
jag må för evigt tjäna
min Herre Jesus Krist.

*J. Walther (1552). Petrus Johannis
Gothus (1604). A. F. Runstedt (1911).*

647 (NPs 673).

1. Eja, mitt hjärta, hur innerlig
är fröjden,
vad lust och glädje förunnas mig
av höjden,
då jag betänker
att dödens länker
har Kristus brutit och livet skänker
av nåde.
2. Med högsta lust jag min Herre Krist
tillbeder,
som mig min salighets krona visst
bereder.
Han nåd mig giver
och trofast bliver;
all nöd han fjärran ifrån mig driver
för evigt.
3. Liksom en fågel vid ljusan dag
sig gläder,
så av Guds härlighet fröjdas jag
och kväder:
ditt folk dig äre,
o Jesu käre,
och alla konungar dig hembäre
sin hyllning.
4. Eja, mitt hjärta med hugnad stor
sig höjer.
Mig så den fröjd som i himlen bor
förnöjer,

att vad må hända,
vad Gud må sända,
jag klagar icke, ty allt skall lända
till glädje.

5. När jag mig världens fåfänglighet
påminner
och hur dess glädje, förrän man vet,
försvinner,
med tröst jag minnes
var livet finnes,
som av förgängelsen aldrig hinnes:
därovan.

6. Jag all min lit uppå Jesus Krist
vill sätta.
I trons förbidan jag väntar visst
med rätta,
att mitt elände
skall få god ände
och jag få glömma all nöd jag
kände
i tiden.

7. När synden gör mig ett sorgfullt
mod
och kränker,
i tron på Frälsarens dyra blod
jag tänker:
det kan allena
från synden rena
och hjärtats sår som en balsam lena,
så ljuvligt.

8. Mig icke dödens och satans makt
skall fälla.
Hans dom, som båda har nederlagt,
skall gälla.
När jag insomnar,
han mig omfamnar,
av honom buren jag säkert hamnar
i friden.

9. Ack där jag klarare då än gull,
än solen
skall skina, salig och fröjdefull,
för stolen.
Den gode Guden
mig skänker skruden
som han har lovat att giva bruden,
den kära.

10. Där får klart skinande silke jag
till kläder,
då fram för Jesus på ärans dag
jag träder.

Han skall mig smycka
med högsta lycka.
Den fröjden ingen skall från mig
rycka,

det vet jag.

11. Guds stad med gator av idel gull
skall vara,
dess grund av ädlaste stenar full,
så klara.

Där efter striden
i djupa friden
vid änglasången ej lång blir tiden,
för glädje.

12. En stor, oändelig högtidsfröjd
det bliver,
som fridens Furste i himlens höjd
mig giver:

där Jesu vänner
med palm i händer
lovsjunga Lammet, som noga
känner

de sina.

13. Eja, jag fröjdas att mot den dag
det lider,
då allt skall komma så väl i lag
omsider.

Min Jesus vände
allt mitt elände
i fröjd och salighet utan ände
rätt snarligt.

14. Beredd mig håll, Herre Jesu Krist,
att vänta
din uppenbarelse, när du sist
vill hämta
från jämmerdalen
och jordekvalen
din brud till eviga brölloppsalen.
Ja amen.

*Elle Andersdatter? (1639). Svensk övers. 1673.
1896 års psalmboksförlag. Bearb. (1911).*

648 (W 487).

1. I hoppet sig min frälsta själ
förnöjer,
i tron jag till ett evigt väl
mig höjer;

ty jag betänker
att dödens länker
har Kristus brutit och mig livet
skänker.

2. Med honom salighetens stig
jag funnit,
och himlaarvet han åt mig
har vunnit.

När jag insomnar,
han mig omfamnar,
och på hans armar jag i himlen
hamnar.

3. Som fågelen vid ljusan dag
sig gläder,
så glad i ljusets rike jag
inträder.

Vid änglasången
och harpoklangen
jag skådar evighetens dag upp-
gången.

4. Och högre, klarare än gull,
än solen
min själ skall skina ärofull
för stolen.

Den gode Guden
iklär mig skruden,
som själv han lovat åt den kära
bruden.

5. En evig, oförgänglig fröjd
det bliver,
som fridens Gud i himlens höjd
mig giver,

där Jesu vänner
med palm i händer
lovsjunga Lammet, som de sina
känner.

6. Ack att jag dit ur sorg och strid
må komma,
där Gud församlar i sin frid
de fromma.

Min Jesus vände
snart mitt elände
i fröjd och salighet förutan ände.

7. Beredd håll mig, o Jesu Krist,
att vänta
din ljuva ankomst, när du sist
vill hämta

ur tåredalen,
från jordekvalen
din brud till dig i ljusa fröjdesalen.

*Ells Andersdatter? (1639). Svensk
övers. 1678. Wallin (1819).*

649 (NPs 667).

1. Tänk när en gång det töcken har
försvunnit,
som över detta livet breder sig,
när evighetens sköna dag upprunnit
och himmelskt solljus flödar på
min stig.
2. Tänk när en gång vart var för
blir besvarat,
var gåta löst, som här jag grubblat
på,
när allting blir av Herren själv
förklarat;
tänk när jag Herrens väg skall
fullt förstå.
3. Tänk när en gång är stillad varje
smärta,
vart sår är läkt, var längtan nått
sin hamn,
när varje tår avtorkats vid Guds
hjärta
och varje snyftning tystnat i hans
famn.
4. Tänk när en gång med obeslöjat
öga
jag honom ser, som här jag trodde
på.

Tänk när jag träder i hans boning
höga
och får med lov inför hans anlet stå.

5. Tänk när en gång jag utan synd
skall vara,
var tanke ren, var gärning utan
brist,
när brusten är för alltid varje snara
och varje frestelse sin kraft har
mist.
6. Tänk när en gång vart band, som
här mig enat
med människor i ändlighetens land,
i himlens värld blir genomlyst och
renat
och knytes fast av Herrens egen
hand.
7. Tänk när en gång i himlens gyllne
salar
med vännen kär, som jag på jor-
den vann,
i evig frid om evigt liv jag talar,
och om det liv som likt en dröm
försvann.
8. O ljuva tanke, sjung du i mitt
hjärta,
var gång mig vägen synes tung
och lång.
Gjut din hugsvalan i var bitter
smärta,
och bär mig hemåt, hulda hem-
färdssång.

W. A. Wexels (1845). Elin Sjöén (1920).

SLUTPSALM.

650 (W 500).

1. Du som fromma hjärtan vårdar
och de trognas bön upptar,
Gud, en dag i dina gårdar
bättre är än tusen dar.
När oss levnans oro tär,
o hur skönt ditt tempel är;
o hur ljuvt att där bortsjunga
jordens sorg och dagens tunga!
2. Här det ofta går den fromma,
som han mörkrets gärning gjort;
här förtvinar dygdens blomma,

lastens ogräs skjuter fort.
Fröjd och lycka ila bort,
vännen skiljas innan kort;
Rakel sina barn begråter
och sig ej hugsvalas låter.

3. Men när tempelsången stiger
andaktsfull mot himlens höjd,
oro stillas, klagan tiger,
hjärtat slår av helig fröjd.
Själen då, från jordens grus
trängande till Faderns hus,
himplens tungomål re'n talar
och av hoppet sig hugsvalar.

4. O min själ, du skall dig svinga
till det Salems berg en gång,
där kerubers harpor klinga
bland de sällas segersång.
Låt ditt lov, ditt böneljud
gå i förväg hem till Gud,
medan än du, följd av sorgen,
irrar utom fadersborgen.
5. Dagar komma, dagar flykta;
håll dig vid Guds ord och säg:
Det är mina fötters lykta
och ett ljus på all min väg.
Hav din lust i detta ord,
som av ålder på vår jord
mänskors tröst och frid beredde
och till himmelen dem ledde.
6. Kristne, medan vi här vandra,
låtom oss på fädrens vis
fromme bedja med varandra,
glade sjunga Herrens pris.
Barnens liksom fädrens ljud
stige upp till samme Gud,
att hans godhet nederkalla
över oss och över alla.
7. Herre, signe du och råde,
* och bevare nu oss väl.
Herre, ditt ansikt i nåde
lyse alltid för vår själ.
Herre Gud, dig till oss vänd
och din frid oss allom sänd.
O Gud Fader, Son och Ande,
dig ske pris i allo lande.

V. 7 Svedberg (1694). V. 1—6 Wallin (1816).

LITURGISKT BIHANG.

651.

Laudamus.

- * Vi prisa dig,
vi tillbedja dig,
vi tacka dig för dina under,
Herre Gud, himmelske Konung,
Gud Fader allsmäktig,
Herre, den Allrahögstes enfödde
Son,
Jesus Kristus,
Helige Ande,
nådens, sannings och fridens
Ande.
Amen, amen, amen.

652.

Laudamus.

(Äldre form.)

- * Vi love dig,
vi välsigne dig,
vi tillbedje dig,
vi prise och äre dig,
vi tacka dig för din stora ära.
O Herre Gud, himmelske Konung,
Gud Fader allsmäktig.
O Herre, den Allrahögstes en-
födde Son,
Jesu Kriste.
O Herre Gud, Guds Lamm, Faderns
Son,
du som borttager världens synder,
förbarma dig över oss.
Ty du är allena helig,
du är allena Herre,
du är allena den högste, Jesu Kriste,
med den helge Ande,
i Guds Faders härlighet.
Amen.

653 (NPs 505).

Te Deum.

- * O Gud, vi lova dig,
o Herre, vi bekänna dig.
Dig, evige Fader,
ärar hela jorden.

Dig prisa alla änglar,
himlarna och alla krafter.
Dig prisa Kerubim och Serafim
och sjunga utan ände:
Helig, helig, helig, Herre Gud
Sebaot!

Fulla äro himlarna och jorden av
din äras majestät.

Dig prisar apostlarnas saliga kör.
Dig lovar profeternas prisvärda
skara.

Dig lovar martyrernas vita här.

Över hela jordens krets
bekänner dig den heliga kyrkan,
dig, Fader
allsmäktig,
din högtlovade,
sanne, enfödde Son,
och Hugsvalaren,
den Helige Ande.

Du, Kriste,
ärans Konung,
Faderns Son
är du i evighet.
Till människans förlossning tog du
mandom

och försmådde icke jungfruns sköte.
Du övervann dödens udd
och upplät himmelriket för de
trogna.

Du sitter på Guds högra hand
i Faderns härlighet,
därifrån igenkommande
till att döma levande och döda.
Därför bedja vi: Hjälp dina tjänare,
som du återlöst med ditt dyra blod,
och giv dem bland dina helgon
den eviga härligheten.

O Herre, fräls ditt folk
och välsigna din arvedel;
och regera dem,
och upphöj dem i evighet.

O Gud, vi prisa dig alla dagar
och lovsjunga ditt namn i evigheters
evighet.

Värdigas, Herre, i dag

bevara oss utan synd.
Förbarma dig över oss, Herre,
förbarma dig över oss.
Din barmhärtighet, Herre, vare över
oss,

såsom vi hoppas på dig.

På dig hoppas jag, o Herre;
jag skall icke komma på skam till
evig tid.

*Välsedng från 500-talet. Laurentius
Petri (1558). Nathan Söderblom (1915).*

- * Te Deum laudamus,
te Dominum confitemur.
Te æternum Patrem
omnis terra veneratur.
Tibi omnes angeli,
tibi cœli et universæ potestates,
tibi cherubim et seraphim
incessabili voce proclamant:
Sanctus, sanctus, sanctus Dominus
Deus Zebaoth.
Pleni sunt cœli et terra majestatis
gloriæ tuæ.

Te gloriosus
apostolorum chorus,
te prophetarum
laudabilis numerus,
te martyrum candidatus
laudat exercitus.

Te per orbem terrarum
sancta confitetur ecclesia,
Patrem
immensæ majestatis,
venerandum tuum verum
et unicum Filium,
Sanctum quoque
paracletum Spiritum.

Tu Rex
gloriæ Christe,
tu Patris
sempiternus es Filius.
Tu ad liberandum suscepisti homi-
nem,
non horruisti virginis uterum.
Tu devicto mortis aculeo
aperuisti credentibus regna cœlo-
rum.

Tu ad dexteram Dei sedes
in gloria Patris.
Judex crederis
esse venturus.

Te ergo quæsumus: famulis tuis
subveni,
quos prætioso sanguine redemisti,
æterna fac cum sanctis tuis
gloria munerari.

Salvum fac populum tuum, Do-
mine,
et benedic hæreditati tuæ.
Et rege eos
et extolle illos usque in æternum.

Per singulos dies benedicimus te
et laudamus nomen tuum in sæcu-
lum et in sæculum sæculi.

Dignare, Domine, die isto
sine peccato nos custodire.
Miserere nostri, Domine,
miserere nostri.
Fiat misericordia tua, Domine, su-
per nos,
quemadmodum speravimus in te.

In te, Domine, speravi:
non confundar in æternum.

654 (W 263).

Te Deum.

- O Gud, vi lova dig.
- * O Gud, vi tacka dig.
Du är; och genom dig är allt.
All världen rörs, som du befallt;
ifrån din tron går ljuset ut,
och stormen väntar ditt beslut.
Vem gör, att allt i detta nu
ej blir till intet? Endast du.
Helig är Herren Gud.
Helig är Herren Gud.
Helig är Gud, den store Herren
Sebaot.
2. Så ljusets änglar dig, vår Gud,
* lovsjunga högt i himlens sal
bland Kristi trogna sändebud,
bland heliga martyrs tal.
Och från den låga jordens dal
ditt folk uppstämmer samma ljud
och redan här bland strid och kval
lovsjunger dig, all världens Gud.
O Herre, du vår Skapare,
o Herre, du vår Frälsare,
o Herre, du vår Tröstare,
dig pris och tack och ära ske.

3. Dig prisa vi, att evigt mild
 * du till den fallna mänskan såg,
 som, genom synden från dig skild,
 i mörker, nöd och vanmakt låg.
 O du vars kärlek var så stor,
 att du din ende Son utgav,
 på det att var och en som tror
 och från det onda vänder av
 ej skall förgås, men vid din hand
 ledsagas till ditt fröjdeland:
 dig prisa vi med enig röst
 för ljus och helgelse och tröst.
4. Låt oss, o Gud, din Ande få,
 * som helig, mäktig, vis och god
 oss lärer Kristi ord förstå,
 försoning finna i hans blod
 och i hans helga fotspår gå
 med frid och fröjd och kristligt mod.
 Hjälp oss i kärlek, tro och hopp
 fullborda väl vårt vandringsslopp.
5. Dig bedja, dig anropa vi,
 * du evigt Gode, statt oss bi.
 Sträck över oss din starka hand,
 behåll oss i din nåds förbund.
 Bevara våra fäders land,
 välsigna hela jordens rund.
 Till dig, till dig står all vår tröst;
 o Herre, hör vår böneröst. Amen.

*Luther (1529) fritt efter Te Deum.
 Svensk övers. 1614. Franzén (1812).*

655 (W 9).

Jes. 6.

Esaias såg den Allraheligste,
 i helgedomen sig nedsänkande
 på Majestätets tron. Allt Sions hus
 uppfylldes av hans klädafäll med
 ljus.

Kring den för vilken himlen ej är
 ren

serafer syntes i fördunklat sken.
 För konungarnas Konung skylde de
 med vingar två sitt klara anlete,
 sin fot med två, med två ock flögo de.
 Hans namn, som Evig är, lovsjöngo
 de:

»Helig är Gud, Jehova Sebaot.

Helig är Gud, Jehova Sebaot.

Helig är Gud, Jehova Sebaot.

Allt skapat nederfalle till hans fot.»

Allt nederföll. Av rök i samma stund
 blev templet fullt och skälvde på
 sin grund.

*Luther (1528). Svensk övers. 1567.
 Hedborn (1811). Wallén (1819).*

656.

1. In dulci jubilo
 sjunger på jorden bo!
 All vår hjärtans glädje
 ligger in præsepio
 och skin som solen vida
 matris in gremio.
 Alpha es et O,
 alpha es et O.
2. O Jesu parvule,
 din nåde mig bete,
 trösta mitt hjärta och sinne,
 o puer optime,
 låt mig din godhet finna,
 o Princeps gloriæ.
 Trahe me post te,
 trahe me post te.
3. O Patris caritas,
 o Nati lenitas,
 vi vore alle fördärvad
 per nostra crimina,
 så haver han oss förvärvat
 cælorum gaudia.
 Eja, vore vi där,
 eja, vore vi där.
4. Ubi sunt gaudia
 i den helga stad,
 där de änglar sjunga
 nova cantica
 och de klockor klinga
 in Regis curia.
 Eja, vore vi där,
 eja, vore vi där.

*Latinsk-tysk blandning (1800-talet).
 Svensk övers. 1882.*

657 (W 116).

Allt fullkomnat är, o Jesu, och du
 far
 upp till det ljus vars sändebud du
 var.
 Nu himlars himmel för dig öppen
 står,

till Majestätets högra hand du går;
dock ser du än med kärlek till den
jord
där du ditt blod har lämnat och ditt
ord.

Ifrån all världens tron, o mänskors
vän,

du ser till oss och oss välsignar än,
då i ditt spår, som över korssets stig
till himlen för, vi blicka upp till dig.
Helig är Herren, Fadern, Skaparen.
Helig är Herren, Sonen, Medlaren.
Helig är Herren, Anden, Tröstaren.
Så himlen stämme upp sitt fröjde-
ljud,

och jorden kläde sig i högtidsskrud
och svare: Helig, helig, helig,
Gud!

Franzén och Wallin (1819).

658 (W 303).

Pro pace et principe.

1. Förlän oss, Gud, din helga frid,
i kärlek oss ledsaga;
ty hat och avund, split och strid
ej kunna vi förtaga:
du det förmår allena.
2. Gud give vårom konung och all
överhet
frid och gott regement,
att vi under honom
må en stilla, rolig levnad alltid föra
i all gudaktighet och ärlighet. Amen.

*V. 1 latinsk antifoni från medeltiden.
Luther (1529). Olaus Petri (1536).
V. 2 tysk förf. (1566). Svensk övers. 1602.*

659 (NPs 664).

Dies iræ.

1. Vredens stora dag är nära,
elden då skall allt förtära,
så var siarsångens lära.
2. Hela världen, skräckbetagen,
skåda skall de stränga dragen
av sin domare den dagen.
3. Domsbasuner mäktigt skalla
och ur jordens gravar alla
mänskor fram för tronen kalla.

4. Döden själv skall häpen vara,
när att inför domen svara
sig de döda uppenbara.
5. Boken öppnas: där står skrivet
vad av alla är bedrivet
i det flydda jordelivet.
6. Uppenbart blir allt som gömdes,
åter framlagt allt som glömdes,
avdömt allt som förr ej dömdes.
7. Vad skall då jag arme svara?
Vem skall där min själ försvara?
Knappt den rene trygg kan vara.
8. Konung, som kan alla fälla,
nåd för rätt du låter gälla.
Fräls mig, du all godhets källa.
9. Milde Jesu, minns: för mina
synder gick du till din pina;
skjut ej bort mig från de dina.
10. Trött du vandrat vägen vida
korssets kamp för mig att strida,
att jag skulle nåd förbida.
11. Du som hämnar kränkta lagen,
låt min skuld från mig bli tagen,
innan domens stund är slagen.
12. Skuldförtyngd jag faller neder,
rodnad på min kind sig breder:
fräls den ångrande som beder.
13. När du synderskan benådar
och till rövarn huldrikt skådar,
tröst och hopp du mig ock båd.
14. Ej min bön är värd att höras,
låt ditt hjärta ändock röras,
ej i lågor mig förgöras.
15. Låt bland fåren mig få bida,
icke gettrens öde lida;
ställ mig på din högra sida.
16. Döm ej mig att från dig fara,
kalla mig av nåd att vara
bland de evigt frälstas skara.
17. Djupt i stoftet böjd jag vänder
mig till dig med knäppta händer,
att ett saligt slut du sänder.

18. Vredens dag, du underbara,
 då envar för dom skall svara!
 Vem skall rädda då oss arma?
 Gud Allsmäktig, dig förbarma.

19. Jesu Krist, dig till oss vänd
 och din frid oss allom sänd.

*Tomas av Celano († o. 1265). Svensk övers.
 av S. Cavallin (1882). Joh. Bergman (1920).
 Beskow (1920).*

1. Dies iræ, dies illa
 solvet sæclum in favilla
 teste David cum Sibylla.

2. Quantus tremor est futurus,
 quando iudex est venturus
 cuncta stricte discussurus.

3. Tuba, mirum spargens sonum
 per sepulera regionum,
 coget omnes ante thronum.

4. Mors stupebit et natura,
 cum resurget creatura
 iudicanti responsura.

5. Liber scriptus proferetur,
 in quo totum continetur,
 unde mundus iudicetur.

6. Iudex ergo cum sedebit,
 quidquid latet apparebit,
 nil inultum remanebit.

7. Quid sum miser tunc dicturus,
 quem patronum rogaturus,
 cum vix justus sit securus?

8. Rex tremendæ majestatis,
 qui salvandos salvas gratis,
 salva me, fons pietatis.

9. Recordare, Jesu pie,
 quod sum causa tuæ viæ,
 ne me perdas illa die.

10. Quærens me sedisti lassus,
 redemisti crucem passus:
 tantus labor non sit cassus.

11. Juste iudex ultionis,
 donum fac remissionis
 ante diem rationis.

12. Ingemisco tamquam reus,
 culpa rubet vultus meus:
 supplicanti parce, deus.

13. Qui Mariam absolvisti
 et latronem exaudisti,
 mihi quoque spem dedisti.

14. Preces meæ non sunt dignæ;
 sed tu, bonus, fac benigne,
 ne perenni cremer igne.

15. Inter oves locum præsta
 et ab hædis me sequestra,
 statuens in parte dextra.

16. Confutatis maledictis,
 flammis acerbis addictis,
 voca me cum benedictis.

17. Oro supplex et acclinis,
 cor contritum quasi cinis,
 gere curam mei finis.

18. Lacrymosa dies illa,
 qua resurget ex favilla
 iudicandus homo reus.
 Huic ergo parce Deus.

19. Pie Jesu Domine,
 dona eis requiem.

EN LITEN BÖNBOK.

SJÄTTE KAPITLET.

Sånger ur Skriften.

Marias lovsång.

(Magnificat.)

Luk. 1: 46—55.

113. Min själ prisar storligen Herren,
och min ande fröjdar sig i Gud, min
Frälsare.
Ty han har sett till sin tjänarinns
ringhet;
och se, härefter skola alla släkten prisa
mig salig.
Ty den Mäktige har gjort stora ting
med mig,
och heligt är hans namn.
Hans barmhärtighet varar från släkte
till släkte
över dem som frukta honom.
Han har utfört väldiga gärningar med
sin arm,
han har förskingrat dem som tänkte
övermodiga tankar i sina hjärtan.
Härskare har han störtat från deras
troner,
och ringa män har han upphöjt;
hungriga har han mättat med sitt goda,
och rika har han skickat bort med
tomma händer.
Han har tagit sig an sin tjänare Israel
och tänkt på att bevisa barmhärtighet
mot Abraham och mot hans säd till
evig tid,
efter sitt löfte till våra fäder.

Sakarias' lovsång.

(Benedictus.)

Luk. 1: 68—79.

114. Lovad vare Herren, Israels Gud,
som har sett till sitt folk och berett det
förlösning,
och som har upprättat åt oss ett fräls-
ningens horn

i sin tjänare Davids hus,
såsom han hade lovat
genom sina forntida heliga profeters
mun.

Ty han ville frälsa oss från våra ovän-
ner

och ur alla våra motståndares hand,
och så göra barmhärtighet med våra
fäder

och tänka på sitt heliga förbund,
vad han med ed hade lovat
vår fader Abraham.

Han ville beskära oss att få tjäna ho-
nom utan fruktan,

frälsta ur våra ovänners hand,
ja, att göra tjänst inför honom i helig-
het och rättfärdighet

i alla våra dagar.

Och du, barn, skall bliva kallad den
Högstes profet,

ty du skall gå framför Herren och be-
reda vägar för honom,

till att giva hans folk kunskap om
frälsning,

i det att deras synden bliva dem för-
lättna.

Så skall ske för vår Guds förbarmande
kärleks skull,

som skall låta ett ljus gå upp och skåda
ned till oss från höjden,

för att skina över dem som sitta i mör-
ker och dödsskugga

och så styra våra fötter in på fridens
väg.

Simeons lovsång.

(Nunc dimittis.)

Luk. 2: 29—32.

115. Herre, nu låter du din tjänare
fara hädan

i frid, efter ditt ord,

ty mina ögon hava sett din frälsning,
vilken du har berett till att skådas av
alla folk:

ett ljus som skall uppenbaras för hed-
ningarna,
och en härlighet som skall givas åt ditt
folk Israel.

SJUNDE KAPITLET.

Psalmer för enskild andakt, i särskilda lägen.

På födelsedagen.

116 (W 357). O Gud, som mina steg
ledsagar

ifrån min vagga till min grav,
dig helgas främst bland mina dagar
den dag då mig du livet gav;
i ditt beskydd, min högste Vän,
jag lugn och lycklig firar den.

2. För svag är denna röst att lova
ditt milda, underfulla råd;
allt vad jag äger är din gåva,
allt vad jag njuter är din nåd.
Vad är, som jag dig offra vill,
då allt, o Gud, dig hörer till?

3. Att jag ifrån de späda åren
fått i din kunskap växa opp,
att faror som mig följt i spåren
ej villat eller stäckt mitt lopp:
dig tackar jag, o Gud, därför,
som växten ger och bistånd gör.

4. För allt som hugnat har min levnad,
för mödors lön, för vänners tro,
för hälsa, dagligt bröd och trevnad,
för hyddans och för hjärtats ro,
dig tackar jag, till tårar rörd,
och vet att jag av dig är hörd.

5. Väl har ock nöden mig ödmjukat
och sorgen undervisat mig;
men om för dem jag underdukat,
det var den stund jag glömde dig.
Nu, läkt av samma hand som slog,
jag tackar dig, som gav och tog.

6. Jag sörjer ej för morgondagen,
ty Herren för mig sörja skall:
hans hand är aldrig från mig tagen,
när jag är trogen i mitt kall.
Vad fruktar jag, vad felar mig,
o Herre, när jag haver dig?

7. Vad mer, om hjärtat ock skall blöda
ännu av korsets tyngd och kval:
jag vet att tidens vedermöda
och några mulna timmars tal
ej är att likna mot den fröjd
som väntar mig i himlens höjd.

8. O du som räknat mina dagar
och känner vad mig görs behov,
jag vet att du mig dock ledsagar
till målet genom alla prov:
ty är jag nöjd med ditt behag
och tackar dig för varje dag.

Wallin (1819).

117 (NPs 627). Med tacksam röst och
tacksam själ
min lovsång sjunger jag.

O Gud, du alltid gjort mig väl
och gör det än i dag.

2. Min Gud, ett vet jag, som består,
när år och dagar fly.
Det är din nåd, för varje år
och varje morgon ny.

3. Vem bygger jordens vida rund
och timrar fästets höjd?
Vem sänder sol i morgonstund
och högtidsdagens fröjd?

4. Vem skickar vår och skördetid?
Vem håller i sin hand
den ädla, dyra, gyllne frid
för hem och fosterland?

5. Vem skänker under livets vår
av livets rikedom?
Vem sänder mig de goda år,
då lyckan går i blom?

6. Min Gud och Fader, det är du:
du vakat för mitt väl,
från livets början och till nu
dig vårdat om min själ.

7. Du syndabördan, tung och svår,
har sänkt i nådens hav
och hjärtesorgens bittra tår
från ögat torkat av.
8. Du breder kring min väg ditt ljus
från evighetens värld
och öppnar mig ditt fadershus
vid målet av min färd.
9. Så sjunger själen glädjesång
dig, Herre Gud, till pris,
till dess jag sjunga får en gång
ditt lov i paradiset.

Paul Gerhardt (1656). Eklund (1911).

För en moder som skall kyrkotagas.

118 (W 368). Gud, min Gud, som
ville än

mig åt barn och make frälsa,
gläd mig i ditt hus igen,
gläd mig ock med själens hälsa,
styrk mig, helga mig i dag:
utan dig vad vore jag?

2. Jesu, på ditt dyra ord
vill jag som Maria höra;
låt dess kraft hos mig bli spord
mot den värld som vill förföra,
att jag jämt på hjärtat bär
vad den bästa delen är.
3. Sedan kan jag lugn och nöjd
även Martas omsorg bära,
tacksam för den stilla fröjd
som du värdes mig beskära.
Rätta glädjen är hos dig:
bliv en daglig gäst hos mig.
4. Kom, o Jesu, låt ditt namn
mig som mor och maka gläda.
Se till barnet i min famn,
du som älskat har de späda,
du som själv har späd och arm.
legat vid en moders barm.
5. Kom; med kärlek och med tro
vill jag dig, o Herre, tjäna.
Kom, välsigna bröd och bo,
och din helga frid förläna.
Låt mig göra, vis och from,
av mitt hus din helgedom.

Franzén (1818).

Vid ett barns bädd.

119 (NPs 620). Sov gott, mitt barn,
sov gott i Gud.

Guds änglar i sin vita skrud,
som för den Högstes anlet stå,
de vaka här för dig också.

2. Du ligger mjukt, du sover gott,
du har din lugna vagger fått:
vår Frälsare låg icke så,
han vilade på hö och strå.
3. Du sover här i stilla ro:
han fick ej så i trygghet bo,
han måste fly i natt och gråt
för onda människors försåt.
4. Och efter han var barn som du,
välsigne han din vila nu,
att du må växa i hans frid
och älska honom all din tid.
5. Han som vårt högsta goda är,
han göre dig så ren och skär,
att du, mitt barn, en gång också
kan för Guds helga anlet stå.
6. Han styrke dig med kraft och råd,
hans Ande helge dig i nåd
och lyse dig på all din stig,
att du blir hans evinnerlig.
7. Sov gott, mitt barn, sov gott i Gud.
Han kläde dig i snövit skrud,
att hos din Frälsare du må
till sist en evig glädje få.

J. Ohr. Rube (1712). Topellus (1869).

Vid en faders död.

120 (W 346). Ack, re'n i unga åren
jag ser min far på båren.

Han som mig höll så kär,
han som min ungdom ledde,
min framtids väl beredde,
han nu av döden borttryckt är.

2. Vem skall mig undervisa
Guds verk att se och prisa,
vem vårda sig om mig?
Vem vill i nöd och fara
min hjälp härefter vara,
min ledare på dygdens stig?

3. Fast mina tårar strömma,
jag vill hans ord ej glömma:
»Gud är din vän och Far;
han aldrig övergiver
den honom trogen bliver
och städs för sina ögon har.»
4. Tack, fader, för din lära.
Ack må den frukter bära
uti mitt unga bröst.
Till Gud du mig har visat:
han som med sorgen risat,
han skall ock giva hopp och tröst.
5. Till Gud, som hjälpen sänder,
jag i min nöd mig vänder.
O faderlösas Far,
vid denna bår jag beder:
Till barnet skåda neder
och själv i nåd min Fader var.
6. O du som blomstren kläder
och minsta fågel gläder,
tänk ock i nåd på mig.
Du som höll barnen kära,
o Jesu, låt din ära
på mig, ditt barn, förklara sig.
7. Mitt hjärta, Gud, bevara
för syndens falska snara
och rätta mina fel.
Gör själen till din hydda
och själv ditt verk beskydda,
o Gud, mitt hjärtas tröst, min del.
8. Om människor för mig ömma,
ack låt mig aldrig glömma
att tacka dem och dig.
Om de mig från sig skjuta,
låt mig den trösten njuta,
att aldrig du förskjuter mig.
9. Ack låt den gode Anden
mig leda städs vid handen,
att jag en gång hos dig
får skåda, salig vorden,
den fader som på jorden
så ömt och troget älskat mig.

E. G. Küster (1779). Åström (1816).

Vid en moders död.

- 121** (W 347). Du som för mig
så innerlig
till Gud har bett och vakat

- och dagens fröjd,
för min skull, nöjd,
samt nattens ro försakat,
2. ej mer du är;
och ingen här
blir så mot mig till sinnes.
Så huldrikt bröst,
så ljuvlig röst
ej mer på jorden finnes.
  3. Ack, hjärtelag
som mer än jag
har känt min fröjd och smärta!
Du var mig allt;
nu är du kallt,
du ömma modershjärta.
  4. Ej stund, ej dag
gått fram, då jag
din huldhet ej försporde.
Men bort du gick,
och jag ej fick
dig löna, som jag borde.
  5. Gud löne dig
evinnerlig,
du hulda och du ömma.
Med Jesu nåd
jag dina råd
och dygder ej skall glömma.
  6. Att bedja Gud
och vid hans bud
förbli va du mig lärde.
Av hjärtat gick
ditt ord och fick
av ditt exempel värde.
  7. Det bliva skall
mitt levnadskall
som du att tro och göra.
Med mig skall då
visst Herren stå
och mina suckar höra.
  8. I gravens bo
till ostörd ro
ditt stoft man nedersänker;
men själv du är
hos Gud, och där
helt visst på mig du tänker.

9. Helt visst du ser
till barnet ner
och åt Guds faderssköte
mig ömt förtror,
du goda mor,
till dess jag når ditt möte.
10. I detta hopp
begynns mitt lopp
och fortgår och försvinner.
Kan dödens stig
förfära mig?
Jag dig på den ju hinner.

Wallin (1816), möjligen efter tysk förebild.

Vid fromma föräldrars grav.

- 122.** Dessa kära, vilka vila ut
här i mullen, tills den gryning
bräcker,
då ur graven du de döda väcker,
Herre, till din kärleks barm dem
slut.

2. Ej i livet, ej vid dödens bud
fäste de sitt hopp vid jordetankar:
Kriste, du allen var deras ankar;
därför ljuvligt vile de i Gud.

J. Paulson (1904).

Vid en makes död.

- 123** (W 344). Ack, döden haver hä-
danryckt
min vän ifrån min sida.
Av sorg till jorden nedertryckt,
vad tröst kan jag förbida?
Gud, uppehåll mig: jag är svag;
fräls mig från tvivlets fara,
och lär mig värda ditt behag,
som jag ej kan förklara.
O Gud, min tro bevara.

2. Tung blir den väg och mörk den
kväll
jag nu skall ensam vandra;
men snart i samma fridens tjäll
vi vila hos varandra.
Föräldrar, syskon, barn gå bort,
och maka skils från maka,
att vi ett liv, så tomt och kort,
dess hellre må försaka
och själens väl bevaka.

3. Ett stöd dock alltid övrigt är
för den som Herren fruktar:
i sorg och fröjd är Gud oss när,
och närmast då han tuktar.
Han är de faderlösas Far,
han änkors rätt försvarar.
I världen intet skydd blir kvar,
som oss till slut bevarar:
Guds omsorg evigt varar.

4. Ej må en kristen sörja så,
som de där hopp ej hava.
En stund för oss till vila gå
de kära vi begrava:
en stund förut blott hemma är
den vän som jag begråter.
Gud, du har mången boning där,
och även mig du låter
där se de mina åter.

Franzén (1814).

Vid ett barns grav.

- 124** (E 719). Nu är du förd, du lilla,
till Herrens örtagård.
Ej mer dig där gör illa
vår vinter, kall och hård.
Där får för Gud du träda
i klarhet lik hans sol
och barnasången kväda
för Lammets kungastol.

2. Jag unnar dig din lycka
och längtar dit i tro,
där inga sorger trycka
och inga törnen gro.
Där ingen blomma härjas
i Edens rosenvår;
dit har du nu fått bärgas
i stilla barnaår.

3. I bättre faderssköte
du där beskyddad är.
Det blir ett saligt möte,
när vi få råkas där
och med varandra skåda
Guds rikes härlighet
och dela hemmet båda
hos Gud i evighet.

*Hallgrímur Pétursson (o. 1650, tr. 1755).
O. J. Brandt (1854). Eklund (1922).*

För blinda.

125 (W 365). Jag får ej se Guds dag,

som minsta fågel prisar;
dock prisar även jag
den nåd mig Gud bevisar.
Fast jag hans verk ej ser,
hans Ande är mig när
och i hans ord mig ger
ett ljus som evigt är.

2. Vad jag ej ser jag tror,
jag det i hjärtat känner.
Hur Gud är vis och stor,
hur han är god jag känner.
Jag känner hur hans hand
ledsagar mig var stund
och drar ur syndens band
min själ i sitt förbund.
3. O Jesu, du är än
den blindes tröst på jorden,
du alla armas vän,
själv arm i tiden vorden.
O du som själv här led,
själv kände sorg och nöd,
du stiger till mig ned
och blir den svages stöd.
4. Du vill, o världens ljus,
ett ljus för mig ock vara:
du låter i ditt hus
din nåd för mig förklara,
du låter vid ditt bord
mitt hjärta nalkas dig,
och själv, o livets ord,
du följer hem med mig.
5. O Gud, i dig förnöjd
jag somnar och jag vaknar.
När du mig ger din fröjd,
ej världens lust jag saknar.
Om jag ej ser dess prakt,
ej av dess nöjen vet,
jag ser i tron din makt,
ditt rikets härlighet.
6. Den natt mig höljer nu
skall en gång sig förklara,
ty en gång öppnar du
min syn, bland änglars skara.
Om ej mitt öga här
din klara sol fått se,
så skall jag skåda där
ditt eget anlete.

Franzén (1816).

126. Tung är den lott du täcktes mig
beskära,

mörk är den väg jag vandrar på
ditt bud;

likväl jag prisar nöjd din makt och
ära:

det är din vilja dock, som sker, o
Gud.

Ej någon stjärna lyser på min stig,
ej någon morgons ljus för mig sig
tänder,

dock är min tröst att genom skug-
gors länder

min vilsna väg till sist för hem till
dig.

2. Och fast din sköna värld med sina
under
du täcks fördölja för min skymda
blick,
jag hör din röst i hjärtats tysta
stunder
och ser din vishet i mitt ödes skick.
Och syns mig dunkel än din viljas
lag,
när smärtans bägar fylles mig till
randen,
jag vet likväl att det är fadershan-
den
som skiftar sorg och glädje, natt
och dag.
3. Jag vet att du, som kläder markens
lilja
och ger åt himlens fåglar deras spis,
som tvingar storm och böljor med
din vilja,
är lika huld som du är stor och vis.
Du skall ledsaga mina steg förvisst,
fast stigen länkas genom natt och
dimma.
Du är min sköld och stav i kampens
timmer
och för mig till ditt helga berg till
sist.
4. Jag vill stå upp med sångaren och
säga:
»Vi är du så bedrövad, o min själ!»
Emot det ljuva hopp du ärvt, vad
väga
den dunkla jordens alla sorger väl?

Se, snart i jubel bytes suckars ljud,
snart får i högtidsdräkten jag mig
kläda
och säll i dina tempelgårdar träda
att tacka dig på harpa, Gud, min
Gud.

D. Holgerson (1984).

Vid långvarig ohälsa.

- 127.** Jag vill icke grubbla och sörja
och se mot det mörka förflutna.
Jag vill icke räddhågat spörja
vad plåga som än står mig kvar.
Åt honom som ensam kan hela
jag lämnar det trasiga, brutna.
Vad honom det täcks åt mig dela
nu nöjd ur hans händer jag tar.
2. Det blev mig för tungsam att bära
all sorg, både andras och egen.
Jag måste omsider mig lära
att maktlös i grunden jag är.
Bekymren, som hårt mig belastat
och hopplöst förtyngde mig stegen,
jag nu för hans fötter har kastat,
som just mina bördor begär.
3. Där själv jag ej härvan kan reda
hans vishet vet vägar att handla.
Så må han då råda och leda
min vilja, till hörsamhet böjd.
Jag lyfter i tro mina händer
till honom som allt kan förvandla,
och beder att allting han vänder
till sist i fullkomning och fröjd.

G. Thorsell (1920).

Nattvardspsalmer för sjuka.

- 128** (*W 162*). Här, ensam på mitt
plågoläger,
din nattvard, Herre, jag begär;
men även här jag hoppet äger,
att du mig arme ej försmår.
Varhelst du hör den frommes röst,
där kommer du med frid och tröst.
2. Kanske ej mera här i tiden
din dyra måltid bjudes mig.
Är då min levnadsdag förliden,
o Herre Gud, gör nåd med mig.
Min hjälp, mitt ljus, o Jesu, var,
så blir min afton lugn och klar.

3. Låt känslan av min skuld försvinna
vid minnet av din kärleks höjd.
Låt mig i nådekalken finna
en försmak av din himlafröjd.
O Jesu, din försoningsdöd
hugsvale mig i dödens nöd.
4. O du som all min synd förlåter
och själv mitt bästa vill och vet,
för mig du himlens port upplåter
och visar mig din salighet.
O Jesu, dig i tron jag ser
och känner ingen plåga mer.
5. Ej döden skall mig nu förskräcka:
min själ, o Jesu, tillhör dig.
I graven vill du själv mig väcka,
i domen själv försvara mig.
Ty är jag nöjd med vad du gör:
i dig jag lever och jag dör.

O. O. Sturm (1764)? Wallin (1816).

- 129** (*NPs 558*). Till dig, o milde Jesu
Krist,
jag nu med all min synd och brist
förtröstansfull mig vänder.
Mig i min stora svaghet stärk,
och på min bön och suckan märk:
tag mig i dina händer.
2. Av nåd mig all min synd tillgiv
och mitt försvar i domen bliv,
så vill jag nöjd mig skilja
från denna världs fåfänglighet
och komma till din salighet,
när så det är din vilja.
3. På din barmhärtighet allen,
som mig från synd gör skär och ren,
jag allt mitt hopp vill bygga.
Vid din förtjänst, din förbön god,
din bittra död, ditt dyra blod
vill jag i tron mig trygga.
4. Din nattvard, som jag här begår,
där livets bröd och dryck jag får,
låt mig till tröst nu lända.
Du är mitt liv, o Jesu kär;
låt mig få bliva där du är,
då här mitt liv har ända.
5. O Jesu, hav min själ i hand
och för mig till det fröjdeland
där jag dig själv får skåda.

Ack hjälp mig i min sista strid,
att jag må somna in i frid,
förlöst ur tidens våda.

S. Alén (1908).

*För en husfader eller husmoder vid ett
årsskifte.*

130 (W 343). Gode Gud, som lät mig
hinna

fram till denna glada dag,
må för dig mitt offer brinna,
anse det med välbehag.

Maka, barn, allt i mitt hem
du åt mig och mig åt dem
mild bevarat: dig ske ära,
dig vårt hjärtas lov vi bära.

2. Glad och tacksam vill jag vörda
dina faderliga råd.

Rika prov har jag fått skörda,
Herre, av din stora nåd.

Ny den är, när dagen gryr,
och sig lik, när dagen flyr.

Den så vitt som himlen räcker
och från släkt till släkt sig sträcker.

3. Låt den fröjd du skänkt de mina
gå till dig, dess ursprung, opp.

Låt dem, Fader, vara dina
under hela livets lopp.

Och när du vill kalla mig
hem, du gode Gud, till dig,
låt dem då den trösten njuta,
att ej du skall dem förskjuta.

4. Fader, jag i dina händer
överlämnar dem och mig.

Du som allt till godo vänder,
led oss på din viljas stig.

Vi av dig få mycket gott,
när vi, nöjda med vår lott,
synden fly, det goda göra,
frukta dig och dig tillhöra.

5. Huru länge vi här vandra
står allena i din hand.

Tiden för oss från varandra,
döden sliter ömma band;
men du dig förbarmar visst
över all din verk och sist
oss församlar i ditt rike,
o du Fader utan like.

Aström (1816).

På nyårsafton.

131. Snabbt jagar stormen våra år
som skyar över hav.

Knappt tändes, år, din blida vår,
så bleknar glansen av.

Din sommarblomstring är sin kos,
hav tack för vad du gav,
om ock du endast gav en ros
att lägga på en grav.

2. Du makt för vind och skyar,
du makt för liv och år,

som ständigt allt förnyar
och allt i spillror slår,
med öden och med timmar
i julens aftonbrand
du står, och sädet glimmar
i såningsmannens hand.

3. Giv psaltare och lyra,
då mödan görs oss lång.

Betag oss ej den dyra,
den ljuva lust till sång.

Låt klinga våra dagar
som vind i gröna hagar,
som hav i böljegång.

4. Giv oss en härd att njuta vid
av vårt beskärda bröd.

Giv oss ett bröst att luta vid,
när glädjen vänds i nöd.

Giv oss en tro att sluta vid,
tryggt i den mörka död.

Karlfeldt (1929).

KRONOLOGISKT REGISTER ÖVER I FÖRSLAGET INGÅENDE
PSALMER, ORDNADE I TIDSFÖLJD EFTER DERAS
FÖRSTA KÄNDA FRAMTRÄDANDE.

De från forn- och medeltidskyrkan härstammande psalmernas ålder är i flera fall osäker och omstridd.

- 300-talet: 58, 623.
 500-talet: 106, 653.
 600-talet: 544, 658.
 800-talet: 104, 107, 133.
 1000-talet: 132.
 1100-talet: 207.
 1200-talet: 87, 135: 1, 156: 1, 659.
 1300-talet: 60: 1, 61, 62: 1, 656.
 1400-talet: 22, 134: 1, 202: 1, 2, 218, 524: 1, 2, 4, 5.
 1500-talets början(?): 128.
 1520-talet: 21, 24, 25, 36, 39, 50, 62: 2—7, 113, 124, 134: 2—3, 135: 2—4, 156: 2—3, 202: 3—11, 303, 304, 316, 371, 475, 614, 654, 655.
 1530-talet: 60: 2—3, 63, 94, 178, 302, 305, 337, 369, 525.
 1540-talet: 16, 161, 311, 354.
 1550-talet: 386, 646.
 1560-talet: 64, 164, 342, 351, 467, 470, 607, 615.
 1570-talet: 23, 185, 281, 312, 327, 340, 487: 4, 597.
 1580-talet: 30, 155, 307, 353, 502, 559, 608, 643.
 1590-talet: 31, 51, 96, 317, 538, 613, 641.
 1600—09: 66, 229, 338, 350, 501.
 1610-talet: 67, 224, 308, 541.
 1620-talet: 148, 238, 387.
 1630-talet: 15, 41, 81, 98: 1, 146, 172: 1—4, 210, 299, 313, 404, 433, 434, 489, 492, 526, 616, 647, 648.
 1640-talet: 42, 77, 79, 93: 1, 97, 98: 2—12, 230, 392, 497, 529.
 1650-talet: 11, 40, 76, 109, 112, 123, 136, 137, 163, 205, 297, 326, 349, 375, 399, 512, 542, 543.
- 1660 talet: 121, 122, 206, 228, 370, 601.
 1670-talet: 147, 211, 301, 341, 361, 419, 540, 545, 604.
 1680-talet: 13, 17, 72, 74, 84, 92, 204, 234, 300, 309, 310, 319, 335, 339, 345, 346, 396, 431, 471, 500, 527, 528, 530, 531, 534, 537, 539, 558, 598, 600, 605.
 1690-talet: 9, 12, 14, 19, 75, 99, 110, 111, 120, 138, 186, 225, 237, 239, 262, 282, 320, 323, 329, 333, 378, 391, 398, 432, 435, 444, 464, 469, 511, 566, 609, 644, 650: 7.
 1700—09: 283, 401, 553, 630.
 1710-talet: 199, 385, 395, 507.
 1720-talet: 176, 222, 328.
 1730-talet: 288, 379, 418, 603.
 1740-talet: 374, 611.
 1750-talet: 201, 231, 263, 352.
 1760-talet: 80, 145, 149, 285, 322, 331, 355, 358: 1—2, 390, 417, 495.
 1770-talet: 6, 88, 291, 325, 330, 344, 380, 388, 427, 472, 499, 514.
 1780-talet: 86, 420, 457, 564, 594.
 1790-talet: 5, 90, 91, 158, 160, 162, 233, 235, 240, 359, 491, 510, 518.
 1800—09: 192, 362, 442, 478, 508, 596, 621, 635, 640.
 1810-talet: 1, 2, 3, 7, 8, 10, 18, 32, 33, 34, 35, 38, 43, 44, 45, 52, 53, 55, 56, 57, 59, 65, 68, 69, 78, 85, 89, 93: 2—4, 100, 101, 102, 103, 105, 108, 115, 118, 119, 125, 126, 127, 131, 157, 159, 167, 180, 181, 182, 183, 184, 193, 198, 200, 203, 208,

- 209, 221, 223, 226, 227, 232,
241, 242, 251, 252, 276, 277,
284, 286, 287, 289, 290, 298,
306, 318, 321, 324, 336, 343,
347, 348, 358: 3—6, 360, 372,
373, 376, 377, 393, 394, 397,
400, 402, 403, 405, 406, 407,
416, 424, 425, 426, 428, 429,
430, 436, 437, 438, 439, 440,
441, 443, 447, 460, 465, 466,
473, 474, 479, 487: 1—3, 488,
490, 493, 496, 498, 503, 504,
520, 521, 522, 523, 532, 533,
535, 536, 537, 556, 560, 572,
575, 587, 588, 592, 593, 595,
599, 606, 610, 612, 617, 618,
619, 620, 622, 624, 634, 636,
638, 639, 642, 650: 1—6, 657.
- 1820-talet*: 4, 243, 271, 314, 356, 421,
422, 625.
- 1830-talet*: 168, 381, 456, 458, 515,
557, 573.
- 1840-talet*: 143, 171, 264, 389, 408,
409, 509, 546, 631, 649.
- 1850-talet*: 20, 54, 83, 175, 179, 253,
275, 468, 548, 565, 567.
- 1860-talet*: 48, 150, 169, 259, 265,
363, 462, 576, 602, 627, 628.
- 1870-talet*: 187, 220, 268, 278, 382, 549.
- 1880-talet*: 28, 170, 194, 258, 266,
269, 270, 274, 293, 383, 445,
517, 629.
- 1890-talet*: 273, 513, 571, 578.
- 1900—09*: 47, 70, 129, 144, 174, 219,
334, 364, 384, 477, 550, 570,
583, 632.
- 1910-talet*: 27, 29, 46, 82, 114, 173,
177, 196, 215, 236, 244, 245,
255, 256, 257, 260, 267, 292,
294, 295, 332, 357, 365, 446,
449, 450, 451, 452, 453, 454,
459, 461, 476, 485, 486, 494,
505, 516, 547, 551, 563, 568,
577, 579, 580, 584, 589, 626.
- 1920-talet*: 26, 71, 73, 116, 142, 151,
153, 165, 188, 191, 195, 197,
212, 247, 279, 367, 410, 411,
463, 481, 506, 552, 555, 574.
- 1930-talet*: 37, 49, 95, 117, 130, 139,
140, 141, 152, 154, 166, 189,
190, 213, 214, 216, 217, 246,
248, 249, 254, 261, 272, 280,
296, 315, 366, 368, 412, 413,
414, 415, 423, 448, 455, 480,
482, 483, 484, 519, 554, 561,
562, 569, 581, 582, 585, 586,
590, 591, 633, 637.

NUMMERREGISTER.

*Streck (—) betecknar att psalmen saknas, B att psalmen överförts till
En liten bönbok.*

I.

**Jämförelse mellan numreringen i 1819 års psalmbok (W) och numreringen i
föreliggande förslag (1936).**

W	1936	W	1936	W	1936	W	1936
1	1	28	18	55	55	82	—
2	—	29	19	56	56	83	—
3	3	30	—	57	57	84	84
4	—	31	344	58	58	85	85
5	380	32	495	59	59	86	86
6	6	33	333	60	60	87	—
7	592	34	145	61	61	88	88
8	5	35	146	62	62	89	89
9	655	36	147	63	63	90	90
10	—	37	—	64	64	91	91
11	7	38	—	65	65	92	92
12	8	39	—	66	66	93	93
13	—	40	—	67	67	94	94
14	359	41	—	68	68	95	—
15	—	42	—	69	69	96	96
16	16	43	—	70	—	97	97
17	25	44	157	71	—	98	98
18	—	45	45	72	32	99	99
19	—	46	36	73	35	100	100
20	—	47	297	74	34	101	101
21	21	48	38	75	75	102	102
22	22	49	39	76	76	103	103
23	23	50	50	77	77	104	104
24	24	51	41	78	78	105	105
25	155	52	42	79	—	106	106
26	156	53	43	80	80	107	107
27	—	54	44	81	—	108	108

W	1936	W	1936	W	1936	W	1936
109	109	149	193	189	310	229	339
110	110	150	200	190	390	230	340
111	111	151	201	191	391	231	341
112	112	152	202	192	392	232	—
113	126	153	203	193	393	233	—
114	127	154	204	194	311	234	394
115	128	155	205	195	317	235	—
116	657	156	206	196	318	236	—
117	—	157	207	197	319	237	397
118	118	158	208	198	320	238	398
119	119	159	209	199	321	239	399
120	185	160	210	200	322	240	400
121	186	161	211	201	428	241	401
122	488	162	B	202	429	242	402
123	172	163	284	203	430	243	403
124	124	164	285	204	431	244	404
125	125	165	286	205	370	245	405
126	—	166	—	206	432	246	—
127	425	167	281	207	433	247	347
128	115	168	287	208	371	248	348
129	426	169	—	209	323	249	—
130	232	170	288	210	372	250	350
131	131	171	427	211	373	251	351
132	132	172	289	212	343	252	352
133	133	173	290	213	120	253	353
134	134	174	291	214	121	254	354
135	135	175	298	215	122	255	—
136	136	176	299	216	123	256	406
137	137	177	300	217	434	257	435
138	138	178	301	218	—	258	358
139	167	179	—	219	325	259	—
140	180	180	302	220	326	260	360
141	181	181	—	221	327	261	361
142	182	182	304	222	—	262	362
143	183	183	305	223	335	263	654
144	316	184	306	224	324	264	9
145	184	185	—	225	336	265	218
146	33	186	307	226	369	266	—
147	30	187	308	227	337	267	10
148	192	188	309	228	338	268	11

W	1936	W	1936	W	1936	W	1936
269	12	309	469	349	575	389	163
270	13	310	—	350	—	390	—
271	14	311	—	351	—	391	599
272	15	312	—	352	242	392	508
273	436	313	237	353	—	393	510
274	437	314	—	354	—	394	511
275	438	315	238	355	—	395	—
276	439	316	239	356	—	396	471
277	440	317	—	357	B	397	472
278	—	318	240	358	—	398	—
279	479	319	241	359	587	399	470
280	—	320	235	360	588	400	473
281	441	321	221	361	—	401	474
282	—	322	—	362	416	402	475
283	—	323	223	363	417	403	—
284	—	324	224	364	—	404	514
285	442	325	225	365	B	405	—
286	—	326	226	366	418	406	2
287	—	327	227	367	419	407	498
288	—	328	228	368	B	408	499
289	443	329	229	369	424	409	—
290	—	330	230	370	487	410	500
291	—	331	233	371	—	411	501
292	375	332	234	372	—	412	502
293	—	333	—	373	312	413	497
294	376	334	—	374	—	414	503
295	377	335	251	375	—	415	504
296	—	336	—	376	490	416	558
297	447	337	252	377	491	417	559
298	345	338	—	378	492	418	518
299	464	339	—	379	—	419	560
300	—	340	460	380	—	420	520
301	—	341	198	381	—	421	521
302	465	342	566	382	—	422	522
303	658	343	B	383	496	423	523
304	—	344	B	384	158	424	524
305	466	345	634	385	159	425	525
306	478	346	B	386	160	426	526
307	444	347	B	387	161	427	527
308	—	348	—	388	162	428	528

<i>W</i>	1936	<i>W</i>	1936	<i>W</i>	1936	<i>W</i>	1936
429	529	447	—	465	—	483	618
430	530	448	593	466	—	484	639
431	531	449	594	467	600	485	619
432	532	450	595	468	—	486	148
433	533	451	596	469	607	487	648
434	534	452	603	470	608	488	620
435	535	453	—	471	609	489	601
436	536	454	597	472	—	490	621
437	537	455	598	473	610	491	622
438	538	456	—	474	611	492	623
439	539	457	—	475	—	493	635
440	540	458	604	476	612	494	636
441	541	459	605	477	613	495	638
442	542	460	386	478	614	496	640
443	543	461	606	479	615	497	642
444	556	462	—	480	616	498	643
445	—	463	—	481	617	499	644
446	—	464	—	482	—	500	650

II.

Jämförelse mellan numreringen i Nya Psalmer 1921 (NPs) och numreringen i föreliggande förslag (1936).

<i>NPs</i>	1936	<i>NPs</i>	1936	<i>NPs</i>	1936	<i>NPs</i>	1936
501	29	515	52	529	—	543	269
502	577	516	53	530	170	544	270
503	17	517	505	531	171	545	—
504	20	518	79	532	177	546	—
505	653	519	83	533	174	547	271
506	275	520	87	534	274	548	—
507	279	521	129	535	—	549	—
508	—	522	27	536	264	550	—
509	31	523	144	537	265	551	—
510	262	524	—	538	—	552	178
511	46	525	150	539	266	553	179
512	47	526	—	540	—	554	—
513	48	527	—	541	267	555	—
514	51	528	168	542	268	556	194

<i>NP</i> _a	1936	<i>NP</i> _a	1936	<i>NP</i> _a	1936	<i>NP</i> _a	1936
557	199	587	334	617	458	646	516
558	B	588	342	618	459	647	517
559	231	589	408	619	{564	648	544
560	219	590	—		{568	649	545
561	—	591	357	620	B	650	—
562	28	592	346	621	—	651	546
563	220	593	363	622	565	652	557
564	245	594	175	623	571	653	547
565	—	595	349	624	576	654	602
566	256	596	387	625	—	655	—
567	257	597	407	626	461	656	624
568	258	598	389	627	B	657	625
569	259	599	395	628	420	658	626
570	260	600	—	629	—	659	—
571	—	601	—	630	589	660	627
572	253	602	409	631	462	661	628
573	—	603	—	632	—	662	629
574	236	604	244	633	467	663	—
575	292	605	374	634	468	664	659
576	276	606	365	635	—	665	645
577	293	607	364	636	164	666	—
578	282	608	—	637	476	667	649
579	303	609	450	638	477	668	646
580	313	610	451	639	485	669	—
581	278	611	—	640	—	670	—
582	355	612	452	641	486	671	149
583	328	613	—	642	509	672	—
584	332	614	453	643	512	673	647
585	—	615	456	644	513		
586	—	616	457	645	515		

ALFABETISKT REGISTER ÖVER I FÖRSLAGET INGÅENDE PSALMER.

1936 betecknar det här föreliggande förslaget, W 1819 års psalmbok, NPs Nya Psalmer 1921, E 1934 års psalmboksförslag, B anger att psalmen föreslås överförd till *En liten bönbok*.

A.

	1936	W	NPs	E
Ack att i synd vi slumra bort	595	450		
Ack bliv hos oss, o Jesu Krist	185	120		
Ack, döden haver hädanryckt	B	344		
Ack hjärtans Jesu, vad har du förbrutit	81			89
Ack hjärtans ve, att jag skall se	98	98		
Ack hur kan så blind du vara	282		578	
Ack Jesu Krist, din nåd bete	608	470		
Ack jordens barn, vår tid är kort	503	414		
Ack min själ, hav gladligt mod	341	231		
Ack, re'n i unga åren	B	346		
Ack saliga dag, som i hoppet vi bida	274		534	
Ack var skall jag tillflykt finna	300	177		
Ack, vi äro alla	157	44		
All äkta kärleks hemlighet	254			280
Allena Gud i himmelrik	24	24		
Allt fullkomnat är	657	116		
Allt mänskosläktet av ett blod	437	274		
Allt vad vi på jorden äga	598	455		
Allt är redo, fallna släkte	285	164		
Anamma from de dyra nådeorden	436	273		
Ande, full av nåde	137	137		
Att bedja Gud han själv oss bjöd	358	258		
Att bedja är ej endast att begära	366			
Att bära korset hövs en kristen	395	235	599	
Att dig, o Gud, mitt offer bära	518	418		
Att säga världen helt farväl	631			
Av dig förordnad, store Gud	239	316		
Av djupets nöd, o Gud, till dig	304	182		
Av förgängelsen är färgad	516		646	
Av helig längtan hjärtat slår	208	158		
Av himlens här den Högstes makt	180	140		
Av himmels höjd oss kommet är	63	63		
Av hjärtat haver jag dig kär	327	221		

B.

Befall i Herrens händer	324	224		
Beklaga av allt sinne	302	180		

	1936	W	NPs	E
Beprova mig, min Gud	427	171		
Bereden väg för Herran	43	53		
Betraktom väl de tio bud	182	142		
Bevara, Gud, vårt fosterland	468		634	
Bliv kvar hos mig; se dagens slut är när	546		651	
Blott en dag, ett ögonblick i sänder	382			
Blott vanliga kristna Guds helgon här voro	154			
Bort, mitt hjärta, med de tankar	392	192		
Brödet som blev brutet	216			
Bönhör mig, Gud, bönhör den svaga anden	298	175		
D.				
De rika skördar som förgyllde	476		637	
Den blida vår är inne	508	392		
Den blomstertid nu kommer	511	394		
Den dag du gav oss, Gud, är gången	549			654
Den korta stund jag vandrar här	119	119		
Den kärlek du till världen bar	82			353
Den ljusa dag framgången är	538	438		
Den mun är tyst, som bad så ömt	101	101		
Den rätt på dig, o Jesu, tror	355		582	
Den signade dag som vi nu här se	524	424		
Den store Mästarn kommer	143			
Den säkra grund har nu jag vunnit	328		583	
Den vedervärdighet som mig elända trycker	398	238		
Denna är den stora dagen	112	112		
Dessa kära, vilka vila ut	B			
Det finns en port som öppen står	278		581	
Det finns ett land av ljuvlig ro	630			688
Det gamla år framgånget är	501	411		
Det gick en gång i Juda land	446			
Det går ett tyst och tåligt lamm	79		518	
Det ringer till vila, och veckan går ut	557		652	
Det spirar i Guds örtagård	365		606	
Det är en ros utsprungen	51		514	
Dies iræ	659		664	
Dig allena vare ära	5	8		
Dig, Helge Ande, bedja vi	135	135		
Dig, Herre Gud, är ingen lik	495	32		
Dig, Jesu, vare evigt pris	211	161		
Dig, ljusens Fader, vare pris	181	141		
Dig skall min själ sitt offer bära	18	28		
Dig vare lov och pris, o Krist	218	265		
Din godhet nu vi lova	500	410		
Din klara sol går åter opp	520	420		
Din kärlek, Jesu, gräns ej vet	257		567	
Din sol går bort, men du blir när	536	436		

	1936	W	NP:s	E
Din spira, Jesu, sträckes ut	118	118		
Din synd, o värld, besinna	90	90		
Ditt huvud, Jesu, böjes	91	91		
Ditt lidande har nått sitt slut	100	100		
Ditt namn, o Gud, jag lova vill	12	269		
Ditt verk är stort, men jag är svag	445			489
Du all hälsas källa	418	366		
Du bar ditt kors, o Jesu mild	89	89		
Du, för vars allmaktsord	271		547	
Du gav mig, o Herre, en teg av din jord	482			
Du går, Guds Lamm, du milda	86	86		
Du, Herre, i din hägnad tar	344	31		
Du, Herre, ser och känner mig	7	11		
Du livets bröd, o Jesu Krist	205	155		
Du mänskors Fader, himlars Gud	471	396		
Du, o Gud, är livets källa	586			
Du sanna vinträd, Jesu kär	215			432
Du segern oss förkunnar	105	105		
Du skall äta ditt bröd i ditt anletes svett	481			
Du snöda värld, farväl	604	458		
Du som din församling vårdar	240	318		
Du som fromma hjärtan vårdar	650	500		
Du som för mig	B	347		
Du som har kommit till vår jord	578			513
Du som härlig ställde	2	406		
Du som oss frälst ur syndens band	127	114		
Du som var den minstes vän	198	341		
Du som åt människan	447	297		
Du unga vakt, stig upp med fröjd	581			514
Döden haver hårt betagit	114			
E.				
Ej blir en dag den andra lik	519			
Ej guld och rikedom jag har	441	281		
Eja, mitt hjärta, hur innerlig	647		673	
En dag har börjat. Livet kallar	480			
En dag har gått: ett purpurstänk	552			
En dag skall uppgå för vår syn	643	498		
En dalande dag, en flyktig stund	626		658	
En dunkel örtagård jag vet	294			293
En dyr klenod, en klar och ren	179		553	
En Fader oss förenar	171		531	
En fridens ängel ropar: »Kom!»	618	483		
En gång dö och sedan domen	644	499		
En handsbredd är vår levnads mått	236		574	
En herrdag i höjden är vorden besluten	645		665	
En jungfru födde ett barn i dag	60	60		

	1936	W	NPs	E
En jämmerlig och usel ting	599	391		
En stjärna gick på himlen fram	67	67		
En syndig man, som låg i syndens dvala	281	167		
En vänlig grönskas rika dräkt	513		644	
Ensam lämnad här i världen	589		630	
Esaias såg den Allraheligste	655	9		
Ett, Jesu, än påminner jag	553			657
Ett under, likt stjärnornas stiglösa färd	249			
Ett vänligt ord kan göra under	448			
F.				
Fader, du som livet tänder	195			
Fader, du vars hjärta gömmer	332		584	
Fader, förbarma dig	270		544	
Fader, under detta namn	359	14		
Fram, fram, kristmän, korsmän	580			
Fram skrider året i sin gång	515		645	
Fridens Gud, oss frid förläna	490	376		
Från Gud vill jag ej vika	342		588	
Från klarhet till klarhet du låter oss stiga, o Gud	217			
Från tidevarv till tidevarv	188			
Frälsare, bli mig alla stunder nära	423			533
Får ej i vårt hjärta bo	260		570	
Fädernas kyrka i Sveriges land	174		533	
För alla helgon, som i kamp för tron	150		525	
Fördolde Gud, som tronar i det höga	385			370
Förfäras ej, du lilla hop	492	378		
Förgäves all den omsorg är	478	306		
Förlossningen är vunnen	50	50		
Förlän oss, Gud, din helga frid	658	303		
Förr än mänskostämmor hördes	145	34		
Förrän Guds Son sitt verk fullbordar	255			267
G.				
Gammal är kyrkan, Herrens hus	168		528	
Giv, Gud, att ren och samvetsgrann	479	279		
Giv mig den tro som skådar dag	250			
Giv, o Jesu, fröjd och lycka	497	413		
Giv oss, o Gud, ett dagligt bröd	470	399		
Glad bekänner jag för världen	199		557	
Gläd dig, du helga kristenhet	59	59		
Gläd dig, du Kristi brud	41	51		
Glädje utan Gud ej finnes	347	247		
Gläns över sjö och strand	571		623	
Gode Fader, i din vård	568		619:2	
Gode Gud, som lät mig hinna	B	343		
Gud Allsmäktig går mot sitt mål	273			

	1936	W	NPs	E
Gud, den nåd som du bevisar	331			
Gud, du av inga skiften vet	6	6		
Gud, du är kärleksrik och god	394	234		
Gud, fullkomlighetens källa	325	219		
Gud gav i skaparorden	453		614	
Gud har av sin barmhärtighet	316	144		
Gud, hos dig är livets källa	196			
Gud, i mina unga dagar	576		624	
Gud, låt min bön dig täckas	400	240		
Gud låter sina trogna här	146	35		
Gud, lär mig dock besinna	593	448		
Gud, min Gud, som ville än	B	368		
Gud, min Gud, till dig jag ser	348	248		
Gud, se i nåd till dessa två	253		572	
Gud, som haver barnen kär	564		619:1	
Gud, som mig i kärlek kände	417	363		
Gud säger att den salig är	375	292		
Gud trefaldig, statt oss bi	22	22		
Gud vare lovad och av hjärtat prisad	209	159		
Gud vare tack och ära	147	36		
Gud, vår Gud, för världen all	262		510	
Gud, vår lösta tunga	212			227
Gud, välsigna dessa hjärtan	251	335		
Gud är här tillstädes	222			437
Gud är vår starkhet och vårt stöd	337	227		
Gud över oss förbarmar sig	475	402		
Guds kyrkas grund på jorden	169			170
Guds ord bär inga bojor	191			
Guds rena Lamm, oskyldig	94	94		
Guds väg i dunkel ofta går	388			419
Gå varsamt, min kristen	374		605	
Gör porten hög, gör dörren bred	42	52		
H.				
Han kommer i sin kyrka	47		512	
Han lever! O min ande, känn	108	108		
Han på korset, han allena	83		519	
Han väcker var morgon mitt öra	563			
Har jag nåd hos Gud i höjden	343	212		
Hav i ditt minne Jesus Krist	125	125		
Hela världen fröjdes Herran	11	268		
Helge Ande, du som samlar	192	148		
Helge Ande, hjärtats nöje	136	136		
Helig, helig, helig, Herre Gud allsmäktig	4			21
Helige Ande, låt nu ske	141			
Helige Ande, sanningens Ande	131	131		
Helige Fader, kom och var oss nära	28		562	

	1936	W	NP's	E
Hell morgonstjärna, mild och ren	31		509	
Hemlandstoner mäktigt ljuda	629		662	
Herre, dig i nåd förbarma	158	384		
Herre, du har skapat allt	569			
Herre, du som från det höga	362	262		
Herre Gud, för dig jag klagar	600	467		
Herre, hur kan väl jag	190			
Herre, jag har hört din stämma	73			
Herre, jag vill bida	414			
Herre Kriste, du din kyrka	173			176
Herre, nu låter du din tjänare fara hädan	B			
Herre, när skall jag dig skåda	619	485		
Herre, saml oss nu alla	220		563	
Herren gav, och Herren tog	413			
Herren vår Gud är en konung i makt och i ära	17		503	
Herren är min Herde god	334		587	
Herrens röst i Sion ljuder	256		566	
Herrens stad har fasta grunder	264		536	
Himmelen stum ej är	189			
Hit, o Jesu, samloms vi	228	328		
Hjälp, Gud, de trogne äro få	186	121		
Hjälp mig, Jesu, troget vandra	430	203		
Hjälp mig, min Gud, ack fräls min själ	306	184		
Hjärtan, enigt sammanslutna	176			
Ho är den för Herren träder	376	294		
Hur fröjdar sig i templets famn	226	326		
Hur härlig, Gud, din sol uppgår	221	321		
Hur härligt vittna land och sjö	517		647	
Hur kan och skall jag dig	210	160		
Hur ljuv, o Gud, hur säll den lott	474	401		
Hur skall jag rätt dig hälsa	40			54
Huru länge skall mitt hjärta	45	45		
Hälsans gåva, dyra gåva	424	369		
Här en källa rinner	279		507	
Här, ensam på mitt plågoläger	B	162		
Härlig är den himmel blå	572			
Härlig är jorden	20		504	
Höga Majestät, vi alla	3	3		
Hör ditt Sions bittra klagan	160	386		
Hör, Gud ännu sin nåd dig bjuder	223	323		
I.				
I dag om Herrens röst du hör	290	173		
I denna ljuva sommartid	512		643	
I det djupa, i det höga	8	12		
I dödens band låg Herren Krist	113			128
I döpelsens bad har du tvätt mig ren	550			655

	1936	W	NP's	E
I Herrens namn far jag åstad	487	370		
I himmelen, i himmelen	148	486		
I hoppet sig min frälsta själ förnöjer	648	487		
I Jesu namn jag börjar dagen	561			656
I Jesu namn till bords vi gå	461		626	
I Kristi sår jag somnar in	616	480		
I levernets bekymmer sänkt	597	454		
I livets bok, o Fader, skriv	194		556	
I min stilla hyddas sköte	535	435		
I mänskors barn, som alla ägen	442	285		
I mörker sjönko drömmens gyllne länder	296			
I nåd du, Herre, på oss tänkt	473	400		
I pingsten blev Guds Ande sänd	130			
I världen är jag blott en gäst	612	476		
I världen är så mörkt och tungt	397	237		
I ändlöshetens ocean	555			
I öster stiger solen opp	573			629
In dulci jubilo	656			
Ingen hinner fram till den eviga ron	276		576	

J.

Jag arma mänska, vem skall skilja	291	174		
Jag blickar mot kommande dagar	583			
Jag får ej se Guds dag	B	365		
Jag går mot döden var jag går	603	452		
Jag haver en gång varit ung	588	360		
Jag höja vill till Gud min sång	48		513	
Jag i tysta skuggors timmar	537	437		
Jag kommer, Gud, och söker dig	201	151		
Jag lever och upphöjer	560	419		
Jag lyfter mina händer	333	33		
Jag lyfter ögat mot himmelen	567			503
Jag längtar av allt hjärta	613	477		
Jag och mitt hus för dig, o Gud	456		615	
Jag tackar dig, min högste Gud	320	198		
Jag var den trampade vägen	187			
Jag vet en hälsning mera kär	458		617	
Jag vet mig en sömn i Jesu namn	628		661	
Jag vet på vem jag tror	393	193		
Jag vill dig prisa, Gud, min styrka	326	220		
Jag vill i denna stund	206	156		
Jag vill icke grubbla och sörja	B			
Jag ville lova och prisa	387		596	
Jag är en gäst och främling	602		654	
Jerusalem, häv upp din röst	44	54		
Jerusalem, i överdåd	88	88		
Jesu, dig i djupa nöden	85	85		

	1936	W	NPs	E
Jesu, djupa såren dina	77	77		
Jesu, du dig själv uppväckte	111	111		
Jesu, du min fröjd och fromma	431	204		
Jesu, du mitt liv, min hälsa	76	76		
Jesu, du som själen spisar	370	205		
Jesu, gör mig så till sinnes	426	129		
Jesu, låt din kärleks låga	247			
Jesu, låt ej livet	243			
Jesu, lär mig rätt betrakta	38	48		
Jesu, lär mig rätt betänka	75	75		
Jesu namn begynna skall	65	65		
Jesus allt mitt goda är	122	215		
Jesus från Nasaret går här fram	49			
Jesus hav i ständigt minne	425	127		
Jesus Kristus är vår hälsa	202	152		
Jesus är min hägnad	123	216		
Jesus är min vän den bästa	120	213		
Jesus är mitt liv och hälsa	121	214		
K.				
Kom, Ande, från höjden, kom ned	166			577
Kom, frälsta hjord	227	327		
Kom, Helge Ande, Herre god	133	133		
Kom, Helge Ande, Herre Gud	134	134		
Kom, Helge Ande, med ditt ljus	170		530	
Kom, Helge Ande, till mig in	138	138		
Kom, jordens barn, eho du är	601	489		
Kom, min kristen, Gud till ära	434	217		
Kom, o Jesu, väck mitt sinne	242	352		
Kom, vänner, låt oss hasta	379			388
Kommen för Herren med tacksamhet	477		638	
Kommen till en Fader åter	622	491		
Konung och Präst, träd in i denna skara	259		569	
Krist signe oss och alla	463			546
Kriste, som ditt ursprung leder	34	74		
Kristus, hjälten, han allena	455			
Kristus vandrar bland oss än	37			
Kärlek av höjden värdes beskära	258		568	
L.				
Led, milda Ljus, när natten faller på	381			304
Led, o Fader, led den vilda tiden	493			
Likt en dröm försvinna	248			
Likt vårdagssol i morgonglöd	509		642	
Livets Ande, kom från ovan	140			143
Ljus av ljus, o morgonstjärna	526	426		

	1936	W	NP _s	E
Lov, pris och ära vare dig	558	416		
Lov vare dig, o Jesu Krist	62	62		
Lova Herren Gud, min själ	19	29		
Lova vill jag Herran, Herran	9	264		
Lovad vare Herren, Israels Gud	B			
Lovad vare Herren, våra fäders Gud	13	270		
Lover Gud i himmelshöjd	14	271		
Lovsjungen Herren, som i det höga	10	267		
Lovsjungen Herrens nåd och makt	57	57		
Lyft, min själ, ur jordegruset	364		607	
Lyssna, Sion! Klagan ljuder	267		541	
Lyssnen, hören, höga himlar	72			
Långt lyser arvet som släktena samlat	454			
Låt barnen komma hit till mig	193	149		
Låt mig leva, låt mig verka	584			
Låt nya tankar tolka Kristi bud	272			
Låt oss fröjdas, glädligt sjunga	109	109		
Låt oss nu Jesus prisas	110	110		
Låtom oss bedja i all vår nöd	368			
Lär mig, du skog, att vissna glad	624		656	
M.				
Med Gud och hans vänskap	175		594	
Med hastat lopp och dunkelt sken	514	404		
Med lust och glädje tänker	646		668	
Med rört och tröstat hjärta	97	97		
Med tacksam röst och tacksam själ	B		627	
Mig dagen flyr, och åldern ögat skymmer	587	359		
Min Frälsare, vad själave	84	84		
Min Gud och Fader käre	525	425		
Min Gud, på dig förtröstar jag	339	229		
Min högsta skatt, o Jesu kär	307	186		
Min jämmer nu en ände har	615	479		
Min själ, du måste nu glömma	74			86
Min själ och sinne, låt Gud råda	399	239		
Min själ prisar storligen Herren	B			
Min själ skall lova Herran	16	16		
Min synd, o Gud	308	187		
Min vilotimme ljuder	556	444		
Mina levnadstimmar stupa	596	451		
Misströsta ej att Gud är god	391	191		
Mitt fasta hopp till Herren står	338	228		
Mitt hjärta, fröjda dig	361	261		
Mitt liv rinner bort som var fattig dag	554			
Mitt skuldregister, ack, när jag det vill beskåda	310	189		
Mitt vittne vare Gud: jag vill	443	289		
Mitt öga, spar nu dina tårar	401	241		

	1936	W	NPs	E
Modfälld och trött jag är	415			
Morgonrodnan mig skall väcka	523	423		
Mästare, alla söka dig	295			301
Mästare, som själv har provat	483			
N.				
Naturen åter träder	510	393		
Nu blott för världen två	252	337		
Nu dagens sol i glans och prakt	545		649	
Nu denna dag förliden är	541	441		
Nu gläd dig, min ande, i Herran	411			421
Nu haver denna dag	540	440		
Nu kommen är vår påskafröjd	104	104		
Nu kommer kväll med vilans bud	506			
Nu segrar alla trognas hopp	69	69		
Nu skall ej synden mera	323	209		
Nu stunden är kommen	139			141
Nu tackar Gud, allt folk	15	272		
Nu tystne de klagande ljuden	623	492		
Nu vilans dag förflutit	547		653	
Nu vilar hela jorden	542	442		
Nu vill jag bryta opp	610	473		
Nu är du förd, du lilla	B			719
Nu är en dag framliden	539	439		
Nämn mig Jesus, han är livet	314			
När allt omkring mig vilar	533	433		
När får jag se dig, Frälsare kär	632			
När ingen dager ögat skådar	407		597	
När jag om morgonen uppstår	559	417		
När jag uti min enslighet	605	459		
När Jesusbarnet låg en gång	570			
När stormen ryter vilt på hav	485		639	
När vi i högsta nöden stå	164		636	
När vid korsets fot jag står	95			
När vintermörkret kring oss står	46		511	
När värld och vänner lämna dig	402	242		
När världens hopp förtvinat stod	33	146		
När änglar sjöngo lov och pris	574			
Närmare, Gud, till dig	389		598	
O.				
O du Helge Ande, kom till oss in	132	132		
O du saliga	53		516	
O du som alla hjärtan ser	159	385		
O du som har ett hult försvar	491	377		
O du som ser, o du søm vet	577		502	

	1936	W	NPs	E
O du vår Herre Jesu Krist	93	93		
O Fader vår, barmhärtig, god	21	21		
O Förlossare, som bryter	378			430
O giv oss, Herre, av den tro	384			333
O gode Ande, led du mig	232	130:8		
O gode Herde, du	237	313		
O Gud, all sannings källa	360	260		
O Gud, behåll oss vid ditt ord	178		552	
O Gud, det är en hjärtans tröst	224	324		
O Gud, det är min glädje	335	223		
O Gud, dig vare lov och pris	527	427		
O Gud, ditt rike ingen ser	321	199		
O Gud, du skänkt mig barn	460	340		
O Gud, för de trogna martyrer	151			160
O Gud, giv oss din Andes nåd	313		580	
O Gud, jag nödgas klaga	390	190		
O Gud, o Gud, så from	433	207		
O Gud, om allt mig säger	377	295		
O Gud, som allt med vishet styr	532	432		
O Gud, som ej de spådas röst föraktar	566	342		
O Gud, som hörer allas röst	229	329		
O Gud, som mina steg ledsagar	B	357		
O Gud, som skiftar allt	419	367		
O Gud, som åter värdes mig	522	422		
O Gud, som även räckt din hand	429	202		
O Gud, vem skall jag klaga	312	373		
O Gud, vi lova dig, o Gud, vi tacka dig	654	263		
O Gud, vi lova dig, o Herre, vi bekänna dig	653		505	
O Gud, vår broder Abels blod	488	122		
O Gud, vår Gud, hör bön från dina fromma	489			
O Gud, vår hjälp i gångna år	507			630
O Helige Ande, kom neder	383			
O Herre, för allt gott du mig	406	256		
O Herre Gud, gör nåd med mig	303	181	579	
O Herre Gud, oändelig	23	23		
O Herre Gud, vi bedja dig	152			460
O Herre, ho skall bo	238	315		
O Herre, när mig lyckan övergiver	421			420
O hoppets dag, som klarnar opp	606	461		
O huru ljuvlig är	225	325		
O huvud, blodigt, sårat	87		520	
O Jesu, du som själv har tagit	245		564	
O Jesu Krist, dig till oss vänd	230	330		
O Jesu Krist, du nådens brunn	297	47		
O Jesu Krist, du är min vän den bästa	416	362		
O Jesu Krist, min högsta tröst	309	188		
O Jesu Krist, sann Gud och man	607	469		
O Jesu Krist, som mandom tog	39	49		

	1936	W	NPs	E
O Jesu Krist, till dig förvisst	317	195		
O Jesu, när jag hädan skall	609	471		
O Jesu, än de dina	200	150		
O kom med hjälpen, Herre Krist	412			
O Kriste, du som ljuset är	544		648	
O liv som blev tänt	356			
O min Gud, vad härlig dager	575	349		
O min Jesu, dit du gått	115	128		
O mänska, till en Fader kom	642	497		
O se den stora, vita här	149		671	
O Skapare, o gode Gud	155	25		
O store Allmakts-Gud	469	309		
O säg, min själ, vi du förfäras	403	243		
Om, Jesu, på min vandringsstig	184	145		
Om Kristus döljes nu för dig	116			
Om nåd och rätt jag tänker sjunga	464	299		
Ord av evighet	449			
Oss himmelens Gud vill vara när	467		633	
Oss kristna bör tro och besinna	345	298		
Oändlige, o du vars hand	592	7		
P.				
Pris vare Gud; allena han	357		591	
Pris vare Gud, som låter	521	421		
På dig jag hoppas, Herre kär	369	226		
På Gud, och ej på eget råd	352	252		
På Gud, som åt fågeln bereder	459		618	
På krubbans strå man lade dig	32	72		
På Sinai stod Herren Gud	183	143		
R.				
Ring in gudstjänsttid	579			
Ringin, I klockor, ja ringen i midnattens timma	54			
Räds ej bekänna Kristi namn	244		604	
S.				
Salig är den stilla stunden	231		559	
Saliga de som ifrån världens öden	627		660	
Sanningens Ande, som av höjden talar	462		631	
Se detta är dagen som Herren oss gör	246			265
Se kärlet brast, och oljan är utgjuten	71			
Se, milde Gud, i nåd	235	320		
Se vi gå upp till Jerusalem	70			
Si, huru gott och ljuvligt är	444	307		
Si, Jesus är ett tröstrikt namn	66	66		

	1936	W	NP's	E
Si, natten flyr för dagens fröjd	56	56		
Sig fröjde nu var kristen man	107	107		
Sin suck naturen skickar	472	397		
Sion klagar med stor smärta	172	123		
Sitt öga Jesus öppnat har	103	103		
Skapa i mig, Gud, ett hjärta	428	201		
Skiljas vi må från vänner och fränder	633			
Skåder, skåder nu här alle	92	92		
Snabbt jagar stormen våra år	B			
Snabbt som blixten de försvinna	499	408		
Snart bröt du upp och rycktes bort	637			
Snart döden skall det öga sluta	594	449		
Snart ligger bojan krossad	620	488		
Soldaterna spelade tärning	315			
Solen sig till nedgång sänker	591			542
Som dig, Gud, tackes, gör med mig	353	253		
Som guldets halt i elden provas	590			540
Som sol om våren stiger	142			
Som spridda sädeskornen	214			
Som sådden förnimmer Guds välbehag	562			
Somnar jag in med blicken fäst	551			
Sorgen och glädjen tillhoppa här vandra	396			
Sov gott, mitt barn, sov gott i Gud	B		620	
Stanna, ungdom, och hör till	636	494		
Statt upp, o Sion, och lovsjung	68	68		
Steniga ödeländer	582			
Stilla jag på dig vill akta	438	275		
Stilla, mitt hjärta, var stilla	410			412
Stilla natt, heliga natt	52		515	
Stoftets barn, i stoftet fångna	165			285
Store Gud, med skäl du klagar	162	388		
Store Gud, som handen räckte	287	168		
Svåra stund, då samvetsnöden	213			
Syndaskulden att försona	78	78:3		
Så får jag nu med frid och fröjd	614	478		
Så gick din gång till härlighetens värld	129		521	
Så går en dag än från vår tid	534	434		
Så högt har Gud, oss till stor fröjd	30	147		
Så lyktar än ett år sitt lopp	504	415		
Så långt som havets bölja går	265		537	
Så skön en väg ej finns på jord	219		560	
Så skön går morgonstjärnan fram	639	484		
Så snart for då min fröjd sin kos	634	345		
Så tag nu mina händer	363		593	
Så vandra vi all världens väg	621	490		
Så vila i välsignelse	638	495		
Så älskade Gud världen all	275		506	
Så är fullkomnat, Jesu kär	99	99		

	1936	W	NPs	E
Såleds är vår kyrkogång	234	332		
Såsom hjorten träget längtar	386	460		
Säg mig den vägen som drager till livet	277			
Säll den som haver Jesus kär	207	157		
Säll den vars överträdelse	318	196		
Säll du som dig åt Gud betror	336	225		
Säll du som menlös fann din grav	635	493		
Sörj för mig, o Fader kär	346		592	
T.				
Tack, Gud, att också jag får gå	484			
Tack, o Gud, att i din kyrka	177		532	
Tack, o Jesu, för det ord	233	331		
Tanke som fåfängt spanar	292		575	
Te Deum	653		505	
Tiden flyr: när vill du börja	289	172		
Till den himmel som blir allas	284	163:4		
Till dig allena, Jesu Krist	311	194		
Till dig av hjärtans grunde	305	183		
Till dig jag ropar, Herre Krist	371	208		
Till dig, o Fader, vi komma	197			
Till dig, o milde Jesu Krist	B		558	
Till härlighetens land igen	126	113		
Till natt det åter lider	548			
Tillkomme ditt rike, o Herre vår Gud	268		542	
Tryggare kan ingen vara	565		622	
Tränger i dolda djupen ner	29		501	
Tung och kvalfull vilar hela	261			
Tung är den lott du täcktes mig beskära	B			
Tviveln ur min själ försvinne	322	200		
Två väldiga strida om människans själ	293		577	
Tänk när en gång det töcken har försvunnit	649		667	
Tänk, o Gud, på sjuka alla	420		628	
U.				
Upp, kristen, upp till kamp och strid	373	211		
Upp, min tunga	106	106		
Upp, psaltare och harpa	1	1		
Upp, var ljus, ty ljuset lyser	266		539	
Uppfaren är vår Herre Krist	128	115		
Upptag, Herre, våra böner	486		641	
Ut i det okända härjaren sopar	494			
Uti din nåd, o Fader blid	350	250		
V.				
Vad du de dina gör, till gagn dem tjänar	329			
Vad gott kan jag dock göra	432	206		

	1936	W	NPs	E
Vad Gudi tackes är mig täckt	354	254		
Vad har min själ till vinning kvar	505		517	
Vad kan dock min själ förnöja	435	257		
Vad ljus över griften	102	102		
Vad min Gud vill, det alltid sker	351	251		
Vad röst, vad ljuvlig röst jag hör	203	153		
Vad sörjer du så svåra	404	244		
Vak upp! Hör väkten ljuder	286	165		
Vak upp, min själ, giv ära	529	429		
Vak upp, min själ, och var ej sen	530	430		
Vaka, själ, och bed	372	210		
»Vaker upp!» och en stämma bjuder	640	496		
Var finnes Jesu like	330			
Var glad, min själ, och fatta mod	340	230		
Var hälsad, sköna morgonstund	55	55		
Var jag går, i skogar, berg och dalar	117			
Var kristrogen fröjde sig	61	61		
Var man må nu väl glädja sig	36	46		
Var nu redo, själ och tunga	543	443		
Var är den Vän som överallt jag söker	617	481		
Varför sörja, varför klaga	405	245		
Varmed skall jag dig lova	528	428		
Vart flyr jag för Gud och hans eviga lag	288	170		
Varthän skall jag dock fly	299	176		
Ve den som säger: Gud ej är	380	5		
Vem lever det hela, det heliga livet	280			
Vem är bland Jesu rätta vänner	439	276		
Vem är den, som trött av striden	440	277		
Veni, Sancte Spiritus	132	132		
Verka, tills natten kommer	452		612	
Vi lova dig, o store Gud	167	139		
Vi love dig, vi välsigne dig	652			
Vi prisa dig, vi tillbedja dig	651			
Vi på jorden leva här	156	26		
Vi rådslå fåfängt; men en vilja leder	367			
Vi skulle jag ej möta glad min plåga	422			
Vi tacke dig, o Jesu god	96	96		
Vi tacke dig så hjärtelig	531	431		
Vi tro på en allsmäktig Gud	25	17		
Vi tro på Gud, som himmel, jord	27		522	
Vilken kärlek oss bevisad	80	80		
Vredens stora dag är nära	659		664	
Vår blick mot helga berget går	144		523	
Vår Fader är allsmäktig Gud	26			
Vår Gud är oss en väldig borg	124	124		
Vår Herres Jesu Kristi död	204	154		
Vår konung och vårt fosterland	465	302		
Vår Skapare, all världens Gud	451		610	

	1936	W	NPs	E
Vår tid är ganska flyktig här	502	412		
Våra stunder ila	625		657	
Väck upp de första vittnens anda	263			
Väktare på Sions murar	241	319		
Väktare, är timmen slagen	283			408
Väktarn stöter gällt i luren	641			
Väl mig i evighet! Nu känner själ och sinne	319	197		
Väldigt går ett rop	269		543	
Välsigna, gode Gud, vår konung och vårt land	466	305		
Välsignade varen, I kära	153			159
Välsignat vare Jesu namn	64	64		
Välsignat är det hem förvisst	457		616	
Vänd av din vrede	161	387		
Vänder om, I sorgse sinnen	163	389		
Vänligt över jorden glänser	35	73		
Vänta efter Herren	409		602	
Världens Frälsare kom här	58	58		
Ä.				
Älskar barnet modersfamnen	611	474		
Än ett år uti sitt sköte	498	407		
Ängsliga hjärta, upp ur din dvala	408		589	
Är Gud i himlen för mig	349		595	
Är jag allen en främling här på jorden	301	178		
Är än min röst som änglars tunga	450		609	
Ära ske Herren	496	383		
Ö.				
Öden mörkna, öden glimma	585			

PSALMER MED ÄNDRAD BEGYNNELSERAD.

På grund av uteslutning av första versen eller förändring av begynnelse-
raden måste följande psalmer uppsökas under nedan angivna nummer (resp. bokstav).

Psalmer från 1819 års psalmbok (W):

Din godhet rätt att lova (W 410)
Du som av gedomsskötet går (W 130)
Ho är den, som trött av striden (W 327)
Store Gud, vad skall jag göra (W 163)

Psalmer från Nya Psalmer (NPs):

Jag nu den säkra grunden vunnit (NPs 583)
Jag vet en port, som öppen står (NPs 581)
Ju större kors, dess närmre himmel (NPs 599, W 235)
Mänska, jord du måste bliva (NPs 578)
O Herre Gud, barmhärtig var (NPs 579)

Psalmer från 1934 års psalmboks- förslag (E):

Det finns ett land, där helgons här (E 688)
Du som genombrutit banden (E 430)
Herren Gud är nära (E 437)
Hur skall jag kunna hälsa (E 54)
I dopets bad du tvädde mig ren (E 655)
I öster träder solen fram (E 629)
Kom, barn! Vi vilja vandra (E 388)
Led, milda ljus, ibland de dunkla snår (E 304)
O Jesu käre, vad har du förbrutit (E 89)
Sist, Herre Jesu, beder jag (E 657)
Väktare, vad lider tiden (E 408)

Här:

Din godhet nu vi lova (500)
O gode Ande, led du mig (232)
Vem är den, som trött av striden (440)
Till den himmel som blir allas (284)

Här:

Den säkra grund har nu jag vunnit (328)
Det finns en port som öppen står (278)
Att bära korset hövs en kristen (395)
Ack hur kan så blind du vara (282)
O Herre Gud, gör nåd med mig (=W 181: 1, r. 1 o. 2), (303)

Här:

Det finns ett land av ljuvlig ro (630)
O Förlossare, som bryter (378)
Gud är här tillstädes (222)
Hur skall jag rätt dig hälsa (40)
I döpelsens bad har du tvätt mig ren (550)
I öster stiger solen opp (573)
Kom, vänner, låt oss hasta (379)
Led, milda Ljus, när natten faller på (381)
Ack hjärtans Jesu, vad har du förbrutit (81)
Ett, Jesu, än påminner jag (553)
Väktare, är timmen slagen (283)

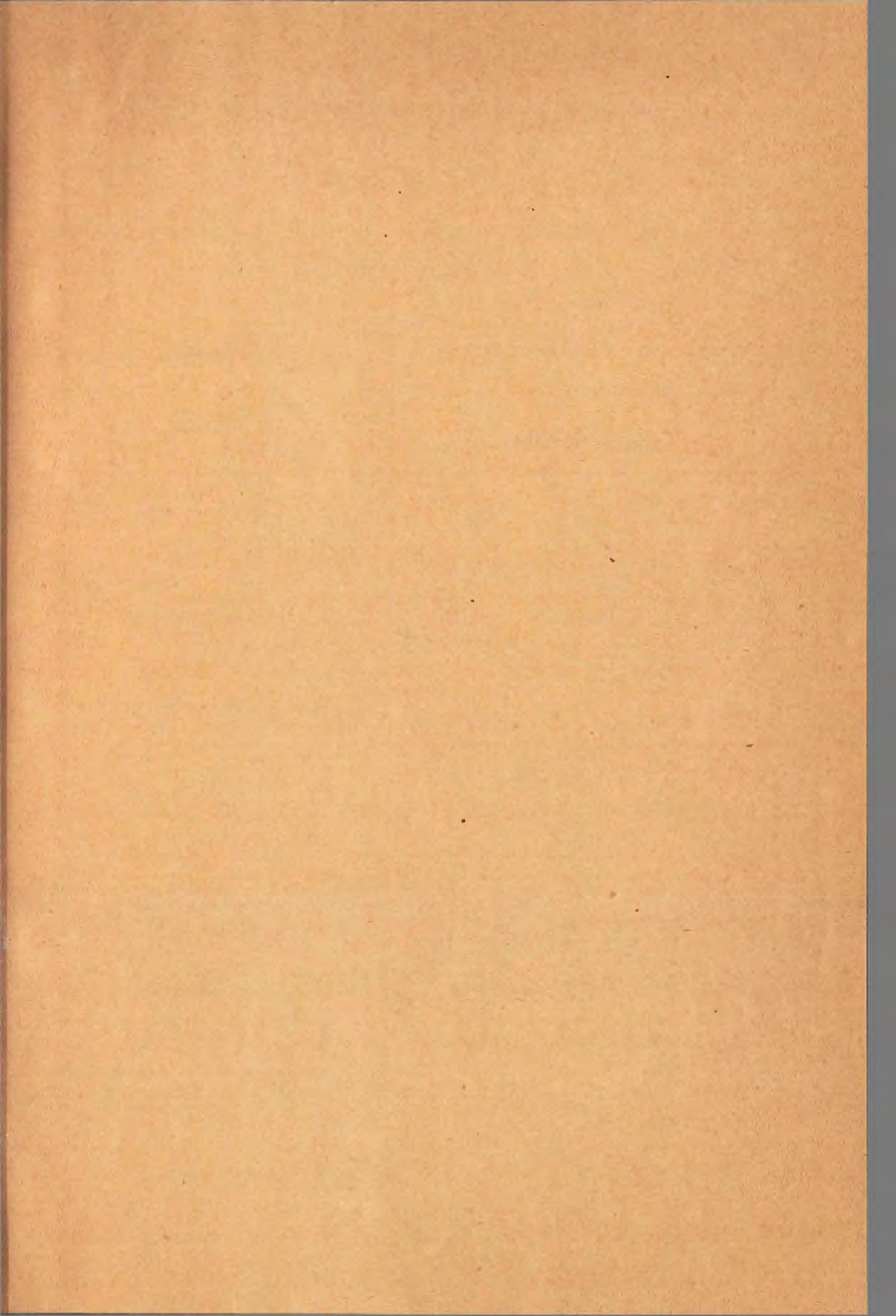
THE LIFE OF SAMUEL JOHNSON

By James Boswell, Esq. in a series of Conversations, and in a Tour to the Hebrides, &c. &c. &c.

London, Printed by A. MILLAR, in Pall-mall; and by R. BARNES, in Strand, 1791.

THE LIFE OF SAMUEL JOHNSON, ESQ. IN A SERIES OF CONVERSATIONS, AND IN A TOUR TO THE HEBRIDES, &c. &c. &c. BY JAMES BOSWELL, ESQ. IN A SERIES OF CONVERSATIONS, AND IN A TOUR TO THE HEBRIDES, &c. &c. &c. LONDON, PRINTED BY A. MILLAR, IN PALL-MALL; AND BY R. BARNES, IN STRAND, 1791.

THE LIFE OF SAMUEL JOHNSON, ESQ. IN A SERIES OF CONVERSATIONS, AND IN A TOUR TO THE HEBRIDES, &c. &c. &c. BY JAMES BOSWELL, ESQ. IN A SERIES OF CONVERSATIONS, AND IN A TOUR TO THE HEBRIDES, &c. &c. &c. LONDON, PRINTED BY A. MILLAR, IN PALL-MALL; AND BY R. BARNES, IN STRAND, 1791.

Statens offentliga utredningar 1936

Systematisk förteckning

(Siffrorna inom klammer beteckna utredningarnas nummer i den kronologiska förteckningen.)

Allmän lagstiftning. Rättsskipning. Fångvård.
Betänkande med förslag till lag om behandling av för-
brytare, hemfallna åt alkoholmissbruk, m. m. [4]

Statsförfattning. Allmän statsförvaltning.

Kommunalförvaltning.

Statens och kommunernas finansväsen.

Politi.

Betänkande med förslag angående revision av lagstift-
ningen rörande tillverkning, beskattning och försälj-
ning av maltdrycker. [3]

Nationalekonomi och socialpolitik.

Utredning med förslag rörande bidrag åt barn till
ankor och vissa invalider samt åt föräldralösa barn.
[6]
Socialiseringsproblemet. Allmänna synpunkter. [7]
Ur socialiseringens »européiska» idékrets. [8]
Socialiseringsidéer och socialiseringspraxis i Sovjetunio-
nen. 1. [9]

Hälsa- och sjukvård.

Betänkanden 1 rörande seriffilmerlasarettets ekonomi
samt 2 rörande lasarettets ställning och verksamhet. [1]

Allmänt näringsväsen.

Fast egendom. Jordbruk med binärningar.
Betänkande med förslag om vissa föreskrifter beträf-
fande konsumtionsmjölk. [3]

Vattenväsen. Skogsbruk. Bergsbruk.

Industri.

Handel och sjöfart.

Statligt kaffemonopol. [10]

Kommunikationsväsen.

Bank-, kredit- och penningväsen.

Försäkringsväsen.

**Kyrkoväsen. Undervisningsväsen. Andlig
odling i övrigt.**

Förslag till psalmbok för svenska kyrkan. [11]

Försvarsväsen.

Utrikes ärenden. Internationell rätt.

Förslag till konvention mellan Sverige och Schweiz
om erkännande och verkställighet av domar och
skiljedomar m. m. [2]